

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS

MADELINE
HUNTER

SABRINA
JEFFRIES

MARY JO
PUTNEY

*Seduction
on a Snowy
Night*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Madeline Hunter'dan BİR NOEL ALDATMASI

Caroline Dunham'ın kötü şöhretli çapkın Baron Thornhill'le alıp veremediği vardır ve onun tüm dikkatini üzerine çekmek için yaratıcı bir planı vardır. Yine de bir kez , kendini onların için için yanan bağına borçlu bulur.

Sabrina Jeffries'den MÜKEMMEL BİR EŞLEŞME

Sadece mektuplardan tanıdığı bir subay tarafından kış kaçırılan Cassandra Isles, komutan Albay Lord Heywood'a karşı hissettikleriyle mücadele eder. Çünkü gizliden gizliye bir servet avcısı olan Lord Heywood, mülkünü kurtarmak için para karşılığında evlenmek zorundadır; gizliden gizliye bir mirasçı olan Cass ise aşktan başka hiçbir şeyi kabul etmeyecektir.

Mary Jo Putney tarafından yazılan BİR KIŞ GECESİ

Peçeli bir prenses gibi giyinmiş olan Leydi Diana Lawrence, kendisini kostüm balosundan uzaklaştıran gizemli korsanın bir zamanlar sevip kaybettiği dük olduğunu öğrenince şok olur. Şimdi Castleton'la birlikte ücra bir kulübede karlar altında kalan Diana, aralarında hâlâ hararetle yanan tutkuya teslim olacak mıdır?

Madeline Hunter tarafından yazılan kitaplar

LONDRA'NIN EN TEHLİKELİ DÜKÜ BİR
DÜKÜN ŞEYTANI
ASLA BİR DÜKÜ INKAR ETME

Sabrina Jeffries tarafından yazılan kitaplar

DÜŞES PROJESİ
BEKAR

Mary Jo Putney tarafından yazılan kitaplar

Kurtarılmış Haydutlar serisi BİR KEZ
ASKER
BİR ZAMANLAR BİR ASİYDİ
BİR ZAMANLAR BİR
ALÇAK BİR ZAMANLAR
BİR CASUS

Karlı Bir Gecede Baştan ıkarma

MADELINE HUNTER
SABRINA JEFFRIES
MARY JO PUTNEY

KENSINGTON KİTAPLARI
www.kensingtonbooks.com

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, söz konusu kişi veya kişiler yalnızca modellerdir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımazlar.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Derleme telif hakkı© 2019 by Kensington Publishing Corp. A
Christmas Abduction © 2019 Madeline Hunter tarafından
A Perfect Match© 2019 Sabrina Jeffries, LLC tarafından
Kötü Bir Kış Gecesi© 2019 by Mary Jo Putney, Inc.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz. Yayıncı, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar hariç.

Kensington ve K logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.
ISBN: 978-1-4967-2028-3
Kensington Elektronik Baskı: Ekim 2019

ISBN-13: 978-1-4967-2028-3
ISBN-10: 1-4967-2028-8

İçindekiler

[Ayrıca .](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[Bir Noel Kaçırması](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 1](#)

[Mükemmel Bir Eşleşme](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Sonsöz](#)

[Bölüm 1](#)

Kötü Bir Kış Gecesi

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Teaser bölümü](#)

Bir Noel Kaçırması

MADELINE HUNTER

Bölüm 1

Carlisle'a otuz mil kala hafif kar yağışı yerini yağmura bıraktı. Adam Prescott, Baron Thornhill için bu, sefil bir yolculuk için uygun bir sondu.

Posta arabası bir virajdan dönüp hanın avlusunda yavaşlayarak durduğunda, paltosu nemden ağırlaşmıştı ve şapkasının kenarından burnuna sürekli bir damla akıyordu. Kendi kendine, bunun bile arabanın içinde, şık giysileri yıkanmamışlığını gizleyemeyen kokulu bir beyefendi olan Bay Liddle'la birlikte olmaktan daha iyi olduğunu söyledi. Adam, arabanın tepesindeki açık havaya sığınamayan içerideki iki yaşlı hanım için üzüldü. Londra dışındaki ilk durakta kendisi de böyle yaptığında biri özlemle bakmıştı.

Araba yolculuğun son etabı için at değiştirirken o da bacaklarını esnetmek için aşağı indi. Diğer yolcular ısınmak için aceleyle içeri girmişlerdi ama onun ruh hali arkadaş istemiyordu. Bunun yerine birkaç dakika avluda volta attı, sonra hanın saçaklarının altına sığındı ve sürekli çiseleyen yağmurun toprakta küçük gölcükler oluşturmasını izledi.

Otuz mil daha gittikten sonra başka bir vagona binecekti, bu kez içinde bir ısıtma tavası ve kürklü bir halı, kışının altında da tahta yerine kadife bir minder olacaktı. Kimse onu sıkıştırmayacak ve kimse, Tanrı korusun, kokmayacaktı. Taşrada keyifli bir öğleden sonra yolculuğunun ardından, masrafları başkasına ait olmak üzere bir hafta boyunca sınırsız lüks içinde kuzeninin ailesine konuk olacaktı.

Ve ondan sonra, Nigel'in planı işe yararsa, bütün bir ömür boyu rahat edecekti. Bu yolculuğun sonunda onu böyle bir vaat beklerken, yağmuru, kokuları ya da ağrıyan arka bacaklarını fark etmemeliydi bile.

O

ulaşılabilir servetin hayalini kuruyor olmalı.

Peki neden o değildi?

Zihnini bu sorunun talihsiz cevabına çevirmeye başlamıştı ki bir kargaşa dikkatini dağıttı. Hanın köşesinden itiş kakış sesleri geliyordu. Seslerden anlaşıldığı kadarıyla kabadayılar kavgaya tutuşmuşlardı. Ters yöne doğru bir adım attı; sonra bir ses onu kısa sürede yakaladı. Bir kadın kısa bir çığlık atmadan önce alçak sesle tısladı: "Bırak beni, seni haydut!"

Geri çekilme eğilimi ortadan kalktı. Döndü ve hanın sonuna kadar yürüdü, sonra köşeyi döndü.

Ve kendini bir tabanca namlusunun ucuyla karşı karşıya buldu. Bakakaldı, olduğu yerde donakaldı.

Geniş, rustik şapkalı, sarı saçlı genç bir adam silahı yukarı kaldırmış, nişangâhından aşağı bakıyordu. Tabanca yüzüne çok yakın olduğu için Adam onu pek fark etmedi. Hanın arka tarafında kaybolan etek parçasını da pek fark etmedi, ancak bir oyunun kurbanı olduğunu anladı.

"Şimdi bu tarafa gel," dedi adam geri adım atarak. "Bu taraftan dedim. Beni ateşte mi görmek istiyorsun?"

Adam yavaşça öne doğru bir adım attı. "Sadece tabancanın bu ucunun burnunuzun dibindeyken ne kadar büyük ve siyah görüldüğü dikkatimi çekti."

"Şimdi biraz daha." Adam iki adım daha geri gitti.

Adam, bu adamın gerçekten ateş edip etmeyeceğini ya da ateş etse bile ateş etme konusunda iyi olup olmadığını merak ederek ilerledi. Belki de basitçe dönüp binanın etrafından geri kaçabilirdi. Namlunun kafasına olan yakınlığı bu aceleci fikri reddetmesine neden oldu. En kötü nişancı bile bu kadar yakından hedefini bulabilirdi.

"Size söylemeliyim ki üzerimde çok az para var."

Nişan alan mavi gözler bir an aşağı yukarı dolaştı. "Senin gibi bir beyefendiye bu kadarı yeter."

"Öyle düşünüyorsun? Yine de, gerçekten, yeterli olan nedir? Size soruyorum, hiç yeterli olur mu? Neyse, boş verin. Benim durumum öyle ki, şu anda, bu günde, sizin yeterliliğiniz ne olursa olsun, benim yeterliliğim yok. Yanlış beyefendiyi seçtiniz. Bay Liddle, dışarı çıktığında muhtemelen küntlükten kızarmıştır. Her zaman öyle olacak bir tiptir. Koktuğu konusunda sizi uyarmalıyım, bu yüzden sizi bu kadar yakından takip etmesi için ısrar etmek istemezsiniz. Ancak-"

Tam o sırada arabacı yolcuları kalkış için uyarırken korna çaldı.

Adam tabancanın arkasını görebilmek için başını eğdi. "Artık gitmem gerek. Bunu unutmaya ne dersin? Sen git başka birini soy, ben de yoluma gideyim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Ayak sesleri ve arabaya doğru ilerleyen sesler köşeden geliyordu. Adam ceketini sıvazladı, bir düğmeyi açtı ve çantasına doğru uzandı. Bunu yaparken eli frakının içine sıkıştırılmış katlanmış parşömene çarptı. "Size elimdekini vereceğim ama gerçekten hemen arabaya dönmem gerekiyor."

"Paranı istemiyorum."

"Ne o zaman? Şapkam mı? Çok güzel bir şapka. Bu senin." Şapkayı çıkardı ve öne doğru uzattı.

"Buna ihtiyacım yok."

Muhtemelen hayır. Ama yine de, belki de bir zamanlar biliyordu. Bu suçlunun konuşması, tabancalı bir hırsızdan beklenecek ton ve sözdiziminden yoksundu. Bir noktada bu adam eğitimliydi.

"Şapkamı ya da çantamı istemiyorsan, ne istiyorsun?"

Buna cevap gelmedi. Köşedeki ayaklar inmeyi bırakıp sesler kesilirken orada konuşmadan durdular. At toynakları yere vurmaya başladığında ve posta arabası yuvarlandığında hâlâ sessizlik içinde birbirlerine bakıyorlardı.

Adam'ın yükü hala sırtında bağlıyken.

Bu kez hanın arkasından başka tekerlekler yuvarlandı. Bir at arabası görüldü, dizginleri büyük, derin kenarlı bir başlık ve ağır lal taşı manto giyen bir kadın tutuyordu. Kurdeleleri bıraktı, sonra arkaya tırmandı.

"Atla." Adam tabancasını ona doğru salladı. "Beni kaçırıyor musun?"

"Bin dedim."

Adam arabanın etrafında yürüdü ve içine tırmandı. At hazır olda bekliyordu. Görünüşe bakılırsa çok güzel bir attı. Koyu kestane rengi, iyi hatlara sahip. Belki altı yaşındaydı. Bu arabayı sürüklemek için fazla iyi.

Arabanın açık alanının kenarlarında birkaç saman balyası sıralanmıştı. Kadın ona oturmasını işaret etti. Sonra tabancayı adamdan aldı, o da koltuğa tırmanıp dizginleri eline aldı. Kadın başka bir balyanın üzerine oturdu, yüzü Adam'a dönüktü, tabancayı elinde sıkıca kavramıştı.

"Nasıl biliyorum," dedi.

Sesi dikkatini çekmişti. Alçak, gırtlaktan gelen, melodik, olgun ama hâlâ genç bir kadının sesiydi. İkisini ayıran yağmur damlalarının arasından ona baktı, şapkasından ve kapüşonundan akanlar ve aradaki tüm damlalar. Sesi kadar genç bir yüz gördü. Kız değildi ama henüz orta yaşlarda da değildi. Belki yirmi beş ya da o civarlarda olduğunu tahmin etti.

Bonenin içinden zar zor görünen saçları koyu renkti ve gözleri dikkat çekici koyu kahverengi bir renkteydi. Teni taze ve güzel görünüyordu ve iyi anlamda son derece solgun, solgun ve sağlıklı değildi.

Araba hareket etmeye başladı. Avluda kimsenin olup olmadığını görmek için bekledi. Eğer öyleyse, yardım istemek ve tabancanın patlaması riskini göze almak niyetindeydi. Nasıl kullanılacağını bildiğini söylemişti ama çok az kadın gerçekten biliyordu.

Ne yazık ki yağmur, damatlar ve hanın hizmetkârları da dâhil olmak üzere herkesi sığınaklara göndermişti. Yola çıktıklarında hanın pencerelerinde bazı yüzler görebiliyordu.

"Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum," dedi, adamın da duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Ancak, ciddi bir suç işliyorsunuz."

Cevap gelmedi.

"Eğer benden fidye almayı umuyorsanız, bu işe yaramaz. Kimse ödeme yapmaz. Hiçbir işe yaramadan kalmamla baş başa kalırsınız."

Hiçbir şey.

"Beni özleyecekler. Bavulum hala o otobüste. Vardığında ve eşyalarım orada olduğu halde ben olmadımda, bir arama yapılacaktır."

Bu en azından kadının gözlerini kırpmasına neden oldu. "Kayıp hanın arkasındaki dereye düştüğünüze ve yağmurun cesedinizi sürüklediğine karar verecekler."

"Hayal gücünüz çok kuvvetli. Böyle bir şey düşünmezler. "

"En mantıklı açıklama bu ve tembel oldukları için bunu kabul edeceklerdir. Başka bir şey olduğundan şüphelenmeleri için haftalar geçmesi gerekecek. Bu arada Noel de yaklaştığı için kimse bir yabancıyı aramak için fazla zaman harcamayacaktır."

"Buralara tamamen yabancı değilim." "Kim olduğunu biliyoruz."

Şimdi mi? "Eğer benim kim olduğumu biliyorsanız, bu aceleci davranışınızla kendinizi riske attığınızı da biliyorsunuzdur. Ben bir asilim ve ortadan kaybolursam İçişleri Bakanlığı bu işe karışacaktır. Kuzenim de bir asildir ve fark edildiğinizde size iyi gözle bakmayacaktır."

"Haverdale Markisi'nin gücünü biliyoruz. Bunu öğrendiği zaman bize bakışının bir önemi kalmayacak."

Yani eninde sonunda öğrenecekti. En azından onu vurup sığ bir mezara gömmek niyetinde değillerdi. Çok iyi bir hayatı olmamıştı ama o bile bunu hak etmemişti.

Yağmur daha sert yağdı. Adam sonuçlarla savaşmaya çalışmaktan vazgeçti. Balyaların üzerinde rahatladı ve havanın en kötüsünü yapmasına izin verdi. Bu ikilinin nasıl bir akıl almaz plan hazırladıklarını düşündü.

"Kuru tut, Caro," dedi genç adam omzunun üzerinden.

Kadın mantosunu tabancanın üzerine örttü ve çıplak ellerini tabancanın altına soktu. Adam ellerinin ne kadar kırmızı ve çiğ görüldüğünü fark etti.

"İkiniz de asılacaksınız. Ne kadar üzücü. Ölmek için iğrenç bir yol. Hiç gördünüz mü? Bunun yerine sizi nakletmeleri için yalvaracağım ama kuzenim asılmanız için ısrar edecek ve bir markiz normalde istediğini alır."

Adam omzunun üzerinden baktı. "Çok konuşuyorsun. Onu yakından izle. Dikkatini dağıtmaya çalışıyor."

"Dikkatim dağılmayacak. Sen yola dikkat et. Yağmur bazı kısımları zar zor geçilebilir hale getiriyor."

"Onun dikkatini dağıtmaya çalışmıyorum. Sadece sohbet ederek zaman geçiriyorum."

"Çok fazla sohbet var," diye mırıldandı adam. "Bütün o hanımların senin arkadaşlığına katlanabilmeleri bir mucize."

Yani onun hakkında bir şeyler biliyorlardı. "Benim geldiğim yerde sohbet beklenir. Zeki, hatta esprili biri olarak kabul edilirim."

"Cazibenizin bir parçası, değil mi?" Kadın soruyla birlikte ince bir gülümseme sundu "Buralarda konuşmayı söyleyecek bir şeyimiz olduğunda saklarız."

Eğer hiç konuşmayacaklarsa bu uzun bir yolculuk olabilirdi. Ana yoldan saptılar ve çok daha kötü bir yola saptılar. Araba çukurlara girip çıkıyordu.

Biraz kestirmenin onu bir saatlik ıslak sessizlikten kurtarabileceğini düşünerek balyaların üzerine uzanmaya başladı. Bunu yaparken tabancanın artık kendisine değil, vagonun zeminine doğrultulmuş olduğunu fark etti. Manto geri çekilirken onu tutan parmaklar görünür hale geldi.

"Eldiveniniz yok mu?" diye sordu.

"Buna uygun olanlardan değil."

Deri değil o zaman. Örgü. Dik oturdu ve eldivenlerini çıkardı. Yeni alınmış ama henüz parası ödenmemiş olan eldivenler, yumuşaklıklarıyla onu bir kadının kadife teni kadar baştan çıkarmıştı. Eldivenleri ona doğru uzattı.

Kadın tereddüt etti. Adamın arkasına baktı, sonra eldivenleri aldı.

Sol eline bir eldiven geçirebilmek için tabancayı kucağına koymak zorunda kaldı. Eldiven çok büyüktü ama ince kuzu derisinden olduğu için fazla sakarlık . Yine de diğer eldiveni sağ eline geçirmesine engel oluyordu.

Adam öne doğru eğildi, kızın elini avucunun içine aldı ve eldiveni onun için çekti. Oldukça iyi oturması için deriyi parmakların altına doğru itme fırsatını değerlendirdi.

Geniş gözlerle izledi. Bir kez suç arkadaşına baktı, sonra tekrar onun ne yaptığına baktı.

Tabancayı aldı ve tekrar kadının eline verdi. Adamın gerçekten de dikkatini dağıttığının kanıtı karşısında yüzü kızardı ama kelimelerle değil. Adam eldiveni sol eline daha iyi oturtmaya çalışırken kadın tabancayı kararlılıkla kavradı

Beyaz teniyle tezat oluşturan koyu renk gözlerine baktı. Yakışıklı bir kadındı, otuz yıl sonra, modanın güzelleri bir araya geldiğinde hâlâ çekici olabilecek bir yüzü vardı.

gün güzelliğini çoktan kaybetmişti. Gülümsediğinde ifadesindeki ciddiyet kayboldu. Bone'nin gölgesine bakarken bir şey hafızasını dürttü.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Caroline."

"Size böyle bir yakınlıkla hitap etmemeliydim."

"Bana hiç hitap etmemenizi tercih ederim."

"O zaman hazır dikkatinizi çekmişken size bir soru soracağım. Daha önce tanıştık mı?"

Sadece ona baktı.

Araba aniden durdu. "Ne yapıyorsun sen? Caro, delirdin mi sen? Onun bir haydut ve çapkın olduğunu biliyoruz."

O ve Adam başlarını şoförlerinin omzunun üzerinden baktığı yere çevirdiler. Yüzlerine değil. Adam'ın eldivenli elini hâlâ kendi elinin içinde tuttuğu yerde, çatık kaşlı bakışları daha aşağıda duruyordu.

Caroline elini çekti. Adam balyaların üzerine uzandı ve özür dileyerek gülümsedi. Araba tekrar hareket etti.

Ve tam o anda, yağmur kara dönüştü.

Bölüm 2

Caroline kız kardeşi Amelia'yı azarladığı için pişman olmuştu. Elbette bu adam kızın başını döndürmüştü. Adamın yüzü ve cazibesi karşısında bir kadının etkilenmemesi için ölü olması gerekirdi.

Caroline'ın kısa süreliğine yenik düşmesinin suçu karakterinde değil, doğasında aranabilirdi. Jason iki adım ötedeyken onun hiçbir şeye cesaret edemeyeceğini varsaymıştı. Ayrıca onun da kendisini hiçbir şeye cesaret etmeye değer bulmayacağını varsaymıştı. Onun eğlenmek ve belki de böyle bir durumda kendine avantaj sağlamak için flört eden ve cüret eden bir adam olduğunu hesaba katmamıştı.

Özenle hazırlanmış planların sorunu buydu. Varsayımlara dayanıyorlardı. Öyle olmak zorundaydılar. Kendini bunun istediği gibi geliştireceğine ikna etmişti ama şimdiden işler pek de istediği gibi gitmiyordu.

Keşke dizginleri Jason yerine o alsaydı, diye düşündü. Bu arabayı o da idare edebilirdi. O zaman tutsaklarına bakmak zorunda kalmazdı. Şimdi bundan kaçınamazdı, çünkü arabadan atlayıp ağaçların arasına için tabancayı onun üzerinde tutması gerekiyordu.

Görünüşe göre biraz kestirmek için uzanmıştı, şapkası alnının üzerine eğilmişti ama kadın hâlâ onun güzelliğini görebiliyordu. Duru lacivert gözleri tek başına bile dikkat çekerdi. Bir tabancayla karşı karşıyayken bile içlerinde mizah vardı. Bunun sonucu olarak gözünün yan tarafında şimdi görebildiği en ince çizgiler vardı. Yüzünün geri kalanına gelince, düzgün hatları ve oldukça mükemmel cildi, ressamın doğanın kaçınılmaz olarak sunduğu kusurları ortadan kaldırarak gerçekliği süslediği bir tablodan fırlamış gibi görünmesine neden oluyordu.

Yine de şimdi, gözleri kapalı ve yüzü dinlenirken, ona bakıp gülümsediğinde olduğundan daha sert görünüyordu.

Daha yaşı. Hatta belki biraz yorgun.

Tabii ki bir tırmıkçıydı. Bu yüzle başka ne beklenebilirdi ki? Bir salona girdiğinde muhtemelen kadınlar sıraya girer, baştan çıkarılmak için yalvarırlardı.

Onu korkunç davranışları için mazur göstermenin bir yolunu bulduğunu fark etti. Hepsi bir eldivenin içinden kısa bir dokunuş yüzünden. Aile şerefının iyi bir bekçisiydi o! Adamın tavırlarının ve görünüşünün Amelia'yı nasıl kurtaracağına dair planını sorgulamasına yol açmasına izin vermemek için tetikte olması gerekiyordu.

Gözlerini açtı, gökyüzüne baktı, sonra doğrulup oturdu. Şapkasını çıkarıp karları silkeledi, sonra da paltosunu fırçaladı. "Daha uzağa gidecek miyiz?"

Başını iki yana salladı.

"Bu silah ağırlaşıyor olmalı. Bir süreliğine yere bırakabilirsin. Üzerine atlayıp onu almayacağım."

O da öyle dedi.

"Bir beyefendi olarak söz veriyorum. Gördün mü? Ellerimi bu şekilde başımın üstünde tutacağım." Ellerini salladı, sonra başının arkasında birleştirdi. "Ve bacaklarımı çapraz yapacağım, böylece herhangi bir hareket zaman alacak." Bacaklarını birbirine doladı, bir çizmesini diğerine doladı.

O kadar komik görünüyordu ki, kadın kendisine rağmen gülümsedi. "Eldivenleri kullandığın için sana hiç teşekkür etmedim. Bunu yapmak senin çıkarına değildi. Eğer ellerim uyuşsaydı, seni zorlukla vurabilirdim."

"Yine de yeterince uyuşuk olduklarını bilemezdim. Bugünkü şansıyla, beni yolda vurup öldürmeniz için şansımı deneyebilirim."

"Seni vurup öldürmek gerekli değil. Sizi durdurmak için bir kol ya da bacak yeterli olacaktır."

Önce tabancaya, sonra da kadının gözlerinin içine baktı. "O kadar iyi nişan alıyor musun ki yanlışlıkla ölmeyeyim?"

"Ben o kadar iyiyim."

"Bu konuda sözünüze güveniyorum." Jason'ın arkasına baktı, sonra sessizce konuşmak için eğildi. "Beni neden kaçırmaya karar verdiğini söyler misiniz? O saçakların altına sığınmak sadece benim talihsizliğim miydi, yoksa bir nedeni var mıydı?"

Tanrım, yüzü şimdi çok yakındı. Bulutlu günde ışı ışı ışı. Dili tutuldu ama konuşmayı başardı. "Seni kaçırmaya o karar vermedi. Ben verdim."

"Gerçekten mi? Oldukça mantıklı görünüyorsunuz ama durum gülünç. Ya dışarıda, o saçakların altında yağmur altında kalmasaydım?"

"Eğer sığınmasaydınız, bunu yapmanın başka bir yolunu bulurduk. Birkaç planım vardı." Planlardan biri, hana girip onunla flört etmesi ve onu hızlıca dışarı çağırmasıydı -insanlar dışarı çağırıldıklarında ne yapıyorlarsa artık. Hatta buna yardımcı olabilecek bir elbise bile giymişti, şimdi pelerin ve pelerininin altına saklanmıştı.

Saçaklara gitmesi iyi olmuştu. Bu alternatifte pek . Flört etme konusunda çok az deneyimi vardı ve denediğinde işe yaradığına dair hiçbir kanıt yoktu.

"Neden? Dediğim gibi, kimse beni fidye için kurtaramaz."

"Marki, fidye ödeyemeyecek kadar cimri olduğu için kuzenini kaderine terk eden bir adam olarak tanınmak istemezdi."

Fidye olmayacaktı ama şimdilik olacağını düşünsün.

Jason arabayı yoldan çıkarıp Crestview Park'a giden yola çevirdi. Lord Thornhill yeni yönü izlemek için döndü. "Şuradaki eve mi gidiyoruz?"

"Öyleyiz."

"Adı ne?"

Cevap vermedi. Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

* * *

"Bunları sizin için kurutayım ve şapkayı iyice fırçalayayım." Yaşlı, kalın yapılı kızıl saçlı adam giysileri bir uşak gibi aldı. Ama o bir uşak değildi, Adam iki katlı pencereleri ve geniş kanatları olan alçak taş eve girdiğinde onu karşılayan bir çift hizmetlinin yarısıydı. Paltosunun olmamasının kaçışının çok daha az rahat olacağı anlamına geldiğini gözden kaçırmadı.

Adam sağ bacağına destek olmak için topallayarak oradan ayrıldı.

Genç adam Adam'ı takip etmedi. Caroline girdi, elinde hâlâ tabanca vardı.

"Burada ısın," dedi çiftin diğer yarısı, büyük beyaz bir şapka ve önlük giymiş kısa boylu, yuvarlak yaşlı bir kadın. Kadın onu büyükçe bir oturma odasına ve kükreyen bir ocak ateşine doğru götürdü. Sağlam, kullanışlı ahşap mobilyalar odayı dolduruyordu ve şömineye bakan iki yüksek arkalı döşemeli kırmızı sandalye vardı. Bir köşede duran basit bir yazı masasının üzerinde kalın bir defter duruyordu. Mekan rahat ama lüksten uzak görünüyordu, sanki yıllardır içine yeni bir şey konulmamış gibiydi.

En azından yakıtı az koymamışlar. Kendini hem kuruyacak hem de ısınacak şekilde konumlandırdı. Yaşlı kadın onun sıcağı deneyimlemekten duyduğu mutluluğu ifade eden yüz ifadesinden memnuniyetle gülümsedi.

"Adınızı öğrenebilir miyim, böylece hazırlık ateşini yaktığınız için size doğru dürüst teşekkür edebilirim?"

Kadının yüzü düştü. Caroline'a baktı, sonra dedi ki, "Smith. Bayan Smith. Şapkanızı alan kişi Bay Smith."

"Bay ve Bayan Smith'in burada bulunmanızla hiçbir şekilde ilgili olmadıklarını bilmenizi isterim," dedi Caroline pelerinini silkip kırmızı sandalyelerden birine uzanırken. "Burada çalışıyorlar ve rahatınız için size yardımcı olacaklar ama bunun bir parçası değiller."

"Bunu bilmek güzel ama onlar için pek bir faydası yok. Kuzenim gelecek boyun aramaya başladığında nüansları umursamayacaktır."

Bayan Smith'in yüzü kızardı. Pelerini kaptı ve aceleyle dışarı çıktı. Caroline, "Buna hiç gerek yoktu," dedi.

"Gerçeği bilmeli. O burada. Ben de buradayım. Ben bir mahkumum. Beni hapsetmeye yardım ediyor. Önemli olan tek şey bu."

Başlığını çözdü ve bir kenara attı. Kara gözlerinde ateş yanıyordu. "Elinden geldiğince onu korkutabilirsin ama sadakatsizlik yapmayacaktır. O ve kocası yıllardır buradalar ve çok da iyiler... Beni dinliyor musun?"

"Tabii ki." Pek sayılmaz. Bone gitmiş ve ateş yanarken onu net bir şekilde görebiliyordu. Koyu renk gözleri, saçları ve beyaz teniyle, yaşlandıkça daha da dikkat çekici olacak yakışıklı yüzüyle ilgili ilk algıları geçerliydi. Ama şimdi o gözler kızgınlıkla alev alev yanıyordu.

Başı tam da duruşu üzerinde dengede duruyordu ve varlığı onu sırtındaki alevler kadar ısıtıyordu.

"O zaman bunu bir daha deneme dediğimde beni dinle. Eğer yaparsan, burada iyi yemek yiyemezsin."

"Beni ekmek ve suyla tehdit etmiyorsunuz herhalde?"

"Bu seni öldürmez. Aslında, birkaç kilo vermek size iyi gelebilir."

"Affedersiniz?"

"Şişman olduğunuzu söylemiyorum, sadece erkeklerin gençliği geride bırakıp orta yaşlarda yumuşamaya başladıklarında yaptıkları gibi biraz kalınlaşmışsınız."

"*Pardon?*" *Kalınlaşmış mı? Orta yaş mı? Yumuşama mı?* Henüz yirmi yedi yaşındaydı ve üniversitedeyken olduğundan en fazla beş kilo daha ağırdı.

"Seni aşağıladım mı? Ah, canım. Özür dilerim." Sesi hiç de üzgün gelmiyordu. "Şimdi benimle gelmelisin, böylece sana odanı gösterebilirim."

Girişe doğru yürüdü ve Bay Smith'i çağırdı. Adam birkaç dakika sonra geldi. Caroline eliyle bir işaret yaparak Adam'a Bay Smith'i merdivenlerden yukarı kadar takip etmesini söyledi. Kendisi de ikisinin arkasından gitti.

Çatı katına ve bir hizmetkâr için tasarlanmış bir odaya doğru ilerlediler. Kaba tahtalar ve eğimli ahşap tavan, beyaz badanalı basit duvarlarla tezat oluşturuyordu. Alçak bir pencere saçakların arasından kır manzarasını görüyordu.

"Burada kalacaksınız," dedi Caroline. "Yemekleriniz size getirilecek, yıkanmak için su ve benzeri şeyler de. Gördüğünüz gibi şömine için bol miktarda yakıt var." Onun bu sözleri üzerine Bay Smith ateşi yakmak için diz çöktü.

Adam Spartalıların odasında volta atıyordu. "Burada ne yapacağım ben? Eşyalarım gitmiş. Ne giysilerim, ne usturam, ne kitaplarım, hiçbir şeyim yok."

Bay Smith'le birlikte gitmek için döndü. "Giysiler ve kitaplar bulup size göndereceğim. Zamanınızı nasıl geçirdiğinize gelince, belki biraz düşünmek ve kefaret ödemek ruhunuza iyi gelecektir."

Kapı kapandı. Bir ses kapıyı tırmaladı. Birkaç dakika bekledikten sonra kapıyı denedi. Sadece bir santim kırırdadı, ona yetecek kadar.

kapının kilitli olduğunu gördü. Eğer bunu onun çıkamayacağından emin olmak için yapmışlarsa, bunu bir süredir planlıyorlardı.

Küçük odanın içinde bir kez daha volta attı. O kadar az yer vardı ki, içinde hareket etmek huzursuzluğunu tatmin edemiyordu. Burası lanet olası bir hapisaneydi. Yatağı denedi. En azından şiltede ipleri yumuşatacak kadar dolgu vardı. Ayağa kalktı ve küçük gardırobu kontrol etti. İçinde bir lazımlıktan başka bir şey yoktu.

Her türlü hapsedilmeden hoşlanmazdı. Bu durum çabucak can sıkıcı bir hal alacaktı. Şimdiden öfke ruh halinin kenarlarını kemiriyordu.

Küçük pencereden dışarı bakmak için eğildi. Dışarıda ağaç yoktu, zaten pencereden de kolayca çıkamazdı. Aşağıda, taş bir duvar evin temellerinden toprağı geri çekiyordu ve mutfığa indiğini tahmin ettiği birkaç basamak vardı. Atlarsa ya da kendini aşağıya bırakmaya çalışırsa, üç değil dört kat aşağıya düşecekti. Sadece bir aptal bu riski göze alırdı.

Kendini yatağı attı. Kefaret, diye önerdi. Onun hakkında az çok bir şeyler biliyor olmalıydı. Önerisine gelince, bu hücreden çıkmanın bir yolunu bulursa onu bolca kefarete bekliyordu.

Sadece bu bile yükselen öfkesini dindirmeye yetmişti. Bir bakıma bu saçma macera, kısa sürmesini beklese de bir ertelemeydi. Kendisini hiçbir şekilde uygun olmadığı, hatta pek hoşlanmadığı bir kadına zincirlemeden önce küçük bir erteleme. Kadının serveti bile ona yaşatacağı hayatın bedelini ödeyemeyebilirdi.

Tekrar pencereden dışarı bakmaya gitti. İnişli çıkışlı arazi hâlâ Cumberland'de ve muhtemelen göllerin kuzeyinde olduklarını söylüyordu. Eğer kaçabilirse, muhtemelen zaman kaybetmeden ve zahmete girmeden Nigel'a giden yolu bulabilirdi. Üzerinde hâlâ biraz bozuk para vardı ve botları ile paltosu onu yeterince sıcak tutacaktı. Eldivenlerini şimdi almadığı için oldukça pişmandı.

Caroline'ın dediği gibi, burada kalıp düşünebilirdi de. Kendini o kadınla evliliğe satmadan önceki kaygısız hayatını gözden geçirebilirdi. Eski ve yeni aşklarını, masalardaki büyük kazançlarını anımsayabilir ve daha büyük kayıpları, ödeyecek parası olmamasına rağmen zevk aldığı düşkünlükleri görmezden gelebilirdi. Bu evdekiler gibi sıradan insanların bile onun kim olduğunu bildiği anlamına gelen kötü şöhretin tadını çıkarabilirdi.

Neden olmasın? Ve eğer bu odadan çıkabilirse, dışarıdaki tepeler ve aşağıdaki oturma odası beklenmedik bir eğlence sunuyordu. Neden burada olduğunu bilmiyordu ve bu bile tek başına çözülmesi gereken ilginç bir gizemdi.

Gıcırta barın yükseldiğini gösteriyordu. Kapı açıldığında doğruldu. Caroline içeri girdi ve yatağın üzerine bir bohça bıraktı. "Alışık olduğun gibi şık değiller ama iş görürler ve sosyetedeki kimse seni görmeyecek. Orada bir İncil, Bayan Smith'in romanlarından biri ve bir iki günlük var. Bazı gazeteler ekledim. Eski ama Londra'dan değiller, bu yüzden onları yeterince yeni bulabilirsin. Birkaç ihtiyaç malzemesi de var."

Giysi yığınının ve yayınlara göz gezdirdi. "Beni daha ne kadar hapsedmeyi düşünüyorsunuz?"

"Hava böyle giderse beş gün. Kar yağmaya devam ederse daha uzun." "Noel'e kadar o zaman."

"Evet."

Kutlamaları kaçırdığına pişman olacaktı. Bir markı Noel'i nasıl şık bir şekilde kutlayacağını bilirdi. Yeğenlerinin heyecanını izlemek her zaman hoş bir nostalji yaratırdı.

"Kapıyı kilitleyip beni içeri tıkmak zorunda değilsiniz. Eğer vagondan kaçmaya çalışmadıysam, şimdi de kaçmayacağım. Bunu başarsam da bana pek bir faydası olmaz. Nerede olduğumu bile bilmiyorum." Onu tekrar düşünmeye ikna etmek için en iyi gülümsemesini takındı.

Bir an için ağzının kenarları yumuşadı ve gözleri yeni ışıklarla parladı. Sonra bakışlarını kaçırmak için odanın etrafına bakınırken kaşları çatıldı. Topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Pencereye geri döndü. On beş dakika sonra iki kişi aşağıdaki merdivenlerden yukarı çıktı. Aynı anda araba da görüldü.

Soğuğa karşı sarmalanmış ve şapkalarını takmış olan iki figür arabaya tırmandılar; ardından araba inişli çıkışlı manzaraya doğru yöneldi.

Bay Smith atı arabaya doğru sürüyordu. Adam'ı kaçıran genç adamın arabaya tırmandığı anlaşılmıştı. Ancak burada üçüncü bir adam da çalışıyordu.

Üçü küçülerek akıp gittiler. Onlar uzaklaştıkça, en yakın tepenin zirvesinde lekeler belirdi. Benekler araziden aşağıya, arabaya doğru süzüldü.

Adam gözlerini kısarak bulutlu, kar filtreli uzaklığa baktı. Atlar. Küçük bir at sürüsü arabaya ve içindeki samana doğru dörtlüce koşuyordu. Araba yavaşça hareket ederken iki adam balyaları yere atmaya başladı.

Gözlerini atlara dikti. Caroline'ın bir şekilde nasıl tanıdık geldiğini hatırladı. Göz açıp kapayınca kadar hafızasında sıralandı.

Nerede olduğunu ve muhtemelen neden burada olduğunu biliyordu. Amaç fideye olabilirdi ama motivasyon intikamdı.

* * *

Tanrım, ama aptallık ediyordu. Bir kadın toplumdan uzak ve çok az arkadaşla izole bir şekilde yaşadığında böyle oluyordu. Güzel bir adam ona ilgi gösterdiğinde, bunu onursuz amaçlar için yapsa bile, bir su birikintisine dönüşüyordu. Babasının boşluğunu doldurması, onun gibi zeki ve güçlü olması gerekiyordu; Lord Thornhill'in gözlerine bir parça sıcaklık girdiğinde sıcak balmumu gibi erimesi değil.

Caroline bir balya daha fırlattı, gerekenden daha sertti, o kadar sertti ki kolları ağrıyordu. Yaşlı Tom fark etti.

"Kendine zarar verme," diye azarladı. Dizginleri bıraktı ve ayağa kalkmaya başladı.

"Sen orada kal. olan sensin."

"Annemle kalmalıydım," diye mırıldandı Jason onun yanında, kendisi de bir balyayı kaldırmak için eğilirken. "Burada iki gerçek erkek varken neden bir erkeğin işini yapmak zorunda olduğunu düşünüyorsun anlamıyorum."

Jason çocukluk arkadaşı olmasaydı ve ona bu kadar bağımlı olmasaydı, bu yüzden ona haddini bildirebilirdi. Gerçi onun yeri artık ikisi için de net değildi. Bugünlerde yer kavramının içi boştu.

"Sen benim kardeşim değilsin Jason, o yüzden sakın beni azarlamaya kalkma. Uygun gördüğümü yapacağım ve sen onları kendin beslerken senin ve babanın bu soğukta iki kat daha fazla kalmanız için hiçbir neden yoktu."

"Kar devam ederse, bunu uzun bir süre her gün yapacağız," dedi Tom. "Belki de Jason kar geçene kadar burada kalmalı ve gitmemeli."

Caroline, "Jason yokken ben de seninle geleceğim," diye cevap verdi. "Gitmek zorunda. Lord Thornhill'i sonsuza dek o odada tutamayız." "Neden olmasın?" Jason mırıldandı. "Hak ettiğinden daha fazla. Ben olsam

birak ahırda uyusun."

"Onu ahıra sokmanın hiçbir yolu yoktu."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ona o kadar yakıt ve yeni bir yatak vermeye gerek yok. Biraz rahatsızlığı hak ediyor. Anneme ona yetecek kadar yemek yapmasını söylemişsin, ki bu bana çok cömertçe geliyor."

"Donuyorsa, yulaf ezmesi yiyorsa ve kötü bir şiltede uyuyorsa taleplerimize pek uymayacaktır."

"Haklı oğlum," dedi Tom omzunun üzerinden, arabayı kalabalıklaşan sürünün arasından geçirirken.

Jason balyalarına doğru eğildi. "Benden ona hizmet etmemi isteme, hepsi bu. Ona yemek getirmeyeceğim ya da uşaklığını yapmayacağım. Madem bu kadar akıllıca buluyorsun, onun ihtiyaçlarını sen karşıla Caro." Yüz ifadesi Caroline'e, Lord Thornhill'e her türlü konforu sağlamaktan hâlâ hoşlanmadığını gösteriyordu.

Daha azını bekleyemezdi, diye düşündü. Jason Amelia'yla ilgili durumu çok zor karşılamıştı. Onu suçlamayı reddediyordu, bu da başka birini suçlaması gerektiği anlamına geliyordu. Ona daha iyi göz kulak olamadığı için kısmen kendini. Çoğunlukla da Lord Thornhill'i. Çünkü bir beyefendinin daha iyi davranması gerekirdi. Jason ve Caroline çocukken oyun konusunda eşitler ama Amelia korunmaya ihtiyacı olan küçük kardeşti.

"Bu kadar yeter," dedi Tom, kaç balya kaldığına bakmak için dönerek. Etraflarındaki atlar boyunlarını eğmiş, yemek yiyorlardı. "Hava daha da soğursa tepedeki gölet buz tutacak ve onu kırmak zorunda kalacağız. Önümüzde kötü birkaç gün var gibi görünüyor. Yine de yarına kadar iyi olacaklar."

Caro'nun bakışları sürekli yağın karın arasından küçük sürüyü inceledi. Renkleri manzarayla uyum içinde olan, benekli soluk gri renkli, özellikle güzel bir kırsağın üzerinde oyalandı. Şu anda üç yaşında olan Guinevere'in içinde şampiyonların kanı vardı ve yetiştirilmesi gerekiyordu

İlkbaharda eşit soydan bir aygırla. Ancak bu bölgede uygun bir aygır bulunmuyordu. En azından karşılayabilecekleri bir ücretle.

Thornhill ve ailesinden hoşlanmamak için bir neden daha. Thornhill bir dahaki sefere o büyüleyici gülümsemesini ona çevirdiğinde listedeki her maddeyi düşünecekti.

Bölüm 3

Alacakaranlıkla birlikte soğuk geldi. Adam ateşi yaktı. Yeterince kar yağmış, tepeler azalan ışığı yansıtarak bembeyaz parlıyordu.

Nigel şimdiye kadar onun kaybolduğunu anlamıştır. Acaba ortalığı ayağa kaldırır mıydı, yoksa çok sıradan bir şey olduğunu mu söylerdi? *Muhtemelen bir kadınla handa bir odaya kaçmış ve zevkini çıkarırken arabanın kalkışını kaçırmıştı.* Eğer öyleyse, bu refakatsiz bagajın öneminin tam olarak anlaşılması için en az bir gün daha geçmesi gerekecekti. O zaman bile kuzeninin kimde olduğunu asla tahmin edemezdi.

Eğer bulunduğu yer konusunda haklıysa, güneş ona yön duygusu verecek kadar uzun süre gösterirse kuzeninin malikânesine bir günde yürüyebilirdi.

Bütün gün kötü bir durumdan en iyi şekilde faydalanmaya çalışmıştı ama dışarıdaki ışık azaldıkça bunun bir hata olduğunu düşünmeye başladı. Bunlar tipik suçlular olmayabilirdi ama bu suçu onlar için kolaylaştırması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Öfkesinin yükselmesine izin verdi. Yemeği yakında gelecekti. Adamlardan birinin getireceğini tahmin etti. Kapı açılıp o adam ortaya çıktığında, elleri taşıdığı tepsiyle meşguldü, bir itiş onu yere serecekti. Bir kez dezavantajlı duruma düştüğünde, üstesinden gelmek kolay olacaktı.

Sonra, kapı açık, merdivenler temiz, özgürlüğe doğru hızlı bir kaçış. Ahırdan bir at alır ve en azından bir köy bulurdu.

Ceketinin yol boyunca bir asılı olmasını umuyordu elbette.

Odanın dışındaki tahtalarda ayak sesleri. Şu çubuğun sürtünmesi. Uzak duvara dayandı ve kapı açıldığında saldırmaya hazır bir şekilde kapıya baktı.

Sadece bir adam geri tekmelemedi. Caroline bir yandan tepsiyi dengelerken bir yandan da kapıya manevra yaptı. Duvarın dibindeki adamı fark etti.

"Ne yapıyorsun? Beni alt etmeye mi hazırlanıyorsun?" Tepsiyi yatağın üzerine koydu. "O zaman bize bırak. En kötüsünü yap."

"Tanrım, çok şüphecin."

"Saldırmaya hazırlanan bir kedi gibi sarmalanmışsın."

Omuz silkerek niyetinden vazgeçti. "*Seni* beklemiyordum."

"Tabii ki hayır. Bu senin yemeğin. Oldukça güzel. Aşçıya çabaları için takdirlerinizi ilettiğinizi söyleyeceğim."

Yanına gitti ve beyaz örtülerin altına baktı. "Bu Bayan Smith olmalı. Ama bu onun gerçek adı değil. Daha orijinal bir şey seçebilirdiniz."

"Adı gerçekten de Bayan Smith. Zaten size de öyle söyledi. Kendi duyduklarınıza rağmen öyle olmadığını düşünmeniz hayret verici."

"Bizi tanıştırdığınızda ilk başta hatırlayamadı. Smith gibi yaygın bir isimle, gerçekten onun olsaydı unutulması zor olurdu diye düşünüyorum."

"*Herhangi bir* isim onun olsaydı unutulması zor olurdu, öyle değil ? O da unutmadı. Onu telaşlandırdınız, hepsi bu."

"Öyle diyorsunuz. Ben de kimliğini gizlemek için ona farklı bir isim verdiğinizi söylüyorum. Eğer yazdığınız bu komedide bir rol oynayacaksam, en azından biraz yaratıcılık gösterin. Örneğin Bayan Pepperstone. Bu iyi bir isim olurdu."

"Hepiniz saçmalıyorsunuz ve bu aptalca bir isim."

"Ve sen de yarı delisin, en azından."

Güldü. "Zerre kadar kızgın değilim. Öyle mi görünüyorum?"

"*Bir lordu kaçırdın*. Sadece bağımlı ya da yarı deli biri böyle bir şey yapar. Bayan Smith'e gelince, dediğim gibi yeni bir isim ona yardımcı olmaz. O da sizin gibi bu işin içinde ve sallanacak." Başını çenesinin altına bakacak şekilde eğdi. "Ne kadar güzel bir boyun. Ne kadar üzücü ."

"Beni korkutmuyorsun."

"Yapmalıyım." Tepsiyi pencerenin yanındaki küçük masaya taşıdı ve yanına bir sandalye koydu. "Yemeğin yanı sıra sohbet de ediyor musunuz, yoksa ben sessizlik içinde mi yaşayacağım?"

"bir şey yok." Yine de gitmedi.

"Sanırım konuşacak çok şey var. Neden buradayım, ne kazanmayı umuyorsunuz, sizi ne tatmin edecek ki gidebileyim-" Beyaz örtüyü bir kenara bıraktı. "Bunun benimle değil, ailemin diğer üyeleriyle ilgili olup olmadığını. Pek çok şey."

Sonuncusuna bir göz attı. Her ne kadar tepki vermemeye çalışsa da tepki verdi. Tabaktaki tavuğu kesmeye başladı. Çok lezzetli kokuyordu, ama sonra çok acıktı.

Caroline tekrar konuşmadan önce on kez saydı. "Neden bunun ailenizle ilgili olduğunu düşündünüz?"

Biraz sülün çığnedi. Bayan Smith mükemmel bir aşçıydı. "Adamların beslediği atları gördüm."

"Bunun sizin için bir önemi varsa, belki de yarı deli olan sizsinizdir. Bu bölgelerdeki birçok çiftlikte at var."

"Bazılarının birkaç tane olduğunu tahmin ediyorum ve bazılarının bütün sürüye sahip olduğunu biliyorum. Yirmi, otuz, hatta daha fazla. Ahırdakilere ek olarak dışarıda yedi tane olması tuhaf geldi. Çiftçilik ve ev için ihtiyaç duyacağınızdan daha fazlası." Ona doğru baktı. "Onları yetiştiren bir çiftlik için çok az."

O kara gözler sadece onu izledi.

"Tabii-" Sözcüğün havada asılı kalmasına izin verirken bir çatal dolusu daha yemek yedi.

"Neye kadar?"

"Tabii bir zamanlar çok daha büyük bir sürü vardı ama beklenmedik bir şekilde azaldı. Örneğin satıldı." Bir ısırık daha. "Ya da bir hastalıktan muzdarip."

Geriye doğru tıslama gibi keskin bir nefes alma sesi duydu. Başını çevirip baktı. Gözlerinde alevler vardı şimdi. Yüz ifadesi gerginleşmişti.

"Sizi daha önce gördüğümü biliyordum," dedi. "Siz Bayan Dunham'sınız.

Burası Crestview Park."

"Şüphesiz çok zeki olduğunuzu düşünüyorsunuz."

Çatalını bıraktı ve ona döndü. "Başka seçeneği yoktu. Kuzenim sadece ilçedeki diğer çiftlikleri korumaya çalıştı."

"Hasta olanları ayırabilirdik. Hepsini burada tutabilir ve kendi akışına bırakıp diğerlerini uzak tutabilirdik. Onun bir seçeneği vardı. Hepsini öldürtmek *istedi*."

"Bu çok sert."

"Galahad'ı satın almıştı ve şampiyonuna meydan okuyabilecek başka bir çocuğun doğmasını istemiyordu. Bu yüzden soyu yok etmeye çalıştı."

Nigel'ın asla böyle bir şey yapmayacağı konusunda ısrar etmek isterdi ama Adam kuzeninin acımasızlığını hatırlamak istemeyeceği çok kez görmüştü. Ayrıca Nigel'ın Galahad'a sahip olmaktan duyduğu hazzı da görmüştü. Onunla kazanmaktan ve Jokey Kulübü'nün gıpta ettiği biri olmaktan. Crestview Park, boğucu hastalık burayı ele geçirene kadar yavaş ve dikkatli bir şekilde İngiltere'nin en iyi yarış atlarından bazılarını üretme konusunda uzun bir geçmişe sahipti.

"Bu iki yıl önceydi. Hızla yeniden inşa ediyorsunuz." Hafızası yamaçtaki noktaları ve boyutlarını yeniden gözden geçirdi. "Ah. Hepsini alamadı, değil mi?"

"Bunun bir önemi yok. Yeniden inşa etsek bile, asla gibi olmayacak. Bu babamı mahvetti. Sadece maddi olarak değil, ruhen de. Geçen yıl öldü."

"Bunu bilmiyordum."

"Sizin çevrenizden kimse bilmez, çünkü artık ödüllü safkanlar satmıyoruz."

"Ve şimdi bunun bedelini ben mi ödeyeceğim? Bu yüzden mi buradayım?" Eğer bu kadın intikam için planlar yapıyorsa, bu düşündüğünden daha tehlikeli olabilirdi.

Masasını işaret etti. "Bitir şunu. Tepsiyi götürmek için birazdan döneceğim. Lütfen o zamana kadar botlarınızı çıkarın ki onları da alabileyim."

"Botlarım mı?"

"Kim olduğumu biliyorsun. Nerede olduğunu biliyorsun. Muhtemelen kuzeninin evine yürüyerek gidebileceğini düşünüyorsun. Ama bu havada botların olmadan dışarı çıkacağını sanmıyorum."

* * *

"O biliyor." Herkes yemeğini yerken Caroline diğerlerine Lord Thornhill'in zekice düşüncelerinden bahsetti. Çiftlikte yapılması gereken işler ve bunları yapacak az sayıda el olduğu için yemek her zaman geç yenirdi. "Sürüyü gördü ve gerisini tahmin etti. Neden burada olduğunu değil. O konuda yanılıyor. Ama nerede olduğunu ve burada yaşayan aileyi biliyor."

"Tanrıya şükür," dedi Bayan Hoover. "En azından farklı bir ismim varmış gibi davranmak zorunda kalmayacağım."

"Yapacaksın. Ve sen, Jason, seni çok az gördü, bu yüzden seni bir daha görmesini istemiyorum, ta ki elimden bir şey gelmeye kadar."

"Burada bile olmayacağım."

"Hâlâ gitmeyi düşünüyor musun?" dedi Bayan Hoover. "Elbette hayır, Caro. Kar var ve-"

"Beş santimden fazla değil anne," dedi Jason. "Tabii ki yine de gidiyorum. Bir ata bineceğim ve yanımda bir tane daha getireceğim."

"Bir at! Amelia atla geri dönemez!"

"Neden olmasın," dedi Yaşlı Tom. "Bir arabadan daha güvenli. Daha az engeli de. O kadar çok itilip kakılmayacak. Sen kestane rengi kısrağı al, Jason. Yeterince yumuşak başlı ve emin ayaklıdır."

Bayan Hoover sinirli bir şekilde Caro'ya döndü. "Havanın açmasını beklemeliyiz."

Caro, "Sonra ya donmuş ya da çamurlu yollar ve şeritlerle mücadele ediyoruz," dedi. "Kocanızı dinleyin. O haklı. At o zaman bile daha güvende olacak."

"Ben sevmedim." Bayan Hoover sülün tabağını tekrar elden ele dolaştırdı.

"Onu olduğu yerde bırakabiliriz," dedi Caroline. "Sence bırakmalı mıyız? Elizabeth Teyze'yle kalmasına ve Lord Thornhill'in gitmesine izin mi verelim?"

Bayan Hoover başını salladı. "Ona karşı dikkatli ol, Jason. Beni duyuyor musun?"

"Dikkatli olacağım. Eğer at üzerinde iyi gitmiyorsa, bir araba kiralarım. Biraz param var."

"Parayı nereden buldun?" Yaşlı Tom sordu. "Boş ver."

Caroline yemeğini bitirdi. Birasının kalanını içti, sonra Bayan Hoover'ın masayı toplamasına yardım etmek için ayağa kalktı.

Mutfakta yalnız kaldıklarında Caroline, "Endişelenmene gerek yok," dedi. "Amelia buraya geldiğinde her şey yerli yerine oturacak. O bir beyefendi ve bu tür şeylerin onlar için kuralları var. Babamın da bir beyefendi olduğu için yapmamayı tercih ettiği şeyleri nasıl yaptığını ve onurun paradan daha önemli olduğunu hatırlıyor musun?"

"Ondan beklediğimiz para değil," dedi Bayan Hoover. "Doğuştan bir beyefendi, hatta bir lord olabilir, ama çocukluğundan ve amcasını ziyaret ettiğinden beri kasabada onun hakkında konuşuluyor. Çılgınca şeyler. Bunu da hiçbir zaman atlatamadı." Başını salladı ve lavaboya döndü. "Umarım tüm bunlar hakkında haklısındır."

"Ben babamın yapacağı şeyi yapıyorum. Babam burada değil, o yüzden bu iş bana kaldı. Onu bir erkek gibi dışarı çağırمام ama onunla yüzleşmesini ve görevini kabul etmesini sağlayabilirim. Bu şekilde ondan kaçamayacak. Londra'da ya da kuzeninin evinde yapabildiği gibi bizi erteleyemeyecek ya da kabul etmeyi reddedemeyecek."

Bayan Hoover ocaktan sıcak bir çaydanlık alırken derin bir iç çekti.

"Bugün çamaşırları ben yıkayayım," dedi Caroline, askıdan bir önlük kaparak.

"Yukarı çıkıp o tepsiyi almalısın."

"Ben yıkarım, sen de alırsın. Sen pazarlığın daha iyi olan yarısını alacaksın. Biraz su getir ki daha sonra su almak zorunda kalmayalım. Ve odasından botlarını çıkar."

Bayan Hoover ona uzun uzun baktı, bir kova su aldı ve merdivenlere yöneldi.

"Tepsiyi ve botları al ve git," dedi Caroline. "Seni bir konuşmanın içine çekmesine izin verme. O zaman seni korkutmaya çalışacaktır. O yüzden oyalanma."

"Seninle bunu mu denedi? Seni korkutmak için oyaladı mı?"

"Onun gibi bir şey. Ama işe yaramadı." Son söylediği yalandı. Kendisini neyin korkuttuğundan ve alaca ışığın onu nasıl daha da yakışıklı hale getirdiğini, yüzünü gümüş tonlara bürüyerek canlanmış güzel bir heykele benzettiğini izlemek için nasıl oyalandığından bahsetmek istemiyordu.

Ellerini suyun içine daldırdı. Bazen çok aptal olabiliyordu.

Bölüm 4

Adam şafakla birlikte uyandı. Yorganın sıcaklığından vazgeçmek istemeyerek bir süre öylece yattı. Bir hapishane için odanın rahat bir yatağı vardı.

Sonunda yatak örtülerini bir kenara attı, şömineye doğru yürüdü ve biraz yakıt attı. Alevler kükredi. Küçük odayı ve su kovağını ısıtırken orada kaldı, sonra pencereye gitti ve dışarı bakmak için eğildi. Bugün güneşin parlayacağını şimdiden söyleyebilirdi ama pencerenin camındaki kırığı, bunun sıcaklığa pek yardımcı olmayacağını gösteriyordu.

Kar kalınlığının beş on santim kadar olduğunu tahmin etti. O aşağıdaki duvarın ölçüsünü alırken, evden iki figür çıktı ve merdivenleri tırmandı, bohçalı ve isimsizdiler. Şapkalarından biri onu kaçıran erkeğinkiyle aynı gibi görünüyordu. Bu figür uzaklaştı ve diğeri mutfak kapısına döndü. Yıkandı, tıraş oldu ve kendi giysilerinin bir gün daha dayanabileceğine karar vererek giyindi. Dün kendisine getirilenler neredeyse uyuyor gibi görünüyordu, ancak onlara sahip olan kişi biraz daha iriydi. Yaşlı adam kadar değil ama kaçıran gençten daha iriydi. Paltoları kendisi satın almayacak olsa da, beklediğinden daha kaliteliydiler ve gömlekler ütülenmişti. Kravatlarda nişasta yoktu ve sadece en resmi olmayan kravatlarda kabul edilebilirdi.

Yine de kimse onu bir gibi göstermeye niyetli değildi.

Günlük hazırlıklarını tamamladıktan sonra sandalyeyi kapıya çekti, oturdu ve mandal ile kapağı inceledi. Dün gece kendisini meşgul edecek bir şey olmadığından, diğer taraftaki çubuğu test etmeye başlamıştı. Önce usturayı denedi ama hemen kendini kesti. Ancak Bayan Dunham'ın getirdiği dergilerden birinin cildi sağlamdı ve küçük çatlaktan geçebilecek kadar inceydi. Onu yukarı kaydırduğunda, çubuğun başlangıçta direndiğini ama sonra bir miktar yükseldiğini gördü.

Biraz. Kapının iki yanında duran derme çatma çıkıntılardan birinden aşağı kaymasını sağlayacak kadar kaldırabilir miydi?

Günlüğü tekrar içeri kaydırıldı. Çubuk bir santim kadar yükseldi ama sonra ağırlığının günlüğü yendiğini hissetti. Günlüğü çıkardı, parçalanıp yakalanmasın ve faaliyetlerinin kanıtını taşımasın diye. Tam kapıdayken merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu. Sandalyeyi masaya doğru savurdu ve tam bar gıcırdarken kendini içine attı. Kapı açıldı.

Bayan Dunham kahvaltayı getirdi. Bu onun ruhuna bir gülümseme getirdi. Dün gece tepsi alınırken onun yokluğu onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Taze, parlak ve işle ilgili görünüyordu. Sabah ışığı solgun tenini en soğuk beyazlara boyamıştı. Koyu renk gözleri ve saçları keskin, unutulmaz bir kontrast oluşturuyordu. Kahverengi, sade yünlü, en sade elbisesini giymiş ve omuzlarına beyaz örgü bir şal bağlamıştı.

Odayı adımladı ve elindeki tepsiyi küçük masanın üzerine bıraktı. "Bugün hepimizin yapması gereken işler var. Bunun için birilerinin gelmesi saatler sürebilir."

Örtüyü kaldırdı ve yiyeceklerin yanı sıra aletlere de dikkat etti. "Kapıyı açık bırakırsanız, kendim indirmekten memnuniyet duyarım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bakışlarını ona dikti. "Benim çok aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hiç de değil. Bir beyefendi olarak kaçmayacağıma söz veriyorum." "Keşke bu söze güvenebilseydim."

"Yapamayacağınızı düşünmeniz için size hiçbir sebep vermedim."

"Senin tüm hayatın benim yapamamam için bir sebep. Londra ve diğer yerlerdeki dedikodu ve skandalları duymayacak kadar izole olduğumuzu mu sanıyorsun? Bu tür hikayeler insanlara konuşacak bir şeyler verdiği için buralarda çok değerlidir."

"Benim hakkımda neler duydunuz?"

Omuz silkti. "Yakın zamanda olanları hatırlayamıyorum."

Güldü. "Skandallarım o kadar kötü ki onlardan bahsetmek seni utandırıyor mu?"

Kızardı. "İyi. Kendini öldürecek olan aktrisin üzerine attığınız o sorun vardı bir kere."

"Kendini öldürmeye hiç niyeti yoktu. Yine de bu tehdit yüzünden bir ay boyunca yemek yedi."

"Ve sizi sözleşmeyi ihlal etmekle suçlayan ve sizi mahkemede görmek isteyen o aile."

"Bunu asla yapmadılar, çünkü hiçbir sözleşme yapmamıştım ve daha da azını vaat etmişim. Dava aç ya da lanetlen dediğimde çekip gittiler."

Ellerini kalçalarına koydu ve göz kapaklarını indirdi. "Son sekiz ay içinde adınız, metresiniz olarak tanımlanan en az üç kadınla ilişkilendirildi."

Onu orada yakalamıştı. "Bu tür dostluklar, sözümü tutmak gibi onur meselelerinden ayrıdır."

"Üç. Sekiz ay içinde," diye açıkça tekrarladı. "Böyle bir tutarsızlık karakteriniz hakkında iyi şeyler söylemiyor."

"Bunu açıklayabilirim, ancak gerçek benim için de iyi konuşmuyor. Bu hanımların her biri, geçen yıl kadınlar için artık borçlanmama kararı aldığını öğrendiğinde ittifakı sona erdirmeyi seçti. Mücevherlerin ve diğer pahalı hediyelerin yokluğunda onların gözünde çok daha az çekici hale geldim."

Bunu ilginç bulmuşa benziyordu. "Demek reform yapmaya başladınız?"

Güldü. "*Bunu* söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Sadece Londra'daki her iyi tüccara borçlu olmamaya karar verdim."

"Bu da alışkanlıklarınızda değişikliklere yol açtı."

"Bir çeşit." Hâlâ her yere borcu vardı. Sadece o kadar değil.

Gülümsedi. "Önemli bir tür. Artık bir tırmık olamazsın.

Evcilleşmek muhtemelen artık çok daha cazip."

Bu gülümseme onun tüm ifadesini yumuşattı. Uzun zamandır beklediği mutlu haberi duymuş olabilirdi. "*Evcilleştirilmiş mi?* Sanmıyorum-"

Çoktan kapıya gelmişti. "Soğumadan yemelisin."

* * *

Tepsi için kimse gelmedi. Sabah öğleye doğru uzadı. Dergilerden birini okudu, sonra pencereden dışarı baktı, düşünceleriyle baş başa kaldı.

Nigel'in malikanesinde gerekleŖen Noel hazırlıklarını hayal etti.

Adam yıllardır ilk kez bu Ŗenliklere katılmamıŖtı. Babası her seferinde ailesini getirmiŖ, çoğu zaman bugün dıŖarıda olandan daha kötü hava koŖullarına göğüs germiŖti. Bu, kendi ailelerinin karŖılayamadıėı iyi yemek ve eğlenceye sahip olmanın bir yoluydu. Adam'ın babası ağabeyinin daha iyi bir servete sahip olmasına ierlediyse bile bunu asla belli etmedi. Neden göstersin ki? Kendi baŖına bir baron olan dem'in babası, çoğu küçük oğuldan daha iyi durumdaydı.

Elbette bu yıl Nigel'in evinde ailesinin yanı sıra baŖkaları da olacaktı. Bay Millerson kızı Margaret ile birlikte davet edilmiŖti. Güzel Margaret. Sevimli, hayat dolu, Ŗımarık, zalim Margaret. Kendini bir dke layık görüyordu Ŗphesiz. Adam, babasının ona aŖaėılık bir baronla evlenmeyi kabul etmesi için ne vaat ettiğini merak ediyordu.

Mücevherler, muhtemelen. Londra'da bir ev kesin. Evliliğinin Nigel'la birlikte satın almasına izin vereceği kanal ortaklığının krından bir yüzde mi? Kuzey Cumberland'ın dört bir yanında irili ufaklı kanalları olan devasa bir giriŖimdi. Eğer bundan herhangi bir pay alırsa, muhtemelen serseri kocasının parayı ve hisse senetlerini kumarda kaybetmemesi için emanet olarak kalacaktı.

Bir keresinde onun hizmetçisini azarladığını duymuŖtu. Margaret'in sözleri zavallı kadının duygularını lime lime etmiŖti. Hizmetçinin günahı küçüktü ama Margaret'in eleŖtirisi acımasız ve sertti. O dilin her gün kendisine döndüğünü hayal ederek oradan uzaklaŖmıŖtı ve bu onun keyfi için değildi.

DıŖarıda bir hareketlilik vardı. Araba göründü, tepeye doğru küçük yolculuğuna baŖladı. Bugün üzerinde sadece bir kiŖi vardı. Adam diğer ikisinin nerede olduğunu merak etti.

Araba eve çok yakın bir yerde durdu. Sürücü ayağa kalktı ve arkasını döndü. Adam aŖaėıdaki evden birinin çıktığını fark etti. Bayan Smith'in beyaz Ŗapkasından onu tanıdı. İkiŖi birkaç kelime konuŖtular; sonra Bayan Smith evin aŖaėısına yürüyerek uzaklaŖtı.

Ŗofr tekrar oturmak için dönmeden hemen önce, Adam'ın izlediği pencereye bakıyormuŖ gibi yüzünü yukarı çevirdi. Adamın Ŗapkasının siperliğinin altından beyaz teni ve koyu renk gözleri görünüyordu

figür dönmeden önce. Sürücü Bayan Dunham'dan başkası değildi.

Neden atları tek başına beslemeye gitsin ki? Adamlar başka bir yerde meşgul olmalı. Bayan Smith mutfak kapısına dönmemiş olsaydı, ev şu anda boş olabilirdi.

Tepsisinden çatalı aldı ve kapıya yöneldi.

On dakika sonra botlarını aramak için boş bir eve doğru yürüdü.

* * *

Atlar tepeden aşağı dörtnala koştu. Caroline arabayı durdurdu. Guinevere, asla hızını kesmeyen biri olarak onlara önderlik etti.

Caroline arabanın arkasına tırmandı. Çünkü işlerden ve maceralardan dolayı canı yanıyordu ama bunun yapılması gerekiyordu. Bir an durdu ve babasını ve bir centilmen olmanın, gerektiğinde işe yardım etmesine asla engel olmadığını düşündü. Onun anısını kalbinde taşıyarak bir balyayı kaldırdı ve arabanın kenarından yuvarladı.

Arkasındaki karda bir hareket sezdiğinde iki tanesini daha halletmişti ki, bir at ve binicisi beyaz genişlikte ilerlemeye başladı. Bu sabah erkenden yola çıkan Jason değildi. Dün gece ayağı tutmayan ve şu anda ailesiyle paylaştığı kulübede dinlenen Bay Hoover da değildi. İkisinin de nasıl ata bindiğini biliyordu ve bugün ikisinin de buraya gelmeyeceğini bilse bile uzaktan ikisini de tanıyabilirdi.

Bu binici ata farklı bir şekilde oturdu. Ustaca. Onun kim olduğunu biliyordu.

O parmaklıklı odadan nasıl kaçmıştı? Aldığı önlemlere rağmen bunu başardığını düşündükçe kalbi sıkışıyordu. Şimdi kuzeninin evine gidecek, bir sulh yargıcına yemin ettirecek ve hepsini hapse gönderecekti. Gerçekten asılıp asılmayacağını merak ediyordu. Bu düşünce midesinin hastalıklı bir önsezi bıraktı.

At ve binicisi meranın sağındaki ağaçları hedef aldı.
Birkaç dakika içinde gitmiş olacaktı.

Aniden döndüler, döndüler, ona doğru gürlediler ve yirmi metre ötede durdular.

Lord Thornhill arabaya ve kadına baktı. Silahsız gülümsemelerinden biri kırıldı. "Eğer bugün tek adamsan, dün de üçüncü adam olmalıydın."

Balyalardan biriyle konuşmak için döndü. "O odadan nasıl çıktın?" Zihni de aynı soruyu sordu ama birkaç küfür ekledi.

Attan indi ve atını arabaya doğru yürüttü. Onu arkaya bağlamaya başladı. "Eğer sana söylersem, bunu bir daha yapamayacağımdan emin olursun."

Botlarını, ceketini ve eldivenlerini bulduğunu fark etti. Ne felaket. Sadece kaçmakla kalmamış, aynı zamanda kendi planını uygulamada umutsuzca beceriksiz olduğunu da kanıtlamıştı.

"Yaşlı adam nerede?" diye sordu.

"Bir hafta önce bacağını incitti ve durum değişti. Daha fazla dinlenmesi gerekiyor." Yaşlı Tom ona yardım etmesi gerekenden önce yardım etmeye başlamıştı ve şimdi bunun bedelini ödüyordu.

"Peki ya genç adam?"

"Ayak işlerinde."

Adam arabaya tırmandı. "O zaman sadece sen ve ben varız. Sen dizginleri al, ben de samanla ilgileneyim."

Bir bacağını koltuğun arkasına doğru salladı, sonra durakladı. "Neden sürmeye devam etmedin? Şimdiye kadar çoktan uzaklaşmış olabilirdin."

Bir balyayı kaldırdı ve atlara doğru fırlattı. "Sana kaçmayacağına dair söz verdiğimi hatırladım." Gülümsemesini yine ona çevirdi. "Ben de seni pantolonla görmek istiyordum."

Koltuğun arkasına yaslanarak oturduğu pozisyonun, pantolonun içinde nasıl görüldüğünü çok iyi gösterdiğini fark etti. Paltosunu çekiştirerek aşağı indirdi ve otururken pantolonun görünmemesi için hareketini tamamladı. Arkasında yumuşak bir kahkaha duydu.

Arabayı hareket ettirdi ve balyalar uçtu. "Bu kadarı yeterli olmalı," dedi sonunda.

şaşırtacak şekilde, adam tırmanıp yanına oturdu.

"Neyin yeterli olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Atlarla ilgilendiniz mi?"

"Gençken amcamın ahırlarında aylaklık ederdim. Şimdi ziyarete gittiğimde kuzenimin ahırını çok iyi kullanıyorum. Atları mükemmel bir topluluk olarak görüyorum, çoğu zaman salondakinden daha iyi."

Ne kadar iyi ifade etmiş. Çok az insan onun ne demek istediğini anladı ama Caroline anladı. Babasının atlarına karşı her zaman bir yakınlık duymuş ve daha küçük bir kızken onlara bakmayı öğrenmişti. Bu, adamların tüfeklerle geldiği o korkunç günü daha da kötüleştirmiş ve Caroline'in bir daha asla toparlanamayacağı bir trajedi haline getirmişti.

Arabayı çevirdi ve eve ve müştemilata doğru geri döndü. Lord Thornhill, artık iyi eldivenlerini giymiş olmasına rağmen dizginleri ondan almaya çalışmadı. Onları kadının kapının yanına koyduğu yerde bulmuş olmalıydı. Koltukta hem ona hem de Adam'a yetecek kadar yer yoktu, bu da birbirlerine yaslanmaları anlamına . Adam'a bıraktığı sabunun kokusunu içine çekti ve eldivenlerin Adam'ın ellerine nasıl da oturduğunu fark etti, sanki sıvı deri ile kalıplanmış gibiydiler.

"Sizinle kalışım konusunda bir anlaşmaya varmamızı öneririm, Bayan Dunham."

"Dinliyorum."

"Artık dışarı çıkabileceğimi biliyorsun. Size önerim buna izin vermeniz ve beni o çubuğu tekrar yukarı kaldırma zahmetinden kurtarmanız."

"Bir dahaki sefere belki ağaçların arasında kaybolmadan önce durmazsınız."

"Şartlı tahliyeme yemin edeceğim. Eski zamanlarda bir şövalye savaşta esir düştüğünde ve fidye için tutulduğunda hapsedilmezdi. Şartlı tahliye yemini ederse evde ve arazide serbestçe dolaşabilirdi. Avda evdeki şövalyelere katılabilir ve yüksek masada yemek yiyebilirdi."

"Yüksek bir masamız yok. Sadece bir tane. Eğer orada yemek yerseniz, hizmetçilerle birlikte yemek yersiniz."

"Bu da sizi ve hizmetkârları beni tavan arasında besleme zahmetinden kurtaracak."

Hizmetkârların çoğunun, eğer sadık hizmetkârlarını böyle adlandırabilirse, şu anda kimseye hizmet edemediğini düşünürsek, önerisi

biraz çekiciliği vardı.

"O şövalyelerden biri şartlı tahliyesini bozarsa ne olur?"

"Bu nadiren olur, çünkü olsaydı dünya o adamın onursuz olduğunu bilirdi." Şok olmuştu, deri kaplı parmaklar hafifçe çenesine dokundu ve şimdiye kadar gördüğü en mavi gözlere bakana kadar başını çevirdi. "Ne duymuş olursanız olun, ne düşünürseniz düşünün, ben bir beyefendiyim Bayan Dunham. Kaçmayacağımı söylediğimde, şerefim üzerine kaçmayacağım."

Çenesi ve boynu bu dokunuşun altında titredi. Bakışlarını onunkilerden çekemedi. Kafası karıştı ve iradesizliği karşısında şok oldu. Adam onu serbest bırakana kadar yarım dakika boyunca büyülenmiş bir halde kaldı, ama bu serbest bırakma tamamen onun işiydi, onun talep etmesi söz konusu değildi.

Atı daha hızlı hareket ettirmek için dizginleri şaklattı. Geri dönmesi gerekiyordu, böylece onun sıcaklığını bu şekilde yanında hissetmeyecek ve onun yüzüne bakışlarını kaçırmayacaktı. Tekrar yenik düştüğü için kendini ne kadar aptal hissetse de, bu karşılaşmadan çıkacak tek iyi şeyi kavradı. Amelia'yı gördüğünde onun bir centilmen olacağına güveniyordu. Eğer böyle ısrar etmeye devam ederse, bu gerçekleştiğinde doğru şeyi yapmayı reddetmesi imkânsız olacaktı.

* * *

Bayan Dunham arabayı ahırın önüne kadar getirdi. Bir elbisenin ondan esirgeyeceği bir çabuklukla dışarı fırladı. Giydiği paltonun uzunluğu çok azdı. Bir erkek çocuk paltosuna benziyordu, onu kumaş içinde boğmamak için seçilmişti. Ancak bu, atı çözerken pantolonun bacaklarını ve kalçalarını nasıl sardığını çok iyi görebildiği anlamına geliyordu.

Kendisi de aşağı indi ve etrafına bakındı. Evin diğer tarafında, bahçelerin ötesinde bir kulübenin bacasından dumanlar yükseliyordu. Onun ötesinde iki ağılda birkaç çiftlik hayvanı vardı. Bindiği atın başında onu ahıra kadar takip etti.

Büyük bir yapıydı, en az bir düzine at için ahır vardı ve hepsi de boştu. Şu anda bu ahırlardan birine yönlendirdiği at

Dümkü kestane rengi. O at hiçbir yerde .

Caroline tımar malzemelerini almak için dışarı çıktı.

"Bunu yapacağım. Bazı faaliyetler memnuniyetle karşılanacaktır" dedi.

Adam kovanın sapını kadının elinden çekip alırken ve diğer elindeki fırçayı çıkarırken kadının nutku tutulmuştu. Onları ahıra götürdü. Bir tereddütten sonra kadın da onu takip etti.

Çalışırken, "Çok güzel bir sürünüz var," dedi. "Şu doru kısarak muhteşem."

"Atları iyi tanıyorsun."

"Öyle Prescott olmazdım." "Sanırım olmazdım."

Ona bir göz attı. Dün arabayı izlerken kimliğini gizleyen erkek şapkasını hâlâ takıyordu. Düşük taçlı ve geniş kenarlı şapka güzel yüzünü gölgede bırakıyordu ama gözlerinin parlaklığı kaybolmuyordu.

"Öyle bile olsa, onları belki de çoğu Prescott'tan daha iyi tanıyorum," diye ekledi. "Bazen kuzenime tavsiyelerde bulunuyorum. Benim muhakememin kendininkinden daha iyi olduğunu düşünmese bunu istemezdi. İstemeyerek de olsa öyle düşünüyor."

"Ona Galahad'ı satın almasını tavsiye ettiniz mi?"

"Galahad'ın İngiltere'nin yıllardır gördüğü en iyi atlardan biri olduğunu söylememe gerek yoktu. Babanızın gözü eşsizdi ve sabrı sonunda ödüllendirildi."

Adam bunun bir iltifat olduğunu düşündü. Kadın bu şekilde tepki vermedi. "Galahad artık damızlık olarak kullanılıyor," dedi. "Ücreti muazzam."

"İşte bir şampiyonun gerçek değeri budur."

"Hayran kaldığınız doru aynı soydan, sadece farklı bir soydan."

"Hızlı mı?"

"Sadece hızlı değil, bunun için yüreği de var."

Jokey Kulübü'nün bir üyesiyle bir atı tartışıyor olabilirdi, o kadar kolay yarış diline düşüyorlardı ki. Kısrağın hızının yanı sıra kazanma arzusu ve yarışta kalma gücü olduğunu söylüyordu.

"Kuzeninden onları çiftleştirmemize izin vermesini istedim. Kısarak ve Galahad. Bize daha düşük bir ücret vermesini ya da ödemeyi birkaç yıla yaymamızı istedim."

Fırçayı atın b   r  nde gezdirmeye devam etti ama Nigel'ın buna ne dedi  ini biliyordu. Nigel c  mertli  iyle   nl   biri de  ildi. "Reddetti mi?"

Başını salladı. "Olanlardan sonra, d    nd  m ki-"

Galahad'ın sahibinin, onu yetiştiren çiftli  in yeniden inşasına yardım etmesi i  in yeterli su  luluk duygusu ya da yeterli adalet olması gerekti  ini d    n  yordu.

Adam kovayı aldı ve bir sonraki ahıra ve di  er ata do  ru ilerledi. Onun da kendisini takip etti  ini g  r  nce memnun oldu. "Yaptı  ı yanlıştı," dedi fırçayı kullanırken. "Ancak, beni almanın fikrini de  iştirmesine neden olaca  ını d    n  yorsan, Galahad'ın o tepenin   zerinden eve d  nd    n   g  rmeyi bekliyorsan, hayal kırıklı  ına u  rayacaksın."

Y  z  n   ona do  ru   evirdi. G  zlerinde ve yarı g  l  msemesinde şakacı bir kavgacılık vardı. "Seni ka  ırdı  ım i  in hayal kırıklı  ına u  rayaca  ımı hi   sanmıyorum."

Zihni onun kendinden emin ifadesinin anlamını     zmeye   alı  ırken ona baktı. Bu t  r d     ncelerde fazla ileri gidemedi     nk   kız orada en alışılmadık şekilde   ok g  zel g  r  n  yordu. Muhtemelen bir gencin pantolonu olan bu pantolon ona tam oturmu  , bacaklarının şeklini ve kal  alarının   o  unu g  stermi  ti. Palto belini kavrıy  r ve g    slerinin   zerinde d    melendi  i yerde daha da kabarıyordu. Zihni   nce o paltoyu, sonra daha fazlasını   ıkarmaya ba  ladı.

Y  z ifadesi de  i  ti. Yumu  adı. Onun ne d    nd    n   biliyordu ve ka  mıyordu.

Bundan daha fazla te  vike ihtiya  ı yoktu. Hayatının alışkanlı  ı oldu  u   zere e  ilimlerini takip etti. Onları ayıran bo  lu  a do  ru y  r  d  , onu kollarının arasına aldı ve   pt  .

Bölüm 5

Dönüp kaçmalıydı ama yapmadı. Atları tımar edişini izlemek onu büyülemişti. Eldivenden çıkardığı eli, fırçayı tutarken çok erkeksi görünüyordu. At, sanki onu baştan çıkarıcı bir erkeğin idare ettiğini biliyormuş gibi mutluluk içinde görünüyordu.

Yine de, yüzü sert ve gözleri kararlı bir şekilde Caroline'e doğru geldiğinde, Caroline ne olacağını anlamalı ve kaçmalıydı. Adam ona göre değildi, kadın da adama göre değildi ve kimsenin ihtiyacı olan son şey bu öpücüğün gerçekleşmesiydi.

Yine de oldu ve kendini şaşkınlık, şok ve zevkten nefessiz kalmış halde buldu. Sonuncusu onun için çok kötüydü. O öpücüğün tadını çıkarmakla hiç işi yoktu. Hem de hiç, birçok nedenden ötürü. Yine de zevk almıştı, hem de fazlasıyla... Adamın kucaklaması içini ve dışını ısıtmıştı. Kolları bir sığınak, bir rahatlık, yakınlık ve heyecan alanı haline geldi.

Öpücüğün kendisi kalbini dağladı. Yıllar geçmişti. Sonsuza kadar. Kızlık öpücüklerine dair anıları yaşlılıktan o kadar tozlanmıştı ki dokunulmamış olabilirdi. Ona sahip olan ağız da bir erkeğe ait değildi. Kesinlikle çok sık öpüşen ve bunu nasıl yapacağını çok iyi bilen bu adama değil.

Hiç savunması yoktu. İhtiyacı olduğunu bile fark etmemişti. Bu yüzden buna çok uzun süre izin verdi, vicdanından gelen her türlü müdahaleyi engelleyen mutlu bir kafa karışıklığına daldı.

Onu daha da yakınına çekti. Eli ceketinin bir düğmesini karıştırdı. Akli başına geldi ve ne yaptığını anladı. Öfke, üzüntü duvarıyla karşılaştı ama yine de ondan uzaklaştı ve sendeleyerek geri çekildi.

Onunla ilgili hiçbir şey özür dilemedi. Ne ağzından bir kelime çıktı ne de gözlerinde bir pişmanlık. Bir şey olsa bile, o sanki

ve onu tekrar kucaklayın.

Adam denemesin diye biraz daha geri çekildi. "Bunu yapmamalıydın. Bunu sen de biliyorsun."

"Kendimi inkar etme konusunda pek eğitilmiş değilim, özellikle de konu senin gibi ilgi çekici, güzel bir kadın olduğunda."

"Ben bir oyuncağı olacak bir kadın değilim. Öyle olabileceğimi düşündüğün için aşağılandım."

"Bu dürüst bir arzunun dürüst bir ifadesiydi Caroline, bir oyuncak arayışı değil."

"Bence bu, başka yollarla gardımı düşürmemi ve serbest bırakılmam için dilekçe vermemi sağlamak için hesaplanmış bir stratejiydi. Senin gibi bir adamın benim gibi bir kadına ihtiyacı yok." Adım adım uzaklaştı. Omzunun üzerinden öfkeyle, "Bunu bir daha yapma," dedi. "Tanrım, bir Dunham kızı sana yetmedi mi?"

* * *

Caroline onu silah zoruyla tavan arasındaki odasına geri götürmediği için Adam bunun Caroline'in şartlı tahliye koşullarını kabul ettiği anlamına geldiğine karar verdi. Caroline'in gidişinden, yanında birini istemediği anlaşıldığından, Adam dışarıda kalmayı ve mülkü daha fazla araştırmayı tercih etti.

Bahçenin ötesindeki kulübeye doğru yürüdü. Bacadan hâlâ bir şerit halinde duman yükseliyordu. Bayan Smith'in yüzünü pencereden kendisine bakarken gördüğünü sandı. Belki de yaşlı çift büyük evde değil de burada yaşıyordu. Bu sadece evli hizmetkârlara tanınan bir ayrıcalıktı, hem de değerli hizmetkârlara.

Adımlarını geri çekti ve ahırın etrafında yürüdü. Ötede, sağlam çitlerle çevrili geniş bir padok vardı. Buraya elli at rahatlıkla sığardı, belki de yetmiş kadar.

Olayın gerçekleşmiş olması gereken yer burasıydı. Alanın, tehlikeyi sezdikleri için volta atan ve gürültü yapan atlarla dolu olduğunu hayal etti. Yarım saat içinde hepsi ölmüştü, çitlerin arkasından yakın mesafeden vurulmuşlardı. Kendilerini savunamadıkları için çılgına dönmüş bir halde otlağın etrafına üşüşmüşlerdi.

Bu katliama katılması için davet edilmişti. Sanki biri spor olsun diye safkan atları böyle vurmak istemiş gibi. Çok fazla kişi gönüllü olmuştu. Nigel da katılmıştı. Daha da kötüsü, kalıntıları Dunham ailesinin uğraşması için bırakmışlardı.

Caroline'ın o gün için bir intikam planının parçası olarak onu kaçırdığını düşünmüştü. Ancak ahırdaki veda sözlerinden yanıltmış olabileceği anlaşıyordu.

Bir Dunham kızı sana yetmedi mi? Botunu otlığın çitinin en alt basamağına dayadı ve kadının sözlerinde saklı olan suçlamayı düşünürken çitin içine baktı. Onun kız kardeşini öptüğüne ve belki de öpmekten fazlasını yaptığına inanıyordu.

Bir kız kardeşi olduğunu bile hatırlamıyordu.

Yine de hafızasında başka bir Dunham aradı. Partilerde ve toplantılarda tanıştığı her kadını aramak çok uzun sürebilirdi, bu yüzden tam tersi bir yaklaşım izledi ve son birkaç yıl içinde en azından öpüştüğü tüm kadınları hatırlamaya çalıştı.

Sadece bu bile çok sayıda yüzü gözden geçirmesi anlamına geliyordu. Ne kadar uğraşsa da Dunham soyadını taşıyan birini hayal edemiyordu.

Farklı bir isim kullanmış olması mümkündü. Ayrıca, buluşma gerçekleştiğinde sarhoş olduğu için hafızasının onu yanıltmış olması da mümkündü. Sık sık böyle bir şeyin hiç yaşanmadığını iddia ederdi ama hafızayı silecek kadar içki içmenin sorunu, kişinin sarhoşluk hali de dahil olmak üzere ne olup ne olmadığını hatırlamamasıydı.

Başka bir Dunham kız kardeşini öpmediğini kanıtlayamayacağı sonucuna vardığında rüzgâr şiddetini artırmıştı. Eve geri döndü ve mutfak kapısından içeri girerek botlarındaki karı silkeledi ve büyük paltosunu Caroline'in daha önce giydiği paltonun yanındaki askıya astı.

Mutfağa doğru yürüdü. Bayan Smith'i orada bulamadı ama ocakta bir kazanın içinde nefis kokulu bir şeyler pişiyordu. Merdivenleri buldu ve yukarı çıktı.

Ayrılışı aceleyle olmuştu. Şimdi acele etmiyordu. Büyük oturma odasının yanı sıra küçük bir kütüphaneyi ve çalışma odası ya da ofis olarak kullanılan bir odayı ziyaret etti. Uzun ve dar bir sabah odası,

evin arka tarafına doğru uzanıyordu. Yemek odası iyi bir partiyi ağırlayabilirdi.

Eski bir evdi ve kendi tarzında yakışıklıydı. Şimdiki moda göre daha koyu renkli ahşap paneller vardı. Duvarlarda da koyu renkli kâğıtlar vardı ve birkaç zemin tahta yerine karolarla döşenmişti. En az birkaç yüz yıllık olduğunu düşündü.

Safkan at yetiştiriciliği üzerine bir kitapla birlikte kütüphanede doldurulmuş bir sandalyeye yerleşti. İlgili duyduğu bir konu olduğu için kısa sürede kendini kaptırdı. Bayan Dunham onun haberi olmadan gelmişti. Onun varlığını ancak evdeki sabunun kokusu kendisine ulaştığında fark etti.

Çok az süslemeli mavi bir elbise giymişti.

"Umarım pantolonu benim bırakmamışsınızdır.

Bir mahkûmla tören yapmak için hiçbir neden yok." "Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Kimin için o zaman? kadarıyla burada başka kimse yok."

"Elbette diğerleri de burada. Bayan Smith-"

"Mutfakta yiyecek bir şeyler bekliyor ama o yok. Sanırım evine, küçük kulübesine gitti."

Kadın buna karşılık vermedi. Düşündüğü gibi burada yalnızdılar.

"Odanızda olmalısınız," dedi buyurgan bir tavırla. Yalnız olsalardı belki de öyle olurdu. "Bu bana daha uygun."

"Bunu söylemek sana düşmez."

"Şartlı tahliye yemini ettim ve isterseniz yine ederim. Bütün gün o tavan arasında yaşamamda ısrar ediyorsanız, gidin tabancanızı alın, çünkü aksi takdirde emekli olana kadar oraya dönmeyeceğim."

"Eğer bana bir sebep verirsiniz, o tabancayı gerçekten alacağım. Bilesin diye söylüyorum."

"Sadece bir öpücüktü, Caroline. Sana saldıracak değilim. Ancak, madem bundan bahsettin, küçük olsa bu dürtüye yenik düştüğüm için özür dilerim."

"Küçük mü? Bu yaptığın çok ama çok yanlış ve bunu sen de biliyorsun."

"Yanlış olduğunu biliyorum. Çok yanlış değil, bırakın çok çok yanlış." "Bu konuda ısrar ettiğine inanamıyorum. Kız kardeşimi düşününce-"

"Ah evet, kız kardeşin. Adı ?"

Nefes nefese kaldı. "Sen korkunç, iflah olmaz, kibirli bir adamsın." Soğukkanlılığını topladı. "Saat altıda akşam yemeği yiyeceğim. Saat yedide mutfağa inerseniz, yemek sizi bekliyor olacak. Yemeğinizi yedikten sonra odanıza dönün. Suyunuzu kendiniz taşıyabilirsiniz. Şartlı tahliye yemini ettiğiniz ve serbestçe hareket edebildiğiniz için size hizmet etmemize ihtiyacınız yok."

Sonra sade mavi yünü ve parlayan kahverengi gözleriyle bir çırpıda kayboldu.

* * *

Caroline saat altıda çalışma odasından çıktı ve mutfağa doğru yürüdü. Babası öldüğünden beri ev halkı yemeklerini burada yedi. Yemekleri yemek odasına taşımak gereksiz bir ayrıntı gibi görünüyordu. Aşağıda Hoover'lara katılmak çok daha kolaydı.

Şimdi tavşan yahnisi kokan mutfak, Bayan Hoover'ın Crestview Park'taki herkes için yemek pişirebilmesi için geliştirilmişti. Masada on beş kişinin oturabileceği kadar yer vardı ve iyi zamanlarda ahırdan ve tarlalardan gelen hizmetçiler yıkanmış ve yorgun bir halde yemeklerini burada yerlerdi. Bazıları, çoğunlukla yemek pişirmek için, paraları ödendikten sonra da kalırdı. Ancak sonunda, mali gerçekler bu sadık hizmetkârların bile başka işler bulmasına neden oldu.

Artık sadece Hoover'lar kalmıştı. *Başka bir şey bilmiyoruz*, demişti Bay Hoover. *Zaten her şeyi kendiniz yapamazsınız*. Böylece onların içinde yeni bir aile buldu ve hepsi aynı yoksulluğu paylaştı.

En azından Amelia mahrumiyetlerin en kötüsünden kurtulmuştu. Caroline her zaman ona yeni elbiseler almanın bir yolunu bulmuş ve altı ay boyunca Amelia'nın arkadaşlarını ziyaret edebilmesi için bir at arabası tutmuştu. Teyzesi ve eniştesi de bu plana katılmış ve Amelia'yı Carlisle'da onlarla vakit geçirmeye davet .

Caroline, Bayan Hoover'ın kaynamaya bıraktığı kazana baktı. Biraz güveç doldurdu, sonra tabağını masaya taşıdı.

Masa. Sabah erkenden pişirilmiş ekmeği buldu ve tabağının yanındaki tahtanın üzerine koydu. Fıçıdan biraz bira çekti, sonra da yemeğe oturdu.

Bayan Hoover'ın Noel yemekleri için herhangi bir plan yapıp yapmadığını merak etti. Geçen Noel, babasının vefatından sonra çok az kutlanmıştı. Bu kez daha fazlasını yapmalıydılar, yoksa hep birlikte mevsimin neşesini yaşayamayacaklardı. Elbette bu sevincin miktarı Lord Thornhill ve Amelia ile ilişkilerinin nasıl düzeleceğine bağlıydı. Şu anda Caroline'ın bu konudaki iyimserliği oldukça azalmıştı.

Daha iki lokma yemişti ki merdivenlerde bot duydu. Bir küfür yuttu, onun yerine dişlerini sıktı. Ona açıkça saat yedi demişti ve saat altıyı sadece on dakika geçiyordu.

Lord Thornhill mutfağa sanki bir misafir odasıymış gibi girdi, büyüleyici bir yakışıklılığa ve çekiciliğe sahipti. Eğer bir erkek olsaydı, onun güzel yüzündeki o belli belirsiz eğlenceyi silmenin bir yolunu bulurdu.

"Saat yedi demiştim."

"Acıkmıştım ve o yemeğin kokusu eve sinmişti." Yanına gitti ve burnunu soktu. "Tavşan mı?"

İçini çekti. "Tabaklar şuradaki dolapta. Kendiniz servis edebilirsiniz."

Tabaklar şıngırdarken ve kepçe daldırılırken elinden geldiğince onu görmezden geldi. Adam kendi tabağını getirdi ve onunkinin hemen yanına koydu. O bir çatal ararken, kadın da onun tabağını masanın diğer tarafına itti.

Arkasındaki çizme adımları durakladı, sonra masanın başının etrafında yeniden yönlendi. Yeni yerine yerleşti.

"Birayı nereden aldın?"

"Bu bira." Omzunun üzerinden fıçıyı işaret etti, sonra daha iyi düşündü ve ayağa kalktı. "Kımıldama. Sana biraz getireyim." Çok fazla olmadığından emin olarak tam da bunu yaptı. Bu adamın en fazla yarım bardaktan fazlasını içmesine ihtiyacı yoktu. Kendi haline bırakılırsa, ne kadar keyif alacağını kim bilebilirdi?

Çanak çömlek fincanı geri getirdi ve onun önüne koydu. Çok az olduğunu düşündüyse de tek kelime etmedi.

Kadın yemeğine döndü ve adam da kendi yemeğine döndü. Onunla konuşmak zorunda kalmamak için ayrı yemek yemek istemişti. Şimdi onu ağırlamadan önce lanetlenecekti.

"Bu çok iyi," dedi. "Bayan Smith'in içinde bir ödül var." "Fırsatınız tadını çıkarın. Kocasını normalde bizim için avlanır ve Bu onun son macerasının sonucu. Bacağını incittiği için en az bir hafta boyunca bunu yapamayacak. Bana yardım etmek için çok erken davrandı ama ona bir hafta boyunca dinlenmesi gerektiğini söyledim."

"Peki ya diğeri? Beni kaçırmaya yardım eden genç adam? O senin için avlanamaz mı?"

Keşke konuşmayı reddetseydim diye düşünerek yemeğini karıştırdı. "Şu anda olmaz. İlgilenmesi gereken başka görevleri var." Kendisine bile bir şey saklıyormuş gibi gelmişti.

Konuyu zorlamayacak kadar iyiydi. Tekrar sessizlik çöktü.

"Kız kardeşin hakkında," dedi beş dakika sonra. "Onu ne zaman öpmem gerekiyordu?"

Caroline çatalını, tabağıyla teması mutfakta çınlayacak kadar sert bir şekilde yere bıraktı. "*Hatırlamıyor* musun?"

"Anladığımı sanmıyorum, hayır." Boğazını temizledi. "Anılarımı tarıyordum ve aralarında Dunham diye bir kadın yok." En azından üzgün görünme nezaketini gösterdi. "Belki de yüzü sana benziyordur?"

"Beni daha önce gördüğünüzü düşünmenize yetecek kadar. Ancak saçları o kadar koyu değil ve gözleri mavi."

"Sizi daha önce gördüğümü *sanıyordum* çünkü sizi daha önce görmüştüm. Bundan eminim. Amcamın ve şimdi de kuzenimin düzenlediği kır şenliklerinde. Ben için geldim ve siz de bazılarına katıldınız."

"Şenliklere katıldığınızın farkındayım." Bundan bahsetmesi bile büyük cesaret. "Sonuncusuna katılmadım, üzgünüm. Beni yıllar önceki bir kır şenliğinden hatırlamıyorsunuz."

"Ben yaptım. Bir yıl sarı bir elbise giymiştin ve baban Galahad'ı kuzenime teslim ederken sen de oradaydın."

O gün sarı giymişti. "Kız kardeşim mavi giymişti ve hemen . Onu da giysilerinin anısıyla mı kandırdın?"

Ona ne kadar unutulmaz olduğunu söylemek mi? Sana güvenmesi için onu pohpohladın mı?"

"yle bir Şey yapmadığıma eminim. Üzülerek söylüyorum ki, daha önce de söylediğim gibi, onunla ilgili hiçbir Şey hatırlamıyorum. Adını bile."

"Amelia, seni haydut. Onun adı *Amelia*."

Sanki kadın Mısırcı konuŐmuŐ gibi bu ismi düşündü. "Amelia. Amelia. Amelia Dunham. Hayır, hiçbir Şey." O lanet olası parladı. "Bir hata oldu. Onu hiç pmedim."

Yemek tabağını duvara fırlatmasına ramak kalmıştı. Bunun yerine kalan öfke ipine tutunarak ayağa kalktı, tabağını ve fincanını lavaboya götürdü ve orada bıraktı.

"Lütfen gitmeden önce eŐyalarınızı lavaboya koyun," dedi yanından geçerken.

"Hatırlamadığım için kızgınsın. Ancak Şunu bir düşünün. Belki de böyle bir Şey ."

Sözleri onu merdivenlerin dibinde yakaladı. Son iplik de koptu. Ona döndü. "Oh, oldu işte. Sadece bir öpücük de değildi, seni alçak. Onu baştan çıkardın. Onu hamile bıraktın ve *adını bile hatırlamıyorsun*."

Topuklarının üzerinde döndü ve merdivenlerden yukarı yürüdü, adamın yüzündeki Şok ifadesinden küçük bir memnuniyet duydu.

Bölüm 6

Bir çocuk. Bu mümkün müydü?

Adam kendi kendini doyurduğunun farkına bile varmadan yemeğini bitirdi. düşünceleri Caroline'ın suçlamasıındaydı.

Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Tabağını ve fincanını lavaboya koydu ve onu aramaya başladı.

Çalışma odasının kapısının kapalı olduğunu gördü ve kadının oraya sığındığını düşündü. Kapıyı denedi ve kilitli olduğunu gördü. "Caroline, kapıyı aç lütfen."

İçeriden hiçbir ses ya da hareket gelmedi.

"Bayan Dunham, konuşmamız gerek. Böyle bir şey söyleyip çekip gidemezsiniz."

Hala ses yok. *Lanet olsun.*

"Bak işte, kilitli bir odadan çıkabiliyorsam, bir odaya da girebilirim. Ya öyle yaparım ya da siz emekli olana kadar beklerim ve o zaman görüşürüz."

"Buna cesaret edemezsin." Sesi boğuk ama yakın geliyordu, sanki kapının diğer tarafındaydı.

"Bekle ve neye cüret edeceğimi gör. Sorularıma cevap verene kadar uyumana izin vermeyeceğim. Bu kadarını hak ediyorum."

"Kırbaçlanmaktan başka bir şey hak etmiyorsun. Keşke babam hayatta olsaydı. Seni dışarı çağırırdı. Keşke onun yerine ben yapabilseydim."

"Kapıyı aç, lanet ."

Hiçbir şey yok. Menteşelerinin ne kadar sağlam olduğunu görmek için kapıya baktı.

"Beni kütüphanede bekle," dedi. "Orada konuşuruz."

O gelmeden yarım saat önce kütüphaneye doğru yürüdü ve topuklarını soğuttu.

"Bağışlayın beni," dedi. "Bitirmem gereken bir mektup vardı."

Cehennem vardı. Sırf gelmek zorunda olmadığını kanıtlamak için onu bekletmişti.

Küçük ahşap bir sandalyeye oturdu. "Sorularınız mı var?" diye sordu kibarca.

"Birçok. Bunlardan ilki, kız kardeşinizi baştan çıkardığıma sizi inandıran şey nedir?"

"Bana senin yaptığını söyledi." "Bana isim mi verdi?"

"Durumuyla ilgili kanıtlar görmezden gelinemeyince, bana kötü şöhretli çapkın Lord Thornhill'in cazibesine yenik düştüğünü itiraf etti. Bu yıkıcı bir haberdir ama onu suçlamıyorum. Sizi suçluyorum. O masum ve tecrübesizdi. Sözlerinizin yalan ve niyetinizin alçakça olduğunu bilemezdi."

"Ben hain değilim ve masumları baştan çıkarmıyorum."

"Bu kadar emin misiniz? Bir öğleden sonra içtikten sonra, uyduğunuzu iddia ettiğiniz birkaç kuraldan geriye kalanları hiç çiğnemediniz mi? Buna yemin edebilir misin?"

Bu müthiş bir soruydu ve hatırlanamayan bir şeyi hatırlama sorununu bir kez daha gündeme getirdi. "Daha önce hiç olmadı. Bu kurallar değil."

"Oh, *o kurallar* değil. Çünkü siz bir beyefendisiniz. Tilki bile olsanız, *o kurallar* bayraklarını kaldırdığında kendinizi dizginlersiniz. Tabii ki onu gerçekten tanımiyordunuz. Kendinizi onun size yasak olmadığına ikna edebildiniz, özellikle de içki yüzünden muhakeme yeteneğiniz zayıflamışsa."

Onu köşeye sıkıştırmakta usta olduğunu kanıtlıyordu. "Bir hata yapıldığından çok eminim. Belki de bir başkası benim adımı kullanmıştır."

"Bu kadar olası olmayan bir şeye inanmamı mı bekliyorsun? Başka bir alçak ve hovardanın orada olduğuna ve sizin adınızı kullanarak iğrenç bir şekilde davranmayı seçtiğine mi? Ben aptal değilim, efendim."

"Bu baştan çıkarmanın nerede gerçekleşmiş olması gerekiyordu? Ne zaman?" "Geçen yılki şenlikte, sanki bilmiyorsun."

"Ben dahil olmadığım için bilmiyorum."

Aniden ayağa kalktı. "Lord Thornhill, kız kardeşim yalancı değildir. Onun hafızası ve sizin hafızanız arasında bir seçim yaparsak, onunkinin daha iyi olduğunu söyleyebilirim."

güvenilir. Sadece bir kez baştan çıkarıldı ve adamı hatırlayacaktır. Siz o kadar sık baştan çıkardınız ki, fetihlerinizin yarısını bile sayabileceğinizden şüpheliyim."

"Genelevlerdeki gençlik maceralarım dışında, şimdiye kadar birlikte olduğum her kadının adını sayabilirim - sizin tüm fetihlerimin, her ne kadar bazı durumlarda fethedilen ben olsam da." Bu bir kadınla konuşmak için garip bir konuydu ama kadın onu böyle suçlamaya devam ederse kaçınmanın bir yolunu göremiyordu.

"O halde ya yalancı olan sizsiniz ya da geçen yazın sonlarında siz de yeni bir deneyim yaşadınız. Şimdi akşam oluyor ve yarın yapmam gereken işler var. Bana müsaade etmeniz gerekecek." Kadın, öğrendiklerinin onu tatmin etmekten uzak düşünerek odadan çıkıp gitti.

Onu takip etti. "Elinizde onun bir resmi var mı? Örneğin bir minyatürü?"

"Bilmiyorum. Hiçbir resim de onun hakkını veremez. Ancak çok güzel bir kadın. Onu görünce neden aklınızı olabileceğinizi anlayabiliyorum." Merdivenleri çıkmaya başladı. "Bu sizi mazur göstermez elbette ama anlaşılabilir bir durum."

Merdivenin gölgeleri onu yuttu. Bir kapı kapandığında ayak sesleri kaybolana kadar onu izledi.

Kız kardeşinin tanıklığıyla onu yargılamış ve mahkum etmişti. O da masum olduğuna yemin edemezdi.

Hatırlamadığı bir zevk yüzünden cezalandırılmasında biraz mizah vardı. Bu, melekleri güldüren türden şeytani bir gelişmeydi. Daha az komik olan ise bu keşfin Caroline'i daha iyi tanımasına engel olmasıydı. Merdivenlerin yanında durmuş, onu odasında hayal ediyordu. Kendisi gibi hain bir alçak olan Caroline'in elbisesini, askılarını ve nihayet hortumunu ve kombinezonunu çıkardığını, pantolon giyerken tahmin ettiği vücudunu katman katman ortaya çıkardığını hayal etti. Zihnindeki görüntüler onu sertleştirdi ve yarı yarıya ona yaklaşmaya ikna etti, bu aptalca bir hata olacaktı.

Eğer Amelia'ya karşı günah işlediyse, kesinlikle yanlış Dunham kız kardeşini baştan çıkardığını düşünerek kütüphanede bazı ruhları aramaya başladı.

* * *

"Hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyor." Caroline kahvaltısını yaptıktan sonra konuştu. Bayan Hoover ocağın başında durmuş, günün yemeğini hazırlıyordu. Kimse avlanmadığı için iyi kalpli kadın bugün tavuklarından birini tencereye kurban etmişti.

"Bana öyle geliyor ki, bu onun yanlış anlayacağı bir şey değil," dedi Mrs.

Hoover dedi ki. "Bir kadın en azından ilk seferini hatırlar."

Caroline herkesin her seferinde hatırlayacağını düşünürdü. Bir tırmık hariç. Bütün o isimlerin ve yüzlerin böyle bir adamın hafızasında çabucak eriyip gittiğini hayal ediyordu. Lord Thornhill'in aksi yöndeki iddiaları ona pek inandırıcı gelmiyordu.

"Reddedebilir," dedi Bayan Hoover. "O ne olacak?"

"Bilemiyorum. Burada, Amelia'dan kaçamayacağı bir yerde gerçeklerle yüzleştğinde sorumluluğu kabul edeceğine güveniyorum. Belki de fazla iyimserim." Eğer , tüm bu planın sonu hepsi için çok kötü olabilirdi. Bu yola girdiğinde mantığı tartışılmaz gibi görünmüştü ama tuzaklar her geçen gün büyüyor gibiydi. Lord Thornhill'in bu işe kalkışmak için bile yarı deli olduğu yönündeki değerlendirmesi giderek daha doğru görünüyordu.

"Tüm günahlarına rağmen bir beyefendiye benziyor. Kadınlar söz konusu olduğunda biraz zayıf, hepsi bu. Bu yeterince yaygın. Ben olsam henüz umudumu yitirmezdim."

"Tom nasıl?" Caroline konuyu değiştirmek istedi. Gecenin büyük bir bölümünü Lord Thornhill'in karakterini ve Amelia'nın kaderini tartışarak geçirmişti.

"Kalkıp size yardım edebileceğini söylüyor ama ona bacağını birkaç gün daha dinlendirmesi gerektiğini söyledim."

"Bir hafta dedim. İyileşmesini istiyorum, sorun çıkarmasını değil. Kulübeden ayrılmasına izin vermeyin. Eğer yiyecek konusunda işler kötüye giderse, avlanmaya giderim." Nasıl yapılacağını biliyordu. Sadece mümkün olduğunca bundan kaçınacak kadar hoşlanmıyordu.

"Yakından izleyeceğim." Ellerini önlüğüne sildi. "Bu dünkü güveç gibi pişecek. Akşam yemeği istediğinizde hazır olacak. O zamana kadar peynir, taze ekmek ve istersen yumurta var. Bu kadarını pişirebilirsin."

Caroline'ın yemek pişirme konusundaki beceriksizliği evde kötü şöhrete ulaşmıştı. "Evet, yumurta yapabilirim."

"Yulaf lapasını Lord Hazretleri için ocak taşının üzerine bırakacağım. Biraz da tuzlu domuz eti pişirdim, böylece gücünü korur."

"Eminim bulacaktır. Yakında dışarı çıkmam gerek. Çok sıcak oldu Dün gece soğuktu ve buz tutmadığından emin olmak için göleti kontrol etmem gerekiyor."

Bayan Hoover pelerinini omuzlarına attı ve içinde biraz yulaf lapası ve domuz eti olan bir kova aldı. "Dikkatli ol. Eğer buzları kırman gerekirse Tom'un nasıl yapman gerektiğini söylediğini unutma."

"Bunu yapıyor olabileceğimi ona söyleme. Sadece endişelenir." Bayan Hoover başını sallayarak ayrıldı.

Amelia odasına döndü ve pantolonu ile gömleğini giydi. Yarım çizmelerini giydi, keşke erkeklerin giydiği gibi yüksek çizmelerim olsaydı diye düşündü. Kar bunların üstünden geçecek ve ayakları yakında ıslanacaktı.

Paltosunu aşağıdaki askıdan aldı ve kendini dışarı attı. Yemleme öğleden sonrayı bekleyebilirdi. Şu anda sadece atların su içtiğinden emin olmak istiyordu. Kar yiyebiliyorlardı ama aynı şey değildi.

Atını eyerledi ve otlaktan tepeye doğru sürdü. Tepeye tırmandı ve aşağıya baktı. Diğer tarafta, kısmen drenajla kısmen de küçük bir kaynakla beslenen birkaç dönümlük bir gölet uzanıyordu.

Göleti görür görmez bir süre orada kalacağını anladı. Kapalı gökyüzüne rağmen gri yüzeyinde ışık parlıyordu. Gerçekten de buz tutmuş olduğunu teyit etmek için daha da yaklaştı.

Atından indi ve eyerine bağladığı kazmayı indirdi. Kenara yaklaştı, denge için bacaklarını ayırdı, sonra kazmayı salladı ve tüm gücüyle buzun üzerine indirdi.

Metal yüzeyden sekti. Buz çatlak bile göstermiyordu.

Tekrar savurdu. Ve tekrar. Nefes almak için durdu. O bunu yaparken Guinevere uzaktaki sürüden ayrıldı ve dörtnala ona doğru geldi.

Atın boynunu okşadı ve burnuna bir öpücük kondurdu. "Merak etme kızım. Eğer bu işe yaramazsa sana akşam yemeği getirdiğimde arabadaki kovalarla su getiririm." Bunu yapmak için harcamayacağı zaman ve iş, kazmayı tekrar kaldırmasına neden oldu.

Gölete baktı. Buzun daha içerilerde o kadar kalın olmadığı anlaşılıyordu. Kenardan beş metre ötede, sert yüzeyin altında su görülebiliyordu.

Botlarını yavaşça önündeki buzun üzerine koydu. Buz sağlam duruyordu. Bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. Daha fazla risk almaya cesaret edemeyerek kazmayı kaldırdı ve tatmin edici bir gümbürtüyle yere indirirken öne doğru uzandı.

Uç buz deldi. Küçük çatlaklar oluştu ve içinden su aktı. Tam kendini tebrik ediyordu ki, tam onu hedef alan daha büyük bir çatlak belirdi.

Üzerinde durduğu buzun hareket ettiğini hissederken bile döndü. Birdenbire büyük bir kütle halinde battı ve vücudu da onu takip etti. Acı soğuk onu şok etti ve su onu aşağı ve geriye doğru sürükledi. Panik içinde biraz mantıklı düşünmeye başladı ve başını suyun üstüne çıkarmak için mücadele etti. Yüzü su yüzeyine çıktığında rahatladı. Çaresizlik içinde, arkasındaki yol vermeyen büyük bir buz kütlesine tutundu.

Titreyerek ve bitkin bir halde tüm gücüyle sarıldı ve vücudunu biraz dışarı çıkardı. Sonra kimsenin onu duymayacağını bildiği halde çığlık attı.

* * *

Adam kahvaltısını bitirdi ve üst kata döndü. Her adımda onu sessizlik karşıladı. Burada kimse yoktu, Bayan Dunham bile.

Samanları çıkarmak için erken bir saatti ama belki de kadın bunu yapmıştı. Ona ödünç verdiği giysileri sıcak tutacak şekilde giyindi ve atı eyerlemeye gitti. Belki tek başına da idare edebilirdi ama bir çift kol daha işi kolaylaştıracaktı ve onun da yapacak başka bir işi yoktu. İyi bir gezintiye de aldırılmazdı.

Tepeye doğru ilerleyerek arabaya dair bir kanıt aradı. Ahırın avlusunda değildi ama belki de başka bir yerde depolanmıştı.

ve artık onu kullanmıyordu. Ağaçlara doğru yönelmek, oradaki küçük ormanı keşfetmek üzereydi ki tepenin üstünde bir at belirdi. Solgun ve mükemmel olan bu at, Caroline'ın Guinevere adını verdiği doru attı.

At arka ayakları üzerinde doğruldu ve havayı pençeledi. Sonra döndü ve tepeden aşağı, tam gaz ona doğru koşmaya başladı. Zamanında pek çok atın yarıştığını görmüştü, hatta şampiyon Galahad'ın bile, ama bu kadar hızlı koşan bir at gördüğünü sanmıyordu.

Etrafında iki kez geniş bir daire çizdikten sonra, sanki yarışmaya cesaret ediyormuş gibi tepeye geri döndü. Bindiği at ona denk olmasa da, peşinden gitti.

Tepenin zirvesinde durmadı ama diğer taraftan aşağı doğru yöneldi. Guinevere'in nereye gittiğini görmek için atını dizginledi. Orada birkaç dönümlük büyük bir gölet vardı ve yanında başka bir at duruyordu.

Guinevere bir kez daha ayağa kalktı ve havayı eşeledi. Gölete baktı, kenarında pantolonlu genç bir kadın aradı.

Sonra onu gördü. Kenarda değil. Gölün içindeydi. Sadece başı görünüyordu, bir de o çocuğun paltosunun kolları. Kalbi boğazına kadar yükseldi ve atını tekmeledi.

Bir anda eyerden inmiş, göletin kenarına doğru koşmaya başlamıştı. "Caroline!"

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye bağırdı.

Kadının bilincinin yerinde ve hayatta olduğunu görünce nefesi geri geldi. "Hareket etme. Olduğun yerde kal," diye seslendi.

"Eğer şey yaparsam tuttuğum buzun kırılacağından korkuyorum." Konuşurken sesi kesildi ve ağlarken geri kalanı yarım kaldı. "Çok soğuk. Donmuş bir dünyaya gömülmek gibi."

Göletin kenarında durup yüzeyi incelerken bir yandan da kan beynine hücum ediyordu. Zihni onu dışarı çıkarmak için bir plan yapmakla meşguldü.

"Tom'a söyleme," dedi ve sonra hıçkırıklarını yuttu. "Düştüğüm için öfkelenecek ve kendini suçlayacak."

"Seni suçlayacağım. Aklından ne geçiyordu?"

Buzun kırılmaması ve biraz daha denemekle ilgili bir şeyler mırıldandı. "Buzdan bir ya da iki adımdan fazla uzaklaşmadım."

zemin."

"Buraya gelmeden önce gelip beni almalıydın," dedi, tartışmalarının muhtemelen bu yüzden olmamasına öfkelenerek. "Benden yardım istemeliydin."

"Beni azarlamadan önce bu soğuk sudan çıkmamı beklerseniz çok memnun olurum." Burnunu çekti, sonra zavallı bir sesle ekledi, "Gerçekten isterdim."

Sesindeki yenilgi ve endişe kalbini kırdı. Ağırlığını buzun üzerinde denedi. Riske için yeterince ağırlık veriyordu. Belki de uzanırsa ...

"Dipte mi duruyorsun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Buraya gelme yoksa birlikte boğulabiliriz."

şey boğulmak değildi. "Ne kadar-"

Bir hıçkırık daha yuttu. "Bilmiyorum. Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor."

Paltosunu silkti. Vücudunun yarısı buzun üzerinde olacak şekilde yere uzandı. "Bunun ucunu sana . Tutabildiğin zaman yakala."

Paltonun alt kenarını kavrayabilmesi için üç kez fırlatması gerekti. "Artık bende."

"Sıkıca tutabilir misin? Seni içeri çekeceğim."

Islak örgü eldivenlerini teker teker çıkardı, sonra ellerini paltonun kumaşının içine soktu. "Parmaklarım soğuk ve sert ama sanırım tutabilirim."

"Yapmalısın. Ne olursa olsun bırakma. Önünüzdeki buz kırılrsa bile tutunmaya devam edin."

Paltoyu yavaş yavaş kendisine doğru çekmeye başladı. Etrafındaki buz kırıldı ve parçaların arasından geçerek ona yaklaştı. Onun gözlerindeki korkuyu açıkça görebiliyordu. Paltoyu daha fazla çekmeye devam etti. Sonunda kızın bedeni sudan çıktı ve ona doğru kaydı.

Önce kızın kollarını, sonra geri kalanını kavradı ve onu da kendisiyle birlikte sürükleyerek kendini yere bıraktı. Sonunda onun sırlı sıkılam bedenini kollarının arasına aldı. O anda gözyaşları sel olup aktı ve kadın rahatlatma ve soğuktan ağlarken sarsıldı.

Nefes almak için bir an durdu, sonra ayağa kalktı ve onu kucağına aldı. Guinevere ona baktı.

"O senin hayatını kurtardı," dedi. Paltosunu Caroline'in omzuna attı, sonra da onu kollarına aldı. "Şimdi seni bir ateşe ve sıcak bir yere götürmeliyiz."

Onu atının eyerine oturttu, sonra da arkasına geçti. Kızın atının dizginlerini tuttu ve titreyen bedenini kendi bedenine sımsıkı sararak geri dönmeye başladı.

Bölüm 7

Onu merdivenlerden yukarı taşıdı ve tepeye tamamen kaldırdı. "Hangi kapı?" diye sordu.

Odasının kapısını işaret etti. Sözcüklerle cevap verecekti ama dişleri buna izin vermedi, başını bütünüyle sallamamak için öyle sert sıktılar ki. Daha önce bu evi gördüğüne hiç bu kadar sevinmemiş, hayatta olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Ama yine de kendini o suya batmış gibi hissediyordu.

Soğuk. Çok soğuk. Bir daha ısınabilecek mi diye merak ediyordu.

Onu içeri taşıdı, şöminenin yanındaki bir sandalyeyi tekmeledi ve yere bıraktı. Eğilip ateşi yaktı ve alevler yükselene kadar yakıt ekledi.

Ayağa kalktı ve ona döndü. "Ayağa kalkabilir misin?"

Başını iki yana salladı. Ayakta durmak istemiyordu. Onun paltosuna sarılmak istiyordu çünkü paltosunu çıkarırsa donacaktı.

Onu ayağa kaldırdı. "Bu giysilerden kurtulmalısın. Soğuğu sadece vücuduna yakın tutuyorlar." Paltoyu sıyrıp çıkardı.

Giydiği ceketin düğmelerini açmaya çalıştı ama parmakları işbirliği yapmadı. Adam onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve onları harika hissettiren küçük bir sıcaklık sığınağında tuttu. Sonra düğmelerle kendisi uğraşmaya başladı.

"Yapmalıyım Yapmamalısın ..." diye mırıldanırken, onun ince ellerinin yaptığı işi izledi.

"Sus artık. Donarak ölmek üzere olan kadınları zorlamam. Kadınları soyma konusundaki becerim çok büyüktür ve kadın bedenlerine dair sayısız görüşüm beni bıktırmıştır. Benim yanımda bir doktordan daha güvendesiniz."

Soğuk daha da kötüleşmiş ve kemiklerine kadar işlemiş gibiydi. Bunu durdurmak için her şeyi yapabiliirdi. Önce ceketini, sonra gömleğini ve pantolonunu çıkarmasına izin verdi. Bir şekilde çıplaklığı geceliğinin içinde giyinik hale geldi. Adam onu yatağından bir battaniyeye sardı.

Islak giysileri çıkarmak yardımcı oldu ama yeterli değildi. Hâlâ titriyordu.

Hâlâ çok yorgun ve üşüyordu. Ağlamaya başladı.

Sandalyeyi ateşe yaklaştırdı. "Buraya gel." Sandalyeye oturdu ve ona doğru uzandı. "Yardıma dokunacak, sana söz veriyorum." Onu kucağına oturttu ve kollarını kızın dönüştüğü bohçanın etrafına sardı. Ayaklarının kundaklandığından emin olduktan sonra battaniyenin içinden ellerine uzandı. İkisini de sağ eliyle kavradı, böylece kendi sıcaklığı kızın içine sızacaktı.

O zaman çok ağladı, kıl payı kurtulduğu için korkudan, üşüdüğü için üzüntüden, onu kurtardığı için rahatlamadan ve şimdi ona gösterdiği ilgi için minnettarlıktan. Tek kelime etmedi ama duyguları biraz huzur bulana kadar ağlamasına izin verdi.

Sonra alevlere baktı, soğğun en kötü etkisi yavaş yavaş, azar azar geçmeye başlamıştı.

* * *

Kollarında uyuyakaldı, başı omzuna yaslanmıştı ve nefesi kulağını okşuyordu. Onu şimdi yatağına yatırabilir ve üzerine yorganları yığabiliirdi. Şanslıysa bu talihsizliğin hiçbir kötü etkisini hissetmezdi.

Onu kucağında tutuyor, ateşin ve battaniyenin sıcaklığına katlanıyor, daha fazla sıcaklığa ihtiyaç duymadığından ve dinlenmesinin normal olduğundan emin oluyordu. Avuçladığı ellerinin derisi artık buz gibi soğuk değildi. Herhangi bir hasar olup olmadığını görebilmek için battaniyeyi biraz açtı.

Güzel parmaklar. Konik ve uzun. Özellikle narin değil. Bu çiftlikte aylarca çalışmanın sonuçlarını gösteriyorlardı. Örgü eldivenler ona bunu asla yaşatmazdı. Londra'ya döndüğünde deri olanlardan satın alacak ve ona gönderecekti. Bunun için serveti olsaydı, onun yerine işi yapmaları için adamlarını gönderirdi.

Kendine geldiğinde, o buza girmeye kalkıştığı için onu fena halde azarlayacaktı. Geçmişte babasını ya da Tom'u ne yaparken görmüş olursa olsun, bu yalnızken denenecek bir şey değildi. Adam ilk başta onu değil, sadece atını gördüğünde, Guinevere'in ona ne anlatmaya çalıştığını anladığında, kanı göletin suyu kadar soğumuştı. Böylesine olağanüstü bir kadının böylesine alçakça bir sonla karşılaşması yanlış olurdu.

Kadın kıpırdandı ve adam onun uyanacağını düşündü. Onun yerine daha da sokuldu. Alevler azalırken ona sıkıca sarıldı ve kollarındaki bedenle hem sıcaklık aldı hem de verdi.

* * *

Caroline gözlerini penceresinin dışındaki gül ve turuncu çizgilerle açtı. Güneş doğmuş ve şimdi muhteşem bir görüntüyle batıyor olmalıydı. Renklerin doruğa çıkışını ve kararışını izledi, sonra da neden alacakaranlıkta yatakta olduğunu düşündü.

Her şey bir anda aklına geldi. Gölet. Buzun kırılması ve soğuk suyun ona sahip çıkması. Lord Thornhill'in onu bulup geri getirmesi.

Diğer anılar en kötülerine katıldı. Eyerde tutulmak. Soyunmak. Ateşin önünde tutulmak.

Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Uykuya daldıktan sonra onu yatağına yatırmış olmalıydı. Tüm bunlar için ona teşekkür etmesi gerekiyordu. Buradayken onunla konuşma şeklinden sonra, uygun kelimeleri bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Yataktan kalktı ve küçük giyinme odasına doğru yürüdü. Aynada kendini kontrol etti. Tanrım, korkunç görünüyordu. Uzun ve ağır bir yün şala sarındı, ayakkabılarını giydi ve yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa doğru ilerledi.

Bayan Hoover kazanın üzerine eğildi. Caroline içeri girince başını çevirdi.

"Yarına kadar yataktan çıkmayacaksın," dedi . "Kimse bana bunu söylemedi."

"Size şimdi söylüyorum. Lord Hazretleri bana söyledi, o da size söylüyor."

"Nerede o?"

"Arabayla dışarı. Atları besliyor. Neredeyse bir saat önce çıktı, yakında döner. Yerinde olsam o zamana kadar odamda olurdum."

"Ona minnettarım ama lütfen unutmayın ki o bir lord olsa da bizim lordumuz ya da bu malikanenin lordu değil."

Bayan Hoover doğruldu ve elindeki kepçeyi Caroline'ın yüzüne doğru salladı. "Ölebilirdin. O zaman ne olacaktı? Bu malikâne, biz ve kız kardeşin ne olacaktı? Tom sana kaç kez ne olursa olsun buza çıkma riskine girmemeni söyledi?"

"Onu bunu yaparken gördüm."

"Sen o değilsin. Bunu nasıl doğru yapacağını öğrenmek için altmış yıldan fazla zamanı oldu. Ve eğer onu gördüyseniz, yalnız değildi. Eğer Lord Thornhill burada olmasaydı. . ." Arkasını döndü ve gözlerini silmek için önlüğünü kaldırdı.

Caroline ona sarıldı. "Tüm nasıl öğrendin?"

"Gelip beni aldı, değil mi? Sıcak sıvıya, çorbaya falan ihtiyacınız olduğunu söyledi. Çay önerdi ama bizde ondan yok tabii. Tom'a atlara saman getirmek dışında ne yapılması gerektiğini sordu." Koklamalar arasında konuştu. "Kadınlar konusunda berbat olabilir ama bundan sonra onun aleyhinde tek kelime duymayacağım."

"Şu çorbadan hiç yaptın mı? Bir şeyler içebilirim. Acıktım."

Bayan Hoover masayı işaret etti ve raftan bir kâse aldı. "Güveçten çıkan kemiklerden tavuk çorbası. Yeterince sıcak olmalı."

Caroline zengin sıvıyı kaşıkla ağzına götürdü. Tüm yol boyunca ısındı.

Bayan Hoover onun yanına oturdu. "Siz içeri girdiğiniz sırada onun Amelia için iyi bir koca olabileceğini düşünüyordum."

Caroline'ın aklına hiç olmaması gereken bir öpücüğün anıları geldi. "O bir çapkın. Onun kalbini kıracak."

"Yine de atlar hakkında bilgisi var gibi görünüyor. Bana öyle geliyor ki, burada bir yardımı olabilir."

"O bir çiftçi ya da at yetiştiricisi değil. Doğuştan bir beyefendi ve bir asilzade ve büyük olasılıkla Londra'ya dönecek."

Amelia. Ben olsam onun hakkında fazla umut beslemezdim." Bayan Hoover'ın kulaklarından çok kendi kalbiyle konuşuyordu.

Lord Thornhill'e karşı duygusal davranma isteği şu anda çok güçlüydü ve Caroline buna karşı koyması gerektiğini biliyordu. Yine de onu kurtarmış, onunla ilgilenmiş ve hatta belki de onun için endişelenmişti. Lord Thornhill'in korkunç koşullar dışında yapmayacağı şeyleri sıralamak, Caroline'in ona karşı hissettiği yumuşaklığı değiştirmiyordu.

"Beni almaya geldiğinde Tom'la biraz sohbet etti. At yetiştiriciliği hakkında en azından biraz bilgisi var gibiydi. Baban kadar değil tabii ki."

Çok az erkek babası kadar çok şey biliyordu. Daha da azı bu konuda onun doğal yeteneğine sahipti, sanki geleceğin şampiyonunun doğuşunu ilk gördüğünde kokusunu alabiliyordu. Caroline sadece onun durarak çok şey öğrenmişti ama onun yeteneklerini ve içgüdülerini asla kopyalayamazdı.

Çorbasını bitirdi ve yatağına dönmek için yukarı çıktı. Belki de Bayan Hoover haklıydı. Belki Lord Thornhill Crestview Park'ta kalır ve atlara yardım ederdi. Zamanla belki her şeyin üstesinden bile gelebilirdi. Hatta kuzeninin Galahad'ın Guinevere'le çiftleşmesine izin vermesini bile sağlayabilirdi.

Bu fikir onu memnun etmeli ve yüreğini ferahlatmalıydı. Bunun yerine kalbinin altına ağır bir kalınlık yerleşti. Kendini bu üzüntüyü olduğu gibi kabul etmeye zorladı.

Eğer Thornhill burada aktif bir rol alırsa, o yüzü ve o gözleri her gün görecekti; Thornhill küçük kız kardeşiyle bir hayat ve aile kurarken.

* * *

Ertesi sabah Adam, Bayan Smith'in kahvaltı için ne bıraktığını görmek için mutfığa indi. Yine yulaf lapası, ktır tuzlu domuz eti ve kahve buldu. Şu anda Nigel'in evinde tadını çıkaracağı çeşitlilik ya da zenginlikte değildi ama yine de daha tatmin edici buluyordu.

Merdivenlerden şimdi tanıdığı bir adım indi. Caroline gri bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş olarak içeri girdi. Çarşaf lar üzerine düşmüştü.

kalış kısıtlamasından muzdarip olduğundan şüphe ettiği göğüsler. Kendine biraz yemek hazırladı ve uzun masaya oturdu.

"Kalkmış ve giyinmiş ne yapıyorsun? Bugün dinleniyor olmanız gerekirdi, Bayan Dunham."

"Biraz daha dinlenirsem çıldıracağım." Karnını doyurduktan sonra ona dikkatini verdi. "Görüyorum ki neredeyse uymuşlar."

Giysilerine baktı. Yine kadının verdiklerini kullanmıştı. "Yeterince iyi. Yine de askılar için şükürler olsun, yoksa ayağa kalktığımda bu pantolon ayak bileklerime kadar inerdi."

Kıkırdadı. "Bu senin dürüst bir beyefendi olmana yeni bir anlam kazandırır." "

"Artık ne zaman bir erkeğe böyle seslenilse bunu gözümde canlandıracağım."

"Onlar babamındı. Boyu ona benzerdi ve hayatı boyunca aktif bir adamdı. Seninkinden daha kısa bir palto var, eğer benimle gelmek istersen onu kullanabilirsin. Ben dışarı çıkıyorum, istersen sen de gelebilirsin."

Şimdi hevesliydi, kahvesini çabucak bitirdi. "Nereye gidiyoruz?"

"Malikânenin geri kalanının bu soğuk ve karla nasıl başa çıkacağını görmem gerektiğini düşündüm."

Ahırdaki iki atı eyerlediler, atlarına bindiler ve tepeye doğru sürdüler. Kadın sağ tarafını işaret etti. "Şu orman bizimdir ve avlanmak için iyidir. Çoğunlukla kümes hayvanları ve tavşanlar, ama bazen de geyik. Bu taraftan diğer tarafa geçeceğiz, böylece güneşte kalırız."

Güneş pırıl pırıl parlıyor, toprağı gül ve mavi parıltılarla ışılatıyordu. Kar tüm sesleri, hatta atlarının toynaklarının buzlu yüzeyde çıkardığı çıtırtıları bile yumuşatıyordu. Rüzgârın az olması soğuğun katlanılabilir, hatta canlandırıcı olduğu anlamına geliyordu.

Ormanın kuzey ucundan dolaşıp oldukça düz bir ovaya çıktılar. Koluyla manzarayı tararken, "Bu çok tuhaf," dedi. "Sanki toprak büyük bir kütle halinde yükselmiş gibi. Büyük sürülerimiz varken, yazları buraya yönelirlerdi ama kışın burayla ilgilenmezlerdi. Su var ama uzak tarafta, sınırimıza yakın bir yerde. Ancak küçük bir uçurumun aşağısında, yani atlar için uygun değil."

"Bu bir plato o zaman. Verimli mi?"

"Üzerinde otlar yetişiyor, başka bir şey yok. Çiftçilik yapılabileceğinden şüpheliyim ama bu tür bir hayvancılık yapmak istersek koyunlar için uygun olabilir. Kuzenin burayı babamdan satın almaya çalıştı ama nedenini anlayamıyorum."

Nigel, Dunham arazisinin bir kısmını satın almaya mı çalışmıştı? Zaten yeterince parası vardı, burası da kârlı bir yama gibi görünmüyordu. "Belki de telafi etmeye çalışmıştır."

"Sebebi ne olursa olsun babam bunu kabul etmedi. Babamın ölümünden sonra avukatı tekrar teklif etti ama ben de reddettim. Bu muhtemelen aceleci ve duygusal bir davranıştı. Para işe yarayabilirdi."

Atını aniden çevirdi ve topuklarını kullandı. Adam onu takip etti ve arazinin üzerinden, tepenin etrafından, göletin yanından uçup gittiler. Batıda atları görebiliyordu.

Kendisinin ve Caroline'in atları yavaşlayıp aralarına daldığında, "Yeterince iyi görünüyorlar," dedi. "Şimdi buradaki yakışıklı. Onu daha önce fark etmemiştim." Genç aygır neredeyse siyahtı ve belki iki yaşındaydı. "Onunla yarışacak mısın?"

"Hızını ve değerini ortaya koymak için bir ya da iki yarış iyi olur. Ancak ücretler ..." Diğer iki atı işaret etti. "Daha önemlisi kısrakları yetiştirmek. Guinevere ve şu ikisi. Başka kanlar da getirmeliyiz."

"Katılmıyorum. Eğer bununla yarışırsan ve o kazanır ya da dereceye girerse Crestview'in adı yeniden doğacak. Guinevere'i yarıştıırırsanız bir anda ünlü olursunuz. Diğer çiftlikler sizinkini aradıkça diğerlerini yetiştirmek bile kolaylaşacak."

"Nasıl yapıldığını biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Elbette. Özür dilerim."

Güldü. "Elinde değil. Sen bir erkeksin. Jason bile zaman zaman bana işimi anlatmaya çalışıyor ve o bir baron değil."

Sürüden ayrıldıklarında Adam da onun yanına düştü. "Jason? Kim o?"

Dönüp ona baktı. "Ah, bu doğru. Onun adını hiç öğrenmedin. Jason seni kaçırmama yardım eden genç adam."

Jason'la ilgili izlenimlerini zihninde sıraladı. Sarı saçlı, mavi gözlü, yeterince çekici, ortalamanın üzerinde uzun boylu ve biraz sıırıklıydı.

İyi konuştun. Tüm bunlar kıskançlık uyandırmadı. Yakın bir arkadaş olması, bir suçta ona katılacak kadar yakın olması uyandırdı.

"O şimdi nerede? Onu o ilk günden beri görmedim."

"Kız kardeşimi eve getirmeye gitti. Onu da tavan arasına kilitlediğimi düşünmedin, değil mi?"

Bölüm 8

"Londra'da bir atınız olduğunu varsayıyorum." Eve ve ahıra yaklaşırlarken Caroline atını yavaşlatarak yürümeye başlamıştı. Adam yanına çöktükten sonra konuştu. Sabah kalktığında gölete daldığı için hiç de kötü durumda değildi. Gece boyunca ateşi ya da hastalığı çıkmamıştı, bu onu rahatlatmıştı.

""

"İyi bir tane mi?"

"O iyi bir iğdiş. Dört yıldır bende."

"Sizin gözünüzle, onun iyiden de iyi olmasını beklerdim."

"Sahip olmayı umabileceğimden çok daha iyi. Neyse ki kuzenim, çok iyi bir Prescottun dışında hiçbir şeyde Prescott olmayacağına inanıyor. Korunması gereken bir aile itibarı var."

Şöyle bir baktı. "O kadar cömert mi davrandı ki ona borçlusun?"

"Finansal olarak değil." Ancak başka tür borçlar da vardı. Cömertlik için ödeme almanın başka yolları. Örneğin Margaret Millerson.

Nigel kanal projesinde Millerson'ın parasını istiyordu ama iki adam birbirlerine pek güvenmiyorlardı. Birbirlerine çok benziyorlardı. Bu yüzden aileler arasındaki bir evlilik her zaman olduğu gibi iyi niyetleri kanıtlayan bir kan bağı işlevi görecekti. Nigel'a bağlı bir harçlık, at ve sosyal bağlantılar gibi diğer borçlarla Adam'ın reddetmesi zordu.

İki gündür Margaret'i düşünmemişti ve önerilen eşleşmenin daha önce hiç çekici gelmediği halde şimdi çok daha az çekici gelmesine şaşırmıştı.

"Kız kardeşimle evlendikten sonra burada kalıp Crestview Park'ın yeniden inşasına yardım etmek ister misin? O buna karşı çıkar mı?"

Sanki ilk kısım kesinmiş ve ikinci kısımlar tek bilinmeyenmiş gibi sakın bir şekilde sordu.

"Kız kardeşinle evlenmek mi?"

"Elbette. Bu yüzden buradasınız. Şimdiye kadar bunu bildiğini sanıyordum."

Onunla yaptığı bu gezinti hoşuna gitmişti. Atları severdi. Ondan hoşlanmıştı. Şimdi onun geleceği hakkında, olsa olsa başka bir yerde yapılması gereken bir konuşma yapıyorlardı.

Caroline onu buraya getirmiş, kız kardeşiyle evlenmeye zorlamak için kaçırmıştı. "Neden bana Londra'dan yazıp durumu açıklamadın ve tepkimi öğrenmedin?"

"Cevap verir miydin? Buna güvenemezdim. Onu oraya ya da kuzeninizin evine götürseydim, onu göreceğinize de güvenemezdim. Büyük olasılıkla geri çevrilirdik. Şimdi onu görmekten, adını duymaktan ve sana gerçeği hatırlatmaktan başka seçeneğin yok. O zaman bir centilmen olarak doğru olanı yapacaksın."

"Eğer gerçekten kız kardeşinizi baştan çıkaran adam bensem, ki hiç hatırlamıyorum."

"Bence onu gördüğünde her şeyi hatırlayacaksın."

Atlarından inip atlarını ahıra götürdükleri sırada bunun ne anlama geldiğini düşündü. Kendi atını bırakıp onunkini eyerlemesine yardım etmek için yanına geldi. "Jason onu ne zaman buraya getirecek ki onunla tanışabileyim?"

"Onunla zaten tanıştınız. Ancak, bir iki gün içinde burada olacak. Böylece onunla evlenebilirsiniz."

Caroline her şeyi çözdüğünü sanıyordu. Anlamış olmalıydı. Eğer düşünceleri Caroline'ın kendisiyle giderek daha fazla meşgul olmasaydı, çözecekti.

"Ya reddedersem?" Eyeri oturduğu kirişin üzerine koydu. Yüzünü ona döndü ve ilk gün arabada onu tabancanın ucunda tutarkenki ifadesine çok benzeyen bir ifade takındığını gördü.

"Onunla evleneceksin," dedi. "Cesaretin yok diye kız kardeşimin hayatını utanç içinde yaşamasına izin vermeyeceğim. Sınıra bir günden az kaldı, İskoçya'ya gideceğiz ve orada evleneceksin."

"Ya reddedersem?" diye tekrarladı sinirlenerek.

"Kabul edeceğinize söz veriyorum."

"Yoksa ne olur? Bir kılıcın ucunda mı evleneceğim? Yoksa bir tabancanın ucuyla mı? İkisini de kim tutacak? Sen mi?"

"Gönüllü sıkıntısı çekmeyeceğiz. Ben şimdi cesarettten yoksun olabilirim, ama diğerleri olmayacak. Size borçlu olduğumu düşünebilir ve şansınızı benimle deneyebilirsiniz, ancak bunu adamlarınızla yapmakla hata edersiniz."

Tom'u ve diğerini, şu Jason'ı kastediyordu. İlk günden beri buraya gelmemiş olan. İkisinden genç olan tehlikeliydi, Tom değil.

"Eğer bunu zorlarsan tutmaz. Yasal olmayacak, Caroline. Baskı altında yapılan sözleşmeler meşru değildir."

"Gönüllü olduğunuzu söyleyen tanıklar olacaktır. Mahkemeye gidip zorlandığınızı iddia edebilirsiniz, ancak dinlenmeniz çok uzun zaman alacaktır ve hiçbir yargıcın size inanacağını sanmıyorum. Erkeklerin evlilikten kurtulmak için bunu her zaman söylediklerini sanıyorum."

Ahırın girişine doğru yürümeye başladı. Adam onun yolunu kesti. "Neden cesaretin yok? Dört gün önce fazlasıyla vardı."

"Çünkü bana yardım ettin. Seni bir dost olarak görüyorum. Buna izin vermek muhtemelen bir hataydı ama dünden sonra -şimdi seni vurmak zor olurdu."

"Umarım öyledir."

"Şimdi gitmeliyim. Hala atının eyerini çözmen gerekiyor."

"Henüz değil." Kımıldamadı. "Caroline, kız kardeşinle evlenmemi istiyor musun? Gerçekten mi? Çünkü bunu yaparsam-"

"Ne olmak?"

"Doğal değil. O benim istediğim kız kardeş değil."

Yüz ifadesi düştü. Gözlerini kaçırıldı ve gözle görülür bir şekilde soğukkanlılığını korumaya . "O senin çocuğunu taşıyor. Seçme şansın yok."

"değil mi?" Başını öne eğdi. "Değil mi Caroline?"

"Hayır." Sesi kelimenin üzerinde kırıldı. Arkasını döndü.

Ona doğru uzandı ve sırtını döndü. Adamın şapkasının geniş kenarı altındaki yüzünü görebilmek için çenesini kaldırdı. Şapkayı kaldırdı ve çok fazla hüznün taşıyan nemli kahverengi gözlere baktı. Tanrı yardımcısı olsun, eğildi ve onun dudaklarını öptü.

dikkatlice. "O henüz burada değil, sevgilim. En azından yapabiliyorken seni öpmeme izin ver."

." İnkârını güçl kle dile getirdi.

"Hayır. Ama-" Dudaklarını tekrar kendi dudaklarına değdirdi. Kız direnmedi. Geri çekilmedi. Onu tekrar  pt , tamamen. Onu kollarının arasına aldı.

Tuzlu g zyaşılarının dokunduğu tatlı  p c kler. Kadın onu beceriksizce kucakladı ve  pt  ama adam kadının i indeki kederi, bunun asla olamayacağının farkındalığını hissetti. Buna inanıyordu ve bu onun d rt lerini kontrol altında tutuyordu.  ok daha fazlasını istese bile, o  p c kle kabul ettiği bundan daha fazlasını yapmasını istemiyordu.

Tutkularının potansiyel umutsuzluğu  p şmelerini, kucaklaşmalarını ve hatta etraflarındaki havayı bile etkiledi. Her  p c ğ   nemsiyordu   nk  bu, sahip olabileceği bir avu   p c kten biri olabilirdi. Onu daha yakına kaldırdı, b ylece v cutları birbirine bastırdı ve g ğ slerini ve kal alarını ona karşı hissedebildi. Daha yakından birleşebilmeleri i in kızın ağzını a ması i in onu kandırdı.

"Yapmayacaksın-" Yarı soru olan bu emri soluk soluğa verdi.

"Hayır. S z veriyorum."

Ger ek bir nedeni olmamasına rağmen ona inanmıştı. Yine de belki de burada, bu son g nlerde g venebileceği bir adam olmuşt . bildiği, Londra'yı terk eden ya da kuzeninin evinde beklenen adam olmadığıydı. Sanki sonsuza dek burada kalacakmış, onunla tepelerde at s recekmiş, Guinevere'i ilk yarışı i in tımar edecekmiş, o tepede mevsimlerin değişimini izleyecekmiş gibi  pt  onu.

G r nt ler, yakınlığın ona verdiği hazza dokunaklı bir hava katıyordu   nk  bu g r nt lerin temelinde muhtemelen hi bir zaman sahip olamayacağı bir duygunun vaadi vardı, en azından bu kadınla. Bunu başka hi  kimseyle istemeyeceğini hem şaşkınlık hem de kesinlikle fark etti.

Paltonun y n nden aşağıya ve pantolonun kumaşının  zerinden onu okşadı. Adam iki eliyle poposunun yuvarlaklığını yumuşatıp ona doğru bastırarak yakın tuttuğunda kadın doğru y kseldi. Bu his onu bir s r şe s r kledi

daha fazlası için. Verdiği söze rağmen, ahırlardan birinde yatak olarak kullanılabilecek temiz saman olup olmadığını hesaplamaya başladı.

Açlığının tanıdık acımasızlığı onu kısa sürede yakaladı. Bir söz vermişti ve eğer sözünü tutacaksa şimdi tam zamanıydı. Öpücüklerini tekrar yumuşattı ve bunu yaparken ikisini de sakinleştirdi. Yine de sonuncusu bir diğerini ve bir diğerini daha doğurdu, çünkü bir daha asla olmayacağından korkuyordu.

Her nasılsa, son bir okşamayla, geri adım atıp onu serbest bırakacak gücü topladı. Kadın da onu serbest bıraktı. Birbirlerine kısaca, derin derin baktılar. Sonra adam kenara çekildi ve kadın eve doğru yürüdü.

* * *

Caroline yemek boyunca Thornhill'e bakmamaya çalıştı. En azından yalnız değillerdi. Tom, Bayan Hoover'ın hepsini bir oturuşta doğru dürüst doyurabilmesi için kulübeden topallayarak geldi. Bayan Hoover güveç, köfte ve geçen ay mutfak bahçesinden topladığı haşlanmış havuçları servis ederken, adamlar atlar hakkında canlı bir sohbe daldılar. Caroline, Thornhill'in hiç konuşmadığını gizlemek için mi bu kadar çok konuştuğunu merak etti.

Kafası yemek sohbeti için fazla meşguldü. Ahırda olanları yeniden yaşadı ve kendini olması gerektiği kadar suçlu hissetmediği garip gerçeğiyle uzlaşmaya çalıştı. Hâlâ yapabiliyorken onu öpmek istemişti ve o da buna izin vermişti. Yanlış bir şey yapmamışlardı. Yine de.

O düğün gerçekleşikten sonra burada yaşayabilir miydi? Onu ve Amelia'yı birlikte izleyebilir miydi? Hayvanlara yardım etmek için pantolon giyen garip abla olabilir miydi? Thornhill evlenmeden önce bir gün kadar başka bir Dunham kadını öptüğünü kimseye söylemeyecekti. O da kimseye söylemeyecekti. Bu, yanlış bir şey haline gelmeden önce küçük bir keyif almanın hoş bir anısı olarak kalacaktı.

Bu şekilde sıraladığında her şey kulağa çok mantıklı geliyordu. Çok dürüstçe. Sadece kalbinin derinliklerinde bunun yanlış olduğunu biliyordu. Kocasının eski dostu olamayacağını da biliyordu,

ve karısının kız kardeşi. Onları her birlikte gördüğünde kalbi kırılırdı.

Eğer kalbi önümüzdeki birkaç günü rahat geçiremezse buradan ayrılmak zorunda kalabilirdi. Bu toprakları ve atları terk etmek. Carlisle'daki Elizabeth Teyze'ye gidebilirdi, tıpkı Amelia'nın sık sık ziyaret ettiğı gibi. Yalnızca Amelia, güzelliğı servet eksikliğini telafi eden, evlenilebilir genç bir kadındı. Caroline ise hiçbir beklentisi ve parası olmayan evde kalmış bir akraba olacaktı.

Kulağı pek çekici bir hayat gibi gelmiyordu ama Amelia'nın evliliğinde mutlu olabileceğı anlamına geliyorsa bunu kabul ederdi. Eski anılar aracılığıyla bile olsa buna herhangi bir şekilde müdahale etmek yanlış, çok yanlış olurdu.

"Yakışıklı bir adam olduğunu kabul etmelisiniz." Adamlar konuşmaya devam ederken Bayan Hoover eğilip Caroline'in kulağına bir şeyler mırıldandı.

Caroline söz konusu yakışıklı adama baktı. "Evet, sanırım öyle."

"Öyle sanıyorsun, değil mi? Sanki hiçbir kadın fark etmezmiş gibi. Tabii ki biliyor. Böyle görünen erkekler her zaman fark eder."

"Evet, öyle." Yine de onun özellikle kibirli olduğunu düşünmüyordu. Avantajlarını biliyordu ama şu ana kadar gördüklerine bakılırsa kendi kusurlarını da biliyordu. Bir aziz değildi ama en azından zayıflıklarını erdemmiş gibi göstermiyordu.

"Jason'ın uzun bir süre ondan pek hoşlanacağını sanmıyorum. İşimiz bittiğinde buradan bile ayrılabilir. Geçen hafta bana da aynı şeyi söyledi. Masum kızlardan faydalanan yalancı bir alçağı hizmet etmek istemediğini söyledi. Umarım onunla biraz mantıklı konuşursun."

Thornhill, Yaşlı Tom'a tanık olduğu yarışlarla ilgili hikâyeler anlatırken bile fısıltıyla yaptıkları konuşmalara bakmaya devam ediyordu. Muhtemelen onun hakkında konuştuklarını tahmin ediyordu. Jason'ı onun yalancı bir alçak olmadığına ikna edebileceğini sanmıyordu, her ne kadar şimdi bu tanıma katılmasa da.

Belki de Jason'la birlikte giderdi. Doğuştan hakkı olan atlardan birkaçını alır, kiralamak için küçük bir arsa bulur ve Jason'ın yardımıyla her şeye yeniden başlardı. O zaman bildiğı her şeyden vazgeçmek ya da bağımlı bir akraba olmak zorunda kalmayacaktı.

Yaşlı Tom ayakta durmak için mücadele etmeye başladı. Thornhill ona yardım etmek için ayağa kalktı.

"Onu geri götürmeliyim," dedi Bayan Hoover. "Geri gelip ortalığı temizleyeceğim."

"Ben temizlerim. Sen Tom'la ilgilen."

"Sizinle yürüyeceğim," dedi Thornhill. "Bana yaslanabilirsiniz, Mr. Smith."

Bay Hoover doğruldu. Caroline'a uzun uzun baktıktan sonra baronla yüzleşti. "Benim adım Tom Hoover, Bay Smith değil. Karım da Smith değil, oğlum Jason da. Atlar bu topraklarda dolaşmaya başlamadan önce de buradaydık ve eğer Bayan Amelia ile evlenirsen sen de bizimle kalırsın."

"Tom-" diye başladı Caroline.

"Hayır, yapma Caro. Söyleyeceklerim var. Destek için omzunu kabul etmeden önce bu adamdan öğrenmek istediğim şeyler var."

"Ne bilmek istiyorsunuz, Bay Hoover?" Thornhill sordu.

"Caro burayı bir yılı aşkın süredir işletiyor ve iyi de iş çıkardı. Bir önceki yıl da babası yokken o işletmişti. Ailenin içine evlendikten sonra, buradaki niyetiniz nedir? Hepimizi yerimizden etmek mi istiyorsun?"

"Bunu yapamaz Tom," dedi Caroline. "Birkaç yıl daha kimseyi yerinden etmeye yetecek kadar para olmayacak."

"Peki ya o?" Tom onun yorumunu onaylamadan başını ona doğru eğdi. "Onun gitmesini ve burayı senin yönetmeni mi bekliyorsun?"

Thornhill, "Pek çok şey Bay Dunham'ın vasiyetine bağlı," dedi. "Ancak benim niyetim Bayan Dunham'ın bu toprakları asla terk etmemesi ve istediği sürece yönetiminde söz sahibi olması."

Caroline bunu söylerkenki rahatlığı karşısında hayrete düşmüştü, sanki her şeyi çoktan düşünmüş ve devam eden yönetimde onun elinin önemli olduğuna karar vermişti.

Tom'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Karısına sırtarak baktı. "Sana bu gece gelmem gerektiğini söylemiştim. Bir erkekle bir bira içmek havayı temizler. Artık endişelenmeyi bırakabilirsin, anladın mı?"

Bayan Hoover başını sallayarak pelerinini giydi ve bir koluna bir sepet sıkıştırdı. "Bir erkekle bir birayı paylaşırsan

Bana öyle geliyor ki, aptalca bir konuşma. Haydi şimdi, düşüp bir yerinizi kırmamak için yolunuza dikkat edin."

Thornhill paltosunu askısından indirip üzerine geçirdi ve Tom'un yanına yürüdü. Mutfaktan çıkıp taş merdivenlerden yukarı çıkmaya başladıklarında Caroline, Thornhill'in kolunun yaşlı adamı sararak basamaklardan düşmemesini sağladığını gördü.

Kapıyı arkalarından kapattı, sonra lavaboya döndü. Su ocak taşının üzerinde çoktan ısınmıştı ve onu iki leğene boşalttı. Tabakları ve fincanları hızlıca yerleştirdikten sonra kazanı temizlemeye başladı.

Kapı açıldığında ve Thornhill döndüğünde ateşin üzerinde kurutuyordu. Ceketini astı ve kadın işini bitirirken mutfakta volta attı. Evin içi boşluğundan titriyordu. Hava, şu anda burada yalnız olduklarının ve sabahın erken saatlerine kadar yalnız kalacaklarının ortak bilinciyle ağırlaştı.

"Seni yine o odaya sokmak zorunda kalacak mıyım?" diye sordu tabak çanağı düzeltirken.

" sanmıyorum."

Ama söylediklerine bakılırsa bundan emin değildi. Heyecan kanında parıldamaya devam etmezse yardımcı olabilirdi. Kendini inkâr etmek cehennem azabı olurdu ama yine de etmeliydi.

"Onlar iyi insanlar," dedi. "Son yıllarda onlarla birlikte için çok mutluyum."

"Pazarlıkta aldıkları azıcık şey karşılığında kalmaları için aziz oldular. Onlara bakacağınıza söz vermelisiniz."

Adam ne cevap verdi ne de gitti. Onu hâlâ arkasında hissediyordu. Arzusunun ona ulaştığını hissetti.

Düşündüğü şey gerçekleşemezdi.

"Şimdi yukarı çıkmalısın. Gerçekten gitmelisin," dedi sırtını ona dönerek.

Ses yok. Sonra yavaş adımlarla yaklaştı. Gözlerini kapadı ve bunun ona yaptığı şeyi kontrol altına almaya çalıştı. Ahırda yaşadığı gibi okşamalar, ensesine konan sıcak öpücükler ve onu saran kollar hayal etti. Sonra daha fazlasını. Çok daha fazlasını.

Adımlar durdu. Sonra tekrar seslendiler, şimdi daha sert, uzaklaşıyorlardı.

Bölüm 9

Lord Thornhill gitmişti.

Caroline gerçeği kahvaltıdan sonra kabul etti. O mutfaktayken adam yemeğe inmemişti. Daha sonra onu aramaya çıktı ve sonunda tavan arasındaki odaya çıkmaya cesaret etti. Ona getirdiği ve dün giydiği giysiler yatağın üzerinde düzgünce katlanmış olarak bekliyordu. Kendi eşyalarının hepsi kaldırılmıştı.

Ahıra doğru koştu. Onu sadece bir at karşıladı. Thornhill diğerini almış ve şartlı tahliyesini bozmuştu.

Ne de olsa ona inanıp güvenmekle aptallık etmişti. Onu ayartmış, büyülemiş ve tıpkı Amelia'ya yaptığı gibi ondan faydalanmıştı. O da kız kardeşinden daha güçlü olduğunu kanıtlayamamıştı. Yumuşamış, erimiş ve sağduyusunu teslim etmişti. Çok uğraşmasına bile gerek kalmamıştı.

Artık neşeli bir Noel değil, sefil bir Noel olacaktı. Bütün günü, bölge yargıcının gelip hepsini hapse atmasını bekleyerek geçireceklerdi.

Ev işlerini yaparak gününü geçiriyordu. Tom atlara saman getirdiklerinde arabayı sürmek için ısrar etti. Reddetmesi gerekirdi ama yardıma ihtiyacı vardı. Ne o ne de Bayan Hoover Lord Hazretlerinin nerede olduğunu bile sormadı. Herkes planın başarısızlığından söz etmemek konusunda hemfikirdi.

Öğleden sonra Caroline mutfağın yanındaki silahlıktan tüfeklerden birini aldı, atına bindi ve ormana doğru yola çıktı. Tom avlanamıyordu, bu yüzden birinin avlanması gerekiyordu ve bu kişi de o olmalıydı. İyi nişan aldı ve çok geçmeden iki sülün avladı. Onları eyerine bağladı ve eve doğru yola çıktı.

Tam o sırada başka bir silah sesi karla kaplı sessizliği bozdu. Sesi takip ettiğinde bir avcının ödölünü kaldırdığını gördü.

Yere. Onu uyarmak için tırıs la yaklaştı. Yaklaştıkça paltoyu tanıdı.

Thornhill büyük bir tavşanı havaya kaldırdı. "Sanırım Bayan Hoover bununla bir şeyler yapabilir."

"? Düşündüm de-"

Atının yanına geldi. "Bunları buraya bağlasam sorun olmaz, değil mi? Kanın ceketime bulaşmasını istemiyorum." Adam ona . "Ne sandın? Kaçtığımı mı? Tom bugün gideceğimi biliyordu. Bana tüfeği veren oydu."

"Bunca zamandır avlanıyorsan umarım birden fazla tavşan yakalamışsındır."

Atına bindi. "Daha yeni avlanmaya başladım. Madem bu kadar iyi iş çıkardın, gerisini atlayıp ısınmaya gidebilirim."

"O zaman ?"

Gülümsedi. "Bunun bir önemi var mı? Geri döndüm, sözüme sadık kaldım."

Döndüler ve eve doğru yöneldiler. Onun dönüşü ile ruh hali hafifledi. Gülümsemesini durduramıyordu, kalbi çok parlak hissediyordu. Kız kardeşi acımasız bir yargıyla yüzleşirken Amelia'nın babasız bir çocuk doğurduğunu hayal ediyordu. Ayrıca Thornhill'i bir daha asla göremeyeceğini de hayal ediyordu.

"Yine güzel bir gün," dedi. "Yaz olmasını tercih ederdim."

"Soğukta yeterince iyi görünüyorsun."

"Her mevsimi severim. Ama şu anda yaz olsaydı, göğüslerini gizleyen o paltoyu giymiyor olurdun."

Yere baktı ve kızardı.

"Ve eğer yaz olsaydı, otlar yüksek ve hava sıcak olurdu." Adam atını durdurdu ve onunki de durdu. "Seni şu tepenin diğer tarafına götürüp yatırabilir, gömleğinin düğmelerini bulabilir, pantolonunu çıkarabilir ve seni sık sık hayal ettiğim gibi dondurucu bir gölette üşümemiş olarak görebilirdim."

Ona bakmaya cesaret edemedi. Zengin, berrak ve sessiz sesi kanına . Eyere bastığı yer, sert deriye karşı kıvranmak isteyene kadar karıncalandı. Onunla bu şekilde konuşması yanlıştı. Skandaldı. Yine de onun durmasını istemiyordu.

"Her santimini öpebilirim Caroline. Ağzını ve boynunu, göğüslerini ve karnını. Uyluklarını, yüksek ve solgun. Her yerini. Dün gece hayal ettiğim gibi seninle birlikte olabilirdim. Senin içinde."

Gözlerini dikmiş, zorlukla nefes alıyordu. Hissettiklerine bakılırsa şu anda bunları gerçekten yapıyor olabilirdi.

"Bana bunun yanlış olacağını söyleme, sevgilim. Her açıdan doğru olurdu. Hayatımızda doğru olacak bir şey varsa, o da-"

Sesi aniden kesildi. Gözlerini kısarak uzaklara baktığını görmek için ona doğru baktı. O da dikkatini oraya verdi ve onun gördüğünü gördü. Kuzeybatıdan, Carlisle'a doğru kıvrılan yoldan iki at geliyordu.

"Kim o?" diye sordu.

"Jason." Sertçe yutkundu. "Ve Amelia."

* * *

Derin bir nefes aldı, sanki tarihin en uzun iç çekişi ondan çıkmak istiyormuş gibiydi. Onun yerine atını ileri sürdü.

"Burada olduğumu biliyor mu?" diye sordu.

"Noel için eve geleceğini düşünüyor. Jason'dan ziyaretinizle ilgili ayrıntıları ona vermemesini istedim."

Ziyaret, cehennem.

Evin yakınına geldiler. Diğer atlılar ön tarafa gitmişlerdi. Atları durdurdu ve sülünleri ve tavşanı eyerinden çözmek için uzandı. "Bunları Tom'a götüreceğim, akşam yemeği için temizlesin. Birazdan size katılacağım. Ona burada olduğumu söylemeyin. Sürpriz olsun."

Kadın eve doğru ilerlerken o da atını sürdü. Eve mutfaktan gireceğini tahmin ediyordu. Amelia ana kapıları kullanabilirdi ama Caroline pratik davranacaktı.

Hayvanları Tom'un kapısının önüne bıraktı. Yaşlı adam duymuş olmalıydı, çünkü dışarı çıktı. "Gördüğüm kadarıyla avlanıyoruz. Bize birkaç gün yeter."

"Belki de değil. Bayan Amelia daha yeni döndü. Caroline'ın döndüğü ilk gün onu iyi beslemek isteyeceğini tahmin ediyorum."

Tom yüzünü buruşturdu. "Kıza hava attı. Teyzeleri kızı oyuncak bebek gibi giydirerek durumu daha da kötüleştirdi. Yine de değiştirilemeyecek bir şey değil. Sen gidip onu gör, ben de buradakilerle ilgilenip karıma haberleri vereyim." Erkek erkeğe bir gülümseme sundu. "Uzun zaman oldu, ha? Onu görmek için sabırsızlandığına şüphe yok."

"Hiçbir fikrin yok."

Eve gitmek için acele etmedi. Ön tarafa doğru gitti. Atından indi ve atını bağladı. Eyerden bir bohça aldı, sonra karla kaplı manzarayı hayranlıkla seyrederken birkaç dakika daha oyalandı. Sonunda büyük kapıdan içeri girdi ve paltosunu çıkardı.

Oturma odasından sesler geliyordu. Caroline'ın alçak, melodik sesi ve daha yüksek, daha genç bir başka ses. Bohçayı kabul salonundaki bir bankın arkasına sıkıştırdı ve kapıya yaklaştı.

Caroline hâlâ pantolonunu giyiyordu. Yanındaki divanda kendisinin daha genç, daha yumuşak, daha az zıt bir versiyonu oturuyordu. Amelia'nın en fazla on dokuz yaşında olduğunu tahmin ediyordu. Yüksek kaliteli ve son moda, zengin renkli safir bir elbise giymişti. Yakınlardaki bir sandalyenin üzerinde koyu kırmızı bir manto ve özenli bir başlık duruyordu.

Bakışları kadının ellerinde beş kez durdu. Kırmızı eldivenler giyiyordu. Narin ellerine tam oturan kuzu derisi eldivenler.

O evin büyük hanımı, Caroline ise sadık hizmetçisi gibi görünüyordu. Buna olması gerekenden çok daha fazla iğerlemişti.

Caroline kapı aralığında onu fark etti. Kız kardeşinin koluna dokundu. "Bak burada kim var, Amelia. Bak kim ziyarete gelmiş."

Amelia ona doğru baktı. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Sonra ifadesi düştü ve gözleri büyüdü. "Oh. Oh, Tanrım."

Oh, gerçekten.

Onlara doğru ilerledi. Eğildi. Hatta gülümsedi. Kadın sadece ona baktı.

Elbise tarzı onu iyi gizlemiş olsa da, hamileliğini ortaya çıkaran şişkinliği yakından görebiliyordu. Kadının görmezden gelemeyeceği bir şekilde bunu fark etti.

Caroline onun gelişiyle ilgili, kendi isteğiyle gelmiş gibi görünen bir hikâye anlatmaya başladı. O buna izin vermedi.

"Kız kardeşin yalan söylüyor. Gerçekte o ve Jason beni kaçırdı, böylece sen ve ben evlenebilecektik. Bu yüzden buradayım."

Amelia bayılmaya hazır görünüyordu. Hatta biraz baygınlık geçirdi. Köşeden bir figür fırladı. Jason. Adam onu orada, kenarda otururken bile görmemişti. Jason şimdi endişeli bir şekilde Amelia'nın üzerine eğilmişti. Adam'a ters ters baktı. "O hassas bir tür ve yolculuk uzun sürdü. Ona karşı daha dikkatli olmalısın ve böyle şoklar vermemelisin."

"O iyi. Değil mi, Amelia? Onu eve getirdiğin için teşekkürler Jason. Bayan Dunham, belki biraz yalnız kalabilirim? Onunla konuşacak çok şeyimiz var."

Caroline ayağa kalktı. "Elbette. Benimle gel Jason. Onları biraz yalnız bırak. Belki sen kendi atınla ilgilenirken bizim bindiğimiz atlarla da ilgilenirsin."

Jason omzunun üzerinden bir sürü karanlık bakışla isteksizce oradan ayrıldı. Kapı ikisinin de üzerine kapandı.

Adam gözlerini Amelia'ya dikti. O da eldivenlerine baktı.

"Bana bak, lütfen."

Yavaşça başını kaldırdı.

"Bana yönelttiğiniz suçlamaların doğru olma ihtimali her zaman vardı. Şimdi seni gördüğüme göre, doğru olmadığını biliyorum. Sen ve ben daha önce hiç konuşmadık, hatta bu kadar yakın bile olmadık. Aynı şenliğe katılmış olsak da, birbirimizle hiçbir ilgimiz yoktu. Bunu ben de biliyorum, siz de biliyorsunuz. Bu yüzden lütfen bana kız kardeşine neden çocuğunun babasının ben olduğumu söylediğini açıkla."

Sonunda gözlerini kırptı. Uzun koyu kirpikleri robin's-egg blue gözlerinin üzerinde dalgalandı. "Siz böyle bir şey yapacak türden birisiniz, değil mi? Ve sen bir akran olduğun, genellikle Londra'da bulunduğun ve sabitlikle tanınmadığın için, kimse senden benim için doğru olanı yapmanı beklemes."

"Kimsenin açıkça suçlamayacağı bir adamla ilgili bir hikayeniz olsun diye yalan söylediniz. Neden sadece gerçek babanın adını vermedin?"

"Bunu yapamazdım. Kimse bana inanmaz ve inansalar bile bu konuda hiçbir şey yapılmaz. O evli, görüyorsunuz."

Ah. Caroline bir isim istiyordu ve gerçek isim sadece işe yaramamakla kalmıyor, aynı zamanda günahı da artırıyordu. Bu yüzden "Lord Thornhill"

Amelia'ya göre hiçbir sonucu olmayan uygun bir yalan. Amelia kız kardeşini yeterince iyi tanımıyordu.

"Bana şimdi onun adını verin ve ben de en azından çocuğa bakacak bir yerleşim yeri bulunması için ne bakayım."

Başını eğdi. "Bunun olacağını sanmıyorum. O sizin gibi birinden etkilenecek biri değil. Baron olmanızın bir önemi yok."

Bu adam onu buna inandırdıysa gerçekten başını döndürmüştü. Bir lordtan etkilenmeyen çok az erkek vardı.

"Onun adı, Amelia. Sizin, çocuğunuzun ve ailenizin iyiliği için bunu paylaşmanızda ısrar ."

* * *

Caroline kulağını anahtar deliğinden ayırmıyordu. Boğuk bir konuşma ona ulaştı ama sözcükleri duyamadı. En azından ikisi de konuşuyordu ve Amelia'nın ağladığını duyamıyordu, yani her şey yolunda gidiyor olmalıydı.

Thornhill odaya girdiğinde normalden daha asil görünüyordu. Ceketinin ve yeleğinin bir noktada fırçalanmış olduğunu tahmin ediyordu. Temiz ve kolalı kravatı nereden bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Geri dönerlerken bunların hiçbirini fark etmemişti.

Amelia'ya karşı tavrı pek nazik değildi ama bu şartlar altında mutlu olamazdı. Yine de zamanla iyi bir evlilik yapabilirlerdi. Eğer bu düşünce onun içini boş bıraktıysa, bu, onu kız kardeşinin niyetinden başka bir şey olarak düşünmesine izin verdiği için kendi suçuydu.

Kapı aniden açıldı. Neredeyse öne doğru düşüyordu. Thornhill'in aşağıya baktığını görmek için başını kaldırdı.

"Duydun mu?"

"Denedim ama kelimeleri çıkaramadım. Daha yüksek sesle konuşmalıydın."

Belli belirsiz gülümsedi ve kenara çekildi. "Kız kardeşinin sana söyleyecek bir şeyi var."

Amelia'yla karşılaşmak için odaya fazla girmesine gerek kalmadı. Sakin ve uysal bir şekilde kapıdan birkaç adım ötede kız kardeşiyle karşılaştı. "Bir hata yaptım," diye mırıldandı Amelia. "Lord Thornhill değil. Şimdi dinlenmek için odama çıkıyorum."

Bununla birlikte Amelia hızla geçti.

Caroline olduğu yerde afallamış bir halde duruyordu. Thornhill kapıyı tekrar kapattı.

"Nasıl . . . ?"

"Bir hata yaptı. Bu kadarla kalsın. Bundan sonra ne yapacağımıza karar verirken gel benimle otur."

Caroline kafası karmakarışık bir halde odanın içinde dolaştı. Tekrar divana uzandı. "Peki kim o? O çocuk bir mucize değil. Bir adam-"

"İsim vermesi için baskı yapmayın. Kim olduğunu biliyorum ve evlilik olmayacak. Onu baştan çıkaranın zaten bir karısı ve ailesi var."

Caroline'ın kalbi sıkıştı. "Bu konuda çok nazik davrandım, ama şimdi onu sertçe azarlayacağım. Bir kız bile evli bir erkeğe izin vermemesi gerektiğini bilir."

"Şimdi daha da fazla şefkate ihtiyacı olacak Caroline."

Derin bir iç çekti. "Ne yapılması gerekiyor? Sanırım Carlisle'da durumu fark edilmediyse, çocuk doğduktan sonra oraya dönüp kendine bir hayat kurmaya çalışabilir."

"Durumunun fark edilmemiş olması mümkün değil. Bunu hemen anladım." "Sonra ne oldu?"

Omuz silkti. "Burada, evinde yaşıyor sanırım. Onu inandırıdığınız kadar narin biri değil."

"Onu inandırdım mı?"

"Onu şımarttın, sonra teyzene gönderdin, o da daha fazlasını yaptı. Ona bir pantolon giydir ve seninle birlikte atları tımar etmesine izin ver. Senin için yeterince iyiye, onun için de yeterince iyidir."

"Kaçırıldıığınız ve yanlışlıkla ve boş yere suçlandığınız için kızgınsınız. Bunu anlıyorum. Sana atlardan birini vereceğiz ve gidebilirsin. Noel'e kadar kuzeninin yanında olursun."

Yüzünü ona dönmek için vücudunu çevirdi. "Sanırım Noel'i burada geçirmek istiyorum. Bu sabah köye gittim ve bir mektup gönderdim."

kuzenime kutlamalarına katılamayacağımı açıkladım. Beni özlemeyecektir."

Demek oraya gitmişti. Yine de istese kuzenine gidebilirdi. Ama gitmedi. Bunun imaları onunla alay ediyordu. Onun iyiliği için oyalandığını ummaya cesaret edemiyordu ama yine de... "Eğer bana köye gideceğini söyleseydin senden birkaç şey getirmeni isterdim."

Söylemesi aptalca bir şeydi ama en azından birkaç gün daha onu göreceği için duyduğu rahatlama ve minnettarlığı dile getirmekten başka bir şey yapamadı.

"Tuz ve un gibi mi? Bayan Hoover istedi. Ayrıca şeker ve birkaç erzak daha getirdim."

Son şeker külâhı aylar önce kullanılmıştı. Bayan. Hoover çok sevinirdi.

Birkaç gün daha onlarla kalacak olması Caroline'i sevindirdi. Ama Amelia. . . "Keşke Midlands'da ya da uzakta bir yerde ailemiz olsaydı ve Amelia çocuk doğana kadar oraya gidebilseydi. Doğumdan sonra hâlâ bir itibarı ve bir hayatı olabilirdi."

"Bu tür şeylerin ele alınmasının bir yolu budur. Bir diğeri de kızın, başka bir adamın çocuğunu büyüteceğini kabul eden bir adamla evlenmesidir."

"Sanırım bunun için yüklü bir tazminat gerekir." "Çok yakışıklı."

"Yani bu da bir seçim değil. Etrafta uygun bir adam olmadığından değil. Kendinizi sunduğunuzu sanmıyorum."

"Hayır."

Kadın ayağa kalkmaya başladı ama adam onu geri çekti ve ona doğru eğildi. "Artık odanızın bulunduğu katta mahremiyet olmayacak. Sanırım Amelia yukarıda uyuyacak. Ancak tavan arası hâlâ benim krallığım. Bu gece beni ziyarete gel ve Amelia sorununa bir çözüm bulalım."

Adamın gözlerinin içine baktı ve ona giderse sadece ailesinin sorununu konuşmakla kalmayacaklarını biliyordu. Amelia'yı baştan çıkarmamış olabilirdi ama diğer Dunham kardeşini baştan çıkarmak için her türlü niyeti vardı.

Aynı fikirde olamazdı. Karşı çıkmadı. Ayağa kalktı; sonra bir dürtüyle eğildi ve onun dudaklarını öptü. İçsel bir tartışma bekliyordu

ama nasıl biteceğinden çoktan şüphelenmişti.

* * *

Adam bu öpücüğün bir söz olmadığını biliyordu. Yine de iyimser olmak için bir neden vardı, bu yüzden sonraki saatleri iyi bir mizah içinde geçirdi.

Külâh şekeri Bayan Hoover'a hediye etmek üzere mutfâğa koydu. Sonra ahıra doğru yürüdü. Jason atlarla işini bitirmek üzereydi. "Samanları çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hava biraz ısındı ve biraz kar eridi. Şimdi tepenin güney yamacında ot bulacaklar. Saman getirmeye gerek yok."

Adam onun hareketini izledi. Atlar onun hareketlerinden hoşlanıyordu ve bir tanesi saçlarını kemirmeye devam ediyordu. "Ben değildim. Az önce kız kardeşine söyledi."

Jason durakladı. Sonra bir kaldırıp inceledi. "Kim o zaman?" "Evli bir adam. Artık kaçırılma olmayacak."

Jason küfretti. "Artık onun için fazla hayat yok. O şenlikteydim. Ona daha iyi göz kulak olmalıydım."

"Kendini suçlama. Onunla başka bir adam evlenirse iyi bir hayatı olabilir. Ona değer veren ve tek bir hatasını bile yüzüne vurmayacak biri."

"Eğer o adamı bulursanız, bana gönderin."

Jason başka bir toynağı incelemek için diğer tarafa geçerken Adam atın yanına doğru yürüdü. "Neden sen değil?"

Sessizlik. Ses yok. Hareket yok. Sonra sarışın bir baş kalktı ve atın üzerinden baktı. "O bir beyefendinin kızı. Ben bir hizmetçiyim. Gerçekte olduğumuz tek şey bu. O masada hep birlikte yemek yiyebiliriz ama hayatta aynı yerde değiliz."

"Kimse her yeri daha iyi bilemez. Bununla birlikte, iyi konuşuyorsunuz ve tipik bir hizmetçi sayılmazsınız. Bu çiftlik yeniden inşa edilirken daha fazla sorumluluğunuz olacak. Beş yıl içinde kâhya olmanı bekliyorum. O da bir hizmetkâr ama tamamen farklı bir tür. Daha çok bir avukatın hizmetkâr olması gibi."

Güldü, başını salladı ve atın arka toynaklarına doğru ilerledi.

"Nasıl oldu da eğitim almaya başladın?" Adam sordu.

"Bay Dunham bana Caro'dan ders aldırđı, Bayan Dunham'dan. Aşağı yukarı aynı yaştayız. Aileme, öğretmenin ders verdiğı sabahları beni oraya göndermelerini söyledi. Çok iyi bir öğrenci değildim."

"Ben de öyle."

Başı tekrar yukarı kalktı. "Hayır mı? Ortak bir noktamız var."

"Birkaç şey. Bu ve atlar. Merak ettiğim bir şey var. O ilk gün beni vurur muydun?"

"Söylediğim için üzgünüm ama muhtemelen yapardım. İstiyordum, yani bana bir bahane verseydin-" Tekrar başını kaldırdı. "Tüm bunlar için özür dilerim, ne kadar masum olduğunuzu görüyorum."

"Jason, daha önce tanıştığın ve uğruna bir akranını vurabileceğin başka bir kadın var mı? Bunu Caroline için yapar mıydın? İlk öpüştüğün kız için?"

Jason çapkınca gülümsedi. "de aynı, değil mi? Sana söylediklerimi ona söyleme. On beş yaşındaydık ve meraklıydık. Pek bir şey yoktu. Bütün bu yaygaranın ne olduğunu anlayamadım, ama o benim kız kardeşim gibi, değil mi? Amelia onu hiç öpmedi. Yeterince büyüdüğünde bile buna cesaret edemezdi. Yine de farklı olacağını biliyordum."

"Eğer ona aşıkısanız, belki de evlilik hakkında söylediklerimi düşünmelisiniz. Eğer sen onu bir kız kardeş olarak görmüyorsan, o da seni bir erkek kardeş olarak görmeyebilir. Bu olasılığı onunla konuşun ve düşünmesi için ona zaman tanıyın."

Adam, Jason'ın aşık olduğunu inkâr etmesini bekledi. Cevap gelmeyince atın boğrünü okşadı ve ahırdan ayrıldı.

Bölüm 10

O gece tavşan ve sülünle bir ziyafet verdiler ve hatta gerçek yemek odasını kullandılar. Bayan Hoover artık yeterince unu olduğu için ballı bir kek yapmıştı. Amelia idareli bir şekilde yedi. Çoğu zaman bakışlarını tabağından ayırmıyordu ama Caroline arada sırada onun Thornhill'e kızgın bakışlar gönderdiğini görüyordu. O da bunu fark etmişti ama keyfi o kadar yerindeydi ki umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Darağacından yeni kurtulmuş bir adamın mizahını sergiliyordu.

Caroline o gece saçlarını tararken Amelia, "Nasıl olsa bir beyefendi benimle evlenirdi," dedi. "O zaman bir leydi olur, Londra'da yaşar ve büyük balolara giderdim. Şimdi sadece babası olmayan bir bebeği olan düşmüş bir kadın olacağım."

"Elbette bir babası var. Yanlış adamın adını verdin ama doğru adamı tanıyorsun. Eğer bana söylersen-"

"Söyleyemem. Thornhill sana söylememem için bana söz verdirdi."

", değil mi? Ben senin kız kardeşinim. Bana söyleyemiyorsan, kime söyleyebilirsin?"

Amelia dudaklarını sertçe kapattı. Caroline cevabı tahmin etmişti. Thornhill'e söyleyebilirdi, ki söylemişti de. Yani o biliyordu ama kendi kız kardeşi bilmiyordu. Bu asla olmazdı.

Caroline, Amelia'yı yatağına yatırdıktan sonra merdivenlere doğru yürüdü ve çatı katındaki odalara çıktı. Thornhill'in kapısı açık duruyordu. Eşikten bakınca onun yatağın altında bir şeyler kaydırıldığını gördü. Paltolarını çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Küçük şöminenin ocak taşında bir kova su ısıniyordu.

Başını çevirdi ve onu gördü. "Neden buraya beni öpmek için gelmediğini düşünüyorum?"

Eşikte durdu ve kollarını kavuşturdu. "Onun adını bilmek istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Onunla konuşacağım ama bunu yaparsan başın belaya girecek."

"Onu tanıyorsun o zaman."

"Muhtemelen o bulunan ve Amelia'yı etkileyebilecek erkeklerin çoğunu tanıyorumdur."

"Amacınız beni kızdırmak."

Ona doğru yürüdü. "Caroline, bugünkü amacım, düşüncelerimi meşgul eden tek şey, bu gece buraya gelmeni sağlamaktır." Uzandı ve kapıyı arkasından kapattı. "Görünüşe göre seni kızdırmak başarıya giden yolmuş."

Öfke yelkenleri bir söndü. Hücreesine baktı, onu bu şekilde yaşamaya zorlamanın gereksiz olduğunu düşündü, özellikle de şartlı tahliyesini verdikten sonra. Yine de onu kendi odasının yanındaki odada tutamazdı. Aklına ne fikirler geleceğini kim bilebilirdi?

Elini tuttu ve geri adım atarak onu odanın içinde daha da ileriye götürdü. Gözlerinin kenarlarındaki küçük kırışıklıklar belli belirsiz derinleşti.

"Seni eğlendiriyorum," dedi.

"Hayır. Beni büyülüyorsun. Çok sevimli ve değerlisin."

"Bence lordum, belagatiniz onursuz niyetlerinizin bir sonucu."

O tek sandalyeye oturdu, hâlâ onun elini tutuyordu. "Çok onursuz değil. Benimle buraya otur ki sana tekrar sarılabileyim." Onu kendine yaklaştırdı, sonra da kucağına oturttu. "Konuşacak çok şeyimiz var Caroline."

"Ne gibi şeyler?"

"Çoğunlukla önümüzdeki birkaç gün burada olacağım."

Buradaki son günlerini kastediyordu. İfadesini sabit tuttu ama onu kucaklayan kol ve ona bu kadar yakın olan yüz neredeyse onu yeniyordu. Amelia hakkındaki gerçek onu ikiye bölmüştü. Bir Caroline'ın sevdiği adamın kız kardeşiyle evlendiğini görmek zorunda kalmayacağı için duyduğu rahatlama vardı. Diğer tarafta ise artık burada kalması için bir neden kalmadığı için duyduğu üzüntü vardı.

"Düşüncelerimi kabul edersen hepsini planladım," dedi. "Yarın Noel arifesi. Bayan Hoover pastasına başlayabilir. Jason ve ben Noel yemeği için ava çıkacağız. Sen, Tom ve

Amelia arabayı ormana götürüp birkaç dal yeşillik getirebilir."

Adamın planının titizliği karşısında gülümsemek zorunda kaldı. "Harika bir kutlama olacak."

"Sanırım öyle. Ertesi gün hepimiz yiyeceğiz, içeceğiz eğleneceğiz. Ertesi gün hizmetkârların izin günü. Ev halkının yıkama suyu, yakacak ve sıcak yemek sıkıntısı çekmemesi için hizmetçi olmayanların hizmet etmesi gerekecek. Bu da Amelia ve benim geri kalanınıza hizmet edeceğimiz anlamına geliyor."

"Amelia bundan hoşlanmayacak. Benim de bir hizmetçi olmam gerektiğini düşünecek."

"Ona ve bu mirasa çok hizmet ettiniz. O bunu yapacaktır. Güven bana."

Bu konuda çok emin görünüyordu. Anahtar deliğinden dinlerken ne konuşulduğunu merak etti.

"Sonra ertesi gün," diye başladı, sonra durakladı.

Geri kalanını bekledi. *Ertesi gün gitmem gerekecek.*

"Ertesi gün, seni kaçırma sırası bende. Her zaman planladığın gibi İskoçya'ya küçük bir yolculuk yapacağız. Sadece sen ve ben evleneceğiz, Amelia değil."

Sessizliğin içinde ona baktı. Adam da onun gözlerinin içine baktı. Bekliyordu. Arıyordu.

"Ben büyük bir ödül değilim, biliyorum," dedi. "Unvanım dışında, seni utandıracak bir ün ve olandan daha fazla borç dışında sunabileceğim pek bir şey yok. Ancak sen kalbimi çaldın Caroline ve son günlerde bana tahmin ettiğimden çok daha fazla mutluluk ve amaç verdin. En azından benim olman için seni ikna etmeye çalışmalıyım." Elini Caroline'in boynunun arkasına kaydırıp ve dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştıracak kadar bastırdı. Aklında ne tür bir ikna çabası olduğunu gösterdi.

Teklifine o anda cevap verebilirdi. Kelimeler kafasının içindeydi. Ancak o öpücüğün sıcaklığı onu çözdü. Kelimeler gereksiz hale geldi. Müdahaleci. Tatlılığın tutkuya, sonra da neredeyse çaresizliğe dönüşmesini kabul etti. Kanının cızırdamasını ve merkezinden aşağı akmasını memnuniyetle karşıladı.

Onun yan tarafını okşarken kulağına sokuldu. "İstersen bekleriz, ama ben-"

"Beklemek istemiyorum."

Öpücükleri boynunu bir düzine heyecan verici şekilde bastırmadan önce duyduğu bir teşekkür müydü? Zihni, adamın vücudunda yarattığı hisler ve vücudunu dolduran arzu dışında hiçbir şeye odaklanmıyordu.

Okşayışı göğsünün üzerinde o kadar doğal bir şekilde ilerliyordu ki neredeyse başını sallayacaktı, o kadar doğru ve iyi hissettiriyordu ki.

Onu yeni zevklerle öylesine yoğun bir şekilde kışkırttı ki, sabırsızlık neşeli terk edilmişliğine girdi. Onu kucaklayan kol kımıldadı ve elbisesinin bantlarının gevşediğini hissetti. "Burada dur." önünde ayağa kaldırdı. Ateş bir yanını ısıtıyor, odanın serinliği diğer yanına dokunuyordu ama içindeki sıcaklık sadece ondan ve ondan geliyordu ve

Ne yaptığını.

Elbiseyi, ayaklarının dibinde birikene kadar aşağı kaydırıldı. Bağcıklarını çözmek için onu çevirdi ve tekrar arkasını dönmeden önce onları çıkardı. Üzerinde çorap ve kombinezondan başka bir şey yoktu. Kombinezonun kumaşı göğüslerinden gevşekçe sarkıyordu. Aşağıya, nasıl ağırlaşmış dolgunlaştıklarına ve uçlarının kumaşa karşı nasıl sıkılaştığına baktı.

Onu daha yakına, kalçalarının arasına çekti ve göğüsleri çıplak kalana kadar kombinezonunu indirdi. Şaşkınlıkla öne doğru eğildi ve bir ucunu yaladı ve bu his onu sersemletti. Diliyle ona işkence etmeye devam ederken, kız tamamen çıplak olana kadar kombinezonu daha da aşağı itti.

Artık zar zor ayakta durabiliyordu. Zorlukla görebiliyordu. Adam diğer göğsünü de dilliyordu. Bacaklarının arasında, daha fazla zevk isteyen, küçük bir arzu davulu çalan bir nabız atıyordu.

Kadının göğsünü ağzına aldı ama dili hâlâ oynuyor ve tahrik ediyordu. Kucağı kalçalarına indi ve poposunu okşadı, sonra tuttu. Diğer eli bacaklarının arasına kayd ve zonklayan nabzına dokundu.

Şok edici bir zevk onu sardı. Bütün bunlardan ölmek için adamın omuzlarını kavradı. Zihni ihtiyaç iniltileri çıkarıyordu ve belki ağzı da çıkarıyordu. Adam onu yatağa doğru götürürken onun sesinden başka bir şey duymadı. Onu yatırdı ve üzerini örttü, sonra da soyundu.

Sadece gömleğini ve pantolonunu çıkarması uzun sürmedi. Ateşin ışığında, safkan bir at gibi güçlü kuvvetli, düzgün hatlara sahip, göğsü ve kolları da yüzü kadar dikkat çekici olan adamı bir anlığına gördü.

Yatağın içinde ona katıldı ve kollarının arasına aldı. "Seni eğlendiren bir şey mi var?" diye sordu ikisinin de üzerini örterken. "Çok muzip bir gülümseme var."

"Jason'dan yatağı doldurmasını istememin akıllıca olduğunu düşünüyorum. İplerin üzerinde tek başına uyuman gerektiğini düşündü. Ya da yerde."

"Fena bir yatak değil. Küçük ama için yeterli alan var."

Nasıl uzandıkları düşünüldüğünde, bu yeterli bir alandı. Adamın vücudu kadınınkıyla aynı hizadaydı ve göğsü üzerinde duruyordu. Başı onu öpmek için eğildi ve onu tekrar tutkuya sürükledi.

Yavaşça, dikkatlice, onu tahrik etti. Öpücükleri onu terk edilmişliğe doğru çekti. Diliyle ve dişleriyle göğüslerini okşuyor, kendinden emin ve bilmiş elleriyle vücudunu okşuyordu. Önce utangaçlığı, sonra saygınlığı ve en sonunda da kendine olan hakimiyeti kaybordu. Zevkten inliyordu ve bu sadece onun daha iyi hale getirmenin yollarını bulmasını sağlıyordu. Kalçalarındaki okşamalar daha da yükseldiğinde, sabırsız bir arzu onu ateşli bir ihtiyaçla kavrayana kadar özel etine dokundu ve oynadı.

Ağırlığıyla onu ezmemenin yollarını bularak üzerine çıktı. Dizlerini büktü, sonra sıkı, gergin kollarının üzerinde yükseldi ve ona doğru bastırmaya başladı. Onu yavaşça doldurdu ama yine de nefessiz bıraktı. Acı çekse bile bilincini dolduran yakınlık çıkamadı.

Aynı dikkatle geri çekildi, sonra onu tekrar doldurdu. Ve tekrar. Zevk, acının içinde bile onunla alay ediyordu. Adamın onun iyiliği için kendini tuttuğunu söyleyebilir, kontrol altında tuttuğu gücün içinde biriktiğini hissedebilirdi. Çıldırıcı hisler acıyı bastırmaya başladı ve onu kabul etmek için sallanarak hareket etti, ona vermek için başını eğdiği sert, tüketen öpücüklerle katıldı.

O zaman adamın itiş gücü daha da arttı. Kadın bu durumdan hiç hoşnut değildi, hatta okşamalar ve öpücüklerle onu teşvik ediyordu çünkü bu onları daha da yakınlaştırıyor ve dünyanın geri kalanından uzaklaştırıyordu. Onların sert tutkusu

Birkaç dakika ya da daha fazla sürmüş olabiliridi; bilemiyordu. Zaman yoktu, sadece duygu dolu bir yakınlık vardı.

Sonunda onun üzerindeydi, işini bitirdikten sonra yere yığılırken derin nefesleri kulağındaydı. Bacaklarını ve kollarını onun etrafına doladı ve onu kendine yakın tuttu. Dudakları onun yanağına değecek şekilde başını çevirdi.

"Evet, seninle evleneceğim."

Bölüm 11

"Bunu nereden buldun, Adam?" Caroline, Thornhill bir sandalyenin üzerine çıkıp oturma odasının kapısının eşiğine bir kurdele iştiririrken onu izledi. İçine bir elma asılmış, ucundan da bir ökseotu dalı sarkıyordu. Pencere kenarlarındaki yeşil dallar ve alacakaranlığı ve aydınlanmayı bekleyen beş kalın mumla zaten süslenmiş olan odaya parlak bir hava katıyordu.

"Köydeki bir kadında top ve ökseotu vardı. Ben de diğer yeşillikleri ekledim. Seni altında yakalayıp bir öpücük çalmayı düşündüm."

"Sanırım son iki geceyi yeterince yaşadın."

Kurdeleyi kontrol etti. "Asla yetmeyecek, sevgilim."

Belki de değildir. Bir öpücük onlarla daha fazla oldu. Dün gece kapısına gelerek onu şaşırtmıştı. İlk seferinden dolayı hâlâ acı çekiyordu ama uzak durmayı başaramamıştı. Adam yine kahramanca bir itidal ve özen göstermesine rağmen ikisini de reddedememişti.

Sandalyeden atladı ve onu bir kez daha derin bir öpücüğün içine çekti. "Bence onlara bugün akşam yemeğinde söylemeliyiz. Sonra bunu istediğimiz zaman ve istediğimiz yerde yapabiliriz."

Başını onun göğsüne yasladı. Yuletide şenlikleri başlamadan önce onun kollarında geçirdiği birkaç dakikanın tadını çıkardı.

Herdem yeşil dallar evi süslüyordu. Aşağıda Bayan Hoover, yanında Amelia olduğu halde yemeğini ve pastasını bitirmişti. Amelia kendisinden beklenen ev işlerinden şikâyet etmişti, yüzden Caroline ona bu işlerden birini seçme şansı vermişti. Caroline'ı şaşırtan seçim yemek yapmayı öğrenmek olmuştu.

Buzlu pencerelerden dışarı baktı. Dün gece taze kar yağmıştı ama çok fazla değildi ve şimdi güneş lekesiz bir beyaz örtü üzerinde parlıyordu.

"Jason büyük bir kütükle geliyor," dedi.

Thornhill, "Söyle ona, kuruması için buraya getirsin," dedi.

Ön kapıyı açmaya ve Jason'ı içeri çağırmaya gitti. Kütüğü ateşin yanına koydu. "Birkaç saat içinde iyi olur."

Odanın etrafına, yeşilliklere, meyvelere ve mumlara bakmak için durakladı. Bakışları uzun bir süre ökseotu dalına takıldı.

"Burada kal ve ısın," dedi Thornhill. "Aşağıda sıcak kahve olup olmadığına bakacağım."

Biraz kafası karışan Jason ateşin önünde yerini aldı ve iş eldivenlerini çıkardı. Thornhill gitti ve kısa süre sonra geri döndü. "Birazdan hazır olur."

"Sonra biraz alırım. Yine kar yağıyor, arabayı ve samanı hazırlamam gerekiyor."

"Hayır, hayır, kal. Bugün birkaç dakikanı ayırmalısın."

Jason omuz silkti ve tekrar ateşe döndü.

Beş dakika sonra Amelia elinde bir tepsiyle geldi. Kapının hemen içinde durdu. "Kral bizi mi çağırdı? Eğer değilse, neden bu merdivenlerden yukarı içecek taşıdığımı anlamıyorum."

"Orada kal. Onu ben alacağım," dedi Thornhill. Yine de kımıldamadı. Ateşin başında Jason, Amelia'yı izliyordu.

Caroline hepsini izledi.

Jason Amelia'nın başının üstüne baktı. Yüzünde kararlı bir ifadeyle birkaç adım atarak onu da dalın altına getirdi. Tepsiyi aldı ve masanın üzerine koydu. Sonra bir öpücük çalmadı. Bunun yerine Amelia'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu doyasıya öptü.

Caroline bunun nasıl bir öpücük olduğunu görmezden gelemezdi. Şok olmuştu, onu durdurmak için bir adım öne çıktı. Omzuna dokunan bir el onu geri çekti.

Thornhill'e baktı.

Jason tepsiyi tekrar eline aldı. "Sanırım bunu sabah odasında içeceğim. Neden sen de oturup biraz içmiyorsun Amelia? Sen de en az kadar çok çalışıyorsun."

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve bu öpücükle şaşkına dönmüş olan Amelia, onun peşinden odadan çıktı.

Thornhill gülümsedi.

"Çöpçatanlık mı yapıyorsun?" Caroline sordu. "Görünüşe göre bu konuda yetenekliyim."

"Jason?"

"Ona aşık olduğu çok açık. Muhtemelen yıllardır. Bunu görmemenize şaşırdım."

"O asla bir hizmetçiyle evlenmeyecek."

"O burada sıradan bir hizmetçi değil. Artık onun ilgisini biliyor. Onu ve ona bakış açısını yeniden gözden geçirmeye başladı bile. Bu biraz zaman alacak ama ne yapacağını kim bilebilir?"

Caroline uzandı ve onu öptü. "Ona duyduğu sevginin böyle bir sevgiye dönüşmesi için dua edeceğim. Bu onun talihsiz macerasının harika bir sonucu olur. Bu bana bir Noel hediyesi mi?"

"Bunu Jason ve Amelia'ya bir hediye olarak düşündüm."

"Bu eşleşmenin sadece şansı bile kalbimi aydınlatıyor, bu yüzden bu benim de hediyem. Bu ve benim için yaptığınız diğer her şey için teşekkür ederim."

* * *

"Bence iyi gitti, sence de öyle değil mi?" Caroline sordu. Sorusu, enerjik bir tutkunun onu çığlık çığlığa gecenin içine bırakmasının ardından düşen sessizliği bozdu. Adam kimsenin onu nasıl bir kazanın yakaladığını görmek için odasına koşmamasını umuyordu.

Kadının bunu yaptığını bildiğinden kuşkuluydu. Kadının şimdi ikisini de son yarım saatin ustalıkla duygusallığı için kutladığını da düşünmüyordu.

Yemekten önce yakında evleneceklerini duyurmuşlardı ve çok neşeli bir ziyafet olmuştu. Daha sonra, oturma odasında Yule kütüğü çıtırdarken, oyunlar ve şarkılar, ardından da Noel pastası yenmişti.

"Kimse çok şaşırmış görünmüyordu," diye ekledi. "Belki kız kardeşim hariç. Gerçi o bu duruma kızmadı. Sadece daha sonra bana neden böyle talepkâr bir adamla evlendiğimi sordu."

"Yarın onun ve benim, geri hizmetkârı olacağımızı söylediğim için mutsuz. Sizin de bize katılmanız gerektiğini düşünüyor çünkü resmi olarak malikanenin yarı sahibi sizsiniz."

"Bu konuda haklı. Babamın vasiyeti ikimize de eşit olarak bıraktı. Seninle hizmetçiyi oynamalıyım."

"karar verdim. Bu konuda tek bir kelime daha konuşulmayacak."

"Tanrım, çok talepkârsın. Ve emrediyorsun." Onun boynuna sokuldu.

Gerektiğinde ikisi de. Amelia'nın bir kereliğine de olsa Caroline'e hizmet etmesini istiyordu. Amelia bir beyefendinin kızını oynarken kız kardeşinin nasıl yaşadığını ve çalıştığını anlamıyordu. Amelia'nın bunun Caroline'ın ellerine verdiği zararı fark ettiğinden şüpheliydi.

Bu düşünce onu, eli duvara dayalı bir bohçaya çarpına kadar yatağın yanında aşağıya bakmaya itti. Onu kavradı ve yukarı çekti. "Senin için bir şeyim var." Bohçayı göğsünün üzerine, kızın burnunun tam önüne koydu.

Doğrulup oturdu. "Ne oldu?"

"Hediyeler. Küçük ve senin için yeterince iyi değil. En azından işe yarar belki." Sadece köy dükkânlarının olması muhtemelen bir lütuftu. Londra'da olsaydı mücevherler ve lüks eşyalar için yüzlerce dolar harcayabilirdi. Yüzlerce doları yoktu. Yine de bu küçük hediyeler için yeterince parası vardı. Zamanla, Caroline'in yanında olması ve tek yeteneğini atlar üzerinde kullanmasıyla, belki de fazlasıyla yeterli olacaktı.

Bohçayı aldı ve muslin sargıyı yokladı. Onu birbirine bağlayan kırmızı ipek kurdeleyi okşadı. "Bu tek başına yeterli olacaktır."

Kahkaha ve neşeyle dolu bir gün, dayanılmaz bir zevk ve güçlü duygularla dolu bir gece olmuştu. Şimdi karanlık bir öfke bunu mahvetmekle tehdit ediyordu ve tepkisini yuttu. Bugün kuzenini ve Margaret Millerson'ı hayal etti, sanki sahip oldukları lüks onların hakkıymış gibi yaşıyorlardı.

Sonra, diye düşündü. Çok sonra değil, ama şimdi değil.

Caroline kurdeleyi çekti ve tülbenti açtı. Bir kürk manşonu kaldırdı. "Aman Tanrım." Kürkü yüzüne sürttü. "Çok güzel ve çok değer vereceğim. Ata binmek için pek kullanışlı değil elbette ama-"

"Arabaya bindiğinizde ellerinizi sıcak tutmak için." Arabası olmadığını söylemeyecek kadar iyiydi.

"Sürüşe gelince, aramaya devam edin," dedi.

Daha fazla tlbent sıyırdı ve sevinçle ciyakladı. Kuzu derisi eldivenleri kaldırdı ve hemen giydi. "Mkemmek oturduklar. Başka bir deri gibi."

"Onları giyerken bir farthing alabilirsin." "Ayrıca silah tutabilir ve ateş edebilirim."

"O da var."

"Başka bir şey daha var-" Daha fazla muslin ve başka bir ciyaklama. "Güzel, sağlam iş eldivenleri! Bana ellerim için koca bir gardırop verdin." Tekrar kollarına düştü ve onu öptü.

Onu vücuduna yasladı. "Seni bir daha asla kırmızı, çiğ ellerle görmek istemiyorum Caroline."

"Tüm bunları köyde bulmanıza şaşırdım."

"oğu esnafın nadiren açılan özel bir çekmecesi vardır. Küçük lksler doğru müşteriyi bekler. Vücudunuz için de bir gardırop almak isterdim ama bu kasabayı beklemek zorunda."

"Senin için hiçbir şeyim yok," diye fısıldadı.

"Bana kendini verdin, Caroline. Bundan daha değerli bir hediye olamaz."

Kolunun üzerinde yükseldi ve ona baktı. "Belki de bende başka bir şey vardır." Aletine ulaşana kadar aşağı doğru okşadı. "Yine de nasıl saracağımı bana söylemen gerekebilir."

Ona nasıl söyledi.

* * *

İki sabah sonra Caroline, Adam uyurken onun yatağından sıvıştı. Evliliklerinin duyurulması şaşkınlık, mutluluk ve sevinçle karşılanmıştı ama bu açıkça aynı yatağı paylaşabilecekleri anlamına gelmiyordu.

Bir gece önce kadın geldiğinde odasında değildi. Hâlâ aşağıda hizmetçilik görevi vardı. Sadece Amelia'nın yardım ettiği bir gün, onu gecenin geç saatlerine kadar çalışmak zorunda bırakmıştı. Noel'den kalan yiyecekler sayesinde kimsenin fazla yemek pişirmesine gerek kalmamıştı ama yine de bulaşıkların yıkanması ve tencerelerin ovulması gerekiyordu.

Amelia, Caroline yardım etmezken kendisinin yardım etmek zorunda kalmasından şikâyet etmişti. Bu ona haksızlık gibi geliyordu. Thornhill'e bir kez daha hizmetçi olması için ricada bulunan Caroline'e de. Hiçbirini kabul . O

Amelia'yı alçaltmayı amaçladığını biliyordu, belki de bu sayede Jason'ın nihai teklifine razı olacaktı. Ancak daha çok Amelia'nın artık Crestview'de yaşayacağını biliyordu ve eğer krallığın bir akranı atların tımarına yardım edebiliyorsa Amelia da odaların tımarına yardım edebilirdi.

Tom dışarıdaki merdivenlerden topallayarak inip kapıyı açtığında Caroline mutfakta Bayan Hoover'la birlikteydi. "Yoldan atlılar geliyor. Bir de at arabası."

Hepsi birbirine baktı ve omuz silkti. "Kim olabileceğini hayal bile edemiyorum," dedi Caroline. Yine de kapılarına gelen kişiyi karşılamak için yukarı çıktı.

Bir at arabası ve iki atlı yaklaştı. Atlılar cübbe giyyordu. Devasa arabada bol miktarda pirinç ve iki canlı uşak vardı. Araba evinin önünde durduğunda kapısının üzerindeki armayı gördü.

Jason koridorda onun arkasından geldi. "Yukarı çık ve Lord Thornhill'i uyandır," dedi. "Ona kuzeninin burada olduğunu söyle."

Bir uşak arabanın arkasından atladı, kapıyı açtı ve merdivenlerden indi. Bir adam çıktı. Şapkasının siperliği altındaki yüz Thornhill'inkinin daha dolgun, daha yaşlı, daha kaba bir versiyonuydu. Daha kısa olan vücudunda daha fazla ağırlık vardı. Caroline dişlerini sıktı. Bu adam yakında ailesinden biri olacaktı ama yine de onu görmekten nefret ediyordu.

Kapıda uşaklardan biri ona doğru geldi. "Haverdale Markisi, Lord Thornhill'i çağırıyor."

"Lütfen içeri gelmesini ve ateşin yanında beklemesini söyleyin." "Dışarıda kalmaya niyetli."

"Eğer soğukta kalmayı tercih ediyorsa, olsun. Burada hoş karşılanır. Kimse ona saldırmayacak."

Hizmetçi, efendisine saldırı fikrinden dolayı şok olmuş görünüyordu. Marki'ye döndü ve mesajını iletti.

Marki kararsız görünüyordu. Rutubet ve soğuk, durma isteğine galip gelmişti. Yaklaştı, selam verdi ve onu evin içine kadar takip etti.

"Lord Thornhill birazdan sizinle olacak." Onu çalışma odasına götürdü. "Bu olur mu? Mavi sandalye çok rahat."

Sandalyenin oturağını eldivenleriyle biraz fırçaladı. "Bu görür."

"O halde sizi yalnız bırakayım. Gün için yapmam gereken hazırlıklar var." Çıkarken babasının mezarında ters dönmediğini umarak kapıyı kapattı.

* * *

Adam giyinmek ve aşağı inmek için acele etmedi. Arabayı bekliyordu. Nigel'in içinde olmasını beklemiyordu.

Caroline kabul salonunda oturuyordu. "Onu çalışma odasına koydum." "Onu beklemiyordum, eğer bunu merak ediyorsanız."

"Ben de merak ediyordum."

"Nasıl hissettiğini bilsem onu buraya davet etmezdim. Şimdi, aileyi mutfakta tut. Kuzenim öfkeli olduğunda dramatik olabiliyor ve onun histriyonik tavırlarına tanık olmak istemiyorum."

"O kızacak mı? Bizden nefret etmesi için hiçbir sebep yok."

Bir gün ona Nigel'in neden kızgın olduğunu anlatacaktı. Ama hepsini değil. Neyi bilmesi gerektiğine karar vermesi biraz zaman alacaktı.

Çalışma odasına girdi ve kapıyı kapattı. Nigel mavi bir sandalyede oturduğu yerden ona ters ters baktı. Masanın üzerinde, ulaşabileceği bir yerde katlanmış bir kâğıt duruyordu. Parmağıyla üzerine dokundu.

"Bunu duymak harika bir şey. En azından hayatta olduğunu bilmeme izin vermen iyi oldu."

"Elimden geldiğince çabuk haber gönderdim. Güvende olduğumu bilerek iyi bir Noel geçirdin mi?"

"Yeterince iyi, gerçi Bayan Millerson bu haberi aldığı anda bile endişeden çılgına dönmüştü."

"Cehennem gibiydi. Onunla birlikte olma ayrıcalığına sahip olmak için gerekirse sürünmediğim için kızgındı."

"Şimdi, bunu ve bu maçın size faydaları konuştuk. Benimle geri gel. Bu hesapta her şey kaybolmuş değil."

Adam kalçalarını masanın kenarına yasladı. Ceketinden katlanmış parşömen bir belge çıkardı ve yere koydu. "Eşleşme olmayacak. İşte özel ruhsat. Parasını ödediniz, bari sizde kalsın."

Nigel parşömeni parmakladı, sonra ateşe attı. Bir kez daha Adam'ın gönderdiği mektuba dokundu. "tehditle ne demek istedin?" Mektubu aldı ve okudu: " 'Ailenin, soyluların ve tüm krallığın Amelia Dunham'dan haberdar olmasını istemiyorsan, arabanı Noel'den iki gün sonra onun evine gönder. Her şeyi daha sonra açıklayacağım." Onu yere attı. "Amelia Dunham da kim?"

Adam mektubu ruhsatın yanına, ateşe attı. "Bunu İskoçya'dan döndükten sonra seninle konuşmak niyetindeydim ama madem buradasın, şimdi de konuşabiliriz."

"Kendi kuzenim beni tehdit ederken elbette buradayım." Sesi paylaştıkları küçük alanda gümbürdüyordu.

"Aşağılayıcı ve yanlış bir şey duyana kadar öfkenizi yutun. Geçen yaz ilçe şenliğinde Amelia'yı baştan çıkardın. Gerekirse senin adını herkese duyuracak. O masum bir kızdı ve tahminimce çok geç olana kadar senin ne olduğunu anlamadı bile." Durakladı. "Bunun bir baştan çıkarma olduğunu ve daha kötü bir şey olmadığını kabul edeceğim."

"Beni yargılıyor musun? *Seni mi?* Bu iyi bir şaka."

"Tüm günahlarıma rağmen, hiçbir masumu mahvetmedim. Bu yapılmaz ve sen de bunu biliyorsun. Daha da kötüsü, bunu bir intikam eylemi olarak yaptın. Babası istediğin araziye sana satmadı. Kız kardeşi yine reddetti. O arazi sana açık değilken, orada inşa etmek istediğin kanalın güzergahını değiştirmek sana kaç mal olacak?"

Nigel'in yüzü kızardı. "Binlerce. Aptal adam. Aptal kadın. İkisi de . Ben de değerinden fazlasını teklif ettim." "Bundan şüpheliyim."

"Demek benim küçük biliyorsun. Umurumda değil."

"Kulüplerinizdeki beyefendilerin bunu o kadar da küçük göreceklerini sanmıyorum. Karınızın da düşünmeyeceğine eminim. Metreslerinize tahammül ediyor. Mahvettiğiniz bir masumdan doğan bir piç başka bir mesele."

Nigel'in yüzü düştü. "Kız mı?" "Evet, öyle."

Kuzeni toparlandı. "Ve sessizliğinizin bedeli sizi İskoçya'ya götürecek bir araba mı?"

Adam diğer sandalyeye oturdu ve bacaklarını uzattı. "Orada duracak kadar iyi değilim. Bundan çok daha fazlasını istiyorum. Bir anlaşma

Bir kere kız için. Yapılacak tek doğru şey bu. Yılda beş yüz dolarlık bir gelir sağlamak için yeterince güvenelim mi?"

Nigel alt dudağını çiğnedi. "Sadece çocuk onda kalırsa. Ve eğer oğlan olursa, onu zaman zaman görmek isterim."

"Sanırım bu ayarlanabilir. Sen onu göreceksin ama o seni görmeyecek. Yapmanız gereken bir şey daha var."

"gereken hiçbir şey yok, lanet olsun. Ama bırak alalım."

"Galahad."

"Sana Galahad'ı satmayacağım. Ya da onu sana veya bir başkasına vermeyeceğim."

"Satmayacağım. Ancak bu bahar onu birkaç kısırakla çiftleştirilmek üzere buraya göndereceksiniz, böylece Crestview soyunu yeniden inşa edip genişleyebilir. İki aylık hizmeti yeterli." Bakışlarını kaçırdı. "Uzun vadeli bir oyun oynamadığınıza ve Dunham'ı arazi satışına razı olması için atlarını katlederek kasten mahvetmediğinize inanmayı seçtim."

Yanına sessizlik çöktü. Nigel nefes almayı bırakmış olabilirdi, ortalık o kadar sessizleşmişti ki. Kuzeninin halıya baktığını görmek için başını çevirdi. Ve o anda o mavi gözler yukarı baktı ve bakışları buluştu. Nigel korkmuş görünebilirdi ama gözlerinde acımasız bir yıldız parlıyordu.

Gerçekten de o uzun oyunu oynamıştı. Adam'ın göğsü kalınlaştı. O anda Nigel'la olan ilişkilerinin gelecekte sadece en resmi türden olacağını biliyordu. Bu adamla bir daha asla arkadaş olmayacaktı.

"O lanet arabayı ne için istiyordun? Onu getirmek çok zahmetli. İskoçya demiştin."

"Bir saat kadar sonra Bayan Dunham ile birlikte yola çıkacağım. Caroline Dunham. Biz evleniyoruz."

Nigel bir çırpıda ayağa kalktı. "Ne diyorsun sen? Onu almayacağım. Bu aldığın harçlığın sonu olur. Bu aile başımın belası ve eğer onunla evlenirsen seninle işim biter." Birkaç dakika boyunca volta attı ve söylenip durdu.

Adam sadece bekledi.

Nigel'in sağduyusunun kafasındaki palavra bulutunu dağıttığı ve bu evliliğin ne anlama geldiğini anladđı anı tam olarak gördü. Artık küfretmek yoktu. Sadece sessiz bir tefekkür. O yıldız yeniden parlamaya başladı. "Eğer onunla evliysen, arazisini de kontrol edersin."

"Satmak için değil. Elbette böyle bir hakkım olmayacak. Ama onu kullanmak, evet, kocası olarak benim olacak, tabii kız kardeşinin niyetlerimi kabul edeceğini varsayarsak."

"Yani bir bedel karşılığında söz konusu parselden bir kanal geçmesine izin verebilirsiniz."

"Lanet olsun, sanırım yapabiliriz." şok olmuş gibi yaptı, sonra sırtıttı. "Bir ay içinde bana teklifinizle gelin. Ödemenin yanı sıra bize o şirketten bir pay vererseniz daha iyi karşılanabilir."

"Zaten beş ortağım var."

"şimdi altı tane olacak." Ayağa kalktı. "Bu yolculuk için hazırlanmalıyım. Umarım dönüş için bir atınız ya da yolun aşağısında başka bir arabanız vardır."

Nigel dışarı atılmayı umursamadı. Öfkeyle kalktı ve kabul salonuna doğru yürüdü. Kapıda durakladı. "Kız-"

"Ona iyi bakılacak. Amelia evlense de de çocuğunuzun iyi bir şekilde eğitilmesini ve yetiştirilmesini sağlayacağım."

Bölüm 12

Gretna Green, Crestview Park'a en yakın İskoç kasabası değildi, ama yollar en kolay ve en hızlı ulaşılabilir yer olduğu anlamına geliyordu. İki sabah sonra Nigel'in en iyi arabası küçük kasabanın merkezine girdi ve yolcuları dışarı çıktı.

Yaşlı Tom'un Thornhill'in yardımına ihtiyacı vardı, ama Bayan Hoover günün olayından ve yıllardır yaptığı ilk gerçek yolculuktan heyecan duyarak hemen aşağı atladı. Caroline'ı kenara çekti. "Ben hâlâ onları yalnız bırakmamamız gerektiğini düşünüyorum. Jason ona uzun uzun bakıyor. Korkarım ona vurulmuş."

"Eminim iyi olacaktı. Hepimiz gelemedik ve Jason orada Tom'dan daha çok işe yarar." Caroline, Amelia'ya Jason'la ilgili endişeleri olduğunu ima edecek tek bir kelime bile etmemişti ama Thornhill'den Jason'la bizzat konuşmasını istemişti. Thornhill bunu reddetmiş ve Jason'ın ne yapacağını bildiği konusunda ısrar etmişti. Thornhill'in geçmişini düşündüğünde, *ne yapacağını bilmenin ne* anlama geldiğini merak ediyordu.

Söz konusu adam Tom'la birlikte onlara doğru geldi.

"Örsü bulacak mıyız?" Tom kocaman bir sırtışla sordu.

Thornhill, "Bence bundan daha iyisini yapabiliriz," dedi. "Her köyde bir kilise vardır. Biz onu bulacağız."

Küçük bir kasaba olduğu için bu uzun sürmedi. Thornhill, papazı yakınlardaki bir meyhanede bulduktan sonra yanında papazla birlikte geri döndü.

Papaz, "Yılın bu zamanı çok fazla gelmiyor," dedi. "Yine de isterseniz yeminlerinize şahitlik etmekten mutluluk duyarım."

Bu kapalı günde soğuk, nemli ve karanlık olan küçük kiliseye girdiler. Her pencerenin dibinde ve mabedin çevresinde yaprak dökmeyen dallar duruyordu. Caroline pelerini çıkardı ve Bayan Hoover'a uzattı. El ele, ten tene Caroline ve Lord Thornhill yeminlerini etmek üzere papazın karşısına geçtiler.

Bittiğinde Tom ve karısı alkışlarken Caroline ve Thornhill öpüştüler. Sonra hepsi açık havaya çıktılar.

"Köşede bir taverna olduğunu duydum mu?" Tom sordu. "Bana öyle geliyor ki bunu kutlamak için iyi bir viski içmek gerek."

"Siz ikiniz gidin," dedi Thornhill. "Yakında orada olacağız."

Hoover'lar kol kola girerek uzaklaştılar. Caroline'ın gözlerinin önünden iki kar tanesi süzüldü. Sonra birkaç tane daha. "Kar," dedi.

Thornhill onun iki elini de avuçlarının içine aldı ve kilise avlusunda ona baktı. "Umarım her yıl bu zamanlarda kar yağar da bize arabada saman taşımayı ve evin manzarasını hatırlatır."

"Birlikte yaşayacağımız her türlü geleceği dört gözle bekliyorum. Crestview'de umarım, ama sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim."

"Elbette Crestview'de kalacağız. Ve sizin için geleceği tahmin edebilirim. Crestview yakında her zaman olduğu kadar büyük olacak ve bir kez daha o mutfak masası on beş eli ve hizmetçiyi besleyecek. En az iki çocuğunuz olacak, bir kız ve bir erkek. Amelia'nın bir oğlu olacak; sonra Jason'la birlikte beş çocukları daha olacak. Kâhya olarak o kulübede yaşayacak ve çocuklarımız birlikte oynayacak. Hoover'lar öldüğünde, onları babanın yanına gömeceğiz."

Her iyimser söze inanıyordu. Babasından boğazı yandı. "Londra'yı özlemeyecek misin? Hayatın oradaydı."

Onu öptü. "Londra bizim de geleceğimizde." Şimdi daha fazla kar yağıyor, giysilerinin tozunu alıyordu. Adam onun elini tuttu ve Hoover'ların yolunu izlediler. "Uzun ziyaretler yapacağız, böylece ben Parlamento'ya katılabilirim, sen de tiyatronun ve partilerin tadını çıkarabilirsin ve yeni gardıroplar sipariş etmek için zamanın olur."

Özellikle son birkaç yıldır bildiklerinden çok farklı bir hayatı anlatmaya devam etti. İmkânsız bir hayat. Bununla birlikte, fantezisinin onu sürüklemesine izin verdi ve ayrıntıları vermeye devam ederken güldü.

Meyhaneyi buldular ve içeriden gelen neşe seslerini duydular. Kapının mandalına uzandı, sonra durakladı. "Unutmuşum! Ne kadar . Kuzenimin bize bir düğün hediyesi verdiğini söyleyecektim."

"mi? Ne oldu?"

"İlkbaharda iki aylığına Galahad." Sanki önemli bir şey söylememiş gibi kapıyı açtı.

Hareket edemiyordu. *Galahad*. Birdenbire Crestview, Londra ve yeni gardıroplar hakkındaki tüm tahminler gerçek olasılıklar haline geldi.

Ona gülümsedi. "İçeri gel ve ısın sevgilim, gerisini sana anlatacağım."

**Madeline Hunter'in tutkulu yeni aşk romanını
kaçırmayın.**

KİRALIK VARİS

İlkbahar 2020'de satışta

Önizleme için okumaya devam edin . . .

Bölüm 1

Onu sen mi öldürdün?

Ses kafasının içinde belli belirsiz, sanki uzaklarda ve siste yolculuk ediyormuş gibi konuşuyordu. Geçmişte soruyu duyduğu gibi vicdanının sesi olarak değil. Şimdi farklı bir sestti. Bir kadın sesi.

Bundan şüpheliyim. Bana yardım et. Bana ölü gibi geldi.

Ölmediğine söz veriyorum. Şimdi, bunu al ve ben tutarken tut.

Şimdi biraz daha net. Daha yakın. O kadar yakındı ki, her kelime bir çekiç darbesiymiş gibi başını ağrıtıyordu. Ne kadar çok kelime, o kadar çok darbe ve o kadar yakın sesler. Bu da darbeleri daha da sertleştiriyordu.

Belki de Jason'ı buraya gelmesi için çağırmalıyım. Jason'a ihtiyacımız yok. Gördün mü?

Bam. Bam.

Bu olmadan da yeterince kötü zaten.

Burada hatalı olan biz değiliz. Lambayı daha yakın tut, böylece güvenli olduğundan emin olabilirim. Bekle, lambayı bana ver. Sanırım o, ! Şimdi keşke onu öldürseydim diyorum.

Asla böyle şeyler söylememelisiniz. Burada bile söylememelisin. Onunla ne yapıyorsun?

Bam, bam, .

Neden burada olduğunu öğrenebilmek için onu buraya getirdim.

Bam-

Sis kayboldu, onu tam bilincine geri getiren bir sıvı saldırısıyla yıkandı. Dudaklarındaki damlaları yalamak için dilini uzattı. Su değildi. Şaraptı.

Gözlerini hemen açmadı. Birkaç dakikasını kafa derisinde çığlık atan acıya uyum sağlayarak geçirdi. Bacaklarını garip hissediyordu ve kolları acıyordu. İkisini de hareket ettirmeye çalıştı ama . Fark etti ki

İkisi de arkasından bağlanmıştı ve birlikte vücudunu eğiyorlardı. Birisi onu bir koyun gibi bağlamıştı, ama tersinden.

Tehlikede olup olmadığını anlayabilmek için ağrıyan kafasında nerede olduğunu araştırdı.

Sonra hatırladı. Kahretsin, evet, tehlikedeydi.

Gözlerini açtığı anda kafasından birkaç santim ötede bir tabancanın ucunu gördü. Bakışları, katil Margaret Finley'in öfkeli kara gözlerine bakana kadar tabancayı tutan kolda gezindi.

* * *

Cehennem.

Minerva lambayı davetsiz misafirin yüzüne yakın tutarken nefesinin altından birkaç küfür daha ekledi. Chase Radnor'ı evinin etrafında sinsice dolaşırken bulmayı beklemiyordu. O olduğunu bilseydi, yatak ısıtıcısıyla ona daha da sert vurabilirdi.

"Kendine geliyor gibi görünüyor," dedi Beth. Bir darbe daha indirecekmiş gibi ısıtıcıyı kaldırdı.

"Onu yere bırak, şu anda bağlı ve tabancam yanımda."

"Büyük görünüyor. İpler onu tutmayabilir. Seni alt edebilir. Her ihtimale karşı hazır olmalıyım."

"Bana saldırmayacak." Daha da acısı. O zaman onu vurmak için bir gerekçesi olurdu.

Bay Radnor gerçekten de kendine gelmişti. Sadece bunu henüz bilmiyordu. Uzun kirpikleri kıpırdadı. Bir süre sonra bağlara karşı zorlandı. Minerva onun durumunu kabullenmesini bekledi.

Neden buradaydı? Hatta onu nasıl bulmuştu? Londra büyük bir şehirdi ve onun çevresindeki insanlarla asla ilişki kurmamaya özen gösteriyordu. Yine de o buradaydı ve birdenbire geleceği yeniden tehlikeye girmişti.

Tabancasını adamın sert ve yakışıklı yüzüne doğrulturken çeşitli tepkiler verdi. Korku. Öfke. Ancak en , bir yıldan uzun bir süredir onu rahatsız eden ve sonsuza dek sürgün ettiğini düşündüğü huzursuz ruhun dalgalanması.

Sonunda kirpikleri kalktı. Safir gözleri tabancasına odaklandı, sonra bakışları onun gözlerinin içine bakana kadar yukarı doğru hareket etti. Tekrar

onu bağlayan bağları zorladı. Sonra alçak herif gülümsedi. "Bayan Finley. Sizi tekrar görmek ne güzel."

Beth nefesini içine çekti. Kalın gövdesi eğildi, böylece şapkalı başını lambaya ve yüzüne yaklaştırabilirdi. Kaşlarını çattı. "Bu mu _"

Minerva başını salladı. Londra'da Minerva Hepplewhite'in bir zamanlar Bayan Finley olduğunu bilen sadece iki kişi vardı. Çalışma odasında yerde yatan adamı da sayarsak üç kişi. Bu isim ve onunla birlikte gelen hayat, neredeyse beş yıl önce, o, Beth ve Beth'in oğlu Jason Londra'ya geldiklerinde terk edilmişti.

"Beni çözebilirsin," dedi Radnor. "Tabancalarla işimi şansa bırakmam, tehlikeli de değilim."

"Sen davetsiz bir misafirsin. Sanırım seni bu şekilde bırakacağım, bu arada da sana karşı bilgi edinmek için yemin edeceğim," dedi Minerva.

"Bunu yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. Bu senin hakkında çok fazla soru doğurur."

"Sorulardan korkmuyorum."

"Sen değil misin? Ne de olsa adını değiştirdin."

"Sadece insanlar merak etmesin diye."

"Çünkü meraklı gözlerin ortaya çıkaracağı şeyden kaçmak istedin. Şimdi çöz beni. Sana neden burada olduğumu açıklayacak önemli bir şey söyleyeceğim."

Bunun merakını ve aynı zamanda endişesini kışkırtmasından nefret ediyordu. Ona soruşturmanın yeniden canlandırıldığını söyleyebilirdi. Ya da sonunda o kazaya karışan kaçak avcının bulunduğunu açıklayabilirdi.

Ya da onu hapse götürmeye geldiğini söyleyebilirdi.

"Önce kendini açıkla." Tabancasını sertçe doğrulttu. "Bir ev hırsızına güvenmeye meyilli değilim."

Arkasındaki bağları öfkeyle çekiştirdi. Gözlerini kısmıştı. "Size önemli bir fayda sağlayacak bir konuda bilgi vermeye geldim."

"Bu da ne?"

"Margaret Finley'e miras olarak biraz para kaldı. Hem çok fazla."

Mükemmel Bir Eşleşme

SABRINA JEFFRIES

*Her ikisi de Noel dönemini çok seven ve Tayland'da bile her zaman iyi bir Noel geçirmemizi sağlayan anne ve babama.
Umarım birlikte daha nice Noeller geçiririz.*

Bölüm 1

Yorkshire Aralık
1808

Welbourne Place'deki balo salonu o kadar kalabalıktı ki, kış havasına rağmen bayanların yelpazeleri uçan güvercinlerin kanatları gibi şiddetle çırpınıyordu. Bayan Cassandra Isles bu durumu anlayışla karşıladı. Festival süslemelerindeki yaprak dökmeyen yeşilliklerin kokusu bile - ökseotu, biberiye, defne ve çobanpüskülü dallarını öpmek- yardımcı olmuyordu. Havasız odadan bir an önce kaçmazsa çığlık atabilirdi! Ama Yüzbaşı Lionel Malet, on sekiz yaşındaki kuzeni Katherine "Kitty" Nickman'ı aramak için etrafta dolaşmayı bırakana kadar çıkmaya cesaret edemedi.

Cass iç çekti. Yüzbaşı görünüşte bir kadının bir kocada isteyeceği her şeye sahipti. Bir vikontun en küçük oğlu olarak rütbesi ve bağlantıları vardı. Ve gelişigüzel dağılmış siyah bukleleri, mavi gözleri ve erkeksi tavırlarıyla yaşına göre kesinlikle yakışıklıydı.

Ama Cass'i hâlâ itiyordu. Hesapçı tavırları mıydı? Kırılğan gülümsemeleri mi? Kitty'yi her fırsatta uyarması mı?

Belki de sadece , *o kadar*.

Ne yazık ki, Kitty dinlenme odasında oyalanırken, Cass'e doğru ilerliyordu, muhtemelen onu, Kitty'yi ve Virginia Teyze'yi arabasıyla buraya getirdiğinde öğrenemediği bilgileri öğrenmek için.

Cass'e ulaştığında, sanki onun onaylamadığını fark etmiş gibi zar zor eğildi. "Görüyorum ki güzel arkadaşını çoktan kaybetmişsin."

"Eminim kısa süre içinde dönecektir. Kitty'den bahsediyordunuz, değil mi?"

"Başka kim olacak?"

"Hiçbir fikrim yok efendim. Şu anda kaç tane zengin kadına kur yapıyorsunuz?"

Buzbakışları keskinleşti. "Kuzeninizin kendisiyle ilgileniyorum."
Kadın ona baktı. "Sen öyle diyorsan."

Onun iğneleyici yorumuna aldırmadan odaya göz gezdirdi. "Umarım Bayan Nickman terasta dolaşmıyordur. Bu davette, masum bir genç kızı zorla öpmeyi umarak karanlıkta dolaşan adamlar var."

Senin gibi erkekler mi? Cass neredeyse söyleyecekti. Adamın sahipleniciliği onu endişelendiriyordu. Kitty ile nişanlı değillerdi ki.

"Umarım kendinizi tarif etmiyorsunuzdur," dedi. "Kuzenimi tehlikeye atarak onu kazanmayı düşünüyorsanız, bu aptallık olur."

Adam sertleşti. "Durumu yanlış anladınız, madam. Bayan Nickman'ı seviyorum."

Aşk mı? Adamın bu kelimenin anlamını bildiğinden bile şüpheliydi.

Kitty erkekleri kendine aşık edemediğinden değil. Buğday sarısı saçları, berrak yeşil gözleri ve mükemmel fiziğiyle muhteşemdi. Aslında, sevimli bir mizacı, büyük bir kalbi ve tanıştığı herkesi kazanma yöntemi olmasaydı, odadaki her kadın ondan nefret ederdi.

Bir de minyon fiziği vardı ki bu onu, kendisine yol gösterecek güçlü bir erkeğe ihtiyaç duyan kırılgan bir çiçek gibi gösteriyordu, ki maalesef öyleydi. Çünkü o aynı zamanda muazzam bir servetin saf bir varisiydi. Bu her kur yapma işini zorlaştırıyordu.

"Eğer onu seviyorsanız," dedi Cass kaptana, "teklifte bulunmadan önce birkaç ay beklemeye itirazınız olamaz."

Adamın yüzünde kızgınlık ifadesi belirlediğinde, Kitty'nin çeyizini ele geçirmek istediğine dair inancı bir kez daha pekişti. Ama tepkisini çabucak gizledi. "Her genç hanımın amacı bir an önce koca bulmak değil midir?"

"Londra sezonunu geçirmeden olmaz. Kitty'nin mirasının büyüklüğü göz önüne alındığında, sanırım-"

"Beni bağışlayın Bayan Isles, ama annesi beni onayladığı sürece sizin ne düşündüğünüzün bir önemi yok. Ve ben onun biliyorum."

"Aynı fikirde değilim." Cass'in sözleri onu şaşırtmış gibi görününce ekledi: "Teyzemi çok iyi tanırım; bağlantıları dışında hiçbir özelliği olmayan bir talibi asla kabul etmez." Cass yine de durumun böyle olduğunu *umuyordu*. "Kızına Londra'da düzgün bir sezon yaşatmaya kararlı ve bunu başardığında Kitty'nin kolayca zengin ve unvanlı bir koca bulacağını biliyor olmalısın."

Cass ona Virginia Teyze'nin aslında Yüzbaşı Malet'in rütbesinden, tatlı dilinden ve gösterişli niformasından gözlerinin kamaştığını söyleyecek değildi. Onu ne kadar uyarırsa uyarsın, Cass'in onun hakkındaki fikirlerini dinlemesini sağlayamazdı.

Kaptan'ın Kitty'yi gerçekten sevmesi bir şeydi ama Cass sevdiğine inanmıyordu ve adama olan ilgisi konusunda ketum davranan Kitty hakkında da aynı derecede emin değildi. Kitty bir an onunla flört ediyor, sonra da kim bilir nereye gitmek için ortadan kayboluyordu.

Kitty yüzbaşıya aşık olduğunu açıkça söyleyene kadar Cass ikisini mümkün olduğunca ayrı tutmak zorundaydı. Cass, bir zamanlar Bath'daki bir beyefendi yüzünden çektiği kalp acısını sevgili kuzeninin de çekmesini istemiyordu.

Parmaklarını arkasında kavuşturdu. "Teyzem de kuzenim gibi bu konuda benim fikrime boyun eğecektir. Onlara göz kulak olmam konusunda bana güveniyorlar."

Kaptan yakınına eğildi. "Ah, ama Bayan Nickman'ın potansiyel bir kocayı cezbetmedeki başarısı konusundaki kız kurusu kıskanlığınızdan bahsettiğimde ikisi de size güvenmeyecek."

Ondan bir kahkaha patladı. Kız kurusu kıskançlığı mı? "Kız kurusu" diye bir kelime var mıydı?

Yaşını açıklamalı. Ya da büyük mirası hakkında onu bilgilendirmeliydi. Ama *ona* ilgi gösteren herhangi bir talibin onu sadece kendisi için istediğinden emin olmak istiyordu. Bu yüzden çeyizi konusunda şimdilik sessiz kalıyordu ve teyzesi ile kuzenlerinden de aynı şeyi yapmalarını talep etmişti.

Ne de olsa evlenmek için bolca vakti vardı ve şimdilik toplumdaki herkesin kendisini fakir bir akraba olarak görmesini zerre kadar umursamıyordu. Rahmetli anne babası aşk için evlenmişti, o da öyle yapacaktı. Kitty'nin bir aşk evliliği yapmasını sağlamadan önce

kendi mutluluğu üzerine. Onun için servet avcıları olmayacaktı.
ya da Kitty.

"Şey, efendim," dedi, "görünüşe göre bir çıkmazdayız. Bu yüzden ben kuzenimi arayacağım, siz de ne isterseniz yapabilirsiniz."

"Ben de seninle geleceğim," dedi.

"Bayanlar dinlenme odasına mı? ."

Adam onu belli bir mesafeden takip edince sinirlenerek yürüdü. Kitty neden bu kadar geç kalmıştı? Hiçbir zaman süslenip püslenecek biri olmamıştı. Cass rahat mobilyalar, bir ayna, bir lavabo ve arkasında bir lazımlığın durduğu bir paravanla donatılmış büyük salona girdiğinde ondan hiçbir iz bulamadı.

Cass onu balo salonunda da görmemişti. Kaptanın terasla ilgili yorumu aklına geldi. Son zamanlarda Kitty'nin başıboş dolaşmaya eğilimi vardı.

Cass, kaptanın ortadan kaybolduğunu görünce rahatlayarak kendisi dışarı çıktı. Ama Fransız kapılarından geçtikten sonra Cass terasın evi çevrelediğini ve taş basamaklarla bahçeye inildiğini fark etti. Kitty her yerde olabilirdi.

Cass kollarını ovuşturdu. Şalını da getirmeliydi. Teyzesi gece bitmeden kar yağacağını tahmin etmişti ve Cass buna inanmaya başladı. Hava donmuş gibiydi ve sanki ... gibi kokuyordu.

Yanan tütün. Yakınlarda bir yerden gelen tütün kokusu ona çarptı. Bir sütuna yaslanmış, gölgelerden onu izleyen bir adam görmek için döndü.

Bu ilişkide, masum bir genç kızı öpmeye zorlamak umuduyla karanlıkta dolaşan erkekler var.

Ne kadar saçma. Yüzbaşı Malet'in sözlerinin onu korkutmasına izin vermeyecekti. "Bir bayanı ölümüne korkutmadan önce kendinizi tanıtabilirsiniz, efendim."

Yabancı kıkırdadı. "Beni affedin, madam. Niyetim bu değildi." Sütundan uzaklaştı ve balo salonundan gelen ışığın içine girdi. "Ama burada tanışmayı umduğunuz şanslı adamı merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

Bir kaşını hınzırca kaldırdı ve genelde aşılmaz olan zırhını sarstı. Nedenini anlayamadı. Sadece yakışıklı olduğu için-

Kahverengimsi saçları, büyüleyici çarpık bir gülümsemesi ve kaslı bir yapısı vardı.

-Savunmasının altından geçmesine izin vermek için bir neden yoktu. Ne de olsa, cheroots içiyordu, bu da sadece onun türü olmadığını kanıtlıyordu.

Sonra çerağını düşürdü ve çizmeli ayağıyla çerağını söndürerek dikkatini kıyafetine çekti. Kesinlikle bir balo için giyinmemişti. Pantolondan ziyade pantolon gibi görünen bir şeyin üzerine bol pelerinli bir palto giymişti. Tahmin etmesi gerekse, seyahat için giyindiğini söylerdi. Tanrı aşkına, şapkası hâlâ başındaydı.

Kafasının içinde alarm zilleri çaldı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Aslında bir bayan arıyorum. Sarışın ve açık tenli, benden daha kısa ve çuha çiçeği desenli bir coquelicot elbise giyiyor. Onu gördünüz mü?"

"Bir kok-ne? Bana elbisenin peynirden yapıldığını da söyleyebilirdin. Ama geldiğimden beri o kapıdan senden başka kimse girmedi."

Bu, seyahat kıyafetlerini açıklıyordu, ancak neden ön kapıdan girip anons edilmek yerine burada gizlendiğini açıklamıyordu. Muhtemelen içeri geri dönmeliydi. "Anlıyorum. O zaman bana bir faydanız dokunmaz."

Kadın elini kapının koluna koyduğunda, adam elini kapıyı kapalı tutmak için kapıya dayadı. "Belki *bana* yardımcı olabilirsiniz. Bayan Katherine Nickman'ı arıyorum."

"Kitty? *Ben de* onu ! Onu tanıyor musun?"

Yüz hatlarının üzerine bir perde indi. "Görerek değil. Bizi tanıştırmak ister misiniz?"

Yüce Tanrım. Servet avcıları şimdi taş işçiliğinden çıkıyordu. "Peki seni benimle kim tanıştıracak?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Önce bu gelmeli, sence de öyle değil mi?"

Bakışları kararlı bir ilgiyle onun formunu gözden geçirdi. "Bu terası paylaştığımız için zaten tanıştığımıza göre, formaliteleri bir kenara bırakabileceğimizi umuyordum."

Bu komik söz onu kendine rağmen gülümsetti. "Tanışma konusunda çok nazıksınız efendim."

Gözleri ona doğru parlıyordu. "Sen de öylesin. Hatırlarsanız, önce benimle konuşmuştunuz."

Her şeyden önce onunla flört ediyordu. Fakir akraba rolündeyken, kendisini böylesine yakışıklı bir adamın ilgi odağı olarak nadiren bulurdu. "Ve bunun bir hata olduğunu düşünmeye başladım." Adamın kıyafetine eleştirel bir bakış attı. "Belli ki bu duruma uygun giyinmemişsin."

"Şimdiden pişmanlık duyduğum bir şey." Adamın gürleyen sesi kadının duyularına bir sarsıntı gönderdi ki bu hiç de akıllıca değildi.

"Baloya davet edildin mi?" diye sordu.

Etkileyici kollarını aynı derecede etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu çok kaba bir soru. Öyle miydin?"

Düpedüz güldü. "Genelde sosyal ilişkilerde kendimi zorlamam."

"Neden olmasın? Çok güzel uyum sağladın. Benden çok daha iyi."

"Bunu zaten tespit ettik," dedi kuru bir sesle. "Yine de bu seni burada bir hırsız gibi gizlenmekten alıkoymadı."

Sahte bir gururla kendini topladı. "Bilmenizi isterim ki hanımefendi, söz konusu güzel bayanlar olduğunda ben sadece bir hırsızım." Ona defne romu kokusunu verebilecek kadar yakınına eğildi. "Arada bir öpücük çalarım."

Omurgasından aşağıya doğru bir heyecan fırladı ama onu bastırdı. "O zaman içeri girmelisin. Amacınıza hizmet edecek çok sayıda öpücük dalı bulacaksınız. Elbette, eğer davet edilmediyseniz-"

"Bana kefil olamaz mısınız?" diye takıldı.

Ona şüpheyile baktı. Bu çılgın flört yeterince uzun sürmüştü. "Ben değil. Kuzenimi bulmalıyım."

Eğlencesi kayboldu. "Bayan Nickman *kuzeniniz* mi?" "Evet, öyle. Peki size ne oluyor, efendim?"

Şimdi tamamen işle ilgili görünüyordu. "Ona kardeşinden önemli bir mesaj getirdim."

Cass başladı. "Douglas mı?"

"Tabii başka bir erkek kardeşi yoksa," dedi alaycı bir tavırla. "Tabii ki Douglas."

Douglas'ın her arkadaşı onun ve Kitty'nin de arkadaşıydı, tabii bu adamın sahte bir bağlantı kurmadığını varsayarsak. Geçmişte bir servetle evlenmeye hevesli birkaç beyefendi Kitty'ye kendilerini yanlış tanıtmıştı. "Douglas'ı nereden tanıyorsun?"

"Ben onun alayında albayım, Yirmi Beşinci Süvari Alayı, izinli olarak buradayım." Selam verdi. "Albay Lord Heywood Wolfe, hizmetinizdeyim."

Zemin ayaklarının altında eriyip gitti. Bu yakışıklı adam Douglas'ın en iyi arkadaşı mıydı? Her aptalca kaçamakta ona katılan, Douglas'ın mektuplarında etkili olması için sık sık tekrarladığı, onu ve Kitty'yi çok eğlendiren nükteli sözleri kimdi?

Eğer öyleyse, Tanrı yardımcısı olsun. Albay kağıt üzerinde olduğundan çok daha ilgi çekiciydi. Şakacı tavırları bir yana, bir kadın için kısa sayılmasa da bir şahinin kırlangıç üzerinde yükselmesi gibi onun üzerinde yükseliyordu. Ve gözleri onu çok fazla ilgiyle değerlendiriyordu. Yüce Tanrım.

Ama ya yalan söylüyorsa? Ne de olsa Douglas, arkadaşının İngiltere'ye doğru yola çıktığını söylemek için mutlaka mektup yazardı. Bu adam istediği kişi olduğunu iddia edebilirdi. Burada onunla yalnızdı ve dikkatli davranması akıllıca olurdu.

"Şimdi," diye devam etti, "lütfen bana adınızı söyleme onurunu bahşeder misiniz?"

Bölüm 2

Heywood açıkça bu işi yanlış yapmıştı. Malet'in kadınlara Welbourne Place'e kadar eşlik ettiğini duyar duymaz Nickman malikânesinden koşarak geldiği için başına bunlar gelmişti.

Zaten Heywood'un baloya girmesi de mümkün değildi. Seyahat kıyafeti meselesi bir yana, Malet Heywood'un neden orada olduğunu hemen anlayacaktı: Adamın Bayan Nickman'la evlenmesini engellemek için. Heywood bu konuda Douglas'a bir söz vermişti.

Ya Bayan Nickman'ı kurtarma sürecinde Heywood genç varise kendini sevdirdiyse? Bu da fena olmazdı. Douglas, Bayan Nickman'ın Heywood'u çekici bulması koşuluyla böyle bir evliliğe çoktan onay vermişti.

Ne yazık ki şu ana kadar yaptığı tek şey Bayan Nickman'ın kuzeninin gardını düşürmekti ve bundan pişmanlık duyuyordu. Bayan Nickman'ın flörtünü onaylaması için kuzenine kampında ihtiyacı olacaktı.

Bunun yanı sıra, kuzeninden hoşlanmıştı. Arkadaş canlısı bir tipti, keskin bir mizah anlayışı vardı ve görünüşü de fena değildi. Genelde sarışın kadınları tercih etmesine rağmen, açık kahverengi saçları rengine yakışıyordu ve kendine has bir çekiciliği vardı.

Gözlerini balo salonuna dikmiş, pürüzsüz kaşlarında bir çatıklık oluşmuştu. Adam da onun bakışlarını takip etti. Kalabalık azalıyor gibi görünüyordu, muhtemelen akşam yemeğine gidiyorlardı. Her an hanımefendi özel karşılaşmalarının uygunsuzluğunu fark edebilirdi. O zaman kadın aceleyle içeri girecek ve adam da Bayan Nickman'la konuşma fırsatını kaybedecekti.

"Madam-" diye başladı.

"Bir soruya cevap vererseniz size adımı söyleyeceğim efendim." Gözlerini ona dikti. "Douglas'la birlikte Portekiz'den önce nerede görevliydiniz?"

Ah. Sadece güzel değil, aynı zamanda akıllı ve temkinli. "Hanover. Munkaiser'de savaştığımız yer."

Kadının yüzünde rahatlama ifadesi belirince, bir nefes verdi.
"Sorgunun bittiğini umabilir miyim?"

"Bizi nasıl buldunuz?" İnce ince gülümsedi. "Bu herhangi bir 'sorgulamanın' parçası değil. Sadece merak ediyorum."

"Douglas'ın bana verdiği talimatları takip ederek evine gittim ve orada kimseyi bulamayınca hizmetçiler bana hepinizin nereye gittiğini söyledi."

"Oh. Bu mantıklı."

Kadın başka bir şey söylemeyince, "Size 'hanımefendi' demeye devam edeyim mi yoksa 'Bayan Nickman'ın kuzeni' diye hitap edilmesini mi tercih edersiniz?" diye takıldı.

Kıkırdadı. "Bağışlayın beni. Ben Bayan Cassandra Isles."

Doğru ya. Bayan Nickman, Douglas'a yazdığı keyifli mektuplarda Cass Isles'tan bahsetmişti. O mektuplar Douglas'ın kız kardeşiyle tanışmak için can atmasına neden olmuştu.

"Biliyorsun," dedi alaycı bir tavırla, "Bayan Isles olduğuna dair sadece senin sözüne güveniyorum. Beni kandırıyor *olabilirsiniz*. Şimdi benim için bir soruya cevap vermelisiniz."

Bıkkın bir kahkaha attı. "Elbette. Bana ne istersen sor. Benim hiç sırrım yok. Aslında, muhtemelen tanışabileceğiniz en sıkıcı kadınıam."

"Nedense bundan şüpheliyim." Onun hakkında hatırladığı çok az şeyi gözden geçirdi. "Noel yaklaştığına göre, söyle bana, en sevdiğin Noel tatlısı hangisi?"

"Bu çok kolay. Syllabub."

Beklediği cevap bu değildi. "Syllabub bir içkidir, tatlı değil."

Çenesini yukarı kaldırdı. "İçinde krema ve şeker olan her şey tatlıdır."

"Kahve bile mi?"

"Şey, kahve değil. Tabii kahve dondurmanın içinde değilse."

Ona yine sataşmadan duramadı. "Karmaşık bir tatlı tanımınız var."

"En azından ben kıymalı turtaya tatlı demiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Dana iç yağı, ugh."

"Ama Noel, kıymalı turta olmadan Noel değildir."

"O zaman Noel'de bizim buralara gelme şansınız yok. Buralarda herkes sadece erikli puding servis eder. Sen de nefret edersin."

Bir kahkaha patlattı. "Ve sen seviyorsun. İngiltere'de ailem dışında sadece iki kişi erik pudinginden nefret ettiğimi bilir; Bayan Nickman ve siz." Elini uzattı. "Meydan okumamı takdire şayan bir şekilde karşıladınız. Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Isles."

"Aynı şekilde, eminim," dedi, adamın uzattığı eli tutarken sesi soluğu kesilmiş gibiydi.

Temas onu hazırlıksız yakaladı ve keşke eldiven giymeseydi dedirtti. Keşke o da giymeseydi.

Tanrım, onun nesi vardı? O pratik bir adamdı. Bu kız ne kadar çekici olursa olsun, onun dikkatini amacından saptırmasına izin veremezdi. İsteksizce onun elini bıraktı. "Seni hiç de hayal ettiğim gibi biri değilsin. Bayan Nickman'ın 'yaşlı' kuzeninden bahsettiği birkaç seferde, birini hayal etmişim ..."

"Kız kurusu mu?" diye sordu sesinde kararlı bir tonla. "Bu bir kelime değil."

"Kesinlikle! En ufak bir kelime bile değil. Aynı fikirde olmanıza çok sevindim."

"Güzel," dedi, kızın tepkisi onu şaşırtmıştı. Kendi kız kardeşinden öğrendiği bir şey varsa, o da kadınların "evde kalmış" olarak görülmekten hoşlanmadıklarıydı. "Kuzeninin senin yaşındaki bir kadını tarif ettiğini fark etmemiştim. Ki bu da ..."

"Yirmi iki yaşındayım efendim ve henüz rafa çıkmadım."

Dengeli duruşuna bakılırsa düşündüğünden daha gençti. "Sadece kendi aklını bilecek kadar yaşlısın ve teraslarda karşına çıkan pejmürde giyimli yabancıların iddialarını sorgulayacak kadar zekisin."

Bu onu güldürdü, Tanrı'ya şükür. "O mektuplardan haberin var mıydı?"

"Elbette. Douglas benim hem arkadaşım hem de yurttaşım. Evden yazışmalarımızı sık sık birbirimize okuruz. Eminim siz ve Bayan Nickman da aynı şeyi yapmışsınızdır. Eğer doğru hatırlıyorsam, aynı evde yaşıyorsunuz."

"Evet ve biz kardeş kadar yakınız."

"Douglas ve ben kardeş kadar yakınız. Kitty'nin ve kendi ailemin mektupları savaşlar arasındaki uzun haftalarda bizi ayakta tutan tek şeydi."

Gizemli bir gülümsemeyle gözlerini boşalan balo salonuna dikti. "Kitty'nin mektupları hoşuna gitti, değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Bazen silahlı bir kampta kahkaha atmak zordur."

"Bunun doğru olduğuna eminim Albay," dedi melodik bir sesle.

Tanrı yardımcısı olsun. Bu ses hırsızları cezbederdi.

Neden burada olduğunu hatırla.

Doğru. Kuzeni konusunda onu tekrar sıkıştırmalıydı. "Artık formaliteleri bir kenara bıraktığımıza göre, kardeşinin mesajını bizzat iletebilmem için beni Douglas'ın kız kardeşiyle tanıştırma nezaketini gösterir misiniz?"

Sanki daldığı hayallerden sıyrılmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Tabii ki. Beni içeri kadar takip edersen, onu aramaya gideriz."

"tercih

ederim."

"Neden?"

Çünkü Bayan Nickman'ı adamın gerçek niyetleri konusunda uyarmadan önce Malet'le karşılaşmak istemiyordu.

Tabii bunu *Bayan Isles*'a söyleyemezdi. Onun sadakatının neredede yattığından emin değildi. "Yas tutuyorum." Vurgu yapmak için siyah kol bandını çekiştirdi. "Baloya katılmak son derece uygunsuz olur."

"Beni affedin, efendim. Unutmuşum. Yani, geçici olarak hatırlamadım. ." Sakinleştirici bir nefes aldı. "Lütfen babanızın ölümü nedeniyle başsağlığı dileklerimi kabul edin."

"Teşekkür ederim," dedi Heywood, daha fazla ne söyleyeceğinden emin değildi. Yıllardır evinde yaşamamasına rağmen -hatta ailesini bile kısa süreli ziyaretler dışında ziyaret edememişti- yine de babasının kaybını hayalet bir uzvun sızısı gibi hissediyordu. Babasının ulaşamayacağı bir yerde olduğu düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

Yine de, babası ona on altı yaşında Hussars'ta bir görev verdiğinden beri çok fazla ölüm görmüştü, bu yüzden görevlerine devam edebilmek için acısını anı kutusunun içine nasıl sokacağını öğrenmişti.

"Her halükarda, kuzeninizi bulmanızın bir sakıncası yoksa-" diye başladı.

Renklendi. "Elbette. Çok uzağa gitmiş olamaz. Teyzemi de getireyim mi?"

"Nasıl isterseniz. Ama bu mesaj öncelikle kuzeniniz için."

"Anlıyorum. O zaman Kitty'yi getireyim." Ona alaycı bir gülümseme attı. "Virginia Teyze whist masasından kaldırılmaktan hoşlanmıyor. Arkadaşlarıyla çok ender oynar." Bayan Isles Fransız kapılarını açtı. "Hemen döneceğim."

İçeriye baktı, kadının neşeyle yanan Yule kütüğünün bulunduğu devasa ocağın yanından geçip bir kapıdan çıkarak gözden kaybolmasını izledi. Artık sadece bekleyebilirdi.

Yıldızlar yoktu ve hava kar vaadiyle doluydu. Kitty Nickman ve muhtemelen annesiyle konuşana kadar karın dinmesini umuyordu. Kadınların çoktan Malet'in sinsi pohpohlamalarına kanmış olmalarından çok korkuyordu.

Eğer durum buysa, Heywood adam hakkında bildiklerini anlatacak ve kendisinin ve Douglas'ın yargılarına güvenmeleri için dua edecekti. En azından Bayan Isles'ı ikna edebileceğinden oldukça emindi. Gerçekler kendisine sunulduğunda Malet'in en kötü türden bir alçak olduğunu anlayacak kadar mantıklı görünüyordu.

Terasın altındaki bir ses mırıltısı dikkatini çekti. "Aracıma getirdiğinizde," dedi bir adam, "buraya, terasın altına park edin. Bayan Nickman'la birlikte bu merdivenlerden indiğim anda gitmeye hazır olmalısınız."

Heywood kaşlarını çattı. Şeytandan bahset. Bu Malet'in sesiydi.

"Evet, Kaptan," dedi arabacısı. "Peki ya annesi ve Bayan Isles?"

"Onlar için endişelenme. Sadece üzerine düşeni yaptığından emin ol. Burada onun etrafında dolanan bir adam var ve ben işimi şansa bırakmayacağım. Bu kızın sevgisini kazanmak için çok çalıştım ve çok para harcadım, ama bir yabancıнын onu kapıp götürmesine izin vermek zorunda kaldım."

Bu Heywood'un kafasını karıştırdı. Malet onu bir şekilde görmüş müydü? Ama o zaman neden "adamin" kim olduğunu bilmiyormuş gibi konuşuyordu?

"Nickman malikanesine dönmeyeceğimizi varsayabilir miyim, efendim?"

"Haklısın," dedi Malet. "Ama endişelenmeyin. Beni ve nişanlımı rekor bir sürede Gretna Green'e ulaştırdığınız için size fazlasıyla ödeme yapılacaktır."

"Teşekkür ederim, efendim."

Nişanlın mı? Gretna Green? kadar ilerlemiş miydi?

Heywood parmaklıkların üzerinden Malet'in eve geri döndüğünü ve bir arabacının Malet'e ait olması gereken arabaya gelene kadar yol boyunca park etmiş arabalar boyunca acele ettiğini görmek için tam zamanında baktı.

Hepsinin canı cehenneme. Malet ve Bayan Nickman kaçıyorlardı. Heywood çok geç gelmiş olabilir. Ya öyle ya da tam zamanında gelmişti.

Ne olursa olsun, Bayan Nickman'ın bu alçakla evlenmesini engellemenin bir yolunu bulamazsa Douglas onu asla affetmeyecekti. Heywood'un yapması gereken de buydu.

* * *

Cass'in Kitty'yi bulması beklediğinden daha uzun sürdü. Önce onu kâğıt odasında aradı. Virginia Teyze iskambilde kazanmaya o kadar odaklanmıştı ki, Cass ona yaklaştığında elini kışkırtıcı bir hareketle sallamakla yetindi.

Sonra Cass yemek odasına geçti, ama ne Kaptan Malet ne de Kitty oradaydı, bu da onu telaşlandırdı. Eğer o lanet adam Kitty'yi kendisiyle yalnız kalmaya ikna ettiyse, Cass onun kellesini alırdı! Cass Kitty'yi bulamadan diğer odalara bakmaya devam ettikçe daha da endişeleniyordu.

Sonra koridorda yürüyen ve kendi kendine mırıldanan genç kadını gördü, belli ki çok sinirliydi - nadiren herhangi bir şeye sinirlenen Kitty.

"Sen iyi misin?" Cass sordu.

Kitty gözlerini kırptırdı. "Ben iyiyim. Sadece bir arkadaşımın tartıştım."

"Tanıdığım biri mi?"

Kitty'nin yüzünde paniklemiş bir ifade belirdi. "Kesinlikle hayır. Neden?

değil mi? Onları tanımaktan ."

Kitty'nin garip davrandığı kesindi. "Bu tartışma nerede oldu?" Cass sordu.

"Dinlenme odasında... um..."

"Az önce dinlenme odasıdaydım," dedi Cass. "Sen orada değildin."

Kollarını beline dolayan Kitty, "Oradan ayrıldım," diye mırıldandı, ve *ben* ... malikanenin geri kalanının neye benzediğini görmeye karar verdim."

Kitty bu çirkin sözün ardından zayıf bir gülümsemeye karşılık verince Cass gözlerini devirdi. Kitty yalan söyleme konusunda her zaman berbat olmuştu. Normalde Cass kuzeninin gerçeği itiraf etmesini beklerdi ama Welbourne Place'de bir aşağı bir yukarı gezindikten sonra Cass'in buna sabrı kalmamıştı. Ve arkadaşının kim olduğu gerçekten önemli miydi? Kitty'nin birkaç sıradan kadın arkadaşı vardı.

"Pekâlâ," dedi Cass, "şu anda benimle gelmene ihtiyacım var." Cass, Kitty'yi kolundan tutarak balo salonuna doğru yürüdü. "Albay Lord Heywood Wolfe Douglas'tan önemli bir mesaj getirmek için burada, bu yüzden seni onunla konuşman için terasa götüreceğimi söyledim."

"Tanrı aşkına, o neden dışarıda?"

Teras kapısına doğru giderlerken Cass açıkladı. Ama kapılara yaklaştıklarında Kitty'yi durdurdu. "Ona benim de bir mirasçı olduğumu söylemeyeceğine söz ver."

"Douglas'tan gelen bir mesajla ilgili bir konuşmada bu neden gündeme gelsin ki? Yani, sanki-" Kitty, Cass'in sözlerinin kavrayınca duraksadı. "Bekle. Albaydan *hoşlandığını* sanıyordum! Bunu defalarca söyledin, onun bir ayı kadar zeki olduğunu düşünüyorsun."

"Ayı değil, canım. Bir tilki. Bir tilki kadar zeki."

Kitty'nin iyi bilinen cümleleri karıştırma eğilimi vardı. Ama biri onu düzelttiğinde asla alınmazdı. Bu onun en sevimli özelliklerinden biriydi. Çünkü Kitty *çok fazla* düzeltilirdi.

" 'Ayı', 'tilki'," dedi Kitty elini sallayarak. "Ne fark eder ki?"

"Tilkiler kurnazlıklarıyla bilinir, ayılar ise-" Cass başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Mesele şu ki, tam da ondan hoşlandığım için ona bir mirasçı olduğumu söylemeni istemiyorum."

"Ohhh. Çünkü aşk için seninle evlenmesini istiyorsun."

"Aynen öyle." Ne söylediğini fark ettiğinde rengi attı. "Benimle evlenmekle ilgilendiğinden değil. Yani, beni neredeyse hiç tanımıyor. Sanırım beni mektuplardan tanıdığını söyleyebilirsin, ama-"

"Cass!" dedi kuzeni. "Ne demek istediğini anladım."

"Doğru. Özür dilerim." Kendisi bile bazen sürekli konuşmaya meyilli olduğunu kabul ediyordu.

"Ve sen de mirasın konusunda çok huysuzsun." Cass itiraz etmeye başlayınca Kitty elini kaldırdı. "Bath'da hoşlandığın adamın arkadaşlarına söylediklerinin aksine, herkes servetinin peşinde değil."

"Mesele o değil. Sadece henüz evlenmeye hazır değilim." "Hmm," dedi Kitty, açıkça onun itirazına inanmıyordu.

Konuyu değiştirme zamanı. "Bu arada, Albay Lord Heywood mektuplarınızın onu ne kadar eğlendirdiğinden bahsetti. Görünüşe göre Douglas onları her zaman arkadaşına okurmuş."

"Tabii ki . Çok eğlenceli mektuplar yazıyorsunuz."

"Bana ne sen söyledin," dedi Cass. "Onlar hâlâ *senin* mektupların."

Kitty homurdandı. "Bütün kelimeleri sen seçtin ve cümlelerin içine yerleştirdin. Sana bazı toplantılara yaptığımız ziyareti anlatmanı söylemem, o toplantılarda yazılanları bana ait kılmaz. Bütün o komik sözler ve hoş cümle kalıpları *senin*." Kitty'nin omuzları çöktü. "Sanırım Albay'a gerçeği söylemeliyiz. Aptal olduğumu."

"Öyle deme. Sen aptal değilsin."

"Öyle olmasaydım mektuplarımı yazmazdın. Her zaman kelimeleri karıştırıyorum, okumaktan *nefret ediyorum*, Kaptan Malet hikayeleri yanlış anlattığım için beni azarlıyor ve-"

"*Sakın* o alçağı dinlemeye kalkma!" Cass bir kolunu kuzeninin beline doladı. "O hiçbir şey bilmiyor. Siz sadece farklı yeteneklere sahipsiniz."

"Bay Adams hep böyle der."

Bay Adams? Cass, Kitty'nin yüzünü inceledi. Annesinin avukatından bahsetmesi ne kadar garipti. İki küçük çocuğu olan bir dul olarak, Kitty'nin dikkatini çekmeyecek biri gibi görünüyordu. Ama iyi bir kalbi vardı ve ciddi yüz hatları oldukça yakışıklıydı.

Yine de Kitty, annesinin ticaretle uğraşan bir adamla böyle bir evliliği asla onaylamayacağını bilmeliydi.

Cass gülümsedi. "Bay Adams çok haklı. İyi resim yapıyorsunuz, bir melek gibi şarkı söylüyorsunuz ve dikiş nakışınız mükemmel. Erkeklerin bir eşte aradığı pek çok özelliğe sahipsiniz."

Asık suratlı Kitty ondan uzaklaştı. "Benim servetim gibi."

"Ve senin güzelliğin, nezaketin ve tatlı huyun. Her erkek seninle evlenmek ister. Bu yüzden müstakbel kocanızın eğlenceli mektuplar yazamadığınız ya da iyi bir hikaye anlatamadığınız için hayal kırıklığına uğrayacağını sanmıyorum."

"Ama senin gibi zeki olmayı çok isterdim." Kitty ağır bir iç çekti. "İşte bu yüzden Douglas'ın ona doğru dürüst bir mektup bile yazamadığımı öğrenmemesini tercih ederim." Bakışlarını Cass'e doğru kaldırdı. "Albay'a bundan bahsetmeyeceğine söz verebilir misin? Çünkü o kesinlikle 'a söyleyecektir."

Cass o tatlı, endişeli yüze nasıl karşı koyabilirdi? "Söz veriyorum. Sen benim sırrımı sakla, ben de seninkini saklayayım."

Zaten bu geceden sonra albayı görmesi de pek mümkün değildi. Ailesi Lincolnshire'da, neredeyse kırk mil uzakta yaşıyordu ve o burada yaşıyordu. Ayrıca, adam sadece izinliydi. Kitty'yle mevsimleri gelene kadar Portekiz'e dönmüş olacaktı. O zaman Kitty'nin mektupları hakkında ne düşündüğü önemli olmayacaktı.

Cass Kitty'ye, "Şimdi canım," dedi, "gidip Douglas'ın arkadaşını bizzat iletmesi için gönderdiği mesajın ne kadar önemli olduğunu öğrenelim."

Ama terasa çıktıklarında, ilk kar tanelerinin aşağı doğru süzüldüğünü gördüler ... ve Albay Lord Heywood'dan hiçbir iz yoktu.

"Oh, hayır!" Cass ağladı. "Kar yağıyor!" Ve görünüşe göre gitmişti.

Sonra sesi karanlığın içinden geldi. "İkinizin de ortaya çıkma vakti gelmişti. İkiniz de bunun altında barınabilirsiniz." Pardösüsünü çıkardı ve Cass'e uzattı, o da ikisinin üzerine örttü. "Ama burada kalamayız," diye devam etti, "yoksa ıslanırsınız. Arabacım şimdi arabamı getiriyor. Konuşurken arabayı gezebiliriz."

Onları merdivenlerden indirdi ve düklük armalı arabanın önlerinde durduğu yere götürdü. Arma Cass'e onunla güvende oldukları konusunda güvence vermişti. Servet avcısı bir alçak olsaydı, muhtemelen kardeşine ait olan bir düklük arabasına binmezdi.

Arabaya bindikten sonra Kitty ona paltosunu uzattı. "Arabanız çok güzel," dedi, arabaya doğru gider gitmez. "Bizimki o kadar geniş değil." Pencerelerden parlayan araba lambalarını işaret etti. "Ve emin olmak için bunlar gibi parlak fenerlerimiz yok."

"Korkarım bunun için övgü alamam. Teçhizat kardeşim Sheridan'a ait." Kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Yani, Majesteleri, yeni Armitage Dükü. Sheridan'ın dük olmasına alışamadım. Onun da alışabileceğini sanmıyorum."

"Ağabeyine söyle, bence çok güzel," dedi Kitty. "Böyle bir arabada hiçbir yere seyahat etmek istemezdim."

"Bağışlayın efendim," diye araya girdi Cass, "ama konuşmamız gerek-"

"Tamam." Cebinden bir mektup çıkardı. "Bu Douglas'tan."

Cass bir kaşını kaldırdı. "Kitty'ye vermem için bana veremez miydin?"

"Hayır," dedi açıkça. "Douglas, daha ayrıntılı bir şekilde açıklayabilmem ve sorularını yanıtlayabilmem için mektubu bizzat kendisine vermemi istedi. Nasıl olsa İngiltere'ye döneceğim için bu görevi seve seve üstlendim."

"Ne kadar ilgi çekici," dedi Cass, Kitty mektubu ondan alırken. "Bir 'görev' teşkil edecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu bilmek için sabırsızlanıyorum. "

O ve Cass mektubu arabanın lambalarının ışığında birlikte okudular:

Sevgili kardeşim,

En içten umudum, bunun sizi iyi bulması ve Bay Lionel Malet ile henüz tanışmamış olmanız ya da onun sahte kapılmamış olmanızdır. O-

"*Kaptan* Malet olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı Kitty Cass'e. "Peki 'cazibe' ne demek?"

Cass, "'Dalkavukluk' ya da 'tatlı dil' anlamına geliyor." dedi. Cass Lord Hazretlerine kaçamak bir bakış attı. "Ve fısıldamanın bir anlamı yok. Eminim Albay Lord Heywood sizi gayet iyi duyuyordur."

Adam belli belirsiz gülümsedi. "Lütfen bana Heywood deyin. Sanki ikinizi de Douglas sayesinde tanıyormuşum gibi hissediyorum. Ve tabii Bayan Nickman'ın eğlenceli mektupları sayesinde."

Cass yüzünü buruşturdu. Mektupları kendisinin yazdığını kabul edememek beklediğinden daha zordu.

"O zaman bize Kitty ve Cass demelisin," dedi Kitty, Cass'e bilmiş bir gülümsemeyle.

"Kitty!" Cass itiraz etti.

"Neden olmasın? *Onu* zaten mektuplardan da tanıyoruz."

Heywood şapkasını Kitty'ye doğru eğdi. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, Malet 'bir subay ve bir beyefendinin karakterine yakışmayan davranışları' nedeniyle görevden alınana kadar gerçekten de bir yüzbaşıydı. "

Kitty eğilerek Cass'in kulağına fısıldadı, "*Ben* bile bunun çok kötü olduğunu biliyorum."

Cass başını salladı. Eğer doğru hatırlıyorsa, kasiyerlik bir askerin ya da subayın rütbesinin elinden alınması, böylece komisyonunu satamaması ve ardından ordudan ya da donanmadan terhis edilmesiydi. Douglas ve onun sorumluluk duygusu için Tanrı'ya şükür. Kitty gerçekten de ağabeyinin Bay Malet hakkındaki uyarılarına kulak verebilirdi.

Kitty ve Cass okumaya devam ettiler, ama geri kalanlar sadece Albay-Heywood'un söylediklerini doğruladılar:

Malet'in onu tanıyanlar arasındaki itibarını yerle bir eden konu hakkında sır saklama yemini ettim, ancak sizi temin ederim ki bu ciddi bir suçlama. O görüldüğü gibi bir beyefendi değil. Bu yüzden ondan uzak durun yoksa kendi itibarınızın mahvolduğunu görebilirsiniz. En azından, size kötü davranacak bir adamla evlenmek zorunda kalabilirsiniz.

Dostum Heywood sorularınızı yanıtlayacak ve Malet'in size zarar vermediğinden emin olacak. Lütfen Heywood'a elçim olarak en üst düzeyde nezaket gösterin.

*Sevgilerimle,
Douglas*

"Pekâlâ!" Cass arkasına yaslandı. "Bu tam bir mektup. Beni hiç şaşırtmadı. Bay Malet'le tanıştığım ilk andan beri ondan hoşlanmamıştım."

Kitty pencereden dışarı baktı. "Bana öyle geliyor ki Douglas aşırı temkinli davranıyor. Yani, Bay Malet neden *beni* mahvetmek istesin ki? Ya da evlenmek için? Örneğin neden Cass değil?"

"O bir servet avcısı, Kitty." Cass bir iç çekişi bastırdı. Kitty'nin sırrını saklamakta zorlanacağını bilmeliydi. "Benim gibi *çeyizi olmayan hanımların* peşine düşmez. Sadece senin gibi çeyizi olan kadınlara."

Heywood kaşlarını çattı. "Bundan daha fazlası var. Douglas ve ben onun hainliğini ortaya çıkaran ve ona karşı suç duyurusunda bulunan kişileriz. Karşılığında, her ikisi de varis olan kız kardeşlerimizden birini çalarak bizden intikam almakla tehdit etti."

Cass'in midesi bulandı. Ne kadar korkunç!

"Bay Malet gerçekten böyle bir şey mi söyledi?" Kitty'nin de Cass kadar şaşırdığı belliydi.

"O yaptı." Heywood çenesini ovuşturdu. "Kız kardeşim için endişelenmiyorum, Gwyn - o ve kardeşlerim bir

Malet Alayı. Ama Douglas sizin o kadar iyi korunmadığınızdan korkuyordu."

Kitty artık ona dikkat etmiyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Pencereden dışarı bakmak için öne doğru eğildiğinde Cass de aynısını yaptı. Çalıların ve ağaçların karanlık şekilleri üzerinde beyaz tozlardan başka bir şey göremedi; ne evin ışıkları ne de çimenlerin düz hatları vardı.

Welbourne Place'deki yolun çevresini dolaşmadıkları kesindi. Dahası, araba ana yola ulaştığından beri hızını artırmıştı.

Cass, Heywood'a sert sert baktı. "Ne demek istiyorsunuz, efendim? Welbourne Place'i tamamen terk ediyoruz!"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni bağışlayın hanımlar, ama Bayan Nickman'ı Lionel Malet'ten mümkün olduğunca çabuk ve eldeki her türlü araçla uzaklaştırmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Bu adam tehlikeli."

Kitty inanamayarak öylece oturdu ama Cass böylesine bariz bir erkek küstahlığı karşısında sessiz kalamazdı. "Bizi *kaçırıyor* musun? *Şimdi mi?* Hem de balonun ortasında?"

"Kaçırarak" değil. Kurtarma. Malet, Kitty'yi bekleyen arabasına bindirir bindirmez Gretna Green'e götürmeyi planlıyordu. Söyle bana Cass, bu şartlar altında *sen olsan* ne yapardın?"

Bölüm 3

Heywood, Cass'in ellerini kucağında yumruk haline getirmesine , az kalsın ağzının payını alacağını anlamıştı.

Cass, "Emin olmak için birkaç kadını kaçırmazdım," dedi.

"Seni kaçırmıyorum!" diye neredeyse bağıırıyordu. "Müdahale ediyorum. Malet bana başka seçenek bırakmadı. Arabacısıyla arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olduğumda, Malet'in Kitty'yi içeride bulup arabasına çeker çekmez onunla birlikte gitmeyi planladığını anladım. Aslında Malet'in planını bozmamın tek nedeni, arabamı ondan daha önce yerleştirmiş olmamdı."

Bu her iki kadını da sessizliğe gömdü. Özellikle Kitty'nin hiçbir şey söylememesi Heywood'u daha da temkinli yaptı. Kitty gerçekten de Malet'e aşık olduğunu düşünüyor olabilirdi. Ve kadın Malet'in gerçek karakteri hakkında pek bir şey bilmiyor olsa da, adamın hainliğini Cass gibi hissetmemiş olması Heywood'un gözünden kaçmamıştı.

Ayrıca Kitty, Cass'e hiç benzemiyordu. Kuzen olduklarına inanmak zordu. Görünüş olarak Kitty, Heywood'a tanıştığı tüm sosyetik kızları hatırlatıyordu; anneleriyle aynı kumaştan kesilmişlerdi. Bal rengi saçları ve mükemmel duruşuyla, çoğu erkeğin istediği porselen bebek kırılğanlığına sahipti ... sanki biri ona dokunsa paramparça olacakmış . Gençliğinde böyle bir kadın istediğinden emindi: koruyabileceği, kendisini erkek gibi hissettirecek türden bir kadın.

Ama savaş meydanında geçirdiği yıllar ona, yanında durabilen ve düşmana karşı koyabilen, kemiklerinde biraz et ve gözlerinde biraz ateş olan bir kadını takdir etmeyi öğretmişti. Cass gibi aslında.

Çok hoşuna mektupları Kitty'nin yazmış olması dışında. Onunla ilgilenmesinin asıl nedeni buydu. Ayrıca Cass az önce onun bir mirasçı olmadığını açıkça belirtmişti. İngiltere'de kalmak ve büyükannesinin *babasına* miras bıraktığı küçük, köhne mülkü büyütmek istiyorsa bir varisle evlenmek zorundaydı.

Heywood ihtiyacı olan her şeyi vermeye hevesliydi. Hussars'tan ayrılmaya, evlenmeye ve bir aile kurmaya hazırdı. Askerlikteki başarısına rağmen, aslında askerlikten *hoşlanmıyordu*. Acı ve ölüm sonsuz gibi görünüyordu -İngiltere, o orduda olduğu sürece Fransızlarla savaşıyordu, ki bu on bir yıldır devam ediyordu.

Üstelik Süvariler'de ilerlemesi onun değil, babasının isteğiydi. Artık babası gitmişti. Bunun acısını üzerinden attı.

Cass derin bir nefes aldı. "Yani planınız Bay Malet'in Kitty'yi kaçırmasını önlemek için Kitty'yi kendiniz kaçırmak mıydı? Ve ben de sadece yolculuk için mi buradayım?"

O böyle söyleyince, aklına gelen en iyi planmış gibi gelmedi. "Lütfen buna kaçırma demeyi bırakabilir miyiz? Bu bir kurtarma, bir *müdahale*. Onunla birlikteydin, bu yüzden ikinizi de götürmek zorundaydım. Ayrıca, itibarını zedelemekten onunla yalnız seyahat edemezdim. İkiniz olunca durum daha az kritik."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Cass açıkça öfkeli bir ifadeyle konuştu. "Teyzem gittiğimizi anladığında bizi bulmaları için adam toplayacak ve bu da bizi mahvedecek."

"Evet, kesinlikle!" Kitty ağladı. "Ben mahvolamam. ! Annem ne diyecek? *Arkadaşlarımız* ne diyecek?"

Harika. Cass şimdi de kuzeninin öfkesini körüklüyordu. "Annen ne olduğunu kesin olarak öğrenene kadar kimseye bir şey söylemeyecek. Malet'in arabacısının adımı bilmesini sağladım, böylece kimse diğer konuklara haber vermeden önce gerçeği öğrenecek."

"Peki bu hangi gerçek?" Cass sordu.

"İkinizin de benimle olduğunu. Douglas'ın müdahalemi onayladığını. Endişelenmesini gerektirecek bir şey yok. Eminim arabacı ona söylediği anda adımı tanıyacaktır."

Cass gözlerini devirdi. "O zaman bu sözde müdahalenin arkasında senin olduğunu anladığında Malet'i peşimizden gelmekten ne alıkoyacak?"

Onun bariz şüpheciliğini görmezden geldi. "Her şeyden önce, bunu hemen fark etmeyecektir. Arabacısının ağzını kapattım ve onu bağladım. Sonra sıranın sonuna yakın sahipsiz bir araba buldum ve arabacıyı içine bıraktım. Baloya en son gelenin aynı zamanda en son ayrılan olacağını düşündüm."

"Ne kadar da hızlı düşünüyorsun," dedi Cass müstehzi bir gülümsemeyle. "Belli ki kadın kaçırma konusunda tecrübelisin."

"Acemi şanssı." Kitty'yi *kurtarması* konusunda onu bir kez daha düzeltmeyi reddetti. "Demek istediğim, arabacının bulunması saatler sürebilir. O zamana kadar Armitage Hall'da güvende oluruz."

Kitty dik oturdu. "Bizi Gretna Green'e götürmeyecek misin?"

"Tabii ki hayır. Ben bir kaçıışı önlemeye çalışıyorum, gerçekleştirmeye değil."

"Oh, Tanrıya şükür!" diye haykırdı genç varis. "O zaman bu benim için sorun değil."

Cass mırıldandı, " 'Burnumu çek,' canım."

"Burun, 'sırt,' dedi Kitty. "Ne fark ki?"

"Büyük bir fark yaratıyor, özellikle de yanlış kullandığınızda."
." Cass onun kalkık kaşlarını fark edince durakladı. "Haklısın. Hiç fark etmez."

"Hayır, kesinlikle," dedi Kitty. "Albay bizi Gretna Green'e götürmediği sürece umurumda değil."

Hmm. Bu Kitty Nickman'ı tüm o eğlenceli mektupların yazarıyla bağdaştırmakta zorlanıyordu. Ama belki de esprili olmak için bir kaleme ihtiyacı vardı.

"Onayladığınıza sevindim," dedi.

"*Ben* bunu onaylamıyorum Albay," diye araya girdi Cass. "Neden bize Douglas'ın mektubunu vermediniz ve sonra da Bay Malet'i bir daha bize yaklaşırsa canına okumakla tehdit etmediniz?"

"Çünkü Malet'in ne kadar baştan çıkarıcı olabileceğini biliyorum. Ve Malet'in arabasını getirttiğini düşündüm çünkü onun işbirliğini çoktan kazanmıştı."

Kitty nefes nefese kaldı. "Sizi temin ederim ki öyle bir şey *yapmadı*. Kendi başına yaptığı kaçış planlarının hiçbirinde yer almadım."

Heywood, "Sana nişanlım dedi," diye dikkat .

"Nişanlısı!" Cass kuzenine baktı. "Onunla evlenmeyi kabul ettin mi?"

"Tabii ki hayır. Bay Malet tamamen yanılıyor." Kitty elbisesini karıştırdı.

etekleri. "Neden böyle bir şey söylediğini bilmiyorum."

Heywood Cass çenesini kaldırdı. "Kitty, Bay Malet'in onun ilgisini yanlış anladığını söylüyorsa, anlamıştır. Bu beni şaşırtmaz. Adam tam bir yılan."

"Ben 'ormandaki yılan' olduğunu sanıyordum," dedi

Kitty. Cass onun bakışlarından kaçınarak, "Hayır, canım," dedi.

"Ama yılanlar nerede olurlarsa olsunlar kötüdürler," diye ısrar etti

Kitty. Cass ince bir gülümsemeye, "Mükemmel bir nokta," dedi.

Burada bir tuhaflık vardı. Hayranlık duyduğu mektupları yazan kadın, bu tür genel ifadeleri biliyor olmalıydı.

"Her neyse," dedi Heywood, "ister ormanda ister otların arasında olsun, onun yılan gibi doğası tam da bu yüzden hızlı hareket etmemi gerektiriyordu. Ve sanki Kitty ona kaçırılmayı hoş karşılayacağına inanması için bir neden vermiş gibi geldi."

"Saçmalama," dedi Kitty ihtiyatla. "Kimse kaçırılmak *istememez*."

Heywood, "Bir şey onu harekete geçmeye teşvik etmiş olmalı," dedi.

Arabaya sessizlik çöktü. Sonra kadınlara yakışmayan bir yemin duydu. Cass'ten geliyor olmalıydı. Kitty yemin edecek bir tipe .

"Onu neyin cesaretlendirdiğini biliyorum," dedi Cass. "Daha bu akşam ona Kitty'yle evlenmek için yapacağı her girişime karşı çıkacağımı ve Virginia Teyze'yle Kitty'nin beni dikkate alacaklarını söyledim. Belki de bu onu pervasızca harekete geçmeye itti."

Heywood kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ya da belki Kitty onunla kaçmayı çoktan kabul etmişti."

"Sana söyledim, bu çok saçma!" Kitty ağladı.

"Ne yazık ki sana inanmıyorum." Ona sert bir bakış fırlattı. "Malet'in bir bayana karşı ne kadar ikna edici olabileceğini biliyorum."

"Öyle mi?" Cass dedi ki. "Pisliklerini temizlemek için sık sık arkasından gelir misin?"

"Başka bir tane daha yaratmak üzere olduğunu anlayacak kadar sık," diye tersledi. "Bir şeyler sakladığı belli olan kuzeninle."

Kitty sert bir sesle, "Sen çok kaba bir adamsın," dedi.

"Bir de senden hoşlandığımı düşünürdüm." Cass burnunu çekti. "Düşündüğüm gibi biri değilmişsin."

"Bir eylem adamı mı? Her zaman düşmanla savaşmaya hazır bir asker mi?" "Kibirli bir lord."

Ona kuru bir gülümseme attı. "Ben bir dükün oğluyum ve bir albayım. Bir dereceye kadar kibirli olmaya hakkım var, sence de öyle değil mi?"

"Peki bu özelliğiniz sizi Malet'ten nasıl ayırıyor?" Cass sordu.

Bu suçlama ona ağır geldi. "Benim niyetim iyi. Onunki değil."

"Nasıl emin?" Kitty sordu.

"Onu ve biliyorum," dedi Heywood. "Güven bana."

Cass ona uzun uzun baktı. "Pekâlâ, bunu kabul ediyorum ama yine de bize danışabilirdiniz ya da en azından Douglas'ın mektubunu teyzeme gösterebilirdiniz."

Bir kaşını kaldırdı. "Kendiniz söylediniz, 'whist masasından uzaklaştırılmaktan hoşlanmıyor' diye. Konu acildi. Onun işbirliğini bekleyemezdim."

"Haklı Cass," dedi Kitty. "Annem Bay Malet'i seviyor. Muhtemelen senin uyarılarını dikkate almazdı."

"Bunun farkındayım!" Cass karşılık verdi. "Neden adamı korkutup kaçırma ihtiyacı hissettim sanıyorsun? Tepkisinin bir kaçırma girişiminde olacağını hiç düşünmemiştim."

Heywood bakışlarını Kitty'nin üzerinde tuttu. Malet'i cesaretlendirdiği fikrine karşı çıkarken, sanki adama şüpheyile yaklaşmak istiyormuş gibi davranıyordu. Tepkilerinde doğru olmayan bir şeyler vardı, keşke o da bunu anlayabilseydi.

Ancak Cass son derece açık konuşmuştu: Malet'ten nefret ediyordu. Heywood, Cass'in o pisliğe kanacak türden bir kadın olmadığı için garip bir rahatlama hissetti.

Malet ona Portekiz'de Valeria'ya davrandığı gibi davranmaya cesaret edemeyeceği için bunun bir önemi . Valeria'yı avlamıştı çünkü

onu savunacak bir ailesi yoktu. Ama Kitty'nin Douglas'ı, teyzesi ve muhtemelen sayısız başka akrabası vardı.

Uzun bir süre sessizlik içinde yol aldılar... ta ki horlama sesi arabayı doldurana kadar. Ses Kitty'den geliyordu, zarif sosyete kızı.

"Kuzenim oldukça yorgun," dedi Cass, özür dileyen bir ses tonuyla. "Bunu söyleyebilirim."

Bu Cass'in kıllanmasına neden oldu. "Bizi zorla götürürken Kitty'nin yorgun olduğunu söyleyerek alay etme cüretini mi gösteriyorsun?"

Heywood onu daha iyi görebilmeyi diledi. Çünkü Cass'in öfkeli halinin görülmeye değer bir manzara olduğundan şüpheleniyordu -tüm o tutku, fırtına ve keskin zekâ. Şüphesiz o fırtınayı uzakta tutmak, bir hanımefendi olmak için savaşıyordu.

Bir hanımefendi *olmadığı* zamanlarda nasıl biriydi?

Bu düşünceden sıyrıldı ya da sıyrılmaya çalıştı. Onun nesi vardı ki? İçinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında, Cass'e duyduğu çekimin bir önemi yoktu. Çabalarını Kitty üzerinde yoğunlaştırmalıydı. Yine de sormaktan kendini alamadı, "Neden daha önce 'Ve senden hoşlandığımı düşünmek' dedin? Beni tanıımıyorsun bile."

Pencerenin bir kısmındaki buğuyu silerek dışarı baktı. "Sizi mektuplarınızdan tanıyorum."

"Kitty'nin sana okudukları."

"Her şeyi paylaşıyoruz," dedi temkinli bir şekilde.

"O zaman söyle bana, Kitty Malet hakkında gerçekten ne hissediyor?"

Bir an için Kitty'nin horlaması azalır gibi oldu ama belki de sadece hayal görüyordu.

"Keşke bilseydim," dedi Cass. "Ama bana onun hakkında sır vermiyor. Ya da herhangi bir erkek hakkında, gerçekten."

"Peki neden ondan hiç hoşlanmadığını söyledin? Sana hiç kur yapmaya çalıştı mı?"

"Saçmalama. Ben Bay Malet'in fark edeceği türden bir kadın değilim." "O zaman o bir aptal."

Lanet olsun. Bunu söylemek istememişti. Arabanın durgun havasından kaçabilmeyi, soğuk havanın zihnini temizleyebileceği bir yere gidebilmeyi diledi.

Uzun bir sessizlik oldu. Pencereden dışarı baktı ve ay ışığının kar üzerindeki parıltısı, profilini kaymaktaşı bir çalışmaya dönüştürdü ve

Fildişi.

Alabaster ve fildişi ... ne kadar da duygusal bir saçmalık. Sırada ne vardı, güneş onun profilini ateş opallerine ve yakutlara mı çevirecekti? Sorumluluklarını yerine getirmek istiyorsa, bakması gereken Kitty'ydi. Ama gözleri Cass'in silüetinde kaldı.

"Her neyse," dedi bir sonra, "o *olsaydı* da fark etmezdi. benimle ilgileniyor. Onu asla seçmezdim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Senin kalibrende bir kadın Malet için harcanırdı."

Kadının keskin nefes alışına bakılırsa, bu da söylememesi gereken bir başka sözdü. Ama bunu geri almayacaktı.

Boğazını temizledi. "Ailen Armitage Hall'da mı?"

"En azından annem, erkek kardeşim ve kız kardeşim öyle. Yani Kitty'yle size uygun şekilde refakat edilmemesi konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Teşekkür . Kitty'nin mahvolduğunu görmek istemem."

Cass'e sert sert baktı. "Kendi mahvoluşun için endişelenmiyor musun?" "Kendimi ateş hattından nasıl uzak tutacağımı uzun zaman önce öğrendim." Cass'in tedirgin kahkahası onu duraksattı. "İlginç bir kelime seçimi."

Omuz silkti. "Ben bir askerin kuzeniyim. Ayrıca kimse fakir bir akrabasını mahvetmeye çalışacak kadar önemsemez." Gözleri karanlıkta parlıyordu. "Siz bile, efendim."

Bu ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Cass ona karşı rol yaptığı kadar bağışık değildi. Bu onu etkilememeliydi ama etkilemişti. Çünkü Cass'e karşı bağışıklığı yoktu.

Lanet olsun. O, ihtiyacı olmayan bir karmaşaydı.

Ellerini belinde kavuşturdu. "En azından şimdilik Bay Malet için endişelenmemize gerek yok," dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?"

Pencereye doğru başını salladı. "Dışarıda hava korkunç. Daha sonraya kadar yola çıkmazsa bizi takip etmekte zorlanacaktır."

Heywood dışarı bakarken kaşlarını çatı. "Ya da Welbourne Place'den hiç ayrılmamak. Güneye gidiyor olmamız iyi bir şey."

"Gerçekten de öyle," dedi. "Yine de çok geçmeden Armitage Hall'a ulaşamazsak, kendimizi yolda kalmış bulabiliriz."

"Bundan şüpheliyim. Bırak kar yağsın. Atların don çivileri var ve malikane uzakta değil. Ayrıca, Malet kuzeye gittiğimi düşünüyor.

Gretna Green, bu yüzden önce o yöne gidecektir." "Neden böyle düşünsün ki?"

"Çünkü arabacısına öyle yapacağımı söyledim. Adamla tekrar uğraşmak zorunda kalmadan önce bize biraz zaman kazandıracağını düşündüm. Kuzeyde hava çok daha kötü olacak. Ve sonunda kardeşimin geldiğinde, onun için hazır olacağız."

"Tabii annenizin bizim durumumuzdaki iki habersiz ve bekâr bayana sığınma hakkı vereceğini varsayarsak."

Bunu zaten düşünmüştü. "Annemin sorularını ikimizi de tatmin edecek şekilde yanıtlayacağım konusunda bana güvenebilirsiniz."

Cass çenesini yukarı kaldırdı. "Başka bir deyişle, yalan söylemeye niyetlisiniz."

"Her şeyi anneme anlatmamı ve hizmetçilerimiz tarafından duyulma riskini göze almamı mı tercih edersin? Zaten arabacımızın sessizliğini satın almak zorunda kaldım - gerçeği ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Dedikodu bir kez , itibarınıza verdiğiniz zararı asla onaramazsınız."

Ağır bir iç . "Her , ben daha çok teyzem için endişeleniyorum. Kitty ve benim neden ortadan kaybolduğumuzu bilmediği için çılgına döndüğünü düşünmek bile istemiyorum."

"Bu ona kızına daha fazla dikkat etmesini öğretecektir. Eğer araya , Malet Kitty'yle birlikte gitmiş olacaktı ve *sen* de teyzen de ona ne olduğunu öğrenmek için çıldırıyor olacaktınız." "Bunun farkındayım." Esnedi ve hemen eliyle üstünü örttü.

"Yine de, konuyu zorlamak için kullandığınız zorba yöntemleri onaylamıyorum. Annenizin de bunları bilseydi onaylayacağını sanmıyorum."

"Ona söylemekten çekinmeyin. Artık bizim için geri dönüş yok. Evinize giden yol çoktan geçilmez hale gelmiş olacak. Karlar eriyene kadar Armitage Hall'a sığınmaktan başka çaremiz yok. Bak, neden endişelenmeyi bırakıp biraz uyumaya çalışmıyorsun?" Ona sırtıttı. "Yemin ederim Armitage Hall'a varana kadar ne senin ne de Kitty'nin ırzına geçmeyeceğim."

Ona ters ters baktı. "Bu hiç de komik değil."

"Bu şartlar altında sanırım olmaz," diye söylendi.

Kocaman bir esneme sesi duyuldu. "Aman Tanrım. Belli ki baloda o son kadeh negusu içmemeliydim."

Eğer doğru hatırlıyorsa, negus limon suyu ve şekerle sulandırılmış portodan yapılıyordu. Tanrı'nın yarattığı kim bununla sarhoş olur ki?

Görünüşe göre Cass yapmış.

Kıkırdadı. "Önemli değil." Onu ve Kitty'yi paltosuyla örterek mırıldandı, "Sadece uyu. Biz gelene kadar birkaç saat geçecek."

Başını muşambalara yasladı. Çok geçmeden Kitty'nin horultuları arasında onun nefes alışlarını duyabildi.

Başını iki yana salladı. İki kadın o kadar farklıydı ki. Kitty bir yandan şampanya kadar önemsizdi. Bütün o zekice ve esprili mektupları yazabildiğine inanmak zordu.

Cass ise brendi kadar canlandırıcıydı, hoşlanmaktan kendini alamadığı ilginç bir kadındı.

İç çekti. Ne yazık ki hiç parası yoktu. Eğer çeyizi babasının ona bıraktığı mülkü kurtarmasına yardımcı olacak bir varisle evlenemezse, onu bir şarkı için satmak zorunda kalacak, sonra da bir aileyi geçindirecek kadar kazanması ne kadar sürerse sürsün orduya devam edecekti.

Bunlar basit gerçeklerdi. Aşk için evlenmeyi göze alamazdı.

Bölüm 4

Araba çakıllı yola döndüğünde Cass uyandı. Sisli beyni nerede olduğunu ve Kitty'yle birlikte neden cheroots ve defne romu kokan hacimli bir paltoyla örtüldüklerini anlamakta zorlanıyordu.

Sonra Heywood, "Buradayız," dedi ve her şey su gibi geri geldi. Cass'le gerçekten ilgilenen tek adam tarafından kaçırılmışlardı, en azından kâğıt üzerinde.

Ve görünüşe göre onları masal diyarına götürmüştü, çünkü yolun sonundaki karla kaplı malikâne büyüğü bir şatonun tüm izlerini taşıyordu. Welbourne Place'in iki katı ve muhtemelen Virginia Teyze'nin malikânesinin dört katı büyüklüğünde olan bu malikânenin kubbelerle taçlandırılmış kuleleri ve pencereleri, azalan ayı sürekli değişen ışık dilimleriyle yansıtıyordu. Aman Tanrım.

Araba büyük, süslü bir kapının önünde durur durmaz Kitty koltuğunda sıçradı. "Neredeyiz biz? Ne yapıyoruz biz? Sorun ne?"

Heywood kıkırdayınca Cass gözlerini devirdi ve Kitty'nin elini tuttu. "Bir sorun yok, canım. Sadece Armitage Hall'a vardık."

Kitty gözlerini iki kez kırıştırdı, sonra dışarı baktı. "Ah. Anlıyorum."

Bir uşak merdiveni indirmek ve arabanın kapısını açmak için koşarak dışarı çıkmıştı bile. Heywood koltuğunun altına uzandı ve onlara balo salonu terliklerinin etrafına bağlamaları için patenleri uzattı, böylece onları kardan korudu.

"Ne kadar düşünceli!" Kitty haykırdı.

Cass, Heywood'a dikkatle bakarak, "Ve tesadüfi," diye ekledi.

"Kız kardeşim ve annem onları düzenli olarak kullanıyor. Bu yüzden hep arabadalar." Aşağı indi ve her birine yardım etmek için döndü

Bayanlar sırayla dışarı çıktılar. "Gerçekten Cass, doğuştan şüpheli görünüyorsun."

"Öyle," dedi Kitty. "Lafı dolandırmayalım, Cass beyefendiler hakkında her zaman en kötüsünü düşünür."

Cass omuzlarını geriye attı. "Burada soğukta durup hatalarımı mı tartışacağız yoksa içeriye, sıcak bir yere mi gideceğiz?"

Gülerek her iki kadına da kolunu uzattı. "mi?"

Araba uzaklaştı ve Cass arkasına arabaya baktı. Karın çoktan beyaz tabakalar halinde yağmaya başladığını görünce nefesini tuttu. "Görünüşe göre buraya tam zamanında gelmişiz. Durma belirtisi göstermiyor."

"Evet." Gürleyen sesi ayak parmaklarına kadar net bir şekilde yankılandı. "En azından birkaç günlüğüne Malet'le bağlantımız kesilmeli."

Şükürler olsun. Belki Bay Malet *sonunda* gözünü korkutmak için yanlış varisi seçtiğini anlar.

İçeri girdiler. Saatin geç olmasına rağmen ellili yaşlarında, gecelik ve şalvar giymiş bir kadın merdivenlerden indi. Kırışmış kıvrık saçları beline kadar dökülüyordu ve Kitty'nin boyuna Heywood'unkinden daha yakındı, ama bunun dışında Heywood'la aralarında belirgin bir benzerlik vardı. Çenesinin şekli, yüksek elmacık kemikleri ve ince burnuyla. Öyleyse bu güzel kadın Heywood'un annesi olmalıydı.

Heywood uşağa paltosunu ve şapkasını verirken Cass ve Kitty'ye meraklı gözlerle bakarak, "Tanrım, burada ne varmış böyle?" diye sordu. "Arabanın önden geldiğini duydum ve Douglas'ın akrabalarına yaptığınız ziyaretten böyle kötü bir havada döneceğinize inanamadım."

"İyi ki gitmişim. Bunlar ziyarete gittiğim iki hanımefendi. Oraya giderken, bir balodan dönerken arabalarının kara saplandığını gördüm. Orada hava zaten buradakinden çok daha kötüydü, bu yüzden onları eve götürmek için daha kuzeye gitmeye cesaret edemedim, yoksa hepimizin mahsur kalma riski vardı."

Cass bu çirkin gerçekler karşısında gözlerini devirmek için kendini zor tuttu ama annesi sadece, "Ne kadar da akıllısın," diye mırıldandı.

"Arabacılarını en yakın hana bıraktım ve hanımları buraya getirdim. Bir handa yalnız bırakılmaları gerektiğini düşünmedim ve benim de orada onlarla kalmam pek uygun olmazdı. Umarım sakıncası yoktur."

Annesi ona bir kaşını kaldırdı. "Bilmediğimi biliyorsun, yine de bu hikayede senin söylediğinden daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum."

"Sana yalan söyler miyim anne?" diye sordu, izini sürdükleri kar kadar soğuk bir sesle.

"Eğer başınızı belaya sokmanızı engelliyorsa? Kesinlikle." Yorgun bir elini yüzünde gezdirdi. "Ama bu tartışmayı yarına erteleyelim. Eminim hanımlar şu anda sıcak bir fincan çay ve yumuşak bir yatak isterler. O yüzden bir iyilik yap ve beni tanııştır."

Cass, uygun bir şekilde uyarılan Heywood bunu yaparken gülmemeye çalıştı.

İşi bittiğinde Cass, "Sizi yatağınızdan bu kadar geç kaldırdığımız için özür dileriz, Majesteleri," dedi.

"Saçmalık. Misafir ağırlamayı seviyorum, oğlum alışılmadık bir şekilde gelmiş olsa bile."

Cass annesine bunun *ne kadar* alışılmadık bir moda olduğunu söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Ama Heywood haklıydı; annesinin bu sırrı öğrenmesine izin vermek hiçbir işe yaramayacaktı.

Tam o sırada uşak içeri girdi, başında hâlâ gece şapkası vardı. Düşes, "İşte buradasınız Bay Fox," dedi. Onunla birkaç dakika kısık sesle konuştu.

Adam aceleyle uzaklaşırken, kadın gülümseyerek hepsine baktı. "Her şey ayarlandı. Kitty'yi oğlum Thornstock'un yatak odasına, Cass'i de oğlum Greycourt'un eski yatak odasına yerleştiriyoruz. Ne Thorn ne de Grey Noel arifesine kadar kasabadan dönmeyecek ve zaten döndüklerinde Grey ve yeni karısını daha büyük bir odaya yerleştirmeyi planlıyordum. Thorn diğer odalardan birini alabilir. Böyle konularda seçici değildir."

"Eğer yardımı olacaksa," dedi Cass, "Kitty ve ben bir yatak odasını, hatta bir yatağı paylaşmayı sorun etmiyoruz."

"Saçmalama," dedi düşes sert bir sesle. "Noel'e kadar kalmanız gerekebilir diye rahat olmanızı istiyoruz."

Kitty'nin yüzü üzüntüsünü gösteriyordu. "Özür dilerim majesteleri, ama umarım sizi *bu kadar* uzun süre zorlamayız."

"Sizi temin ederim ki bu bir dayatma değil, yine de anlıyorum. Tatil için ev gibisi yoktur." Düşes, Cass'e dönmeden önce Kitty'nin elini nazikçe okşadı. "Fox odanızda ateş yakmak, yataklarınıza yeni çarşaf lar koymak ve kıyafetlerinizi değiştirmenize yardım etmek için hizmetçileri çağırıyor. İkinize de gecelikler ve ihtiyacınız olabilecek tüm önlük, pelerin ve benzeri şeyleri ödünç verebilirim. Gwyn ve ben hala yas tuttuğumuz için şu anda gardıroplarımızı pek kullanmıyoruz."

Cass, "Sağlayabileceğiniz her şey için minnettar oluruz, Majesteleri," dedi. "Tahmin edebileceğiniz gibi, buraya sadece sırtımızdaki önlüklerle geldik."

Düşes oğluna muzip bir bakış fırlattı. "Evet, siz hanımların bir balodan pelerin, pelerin ya da hava koşullarına karşı herhangi bir koruma olmadan ayrılmanız ne kadar tuhaf."

Heywood kayıtsızca, "Bu benim hatam," dedi. "Fırtınadan kaçmak için o kadar acele ettik ki hanımlar pelerinlerini karaya oturmuş arabada unuttular."

Cass ona şüpheyle baktı. Adam inanılmaz bir ustalıkla yalan söylüyordu.

Ama görünüşe göre annesine herhangi bir masalı anlatıp geçemezdi, çünkü annesi dönüp Cass'e baktı. "Gerçekten böyle mi oldu canım?"

"Ah, evet, Majesteleri," diye haykırdı, "cesur oğlunuzun bizi ölümden kurtarmak için acele ettiğini görünce minnettarlığımız *o kadar* arttı ki aklımızı tamamen unuttuk. Kendi parlak zırhlı şövalyemiz tarafından kurtarılma hevesiyle her şeyimizi arabada bıraktık; retiküllerimizi, pelerinlerimizi"

Cass'i şaşırtan bir şekilde düşes kahkahalara boğuldu. "Oğlumu tanıyorsam, daha çok zırhlı lekeli bir şövalye gibiyim."

"Aman Tanrım, anne," diye Heywood.

"Ah, canım, seni utandırıyor muyum?" dedi annesi, kulağa büyük bir neşe gibi gelen bir sesle. "Seni utandıracak bir şey olduğunu sanmıyorum, oğlum. Albay olmadan önce, yaban yulaflarını ekmek için ağabeylerin kadar hevesli olduğunu söyleyebiliriz. Gerçi bunun üzerinden birkaç yıl geçti."

"En azından bunu kabul ediyorsun." Heywood bir kaşını kaldırdı. "Kendimi savunmam gerekirse, Cass'in abartmaya eğilimi var."

"Gerçekten de öyle, efendim," dedi Kitty parlak bir sesle. "Nereden biliyorsun?" "Bazı şeyleri çıkarmakta iyiyimdir," dedi, ama bakışlarını Cass, sanki onu çalışıyormuş gibi.

Bu da onu rahatsız ediyordu. Ya da belki de sadece onun yanında nefes alamaması onu rahatsız ediyordu.

Düşes, "Her halükarda," dedi, "lütfe ev halkımızın kusuruna bakmayın. Bir süredir personel sıkıntısı çekiyoruz. Bu yüzden Kitty'yi Thorn'un odasına kendim götürmek zorundayım." Başıyla oğlunu işaret etti. "Cass'e Grey'in yatak odasının yolunu gösterebilir misin? Hizmetçi çoktan orada olmalı."

Heywood, Cass'e kaçamak bir bakış atarak, "Elbette," dedi.

Cass hâlâ onun bakışlarını okumaya çalışırken düşes, "Teşekkür ederim oğlum. Çay hazır olur olmaz Fox'a birini göndereceğim." Kitty'ye elini uzattı. "Şimdi gel canım, ayakta uyuyakalmadan önce odana gidelim."

Ama Kitty Heywood ve Cass'i gözlemlemeye dalmıştı. "Öpücük dalının altında duruyorsun," diye işaret etti. "*Bunun* ne anlama geldiğini biliyorsun."

Heywood başını kaldırdı ve gülümsedi. "Gerçekten de öyle." Sonra Cass daha düşünmeye fırsat bulamadan eğilip Cass'in dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Göstermelik ve iffetliydi, izleyicilerini yatıştırmak içindi. Yine de omurgasından aşağı bir heyecan dalgası gönderdi. Ve yüzüne bakmak için geri çekildiğinde, onun da bu kısa temasa benzer bir tepki verdiğini fark etti, çünkü gözleri arzuya benzeyen bir şeyle parlıyordu.

Saçmalık. Hayal görüyor olmalı. Bir dükün oğlu sosyetedeki kadınlardan istediğini seçebilir; onun gibi rütbesiz bir beyefendiyle ilgilenmesi zor.

Düşes şimdi onları ilgiyle izliyordu. Heywood boğazını temizlediğinde kadın hızla Kitty'ye döndü. Kitty'yi merdivenlerden çıkarırken Cass ve Heywood'a, "Sabah görüşürüz," dedi.

Heywood Cass'i selamladı. "Önden buyurun, madam. Grey'in odası da üst katta ama Thorn'un yatak odasının üst katında."

Düşes ve Kitty'yi ettiler.

Sessizliğin kendisine ağır geldiğini hisseden Cass, "Annenin Noel'de korkulukların etrafına yeşillik sarma geleneğini ciddiye aldığını fark ettim," dedi.

"Annem her türlü Noel kutlamasını ciddiye alır. Bu, yaklaşık otuz yıl boyunca Prusya'da yaşamış olmasından kaynaklanıyor; orada bayram için büyük çam ağaçları süslenir. Babam orada büyükelçiydi, görüyorsunuz, bu yüzden sezon boyunca yeşilliklerle dolu bir evimiz olmasına alıştık."

"Kökner ağaçları da dahil mi?"

Başını salladı. "İngilizler bu geleneği uygulamıyor ama bana Kraliçe Charlotte'un sarayda her zaman bir tane bulundurduğu söylendi."

"Ne kadar ilginç."

"Tahmin bile edemezsin. Bir noktada, annem mutlaka ağaca asılacak minik hediyeleri bize yaptıracak. Henüz hiçbirimizin çocuğu olmadığı için, annem hizmetçileri Boks Günü için kendi çocuklarını getirmeye davet etti ve ağaçta her çocuk için bir hediye olmasını sağlıyor."

"Annen ne kadar nazik. Kulağa çok hoş geliyor."

Bir sonraki kata çıktıklarında Heywood, "Bu çok büyük bir iş. Burası çok büyük ve çok sayıda odası var. Annem çoğunu kapalı tutuyor ama açık olanları da en azından çobanpüskülleriyle süslüyor." Cass'e baktı. "Bu arada, Gwyn'in odası da burada, yani sana eşlik edecek bir kadın olacak."

"Gwyn senin kız kardeşin, değil mi?" diye sordu, boş konuşmanın kısa öpüşmelerini aklından çıkaracağını umuyordu.

"Üvey kardeş. O ve Thorn, annemin önceki kocasından olan ikizler, kocanın ölümü babamın annemize kur yapmasına ve onunla evlenmesine olanak sağladı. Zavallı Gwyn ve Thorn daha doğmadan babasız kaldılar. Babası ikizlerin babasından önce annemle evlenmiş olan Grey de bir yaşındayken babasız kaldı. Yani benim babam hepimizin tanıdığı tek babaydı."

"Ve şimdi o da gitti. Zavallı annen, üç kez dul kaldı."

Ona bir bakış daha attı. "Küçükken hem babanı hem de anneni kaybettiğini ve bu yüzden teyzen ve kuzeninle yaşamaya başladığını doğru mu hatırlıyorum?"

"Evet. Ailem ben dokuz yaşındayken bir yangında öldü. Teyzem ve amcam beni hiç tereddüt etmeden yanlarına aldılar ve o zamandan beri bana bakıyorlar. Bu yüzden Kitty benim için bir kuzenden çok kız kardeş gibidir."

"Ve onu korumak için her şeyi yaparsınız," dedi.

"Elbette."

Bir sonraki kata ulaşmışlardı. Onu loş bir koridordan geçirdi, sonra kapalı bir kapının önünde durdu. İçeriden gelen sesleri duyabiliyorlardı.

"Hizmetçi hâlâ odanı düzenliyor." Duvara yaslandı. "Bitirmesine izin vermeliyiz."

"Neyi bitirmeyi?" dedi küstahça. "Var olmayan bavulumu açmayı ve yarın için var olmayan kıyafetlerimi yerleştirmeyi mi? Bunları kendim halledebilirim, hayali görevleri yönetmekte oldukça başarılıyım."

Gözlerinde eğlence parlıyordu. "Ama mecbur olmasanız kendi çarşaflarınızı değiştirmek ya da kendi ateşinizi yakmak istemezsiniz herhalde. Bu arada, anneme gerçekte neler olduğunu anlatmadığın için teşekkür ederim."

"Bir anlamı yoktu." Ona sırıttı. "Ayrıca, kuzenimin kafası yastığa bile değmeden Kitty'den gerçeği öğreneceğinden şüpheleniyorum. Kitty tanıdığım en kötü yalancı."

"Sanırım bu onun karakteri hakkında iyi şeyler söylüyor."

"Öyle. Kitty ayrıca tanıdığım en iyi *karaktere* sahip kişi." Adam onun yüzünü inceledi. "Senden daha mı iyi?"

"Ah, evet. Ben fazla alaycıyım," dedi hafifçe. "Kitty kötü olduklarını kanıtlayana kadar herkes hakkında iyi düşünürken, ben iyi olduklarını kanıtlayana kadar kimse hakkında iyi düşünmüyorum. Bu benim en büyük hatam."

"Biliyordum!" dedi, onu şaşırtarak. "Bunun benim en büyük hatam olduğunu mu?"

"Douglas'a tüm o mektupları *yazanın* aslında sen olduğunu."

Oh, hayır. Bir cevap oluşturmak için çabaladı. "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." Bir iniltiyi bastırdı. Ne kadar zekice bir yanıttı. *Bundan* daha iyisini yapmalıydı.

"Çekingen davranma," dedi. "İkimiz de kuzeninin bu kadar ustaca bir düzyazıyı asla beceremeyeceğini biliyoruz."

Bu iltifattan zevk almayı diledi ama yine de Kitty'ye verdiği sözü tutmayı umuyordu. "Neden öyle düşündün ki?"

"Çünkü Douglas'a gönderdiğin mesajlardan birinde, senin -daha doğrusu Kitty gibi davranarak senin- kötü olduklarını kanıtlayana kadar herkes hakkında iyi düşündüğünle ilgili aynı cümleyi kullanmıştın, vesaire, vesaire."

Oh, Tanrım. Bunu hatırladı mı? Telaşlansa mı yoksa gururu mu okşansa bilemedi. "Ben sadece Kitty'nin ilk yazdıklarını hatırlıyordum."

"Bundan şüpheliyim. İkiniz arasında açık ara daha zeki olan sensin. Kitty'nin böyle bir lafı bırakın yazmayı, aklına bile getiremeyeceğini söyleyebilirim."

Allah belasını versin. Neden bu kadar dikkatli olmak zorundaydı? Kitty, Cass'in sırlarını onu kandırarak kadar iyi saklamamış olmasına çok üzülecekti. "Kuzenim hakkında bunu nasıl bilebilirsin? Onunla daha yeni tanıştın. *Benimle* de yeni tanıştın."

"Doğru, ama aranızdaki farkları fark edecek kadar çok şey gördüm. Öyleyse neden kabul etmiyorsun? Kitty'nin Douglas'a yazdığı mektuplar aslında senin sözlerindi. Senin masalların. Senin nüktelerin ve gözlemlerin." Şimdi ona doğru yaklaşıyordu, yüzü kararıyordu. "Ve Douglas'ın kız kardeşi Kitty'nin çok zeki ve ilginç olduğunu hayal ettiğim onca yıl boyunca, aslında düşündüğüm sendin."

Sertçe yutkundu. Sesi kızgın geliyordu ama neden kızgın olabileceğini düşünemiyordu. "Fark eder mi?"

"Tabii ki önemli! Sizinle tanışana kadar Bayan Isles'a karşı hiçbir ilgim yoktu. Sadece büyüleyici mektuplar yazan Bayan Nickman'a ilgi duyuyordum. Ve şimdi bana ilgimi çeken kadının *siz olduğunuzu mu* söylüyorsunuz?"

Onun sözleri kalbinin göğsünde deli gibi çarpmasına neden oldu. "I . . . Mektupları yazan kişi ilgini mi çekiyor?"

"Gerçekten bu kadar kayıtsız olabilir misin?" Eliyle onun çenesini yakaladı. "Tabii ki öyle. Ve şimdi nedenini biliyorum."

"Neden?"

Koridorun loş ışığında bile gözleri parlıyordu. Onu ökseotunun altında öptüğü gibi değil, her zaman öptüğü gibi öptü.

Onu saran ve daha fazlasını istemesine neden olan bir sıcaklıkla onu öpen bir koca hayal etti.

Adam konuşmayı kestiğinde, yüzündeki aç ifade kadının lezzetli bir şekilde ürpermesine neden oldu.

"İşte bu yüzden," diye . "Çünkü bu ... bu *cazibe* ."

Adam onu tekrar öptü, sıcak ve sertti ve kadın öpüşmenin hayal ettiğinden çok daha fazlası olduğunu keşfetti. Adamın ağzı sadece onunkini kaplamakla kalmamış, dilini içeri sokabilmek için dudaklarını da ayırmıştı.

Oh. Güzel. Tanrım. Bu duygu *her şeyin* ötesindeydi. Özellikle de diliyle onun ağzına kur yapmaya başladığında, karnında arzu birikmesine neden olan ipeksi vuruşlarla içeri ve dışarı kaydırdığında.

Daha fazlasını arzulayarak kollarını adamın boynuna doladı ve ona doğru bastırdı. Adam bunu gerçekten deliliğe bir davet olarak algıladı ve onu kapıya doğru itti, böylece elleri onun yanlarında dolaşarak ve vücudu sanki onu içine çekmek istiyormuş gibi onunkiyle aynı hizadayken, onu alçakgönüllülükle öpebildi.

Anlıyordu, çünkü o da aynı şeyi diliyordu. Daha önce hiçbir öpücük bu kadar her şeyi tüketmemişti; talipleri tarafından dudaklarına kondurulan birkaç öpücük bunun yanında sönük kalıyordu. Öylesine enfes bir yoğunluğu aktarmayı başarmıştı ki, bu onun sızlamasına ve ona vereceği her şeyi istemesine ve ihtiyaç duymasına neden olmuştu. Ona verebileceği *her şeye*.

Çok geçmeden ağzını onunkinden çekip gözlerinin içine baktı. "İtiraf et, o mektupları sen yazdın. Cevabı zaten biliyorum ama senden duymak istiyorum."

Öpücüklerin şiddetinden hâlâ titreyen kadın, "Tabii ki onları yazdım," diye mırıldandı.

"Biliyordum," dedi, sesi memnuniyetinden dolayı sert çıkıyordu.

Kız ateşli bir karşılık verecekti ama adam onu tekrar öpmek için eğildi ve onun tadı ve onu ne kadar ustaca tuttuğu dışında her şey hakkındaki düşüncelerini yok etti. Cesur bir subay gibi onu fethediyordu ve kız direnmeye bile çalışmıyordu.

Tanrı onu korusun.

Heywood yaptığının yanlış olduğunu fark etti. Mektupları Cass'in yazdığını bilmesi bile bunu değiştirmiyordu. Mahkemeye vermesi gereken kişi Kitty'ydi, bu yüzden yapması gereken son şey Cass'i öpmekti.

O zaman neden duramadı?

Çünkü dudakları onu acıtıyor ve yakıyordu. Çünkü yıllarını, onu sayısız kez güldüren kadını merak ederek geçirmişti. Kitty olduğunu düşündüğü kadını. Ama başından beri Cass'ti. Şimdi, saatin geç olmasına rağmen, onu öpmeye devam etmek istiyordu. Neden olduğu umurunda değildi. Sadece onun tatlı ağzının her santimini keşfetmek, tatlı tadından zevk almak, kokusunu içine çekmek istiyordu - onu sertleştiren çiçekli bir şey.

Ya da belki de tepkisi.... kadının yumuşak bedeninin onunkine karşı hissettiği duyguyla körüklenmişti. Kahretsin, ama harika hissettiriyordu.

Dişleriyle kızın alt dudağını çekiştirdi ve kızın çıkardığı iniltiden zevk aldı.

"Bunu yapmamalıyız," diye fısıldadı.

"Haklısın. Ama yine de durmak istemiyorum. Ya sen?" Daha fazlası için geri döndü, onu saatlerce öpebilmeyi diledi.

Birden arkasındaki kapı açıldı. Kadın adamı itti ve adam da kapının açılmasına izin vermek için geri çekildi.

Hâlâ dürtülerini kontrol etmek için savaşıyordu ki hizmetçilerden biri dışarı baktı. "Özür dilerim lordum," diye mırıldandı, yüzü kızarmıştı. "Genç hanımın aşağıda olup olmadığından emin değilim."

"Ben buradayım." Cass hizmetçiye yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Lord Hazretleri de bana ev halkının Noel geleneklerinden bahsediyordu."

"Ohh!" Hizmetçinin yüzü aydınlandı. "Çok güzel olacak gibi görünüyor, Bayan Isles. Aile bazı ilginç Prusya geleneklerini getirdi. Eminim buradaki tatilinizden keyif alacaksınız."

"Yani geleneklerimiz sana çok yabancı gelmiyor mu?" Heywood, Cass'le konuşmasının yarıda kesilmesine sinirlenmiş bir tavırla sordu.

"Oh, hayır, lordum. Yani, ailenizin bir yıl önce burada yaşamaması ve bu yıl babanızın yasını tutuyor olmamız nedeniyle Noel kısmını henüz yapma şansımız olmadı, Tanrı ruhunu şad etsin. Ama kardeşiniz ve annenizin sorumluluğunda, yine de çok güzel olacak. Ya da düşes öyle söz verdi."

"O zaman öyle olacağını biliyorum." Yüz soğukkanlılıkla düzeltti. "Şimdi, bize biraz izin verirseniz, Bayan Isles'a söylemem gereken birkaç şey daha var."

"Elbette lordum." Hizmetçi odaya çekildi, ancak kapıyı kapatmadığını fark etti.

"Sabahleyin," dedi Cass'e, sesini alçak tutarak, "Kitty gibi davranırken Douglas'a nasıl mektup yazdığını duymak istiyorum."

"Çok meraklısın," dedi biraz da isyan edercesine. "Hem seni ne ilgilendirir ki?"

"Douglas'ın en yakın arkadaşı olarak, en azından onun çıkarlarını gözetiyor olmalıydım," dedi. "Hiçbir fikri olmadığı konusunda haklı mıyım?"

"Tabii ki yapmadı. Bunun neden 'onun çıkarlarını gözetiyor' olmanızı gerektirdiğini de anlamıyorum. "

"Çünkü kız kardeşlerin erkek kardeşlerine nasıl davrandığını bildiğimden, ikinizin bunca yıldır büyük bir şaka olarak onun gözünü boyadığınızı varsayıyorum."

"Saçmalama. Douglas ülkesi için savaşırken ona asla 'büyük bir şaka' yapmayız." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çok çekici göğsünün. "Sanırım *siz* de kandırıldığınız için kırgınsınız. Ama senin bu işle bir ilgin olduğunu bilmiyorduk, yoksa belki de bu kadar uzun süre devam ettirmezdik. Aslında, şimdi de hilemizi gizli tutarsan çok memnun olurum. Ve Kitty'ye bunu sana açıkladığımı söyleme. Ona söylemeyeceğime söz verdim."

"Neden?"

"Bu gece bunu tartışamam." Tekrar hizmetçiye baktı ve sesini alçalttı. "Çok yorgunum ve malum şahıs sayesinde kendi yatağımda bile uyuyamayacağım. Bu yüzden çekilsem beni affedeceğinizi umuyorum lordum."

"Elbette leydim," dedi, abartılı bir selam verirken onun ses tonuna uyarak. "Elbette."

Dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti ama sonra onu bastırdı. "Teşekkür ederim." Sonra reverans yaptı ve yatak odasına girerek kapıyı arkasından kapattı.

Uzun bir süre donup kaldı ve başını salladı. Daha önce hiç bu kadar sinir bozucu bir kadınla karşılaşmamıştı. Ya da daha büyüleyici biriyle.

Bu akılsızca düşüncesi için kendine lanet ederek aşağıya, kendi yatak odasına doğru yürüdü. Arzuladığı kadının -dumanlı gri gözleri ve saç tokalarından kaçan altın sarısı bukleleri olan kadının- bir varis olmaması yeterince kötüydü. Ama şimdi Cass'i öperken kendini kaptırdığına göre, Kitty'ye razı olmakta zorlanacaktı.

Cass'le arasına biraz mesafe koymaya başlamalıydı. Ve Kitty'ye odaklanmaya başlamalıydı. Bunu yarın yapacaktı.

O öpücükleri düşünmeden çok kötü.

Bölüm 5

Cass çok geç uyandı, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Belli bir beyefendinin öpücükleri insanın kafasını doldururken uykuya dalmak zordu. Uykuya daldığında şafak sökmek üzereydi. Şimdi kendini sümüklü böcek gibi hissediyordu.

Birdenbire birinin onu izlediğini hissetti. Başını kapıya çevirdi ve Kitty'nin kapının köşesinden baktığını gördü.

"Oh, şükürler olsun sonunda uyandın!" Kitty ağladı. "Bütün gün uyuyacağını sanmıştım. En az yarım düzine kez sana baktım!"

Cass iç çekti. Kuzeninin sınırsız enerjisinin onu yıprattığı günler oluyordu. Bu da o günlerden biriydi.

Sırtını kapıya dönmek için yuvarlandı. "Git buradan," diye mırıldandı.

"Ona aldırmayın," dedi Kitty. "Sabahları hep huysuz olur. demek istemedi. İçeri gelin."

Kitty'nin başka biriyle konuştuğunu fark etmesi Cass'in yatakta dikleşmesine ve yorganı boynuna kadar çekmesine neden oldu. Bu da ne böyle?

Sonra hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı bir duyguyla Kitty'nin içeri buyur ettiği kişinin Heywood değil, elinde kahvaltı tepsisi tutan genç bir kadın olduğunu fark etti. Elbette öyleydi - Kitty bile Cass'in yatak odasına bir *erkeği* sokacak kadar aptal olamazdı. Ve Cass bu kişinin Heywood olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramamıştı. Hem de hiç.

Yalancı.

Kitty yatağın ucuna oturdu. "Gwyn, bu Cass.

Cass, bu Gwyn, Heywood'un üvey kız kardeşi."

Bunu zaten tahmin etmişti. Gwyn annesinin daha genç bir versiyonuydu, sadece daha uzundu. Ve mavi yerine yeşil gözlü. Ama o

Annesi ve Heywood ile aynı çene, aynı çarpık gülümseme ve aynı burun.

Gwyn şaşkın bir ifadeyle Cass'e bakıyordu. "Sizinle tanışmak çok güzel. Kuzeninizin sizi uykunuzdan uyandırmasına ortak olduğum için özür dilerdim ama Kitty son iki saatini sizi överek geçirdi ve beni sizinle tanışmak için can atar hale getirdi."

Cass, "Kitty'nin sevdiği insanlar hakkında övgüler yağdırma eğilimi var," dedi. "Kardeşi Douglas'ı anlatmaya başlamasın."

"Çok geç," dedi Gwyn gülümseyerek. "Ama Douglas'ı zaten biliyorduk, Heywood da ondan övgüyle bahsettiğine göre."

Cass, dikkatini çeken hoş koku olmasaydı bunu fark edecekti. "O tepside kahve olma ihtimali yok, değil mi?"

Gwyn tepsiyi yatağın yanındaki masaya koyarken, "Gerçekten de öyle," dedi. "Kitty kahveyi çaya tercih ettiğini açıkça belirtti. Tıpkı Heywood gibi, aslında o da bu tercihinin uzun yıllar orduda görev yapmaktan kaynaklandığını iddia ediyor. Yirmi Beşinci Süvari Birliği'nin gizli bir üyesi olma ihtimalin yok, değil mi?"

Cass bir fincan doldurup krema eklerken güldü. "Hayır." Gwyn'den hoşlanacağını görebiliyordu. "Öyle olsaydım bile bunu itiraf etmezdim. Başka türlü nasıl gizli kalabilir ki?"

Gwyn kıkırdadı ama Kitty hiç eğlenmemişti. "Acele et ve kahvaltını yap," dedi. "Heywood bizi tek atlı açık bir kızakla karda koşturmaya davet etti!"

"Heywood kızağı nereden buluyor?" Cass sordu.

Cass bir dilim tereyağlı tost yiyip kahvesini yudumlarken Gwyn, "Babam bizimkini Prusya'dan getirmiş," diye açıkladı. "Orada kızaklar çok yaygın, bu yüzden annem İngiltere'de kızak kullanmak için yeterince soğuk olmadığını söyleyerek onu buraya getirmekten vazgeçirmeye çalıştı. Ama Lincolnshire'da kış havasının bol olduğuna yemin etti." Pencereyi işaret etti. "Görünüşe göre haklıymış."

Cass kahvesini pencereye götürdü, böylece dışarı bakabilecekti. "Tanrım," diye fısıldadı. "Burası tam bir kar harikalar diyarı, değil mi? Neredeyse bizim daha kuzeyde aldığımız kadar."

"Evet," dedi Kitty, sesi titreyerek, "yani yakın zamanda eve gidemeyiz. Bu oldukça endişe verici." Sonra yüzü aydınlandı. "Ama seninle birlikte kızakla gezmek için hava çok güzel. Giyin hadi."

"Neyin içinde? Balo elbisem ve dans terliklerimle mi?" Cass sordu, gerçi o da kızakla gezmeyi çok isterdi.

"Bunun için endişelenmenize gerek yok," dedi Gwyn. "Annem ve ben ikiniz için birkaç kıyafet hazırladık, çünkü her ikinizin de boyunu hemen biliyoruz. Ve eğer ikiniz de bizim ayakkabı numaralarımızı paylaşmıyorsanız, paylaşan bir hizmetçiden bot ödünç ."

Bununla birlikte Cass ve Kitty'nin iki hizmetçisi içeri girip çıkıyor, binicilik kıyafetleri, yürüyüş önlükleri ve iyi giyimli bir hanımefendinin dışarıda bir gezinti için ihtiyaç duyabileceği her şeyi getiriyorlardı.

Çok geçmeden Cass, Gwyn ve Kitty binicilik kıyafetlerini giymiş, sıcak tutacak dış giysiler bulmak için alt kattaki palto dolabına yönelmişlerdi. Pelerinlerini ve eşarplarını seçer seçmez Heywood ve kardeşi Armitage Dükü Sheridan da onlara katıldı. Cass dükü nerede görse tanırdı, çünkü o Heywood'un daha zayıf, daha ciddi, daha yeşil gözlü ve daha kahverengi saçlı bir versiyonuydu. Heywood tanıştırma faslını gerçekleştirdi ama Cass'e öyle geliyordu ki Dük'ün dikkati onları pek umursamayacak kadar dağınıktı.

Ancak Heywood neşeli görünüyordu ve gün ışığında oldukça farklı *görünüyordu*. Şimdi onun kahverengi saçlarının aslında güneş çizgileri taşıdığını ve bronzlaşmış teni gibi Portekiz'de uzun süre kaldığını gösterdiğini görebiliyordu. Dün gece Armitage Hall'da bile hava çok loş olduğu için adamın gözlerinin gülümsemesini yansıtacak kadar sıcak bir ela rengi olduğunu görememişti.

O kadar sıcaktı ki kalbi hızla çarpıyordu, ki bu sağlıklı bir şey olamazdı.

"Umarım siz hanımlar iyi uyumuşsunuzdur?" Heywood *ona* doğru bakıyor olmasına rağmen sordu kadının içini pelteye çevirdi.

O daha cevap vermeden Sheridan homurdandı. "Nasıl emin değilim "Kaçırılma sırasında *kimse* iyi uyuyamaz."

Bakışları kızaran Kitty'nin üzerinde yoğunlaştı. "Biliyorum bir şey söylemememiz gerekiyordu ama yorgundum ve düşes çok nazikti."
"

Heywood başını alaycı bir şekilde salladı. "Görünüşe göre haklıymışsın Cass. Annem gerçeği ondan öğrenmiş. Bu sabah tüm aile beni, eğer yaptıklarım yüzünden ikinizden biri bir skandala karışırsa bedensel zarar vermekle tehdit etti."

"Ama durumu biliyorlar, değil mi?" Cass, ailesinin kendisini eleştirmesi fikrinden anlaşılmaz bir şekilde rahatsız olarak sordu.

"Biliyoruz," diye araya girdi Sheridan. "Ve senin ve kuzeninin balodan eve dönerken kar fırtınasına yakalandığınız hikayesini desteklemekten mutluluk duyuyoruz." Gözlerini kardeşine dikti. "Malet'in gerçeği açıklayarak onların itibarını zedelemeyeceğinden *emin* misin?"

"Kitty ile olan şansını kaybettiğinden emin olana kadar olmaz. Ve artık onları benim aldığımı bildiğine göre, onları lekelemeye kalkışırsa onu herkesin önünde parçalayacağımı da biliyor. Ne de olsa ben de *onun* sırlarını biliyorum."

Kitty zayıfça gülümsedi. "En azından bu çılgın olaydan bir kızak yolculuğu çıkaracağız, değil mi Cass?"

"Gerçekten."

"Siz ikiniz çok fazla bağışlayıcısınız," dedi Gwyn. "Ben , bu eve çığlık çığlığa girerdim."

"Biliyoruz, abla," dedi Heywood kuru bir sesle. "Thorn harçlığından tek bir gine bile kesse kıyameti koparıyorsun."

"Doğru değil!" dedi sahte bir protestoyla. "En az iki gine olmalı."

Sheridan gözlerini devirdi. "Bu arada, sanırım ben gideceğim."

"Kızak gezisinde bize katılmayacak mısın?" Gwyn sordu.

"Korkarım ki hayır. Yapacak çok işim var. Zaten kızak sadece iki kişiye sığıyor ve Heywood her birinizi teker teker taşımaktan mutluluk duyuyor."

Gwyn burnunu çekti. "Heywood'un kızak sürmesine ihtiyacım yok. Misafirlerimizden birini kendim gezdirebilirim."

"Ooh, al beni!" Kitty ağladı. "Bana harabeleri göstereceğini söylemiştin."

Cass bir iniltiyi bastırdı. Böylece Heywood'la tek başına yolculuk etmek zorunda kalmıştı.

Kuzeni şimdi neyin peşindeydi?

"Eğer harabelere gideceksek," dedi Gwyn Kitty'ye, "planladığımızdan çok daha sıcak dış giysilere ihtiyacımız olacak."

"Bu durumda, sen ve Kitty dolabı biraz daha karıştırırken, Cass ve ben ilk turu atacağız." Heywood Cass'e baktı. "Tabii senin de harabeleri gezmeyi düşünmediğini varsayıyorum."

"Ben sadece karın güneş ışığında nasıl görüldüğünü görmek istiyorum. Ve tabii ki kızığınızın dayanıklılığını test etmek için. Harabeler umurumda değil."

Sırıttı. "Bu iyi, çünkü onları nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ne de olsa Armitage Hall'a geleli sadece birkaç gün oldu."

"Neden efendim?" diye takıldı Cass ona, "İngiltere'de ara sıra kaybolduğunu kabul eden ilk adam sizsiniz sanırım."

"Oh, sizi kandırmasına izin vermeyin!" Gwyn vestiyerden seslendi. "Yön bulma becerisine meydan okunduğunda diğer herkes kadar sinirleniyor. Eskiden bizi Berlin'in her yerine sürüklerdi, yürüyerek. -Bir yandan da nereye gittiğini bildiğinde ısrar ediyordu."

Heywood, Cass'e göz kırparak, "Nereye gittiğimi biliyordum," dedi. "Sizler şehri gezmek için manzaralı yoldan gitmenin değerini anlayamadınız."

Gwyn dolaptan bir elinde kürk bir manşon, diğerinde Cass'e uzattığı yün bir atkıyla çıktı. "Muhtemelen bunlara da ihtiyacın olacak, özellikle de Heywood kızakla 'manzaralı yollardan' gitmeye karar verirse. Dışarı çok soğuk."

Cass atkıyı boynuna sarıp ellerini manşonun içine sokarken Heywood homurdandı. "Senden daha iyi bir sürücü olduğum için beni kışkanıyorsun, Gwyn."

"Rüyada görürsün," dedi neşeyle. "İkinci bir kızığımız olmadığı için böyle söylüyorsun. Olsaydı, seninle yarışır ve bu sözleri sana yedirirdim."

Gwyn dolaba dönerken Cass'e, "Onu dinleme," diye . "Bırak kızığı, araba bile süremez o."

"Bunu duydum!" Gwyn seslendi.

Cass'i kapıdan çıkarırken hâlâ kıkırdıyordu. O da gülümsüyordu. Onun Gwyn'le şakalaşması Cass'a keşke bir ağabeyim olsaydı dedirtmişti. Kuzeni Douglas yeterli olmazdı - onun yaşındaydı ve yıllardır eve gelmemiştir. Ama kuzenini izlerken

Düşes'in çocukları birbirlerine karşı rahattılar.

seviyorlardı. Keşke de kardeşlerim olsaydı diye düşündü.

Sonra Heywood onu kızağa bindirmek için elini sırtına koydu ve tüm düşünceler yok olup gitti. Tanrım. Gezintileri için çok kalın bir pelerin seçtiğine sevinmişti. Aksi takdirde Heywood'un elinin sıcaklığı ayak parmaklarına kadar eriyecekti.

Ona verdiği tepki gerçekten aptalcaydı. O öpücükler bir yana, ona karşı gerçek bir ilgi duyması mümkün değildi. Muhtemelen kadınları hep böyle öpüyordu. Ama yine de onun yanında ata binme düşüncesi onu nefessiz bırakmıştı.

Bu olmazdı. Kalbini en son bir erkeğe verdiğinde fena halde hırpalanmıştı. Bu yüzden bu sefer ona daha iyi bakmalıydı. Heywood kızakta ona katıldığında, sert vücudu tam onunkine yaslandığında bu zor oldu. Kardeşi kızağın sadece iki kişilik olduğunu söylemiş miydi? Yalan söylemişti. Sadece bir buçuk kişi sığıyordu, özellikle de insanlardan biri ağır kaslı bir ordu subayı olduğunda. Heywood'la birbirlerine o kadar sıkıca sarılmışlardı ki, Heywood'un nerede bitip kendisinin nerede başladığını bilmiyordu.

Yüce Tanrım. Ne kadar iffetli olursa olsun, sadece ona bastırılma hissi bile kanını pompalıyordu.

O da bunu hissetmiş olmalıydı ki, karla kaplı iki çimenlik arasındaki yoldan , araziye ana yoldan ayıran huş ağaçlarının arasına doğru süzülürken ona bakmayı reddetti. Kızağın çanları neşeyle şıngırdıyor ve at yol boyunca emin adımlarla ilerliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Cass ana yola yaklaştıklarında sordu. Şimdi baş başa olduklarında kasvetli görünüyordu. "

Çok uzak değil." Derin bir nefes aldı. "Peki neden bana Kitty'den kardeşine mektupları nasıl yazdığını anlatmıyorsun?"

Şeytan alsın. Onun unutmuş olmasını umuyordu. "Bu ... um ... oldukça karmaşık."

"En iyi aldatmacaların hepsi ," dedi soğuk bir sesle.

"Öyle bir şey değildi." Cass ne kadarını açıklayacağını düşündü. Ama Kitty'nin adına bu sırrı saklaması için onu ikna etmek istiyorsa, muhtemelen ona her anlatmalıydı. "Douglas evden ilk ayrıldığında, Kitty

sadece sekiz yaşındaydı. Zaten okuma yazma öğrenmekte zorlanıyordu ama kardeşiyle mektuplaşmak, onu neşelendirmek için yanıp tutuşuyordu."

Cass ellerini saran manşona baktı. "Bunu kendisi yapmaya çalıştı ama el yazısı okunaksızdı, dilbilgisi berbattı ve ne söyleyeceğini bilmiyordu."

"Douglas anlayışla karşıladı, eminim. Ne de olsa o hala bir çocuktur."

"Babasının çocukları için karşılayamayacağı katı standartları bir çocuk. Ondan dört yaş büyük olduğum için bir nevi mürebbiyelik görevini üstlendim."

"*On ikide* mi?"

Omuz silkti. "Onu Kitty'yi eğitme konusunda tamamen yetenekli olduğuma ikna ettim. Böylece o da ben de onun öğrenme sorunları olduğu gerçeğini saklayabilirdik." Sesinin vefasızca çıktığını fark edince aceleyle ekledi, "Kitty tanışabileceğin en tatlı, en cömert kadındır, ama eminim fark etmişsindir, o, şey-"

"Çok parlak."

Cass iç çekti. "Sorun şu ki, hala babasını hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor ve yazma konusundaki zorluklarından dolayı utanıyordu. Mektupları her zaman ona vermek zorunda kalırdı ve o da her zaman mektupları okuma cüretini gösterirdi."

"Yani zeki görüldüğünden emin olmak için yazışmalarını devraldınız."

"Aynen öyle."

Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Ama Squire Nickman öleli iki yıl oldu. Bütün bunları Douglas'a açıklamış olmanız gerekirdi."

"Ve ona bu kadar sadık bir şekilde yazanın gerçekten kız kardeşi olmadığını mı bilsin? Kusurlarının ortaya çıkmasının utancını mı çeksin? Bunu ona yapamazdım. Babası öldükten sonra, çiçek açmaya başladı. Onun yanında neredeyse hiç konuşmazken, şimdi fikirlerini dinleyen herkese rahatlıkla söylüyor."

"Daha çok senin gibi."

Adama ters ters baktı. "Demek istediğim, babasının ölümünden beri farklı bir kadın oldu. O kadar da utangaç değil."

Ayrıca, bir kez bu plana giriştikten sonra geri dönmek zordu. Ülkemiz için savaşıırken Douglas'ı aldatmacamızın derinliği konusunda rahatsız etmek gerekli görünmüyordu." Başını kaldırıp ona baktı. "Bu senin için neden önemli? Neden bir şekilde ihanete uğramış gibi *davranıyorsun*?"

"Birazdan anlayacaksın," dedi ama yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Beklediği gibi arazide tur atmak yerine ana yola çıktılar. Çukurlar ya da diğer arabalar tarafından engellenmeyen kızak adeta uçarak ilerliyordu. Kısa bir süre sonra başka bir yola saptılar ve başka bir eve doğru gittiler.

Heywood sanki çok iyi tanıyormuş gibi küçük, köhne evin önünde durdu. Yıkık dökük kornişler, eksik kiremitler, karla kaplanmış sarmaşıklar ve bakımsız ön basamaklar, sahibinin evi terk ettiğinin işaretleriydi.

"Burası neresi?" diye sordu. "Gwyn'in bahsettiği harabeler değil, değil mi?"

Boğuk bir kahkaha attı. "Hayır. Onlar sadece öyle görünmek için yapılmış. Bu kalıntılar gerçek - malikânem Hawkcrest'in malikânesi."

"Malikâneniz mi?" dedi, buna inanmakta güçlük çekerek.

Gurur ve umutsuzluk arasında kalmış gibi eve baktı. "Babam, annesi, yani büyükannem *ona* bıraktıktan sonra burayı bana bıraktı. Her zaman ikinci oğula verilen bir mülktü ve bu nedenle de sahipsizdi. Bana eskiden oldukça iyi olduğu söylendi." Paltosunun cebinden katlanmış bir kâğıt çıkararak ona uzattı. "O zamanlar nasıl görüldüğünü buradan anlayabilirsiniz."

Onun ciddi ruh halinden çekinerek kâğıdı açtığında, yakınında güzel bahçeleri olan ve kırmızı tuğlalı duvarlarında sarmaşıklar büyüyen sevimli bir Palladyan evinin çizimini buldu. "Ne kadar farklıydı!"

"Yılların ihmali burayı harabeye çevirmiş. Armie Amca'nın biz yurtdışındayken babam için burayla ilgilenmesi gerekiyordu, ama belli ki görmezden gelmeyi tercih etmiş." Yüz hatları acıyla kazınmış bir şekilde ona baktı. "Tabii ki, evin bakımı için kullanması gereken kiralari cebe indirmekte bir sakınca görmedi."

"Kiracı mı? Kiracıları mı var?"

Derin bir nefes alarak başını salladı. "Evlerini onarmayı da ihmal etti. Lanet olası pislik." Kendini tuttu. "Kullandığım dil için özür dilerim. Sadece her baktığımda yeniden öfke ve umutsuzluğa kapılıyorum."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi. "Böyle güzel bir yeri ihmal etmek hiç kimse için vicdansızlıktır."

Ona gülümsedi. "İçeriye görmek ister misiniz?"

"Oh, evet!" Durakladı. "Üzerime kereste yağmadığı sürece tabii."

"Çok fazla olmasa da içerisi daha iyi durumda."

Kızaktan inmesine yardım etti ve atı bağladı. Basamakları tırmanırken, ufalanan parçalara basmasını engellemek için onu bir oraya bir buraya çekti.

Eve girdiklerinde, mermer zeminlerin ve duvarlardaki ahşap kaplamaların kalitesi karşısında şaşkına döndü.

Bahsetmiyorum bile. "Şu çarpıcı merdivene bakın!" Bir zamanların güzel parçasının oymalı meşe korkuluklarına ve tırabzanlarına baktı. Basamakların yeniden yapılması gerekiyordu elbette ama merdivenin hâlâ kendine has bir zarafeti vardı. Elini girift bir şekilde oyulmuş tırabzanın üzerinde gezdirdi. "Böyle bir işçilik asla ihmal edilmemeli."

"Katılıyorum," dedi, sesi boğuklaşarak. "Evin en sevdiğim bölümü. Nasıl tahmin ettin?"

"Belki aklını okuyabilirim."

Hâlâ tırabzanı okşayan eline baktı. "Bundan şüpheliyim. Eğer yapabilseydiniz, onaylamazdınız."

Adamın gözleri loş ışıktaki parlıyor, kadının omurgasında tatlı bir beklenti titreşimi yaratıyordu. "Ah?" diye boğuk bir ses çıkardı. "Peki neden?"

"Çünkü zihnim, *bana* o direğe dokunduğun kadar şefkatle dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyor." Eldivenlerinden birini dişleriyle çıkardıktan sonra *onun* elini kendi eline aldı ve eldivenini çıkardı.

Aman Tanrım. Buna *biraz* itiraz , değil mi?

Bunun yerine, bir ninny gibi orada durdu, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekledi. Ve adam avucunu sıcak, bıyıkları sert çenesine bastırdığında, bir zevk titremesi onu sarstı.

"Üşüdün mü?" diye sordu.

"Evet." Tamamen yalan değildi, değil mi?

Paltosunun düğmelerini açarak kendine doğru çekti, böylece paltoyu kısmen üzerine sarabildi. Kız kaşlarını kaldırıncı, "Paltoyu çıkarıp sana giydirmemden daha iyi olur. Bu şekilde vücutlarımızın ısını paylaşabiliriz."

"Evi gezmeye devam etmek çok zor olacak," diye alay etti.

Tek parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Yapmak istediğin bu mu?"

Bakışlarındaki yoğunluk başka tarafa bakmasını ve hatta konuşmasını bile imkânsız hale getirmişti. Başını hayır anlamında salladı, adamın gerçekte ne sorduğunun tamamen farkındaydı.

Bunu onu önce nazikçe, sonra daha hararetle öperek kanıtladı. Kadının yanıtı, ellerini açık sabahlığının içine ve beline doğru kaydırmak oldu; bu hareket belli ki onu öpücüğü derinleştirmeye teşvik ediyordu.

Adam kızın ağzını yağmalarken, dilinin her darbesiyle kızın direncini yumuşatırken birkaç dakika öylece durdular. Sonra kulağına giden yolu öptü ve "Yarisına kadar çok baştan çıkarıcısın," diye mırıldandı.

"Öyle bir niyetim yok."

"Bunu biliyorum." Dişleriyle kulak memesini çekiştirerek kanını ateşledi. "Seni bu şekilde öpmeye hakkım olmadığını da biliyorum."

"Bu doğru."

"Durayım mı?"

"Hayır," diye nefes aldı. Tehlikeli yaşamayı severdi.

Bir hırıltıyla eşarbını açtı, sonra yanağından aşağı, pelerini ile ödünç aldığı kapitone bonesinin kurdeleleri arasından görünen küçük boyun kısmına doğru öptü. Sonra boğazındaki çukuru öpüp dilleyerek onu pelteye çevirdi.

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin?" Onun beline sarıldı. "Benimle kötü yollara düşmek için mi?"

"İnan bana, öyle bir niyetim olsaydı seni mobilyasız, buz gibi bir malikaneye getirmezdin."

"Hava kurtardı," dedi hafifçe, sonra bakışlarıyla buluşabilmek için başını geri çekti. "Ama sadece tartışma uğruna, benimle nasıl . . benimle hınzırca ilişkiye girmeye nasıl devam ederdin? Daha sıcak bir yerde olduğumuzu varsayarsak. Ve daha rahat. Ve *eğer* böyle çapkınca bir şey yapacak olsaydın."

Gözlerinde ateş parlıyordu, o kadar sıcaktı ki bu fevri sözleri yüksek sesle söylemesi gerekip gerekmediğini merak etti. Sonra onu sırtını merdiven korkuluklarına dayayacak şekilde kaydırды.

Oh, canım. Başka bir kadın olsa paniğe kapılırdı. Ama onun bir beyefendi olduğunu iliklerine kadar biliyordu. Ona güvenebilirdi.

"Önce," dedi boğuk bir sesle, "üzerindeki tüm bu kışlık giysileri çıkarırdım. . seni vardiyarla ve başka hiçbir şeyle bırakmazdım."

Canlandırdığı görüntü kalbinin göğsünde çarpmasına neden oldu. "Kulağa *oldukça* kötü geliyor."

"Oh, daha yeni başlıyorum." Nabzının deli gibi attığı şakağına uzun bir öpücük kondurdu. "Sonra, o asi buklelerini aşağı indirir ve parmaklarımın arasından geçirirdim."

"Buklelerimin 'asi' olduğunu nereden bildin?"

"Onları nasıl toplarsanız toplayın ve tokalarla tutturun, yine de isyan edecekler." Sesini çıplak bir fısıltıya indirerek, "Ve ben asi, asi bukleleri *severim*. Özellikle asi, asi bayanlar için çok uygunlar."

"Ben asi ve kural tanımaz değilim," dedi sertçe. Ama bazen öyleydi ve ikisi de bunu biliyordu.

"İkimizi de tahrik edip sonra, vardiyayı başının üzerinden kaydırır ve tüm çıplak ihtişamınla sana iyice bakmak için geri çekilirdim."

Nefesi boğazında düğümlendi. "İyice bakabilecek miyim? çıplak mısın?"

Gözlerini kırıştırdı. "Bir tane ister misin?" "Elbette."

"Yine de *hiç* de asi ve kural tanımaz değilsin," diye alay etti.

Çenesini uzattı. "Sadece daha önce hiç soyunmuş bir erkek görmedim. Bu yüzden biraz merak ediyorum."

"Sadece birazcık, ha?" Kulağına doğru eğildi. "Senin için, tatlım, çıplak kalana kadar giysilerimin her bir parçasını çıkarırdım."

birlikte." Adamın nefesi hızlı ve sıcak bir şekilde kızın yanağına değdi, zaten kızardığı için sıcaktı. "O zaman ben de dokunmaya başladım."

"Dokunmak mı?" diye ciyakladı.

Bir parmağını hafifçe boynundan aşağıya, sonra da bir göğsünün kıvrımında gezdirdi. "Seni kollarımda bayıltana kadar göğüslerini ellerimle ve ağızımla okşardım."

Parmağı meme ucunun etrafında dolanırken nefesi hızlı hızlı kesiliyordu. Adamın çıplak parmağının çıplak meme ucunda dolaştığını gerçekten hissedebildiğini hayal ediyordu, ancak tamamen giyinik olduğu için bu pek olası değildi.

"Ve sonra ..." dedi, başparmağı şimdi meme ucunu ovuyor, daha fazlası için özlem duymasını sağlıyordu.

Adam durakladığında, "Peki sonra?" diye sordu. Yüce Tanrım, şimdiden onun kollarında kendinden geçmişti. Daha ne kadar olabilirdi ki?

Aniden ondan uzaklaştı, nefesi sert soluklarla geliyordu. "Bunun hakkında konuşmayı bırakmalıyız. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce."

Bu hızlı değişim onu hazırlıksız yakaladı. "Ama sen ."

"Yapabilirim. Benim için ne kadar kolay olacağını tahmin bile edemezsin..." Hayal kırıklığıyla bir nefes çekti. "Ne yazık ki bu doğru olmaz. Seninle olmaz."

"Anlıyorum." Anladı. Mantıklı davranan o olmuştu. Ve derinlerde bir yerde bunu takdir ediyordu.

Çok . Çünkü onun göğsünü ağızıyla okşamayı fikrini hâlâ aklından çıkaramıyordu. Bunu onunla denemek istiyordu. Çaresizce.

Sonra sözlerinin geri kalanı acımasız bir güçle ona çarptı. "Ne demek 'Seninle değil'? Bakire olduğum için mi? Beni aslında çok iyi tanımadığın için mi?" Sertçe yutkundu. "Yoksa başka birini istediğin için mi?"

Saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Hiçbiri değil. Gerçi bunların hepsi *olmalı*."

"Anlamıyorum."

"Biliyorum." Ağır bir nefes verdi. "Daha önce neden bir şekilde ihanete uğramış gibi davrandığımı sormuştun. Şimdi sana nedenini söyleyeceğim."

Fuayede volta atmaya başladı. "Kitty'yi kurtarmaya yardım etmeyi kabul ettiğimde gizli bir amacım vardı. O zamana kadar kafamda onun kim olduğuna, neye benzediğine dair bir fikir vardı. Onun mektupları - *senin* mektupların- beni birçok savaşta ayakta tutmuştu. Douglas benim bu yönümü biliyordu ve eğer ben ondan, o da benden hoşlanırsa Kitty'yle evlenmeme izin verip vermeyeceğini konuşmuştuk."

Midesi çalkalanmaya başladı. "Ama Kitty düşündüğün gibi biri değildi, benim sayemde."

Başını salladı. "Ne yazık ki onunla evlenmek istememin nedeni değişmedi."

İçini bir ürperti kapladı. Bunun nereye varacağını görebiliyordu. Özellikle de Heywood ona bakmadığı için. "Kitty'nin servetine ihtiyacın var."

Eliyle çevresini işaret ederek, "Mirasımın hakkını vermek istiyorum. Ancak malikâne ve kiracı çiftlikler o kadar köhne ki, ordu bir albayın komisyonunun satılmasına izin vermediği için onarımlar sahip olduğumdan daha pahalıya mal olacak. Ve malikaneyi için gerçekten de büyük bir meblağ gerekecek."

Ona kendi servetinden bahsetme isteğine direndi. Onu gerçekten parası için değil de kendisi için isteyip istemediğini bilmek onun için çok önemliydi. Eğer ona şimdi söylerse, asla ama asla emin olamayacaktı. Bu riski göze alamazdı.

"Yani Kitty'ye kur mu yapacaksın?" diye sordu, kıskançlığı sesinden uzak tutmak için umutsuzca mücadele ederek.

Ona doğru döndü. "Aptal olma. Elbette Kitty'ye kur yapmak istemiyorum. Ne şimdi, ne de başka zaman."

Oh, şükürler olsun. Buna katlanabileceğinden emin değildi. "Neden? Zeki ve esprili olmadığı için mi?"

Onu sarsmak istercesine kollarından tutarak, "Çünkü kuzenini arzuladığım bir kadınla evlenemem. Kitty'yle evlenseydim, sen hep yakınımda olurdu. O senin en yakın akrabası. O ve ben annesini ziyarete gittiğimizde seni görürdük. *Ben* seni görürdüm."

Bu sözlerin onu nasıl yaraladığını saklamak için savaşıarak ondan uzaklaştı. "Ben de evlenirsem olmaz. Evlenebilirim, biliyorsun. Ben bir erkeğin ilgisini çekemeyen zavallı bir kadın değilim. Mevsimim geldiğinde-" "Bir koca bulabileceğinden hiç şüphem yok, inan bana," dedi

içi boş bir sesle. "Ama yine de aynı aileden olacaksın. En azından seninle akraba olmayan başka bir kadınla evlenirsem, seni bir daha hiç görmeyecek şekilde işleri ." Sertleşti. "Ama Kitty'nin hayatında olmaya devam edersen olmaz, ki tabii ki olacaksın."

Gerçek aniden kafasına dank etti. "Mektuplardaki Kitty'nin Douglas'ın kız kardeşi, yani mirasçısı olmamasına bu yüzden bu kadar kızgınsın."

"Tam olarak kızgın değilim," dedi. "Sadece seçeneklerimin azlığı cesaretimi kırdı. Ya bir varisle evlenip emekli olabilir ve mülkümü düzene sokmaya odaklanabilirim. Ya da mülkü büyük bir zararla satar, orduda hizmet etmeye devam eder ve bir subay maaşıyla ailemi geçindirmeye çalışırım ki bu da çok fazla bir şey değil."

"Ama ikinci durumda en azından mutlu bir evliliğiniz olur," diye cüret etti.

"Ah, ama bunun tadını çıkarmak için fazla olmazdı, değil mi? Karımı yanımda savaşa *götüremezdim, götürmezdim*. Orası kadınlara göre bir yer değil. Ya da çocuklara, bu konuda. Bu yüzden birkaç yılda bir, izin alabildiğim zamanlarda ailemi görmeye katlanmak zorundaydım. Nasıl bir hayat bu? İtiraf etmeliyim ki hoşuma gitmiyor."

"Belki daha iyi bir göreve atanabilirsin," dedi. "Kolaylıkla bir eş alabileceğin bir yer."

"Daha iyi bir görev istemiyorum. *Gerçek* hayatıma Hawkcrest'te başlamak istiyorum. Orduya hizmet etmem babamın hayaliydi, benim değil. Annem yaşlanırken ve Sheridan'ın düklük mülkünde yardıma ihtiyacı varken, burada olmak istiyorum. Onlar için. Kendim için."

Zorla gülümsedi. "İşte bu yüzden bir varisle evlenmen gerekiyor." "Evet."

"O zaman biriyle evlenmelisin," dedi ve kapıya yöneldi, şimdi bir şey yapmadan ya da ona her zaman pişman olacağı bir şey söylemeden önce Armitage Hall'a dönmek için çaresizdi.

Bölüm 6

Kar bir hafta boyunca erimedi, daha doğrusu geceleri donarak buz tabakasına dönüşecek kadar eridi ve bu da yolları geçilmez hale getirdi. Noel arifesinin ertesi günü ilk kez gerçek bir çözülme gördüler.

Heywood günün büyük bir bölümünde içeride kapalı kalmaktan hiç hoşlanmamıştı ama bunun sahip olamadığı tek kadınla vakit geçirmek anlamına gelmesinden nefret ediyordu. Özellikle de Cass -ve Kitty-farklı şekillerde de olsa ailesini bu kadar etkilemişken. Kitty'nin tatlı doğası kalplerini, Cass'in mantıklı davranışları ve esprili cevapları ise akıllarını kazanmıştı. Bu arada, geçen haftayı ökseotundan, kızak gezintilerinden ve *ondan* kaçarak geçirmişti.

Ama karların erimesiyle birlikte, günün geç saatlerinde onu aramak için salona gelmişti. Bunu olabildiğince ertelemişti ama şimdi Malet'le nasıl başa çıkacaklarını ve böylece hanımların itibarına en az zararı nasıl vereceklerini danışmaları gerekiyordu. Yine de bir an kapıda durup Gwyn, annesi, Cass ve Kitty'nin zencefilli çörekten bir ev inşa etmek için çeşitli planların değerlerini tartışmalarını izledi.

Cass bu sabah bir bekârın rüyası gibi görünüyordu. Gwyn'in elbiselerinden birini giymişti -köpüklü çikolata-kahverengi şekerleme görünümlü bir şey- üzerine biraz dar geliyordu, bu da vücudunu büyük bir avantajla sergilediği anlamına geliyordu. Dantelli fistosunun altından göğüs dekoltesini bile görebildiğini hayal etti. Saçları, çözmek istediği gevşek bir düğümle dağınık bir şekilde toplanmıştı ve yanakları ve dudakları ateşten çıkmış kirazlar gibi pembeydi.

Kirazları severdi. Parmaklarından akan suyu yalamayı seviyordu. Cass'in üzerindeki her şeyi yalamaktan mutlu olurdu, göğsünü, dolgun dudaklarını ya da-

Şeytan alsın! Bu işkenceye daha ne kadar katlanmak zorundaydı? Hawkcrest'teki o ara onu neredeyse öldürüyordu; ne kadar tahrik olduğunu görmemesi için mücadele ederken, ona ne yapmak istediğini anlatması için onu nazikçe cesaretlendiriyordu. Bunun gibi bir sürü karşılaşma daha yaşasaydı, onunla evlenmesi için yalvaracak ve sonuçlarına katlanacaktı.

Tanrı'ya şükür ki o anda Gwyn onu fark etti, ayağa fırladı ve onu masaya çekmek için acele etti. "Beraberliği bozmalısın. Kitty ve annem zencefilli kurabiye eserimizin Armitage Hall gibi görünmesini istiyor. Cass ve ben bunun bir peri masalı şatosu olması gerektiğini düşünüyoruz."

"Sorununuzu kolayca çözebilirim." Bir dilim zencefilli çörek aldı ve ucundan ısırıldı.

Kadınların nefesi kesildi ve Gwyn bir parça daha almak için uzanan adamın eline vurdu.

"Ne?" diye sordu. "Yeterince zencefilli çöreğiniz olmadığında, anlaşmazlığınız çözülür."

"Sen tam bir *erkeksin* Heywood," diye homurdandı Gwyn.

"Eğer beni aşağılamaya çalışıyorsan, kardeşim, daha çok çabalaman gerekecek." Hiç pişmanlık duymadan ona sırtıttı. "Dürüst olmak gerekirse, siz hanımlar nasıl bir zencefilli çörek evi yapacağınızı tartışacak kadar *kadınsınız*."

"Lord Hazretleri haklı," dedi Kitty. "Azı dişlerinden dağlar yaratıyoruz."

Cass bir kase dolusu beyaz maddeyi karıştırırken onu nazikçe "Köstebek tepeleri," diye düzeltti.

"Şimdi, gördün mü? İşte demek istediğim bu." Kitty burnunu çekti. "Azı dişi ya da köstebek yuvası olmasının önemi var? Hepsi aynı."

Heywood kahkahasını bastırarak bir parça daha zencefilli çörek aldı, kenarından bir parça kopardı ve hanımların dikkati dağılmışken ağzına attı.

"Heywood Wolfe, hemen kes şunu!" dedi annesi. "Yarınki ziyafeti hazırlamakla meşgulken Cook'a daha fazla zencefilli çörek yaptırmak zorunda kalırsak seni Noel yemeğinden men ederim!"

"Hayır, yapmayacaksın," dedi. "En sevdiğiniz oğlunuzu hiçbir şeyden men etmezsiniz."

"Sen onun en sevdiği oğlu değilsin," dedi Gwyn. "Thorn öyle."

"Saçmalama," diye anneleri. "Ben torpil yapmam."

Heywood sırtıttı. "İstediğin kadar rol yap, anne. Diğerlerinin önünde sırrını saklayacağım." Sesini sahne fısıltısına indirdi. "Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz."

"Bunu Thorn ve Grey'in önünde tekrarlaman için sana meydan okuyorum," dedi Gwyn. "Her an burada olabilirler ve seni bir zekâ savaşında yenmelerini izlemeyi tercih ederim."

"Yen beni!" Heywood dedi ki. "Hiç şansın yok."

"Bu Noel'de dayak ya da kavga olmayacak," dedi annesi kararlılıkla. "Yıllardan beri ilk kez Noel'de tüm çocuklarım bir arada olacak ve ben de bunun tadını çıkarmak istiyorum."

Kitty bu etkileşime kıkırdıyor olsa da Cass bunu görmezden geliyordu.

Cass *onu* görmezden geliyordu, bu da *ona* sinir bozucu geliyordu. Sandalyesinin yanına doğru yürüdü. "Kasenin içinde ne var?"

"Buzlanma."

"Zencefilli çöreği yaldızlamayacak mısın?" Çocukluğunun zencefilli kurabiye evlerini hatırladı, altın rengi ve ışıltılı ve bir çocuk için çok cazipti.

Gwyn kararlı bir şekilde, "Yaldız kullanmak yok," dedi. "Çocuklar için tehlikeli." "Nasıl yani?"

"Çünkü gerçek altın varak alamıyoruz, sadece Hollanda folyosu alabiliyoruz. Ve Hollanda folyosundaki bakırın çocuklar için zararlı olduğuna dair pek çok rapor var."

"Ah." Para. Her zaman pis paranın eksikliğiyle ilgiliydi. Onun için bile. Cass'in kâsesine baktı. "Krema ne aromalı?" diye sordu, gerçi çocukken annesine sayısız zencefilli kurabiye evinde yardım ettiği için bunu zaten biliyordu.

"Vanilya, elbette. Ama parçaları bir arada tutacak kadar sert olduğundan emin değilim. Daha fazla şekere ihtiyacım olabilir."

Kız onu durduramadan parmağıyla bir topak yaladı. "Hmm. Katılıyorum. Kesinlikle şekere ihtiyacı var."

Cass'in gülümsemesi onu hazırlıksız yakaladı. Gülümsemesi, güneşin bir bulutun arkasından çıkmasını izlemek gibiydi ve ona günün her şeye rağmen iyi geçebileceğine dair umut veriyordu. Neden böyle güzel bir gülümsemesi olmak zorundaydı?

Annesi kaseyi kaptı ve onun ulaşamayacağı bir yere koydu. "Şunu keser misin? Bütün emeğimizi yemeye devam edersen, elimizde hiçbir şey kalmayacak. Git bir işe yara ve kardeşini getir. Uşaklar balo salonunda ağacı kurmaya başladılar bile. Grey ve Bea -ve sonra Thorn- gelene kadar ağacı süslemeyi düşünüyordum, ama kar henüz kısmen eridiği için bu oldukça geç olabilir. Bu yüzden en azından bir başlangıç yapmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Yarın vaktimiz olmayacak ve çocukları Boks Günü'nde hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum."

"Boxing Day. Doğru." Ailesi Prusya'da yaşıyor olsa da, anne babasının Noel'in ertesi günü İngiliz geleneklerine uyarak hizmetçilere kutu dağıttığını hayal meyal hatırlıyordu. Ama evden ayrıldıktan sonra bu konu hakkında bir daha düşünmemiş ve bu uygulama hafızasının derinliklerinde kaybolup gitmişti. "Bu çocuklar zencefilli çörekten yapılmış Armitage Hall'u mu yiyecekler?"

"Zencefilli bir *kale* yiyecekler," diye onu azarladı Cass, ama gözleri dans ediyordu. "Tabii önce bütün parçalarını yemezsen."

"Sadece bir tane daha..." dedi ve bir parça daha zencefilli çörek almak için uzandı.

Annesi elini tokatladı. Sertçe.

"Ah!" dedi kaşlarını çatarak elini ovuşturarak. "Siz hanımların onu koruma şekline bakınca gerçek altın sanırsınız."

"Altın olsaydı Sheridan'ı çağırmana *gerek kalmazdı*," dedi Gwyn yumuşak bir sesle. "O zaten burada bunun değerini hesaplıyor ve bununla hangi faturaları ödeyeceğini düşünüyor olurdu. Ne yazık ki altın *değil*."

Heywood'un bakışları Cass'e kaydı. "Eğer öyle olsaydı, Sheridan bunun için *benimle* savaşmak zorunda kalırdı," dedi.

Cass'in yanaklarında, her yerini sızlatan bir kızarıklık belirdi. Sonra bakışlarını Cass'ten kaçırdı ve Cass'in kendini çaresiz hissetmesine neden oldu. Tanrım, ama bundan nefret ediyordu. Bu hiç adil değildi. Ne istediğini *biliyordu*. Sadece bunu talep etmeye hakkı yoktu.

Artık hayal kırıklığına uğramıştı, Sheridan'ı bulmak için ayrıldı. Cass'le Malet hakkında yapacağı herhangi bir konuşma beklemek zorundaydı. Çünkü Heywood onu yalnız yakalarsa, yaptıklarından sorumlu tutulamazdı. O zaman elinde

onunla evlenmekten başka çaresi yoktu. Malet'in aksine, onu ne kadar arzuluyor olursa olsun, bir kadını asla baştan çıkarmaz ve terk etmezdi.

Zavallı Valeria'nın cansız bedenini hatırlamaktan kurtulup kardeşini aramaya koyuldu. Bir zamanlar amcalarının, sonra da babalarının çalışma odasındaki masanın üzerindeki kâğıt yığınlarının arasından Sheridan'ı bulup çıkarması çok kısa sürdü. Heywood'a hiç de evi gibi gelmeyen ama aslında evi olan bir yerde bulunmak ne kadar da tuhaftı.

Sheridan'a "Annem seni istiyor," dedi.

Sheridan bitkin bir ifadeyle sandalyesini masadan geriye doğru itti. "Ne için?"

"Ağaç balo salonuna dikildi. Yine de ona seni bulamadığımı söylememi istersen . . ."

"Hayır, ben giderim." Sheridan ayağa kalktı. "Beni tatmin edecek şekilde çalışmasını sağlayamadığım rakamları incelemekten biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Resimli pencereleri olan uzun salonda ilerlerken Sheridan durup buz tutmuş çimenlere ve saçakların altında eriyen buz sarkıtlarına baktı. "Yollar geçilebilir hale gelir gelmez Malet'in burada olacağının farkındasındır. Eğer amacı senden ve Douglas'tan intikam almaksa, en azından Kitty'yi geri kazanmaya çalışacaktır. Ya da seninle hesaplaşacaktır."

"Doğru. Ama buraya gelmesi biraz daha uzun sürer. Kuzeye gitmiş olacak." Kardeşi gerçeği söylemesi için onu sıkıştırdıktan sonra Sheridan'a her şeyi anlatmıştı. Neredeyse her şeyi yani. Sheridan'ın Kitty ve Cass'le yaşadığı ikilemden haberi yoktu.

"Buraya gelirse onunla başa çıkmak için bir planınız var mı?" Sheridan sordu.

"Ben biliyorum. Kapıya geldiğinde, planım onu kalbinden vurmak."

Sheridan ona şüpheyile baktı. "Ve sonra asılacaksın."

"Ah, evet," dedi kuru bir sesle. "O küçük hâlâ çözemedim."

"Başka bir deyişle, bir planınız yok."

Heywood başını hayır anlamında salladı. "Asıl planım Kitty'ye kendim kur yapmak, sonra da Malet'in ulaşamayacağı bir yerde tutmak için onunla evlenmektir. Ama şimdi ..."

"Kitty'nin biraz ... biraz ... olduğunu keşfettiğinize göre ."

"Donuk zekalı mı?"

"Ben de 'safdiyecektim," dedi Sheridan sert bir şekilde.

"O da var," dedi Heywood. "Ve gerçekten, bir eşte belli bir miktar saflığı kabul edebilirim." Yine de Cass'i daha çok seviyordu çünkü o, erkeklerin dürtüleri olduğunu bile bilmeyen, gözleri fal taşı gibi açılmış masumlardan değildi. Bu, hayatının büyük bir silahlı kamplarda geçirmiş bir asker için ferahlatıcı bir şeydi. "Ama bir evi idare edecek sağduyudan yoksun bir kadınla evlenmek istediğimden emin değilim."

Sheridan, "Bir eş aradığınızı fark etmemiştim," dedi.

"Öyle değil *mi*? İkimizin de büyük servetleri olan eşlere ihtiyaç duyan mülkleri var. Aslında Kitty'yle sen evlenmelisin. Bana oldukça büyük bir çeyizi olduğu söylendi."

Sheridan Heywood'un yüzüne baktı. "Belki de bir varisle evlenmek istemiyordumdur. Belki de Kitty'nin kuzeni Cass'i daha çekici buluyorum."

Kıskanç bir öfke dalgası Heywood'un sakinliğini bozdu. "mi?"

Sheridan kahkahalara boğuldu. "Keşke şu anda yüzünü görebilseydin. Düpedüz katil gibi görünüyorsun."

Heywood koridorda onun önünde yürümek için döndü. "Bu çok saçma."

"Cass'e bir kurdun kuzuya baktığı gibi bakıyorsun. O da *sana* bir-"

"Bir kurttan korkan kuzu mu?" diye ısırdı, Sheridan'ın tanımlamasından hiç hoşlanmamıştı.

"Daha çok çobanına bakan bir kuzu gibi. Size güveniyor. Buraya nasıl geldiğini düşününce nedenini anlayamıyorum ama biliyor. Yani eğer niyetin onurlu değilse-"

"Nesin sen, onun vasisi mi? Cass seni ilgilendirmez."

Bunu o kadar güçlü bir şekilde söyledi ki Sheridan kaskatı kesildi. "Bağışlayın beni. Hakaret etmek istememişim."

Lanet olsun. Yıllarca ayrı kaldıktan sonra, kardeşiyle son birkaç haftadır yeni bir ilişki kurmaya başlamışlardı. Heywood buna zarar vermek istemiyordu.

"Biliyorum." Heywood parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "İyi niyetlisin. Ama bu işin dışında kalmanı tercih ederdim."

"Pekâlâ. Sadece ailemizin itibarına zarar vermeyin. Annem için üç ölü kocası hakkındaki dedikodulara katlanmak yeterince zor. Eğer uygunsuz bir şey yaparsan, bu hepimize kötü yansır."

Heywood bu uyarıya sinirlense de ağabeyinin haklı olduğunu biliyordu. "Yapmayacağım. Yemin ederim."

"Bir şey daha var. Bir varisle evlenmeye kararlı ve Cass'in ihtiyacın olduğunu düşündüğün kişi olmadığını biliyorum. Ama mutluluk da kriterlerinizden olmalı. Eğer başka bir kadınla mutlu olamayacaksanız, bunu da göz önünde bulundurmalısınız. Çünkü İncil'deki bir ayetten alıntı yaparsak, malını mülkünü kurtarır ama ruhunu kaybedersen bunun sana ne faydası olur?"

Heywood dişlerini sıktı. "Seni asla dindar bir adam olarak görmedim."

"Seni asla aptal yerine koymadım. Ama beni yeniden sorgulamaya itiyorsun.
bu varsayım."

Heywood olduğu yerde durarak kardeşine döndü. "Yani sorumluluklarımdan kaçmam gerektiğini düşünüyorsun. Arzularım uğruna, büyükannemin bana emanet ettiği kiracıları ve mülkleri terk etmem gerektiğini."

"Hayır, eğer 'dürtüleriniz' bundan ibaretse değil. Ama daha fazlasını hissediyorsan ..."

"Ne gibi? Aşk gibi mi?" Homurdandı. "Bunun kölesi olacak kadar aptal değilim. Annemle babamın sevgiliden çok arkadaş olduklarını düşünürsek, sen de olmamalısın."

"Bu *onların* evliliği idi. Sen kendi evliliğini kurmalısın."

Heywood kendi kalbini taklit etmek istemedi. Kalbini korumak daha güvenliydi. Çocukken savaşa gönderilmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Evet, aristokrasinin yolu buydu ama o kendi çocuklarıyla bu yola girmeyi reddediyordu.

Kendi çocukları mı? Şimdi de çocuk sahibi olmayı mı düşünüyordu?
Bu nasıl bir çılgınlık?

Misafir odasına ulaşmışlardı ama yarı inşa edilmiş zencefilli kalenin yanında kimse yoktu. "Lanet olsun. Hanımlar gitmiş," dedi Sheridan'a.

"Balo salonuna,
muhtemelen." "Doğru."

İkisi de oraya gittiler.

Ama Heywood'un zihni dağınık düşüncelerle doluydu. Cass'in onun üzerindeki etkisi neydi de aklını başından almıştı? Ve neden çekici kuzeni yerine Kitty'yi arzulamıyordu?

Çünkü her zamanki gibi bir illüzyon istiyordu. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Çocukken, ordunun heyecan verici bir meslek olacağını hayal etmişti. Ama heyecan sandığı şey aslında can sıkıntısı, savaş ve aile özlemiyle geçen uzun dönemlerden oluşan bir bataklıktı. Kitty'yi kendisi için mükemmel bir eş olarak hayal etmişti, mülkünün yeniden canlanmasını finanse edebilecek bir eş. Oysa Kitty'nin hayal ettiği kadından çok farklı olduğunu keşfetmişti.

Sheridan'la birlikte balo salonuna girdiklerinde, hanımlardan üçünün hediyeleri köşedeki ağaca asmış olduklarını gördüler. Kitty bir şeyler almaya gitmiş olmalıydı, çünkü bir tek o yoktu.

İçeri girdiklerinde Cass'in yüzü aydınlandı. "Oh, güzel, ikiniz de buradasınız. Bunu en tepeye koymak istiyorum." Gözlerini ona dikerek, yıldız şeklini vermek için dalların etrafına sarılmış cicili bicili bir süsü havaya kaldırdı. "Cicili bicili yıldızların bile üzerimizde parlayabilecekleri bir yere ait olduklarını düşünüyorum."

"Katılıyorum." *Ve sen benim kollarıma aitsin.* Ne yazık ki bunu söylemeye hakkı yoktu.

"Bunu benim için ağacın tepesine koyar mısın?" diye sordu, kalbinin sıkışmasına neden olan bir parıltıyla.

"Daha da iyisi, onu oraya kendin yerleştirmene yardım edeyim." Bir sandalyeyi ağacın yanına sürükledi, sonra onu belinden tutup sandalyenin üzerine kaldırdı.

"Ah!" diye haykırdı, sandalyeden ona bakarken gözleri ısınıyordu.

Kadının belini bir türlü bırakamıyordu - onu bir yerdeki yatak odasına götürüp ... düşünmesine neden olan hoş biçimli belini.

Annesi kısık bir sesle, "Heywood," diye azarladı. Doğru ya. Tabii ya. Cass ona göre değildi.

Onu bıraktı ve geri çekildi, ne Cass'in ne de annesinin yüzündeki özlemi görmemiş olmasını umuyordu. Yine de ne yapabilirdi ki?

Cass gittiğinde? Geçen haftadan sonra onu bir daha göremeyeceğini hayal bile edemiyordu.

Ağacın tepesine yıldızını yerleştirmek için uzandı ve adamın kanı ısındı. Kadının düzgün ayak bileklerini ve hatta çoraplı baldırlarının bir kısmını görebiliyordu. Yüce Tanrım, bu saplantılı -son derece akılsızca- dürtüleri kontrol altına almak zorundaydı.

"Peki Cass," dedi annesi, "evde hoşlandığın bir talibin var mı? Kim senin dönüşünü dört gözle bekliyor olabilir?"

Gerildi, kızın ne diyeceğini görmek için bekledi. Talipleri olabileceği hiç gelmemişti.

Cass onun bakışlarından kaçındı. "Şu anda değil, hayır. Ama Kitty'yle birlikte Londra'da bir sezon geçireceğim, o zaman bir talip bulacağımı umuyorum."

Sheridan gülümseyerek Heywood'la alay edercesine, "Birden fazlasını çekeceğini söyleyebilirim," dedi.

Heywood onu görmezden geldi. "Öyle olacağını söyleyebilirim."

"İkiniz de çok nazıksınız." Cass onun bakışlarını kendi yürek burkan bakışlarıyla karşıladı. "Aşağı inmeme yardım eder misiniz, efendim?"

"Tabii ki hayır." Adam kızın belini kavradı ve onu sandalyeden kaldırıp yere bıraktı. Ama bir kez daha, onu bırakacak gibi görünmüyordu. Kızın beli adamın ellerine mükemmel bir şekilde oturmuş gibiydi ve gözleri dumanlı grinin çekici bir tonundaydı.

"Lordum," diye mırıldandı, "beni artık serbest bırakabilirsiniz."

"Peki ya istemezsem?" diye sordu huysuzca, ama odanın öbür ucunda ağaca asmak için yeni hediyeler hazırlamakla meşgul olan diğerlerinin şüphesini uyandırmayacak kadar alçak bir ses tonuyla. "O zaman ne yapacaksın?"

Gözleri açık bir şekilde ona baktı. "Kitty gibi bir kadına ihtiyacın varken neden benim gibi bir kadınla oyalandığını merak ediyorum," dedi, sesi onunki kadar alçaktı.

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme," diye fısıldadı. "Bunu senden daha iyi biliyorum."

Ve o anda gerçeği fark etti. Kendisine uygun kadını, mükemmel eşini bulmuştu. Hawkcrest için gerekli olduğunu düşündüğü şeylerin canı cehenneme. Cass onu takip etmeye istekli olduğunu kanıtlarsa

davul çalmak ve azıcık yaşamak istiyorsa, kendi gelecek hayallerinden vazgeçmek anlamına gelse bile onu karısı olarak kabul edecekti.

Çünkü onsuz yaşama düşüncesi katlanabileceğinden daha fazlaydı.

Bölüm 7

Bugün Heywood'da farklı bir şeyler vardı. Cass tam olarak anlayamıyordu ama adam daha ciddi görünüyordu. Flört etmeye daha niyetliydi.

Onu arzulamanın aptalca olduğunu bilmesine rağmen, bu onu sarhoş etmişti.

"Size başka nasıl yardımcı olabilirim hanımlar?" Heywood bakışlarını onun üzerinde sabitleyerek sordu.

"Sanırım birinin gidip Kitty'yi getirmesi gerekiyor," dedi Cass, "ya da en azından zencefilli çörek evinin ne kadar ilerlediğini öğrenmesi."

Heywood bakışlarını ona dikti. "Misafir odasındakini mi kastediyorsun?"

Sheridan Cass'ten annesine baktı. "Az önce oradaydık. Kitty'den hiç iz görmedik."

Ne kadar tuhaf. Cass'i bir endişe kapladı. Malet gizlice içeri girip Kitty'yi götürmüş olamaz ? Bu pek mümkün görünmüyordu.

Düşes, "Muhtemelen odasında dinleniyordur," dedi.

Heywood Cass'e baktı, görünüşe göre onun endişesini hemen anlamıştı. "Belki de bundan emin olmalıyız."

Çok anlayışlı bir ruha sahip olan Gwyn, "Katılıyorum," dedi.

O noktada Kitty'yi aramak için ayrıldılar. Cass Kitty'nin yatak odasına gitti ama orada olmadığını gördü. Diğerleri onu aramak için konağa dağıldılar. Cass'in aklı başından gitmek üzereyken ve başka nereye bakacağını düşünerek gözlerini kara dikmişken, Heywood elinde bir zarfla yanına geldi.

"Bunu misafir odasındaki zencefilli kurabiye evin arkasında buldum," dedi.

Zarfın üzerinde Cass'in adı yazıyordu. Midesi bulanarak mektubu açtı. Üstü çizilmiş kelimeler ve bir sürü hata vardı ama Kitty'den böyle şeyler görmeye alışkındı:

Sevgili Cass,

Umarım beni affedebilirsin, Cuzin, ama ben ~~----~~ sevdiğim adamla kaçtım. Bay Adams'a sonsuza dek aşık oldum. En az iki yıldır. O benim için çok değerli. Evlenmek için ~~Grentub~~ Grenta Green'e gidiyoruz. Lütfen anneme mutlu olduğumu ve mümkün olan en kısa sürede ona yazacağımı söyleyin. Ve lütfen bizi takip etmeyin. Sonunda sevgili Bay Adams'la birlikte olacağım için çok mutluyum.

Çok ~~afec~~ affecshun ile,
Kitty

Not: Ekselanslarına söyle, kar yağdığı için onu ödünç aldık. Evlendikten sonra ~~senie~~ ayinini geri getireceğiz.

Heywood belli ki onun omzunun üzerinden bir şeyler okuyordu, çünkü sözlerini bitirir bitirmez, "Onun için neden mektup yazma ihtiyacı anlayabiliyorum," diye mırıldandı.

"Ve Bay Adams iyi eğitilmiş bir avukat olduğu için 'aşkının' bunları onun için yazmadığından emin olabiliriz." Cass'i umutsuzluk kapladı. "Oh, Virginia Teyze bana çok kızacak!"

"Neden? Bu senin hatan değil ve bunu ona açıkça söyleyeceğim. Olsa olsa, onu Bay Adams'ın daha kolay avlayabileceği evden uzaklaştırdığım için benim hatamdır."

Tam o sırada diğerleri içeri girdi. Düşes, "Onu hiçbir yerde bulamıyoruz," dedi.

Cass sözünü sakınmadan mektubu uzattı. Mektubu okudular ve Kitty'nin kötü yazma yeteneği hakkında yorum yapmayacak kadar naziktiler.

"Kim bu adam?" Sheridan Cass'e baktı. "En azından düzgün bir adam mı?"

Cass ailesine Bay Adams'ın kim olduğunu açıkladı. "Kitty aslında balo gecesi ondan bahsetmişti. Onu çekici bulduğunu anlamalıydım. Ona hep nazik davranırdı ve Kitty de hep çocuklarını sorardı. O bir dul." Gwyn kaşlarını kaldırıncı Cass ekledi: "Genç, yakışıklı bir dul."

"Tanrıya şükür," dedi Gwyn. "Yoksa onu kurtarmak için kızağı İskoçya'ya kadar kendim götürürdüm."

"Yapamazdın," dedi Heywood. "Kızağı çaldılar, hatırladın mı? Hem bunu nasıl başardılar ki? Bir hizmetkârın fark etmiş olması gerekirdi."

Düşes'in yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Köknar ağacını kesip getirmeleri için birkaç adamı onunla birlikte gönderdim. Kitty ve sevgilisi onu yolda görmüş ve uşaklar ağacı getirirken almış olmalılar."

"O zaman umalım da İskoçya'ya giderken Malet'le ters düşmesinler," dedi Sheridan. "Peki bu Adams denen adam onu burada aradığını nereden biliyor?"

Heywood çenesini ovuşturdu. "Sanırım Malet'in arabacısı efendisine hanımların benimle gittiğini söyledikten sonra Malet Bayan Nickman'ı eve götürdü. Oraya vardığında kartımı bıraktığımı duyacak ve Kitty'yi ondan korumak için İngiltere'de olduğumu anlayacaktı. Bu Bay Adams kendini aramaya dahil etmiş olabilir. Belki de Malet Gretna Green'e giderken o da buraya gelmeyi teklif etmiştir. Unutmayın, ben sadece tahmin yürütüyorum."

Düşes, "*Nasıl* öğrendiği önemli değil, sadece öğrenmiş olması önemli," dedi. "Kaçışla ilgili bir şeyler yapılmalı."

Sheridan, "Şimdi gidersek onlara yetişebiliriz," dedi.

"Bundan şüpheliyim," dedi Heywood. "Ayrıca, gemiyle İskoçya'ya gitmeye karar verebilirler. Sahil buradan o kadar da uzak değil. Onlar gemiye binmeden önce oraya ulaşabilir miyiz bilmiyorum. Ya da ulaştığımızda onları Grimsby', Boston'da ya da hangi liman kentinde buluruz bilemiyorum." "Kimse onların peşinden gitmiyor," dedi Cass. "Eğer birbirlerine aşıklaşırsa, o zaman

Bu kadar yeter."

Düşes şok olmuş görünüyordu. "Ama canım, eğer o bir servet avcısıysa-"

"O değil. Bay Adams'ı çok iyi tanırım. Genç Bay Adams işi devralmadan önce babası teyzemin ve amcamın avukatıydı. Nickman'lar için çalıştığı ilk iki yıl boyunca Kitty odaya her girdiğinde kekeledi. Şimdi düşünüyorum da, o zaman bile çok etkilenmişti. On yaş kadar kıdemli, Kitty'ye saygın bir yaşam sunacak kadar yerleşik bir adam ama Kitty'nin onu çekici bulmayacağı kadar da yaşlı değil."

Gwyn ona baktı. "Onun parasının peşinde olmadığından emin misin?"

"*Emin* değilim ama sanmıyorum. Kendine ait parası var. Babasının işi iyi kurulmuş ve dizginleri takdire şayan bir şekilde ele almış."

Heywood gruba şöyle bir baktı. "O zaman sanırım Kitty'nin ne isteyebileceği konusunda Cass'in daha fazla bilgi sahibi olmasına boyun eğmeliyiz." Diğerleri onaylarcasına başlarını salladılar.

"Teşekkür ," dedi Cass. "En azından Bay Malet'e karşı güvende olacak."

Bu da sanırım eve gitme zamanımın geldiği anlamına geliyor."

Düşes, "Saçmalık," dedi. "Hava kararmaya çok yakın ve Heywood ile Sheridan sizinle gelse bile seyahat etmeniz çok tehlikeli. Bu gece ve yarın burada kalsanız iyi olur. Noel'de seyahat etmek istemeyeceksiniz. Bütün hanlar kapalı olacak."

Heywood alçak bir sesle, "Evet, burada kalmalısın," dedi.

"Pekâlâ." Ama boğazında bir düğüm vardı. Doğru şeyi yaptığından hiç emin değildi. Kendini daha fazla acıya hazırlıyor olabilirdi.

Yine de bu onu düşündürdü. Belki de Heywood'a talihinden bahsetmeliydi. Kitty sevdiği adamla birlikte olmak için her şeyden vazgeçmişti. Virginia Teyze'nin bu seçimi onaylayacağını hiçbir garantisi yoktu ve onaylamazsa çifte hiçbir şey verilmeyebilirdi, ne çeyiz ne de miras. Yine de Kitty bunu göze almıştı.

Bu arada Cass, Heywood'dan kendisiyle birlikte olmak için tüm umutlarından vazgeçmesini isteyerek bahislerini riske atıyordu. Bu adil miydi? O hiçbir şeyden vazgeçmiyordu. Belki de Kitty'nin yolundan gitmeli ve sevdiği adamın peşinden gitmeliydi.

Sevdin mi?

Evet, Heywood'u seviyordu. Onun koruyuculuğunu ve pek çok iyiliğini seviyordu. Onun zekâsını takdir etmesini seviyordu. Ona ilk kez mektupları aracılığıyla ilgi duymasını seviyordu.

Onun için geleceğinden vazgeçmesini bekleyerek fazla mı titiz davranıyordu? Belki de öyleydi. Muhtemelen Bay Adams'tan, serveti olan bir kadını istediği için çul ve kül giymesini beklemek kadar adaletsizdi.

Artık yok. Heywood'u kazanmak için elinden geleni yapacaktı. Ve eğer bu ona her şeyi anlatmak anlamına geliyorsa? O zaman bunu da yapacaktı. Çünkü servetini istese bile, yine de başkasıyla evlenmektense onunla evlenmeyi tercih ederdi.

Heywood'u istedi. Hepsi bu kadar.

* * *

Heywood yatmak niyetiyle merdivenlerden çıktığında saat neredeyse gece yarısıydı. Cass'le yalnız kalabileceği bir an bulmayı ummuştu ama bu gerçekleşmemişti. Önce ağaç süsleme işi vardı. Cass bu geleneğe çok düşkün görünüyordu ve büyük bir hevesle kendini bu işe vermişti. Onunla geçireceği tek bir dakikayı bile kaybetmek istemediğinden izlemek için kalmıştı ama çekip gidebilirdi.

Normalde hediyelerini daha sonra açmaları gerekirdi ama ailenin yarısı henüz gelmediği için annem hediye verme işinin Noel sabahı yapılmasını emretmişti. Bu onun için gayet uygundu. Cass ile hâlâ yalnız konuşma fırsatı bulamamıştı, bu da ona bir yüzük mü yoksa daha az önemli bir şey mi vereceğini belirledi. Annesinin, üvey kız kardeşinin ve erkek kardeşinin Cass ile kendisini ayırmak için komplo kurduklarına neredeyse inanacaktı ama bu, ailesi için bile çok hesaplı görünüyordu.

Londra'dan gelmesi gereken diğer kardeşleri, uşak aracılığıyla yarınki Noel yemeğine kadar Armitage Hall'da olacaklarına dair haber göndermişlerdi ama bundan daha iyisini vaat edemezlerdi çünkü yollar hâlâ yavaş ilerliyordu.

Ancak Thorn'un odasının önünden geçerken Cass'in odanın ortasında durduğunu ve hiçbir şeye bakmadığını görünce şaşırdı. Ateş sönmüştü.

Muhtemelen Thorn'un geciktiğini duymayan bir hizmetçi tarafından yakılmıştı ama hiç mum yanmıyordu. Yine de Cass'in üzerinde sadece bir gecelik ve bir şal olduğunu görebiliyordu.

Tanrı yardımcısı olsun. *Bu* ayartmaya nasıl dayanacaktı? "Ne yapıyorsun?" diye sordu kapı aralığından, onu ürkütmek istemiyordu.

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bilmiyorum. Uyumaya çalışıyordum ama Kitty'yi aklımdan çıkaramadım. Ben de ondan başka bir mektup bulmayı umarak buraya geldim. Ya da bana haber bile vermeden neden gizlice kaçtığını açıklayacak bir şey."

Ah, evet, Heywood Kitty'nin Thorn'un odasında uyuduğunu unutmuştu. Annesi onu bugün taşımayı planlamıştı ama kaçıışı buna bir son vermişti.

Cass ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Sanırım Bay Adams'la gittiğini yeni anladım."

Odaya girdi. Cass'in dinleyecek birine ihtiyacı vardı. Elbisesi ve sargısı ne kadar dayanıksız olursa olsun, o kişi kesinlikle o olabilirdi. Saçları ne kadar muhteşem olursa olsun, şimdi bir kâse dolaptaki köpük gibi başlığının altından omuzlarına dökülüyordu. "Seni bilerek kararın dışında bıraktığından şüpheliyim. Adams muhtemelen ona fazla fırsat vermedi. Bizim meşgul olduğumuzu gördüler ve kaçma şanslarını kullandılar."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. Kitty ve ben birbirimize her şeyi anlatırız. Yine de hayatının en önemli kararını verirken bana güvenmedi."

"Kuzenin bana karar verirken enine boyuna düşünecek biri gibi gelmiyor. Sadece atlıyor."

"Bu onun sesine benziyor." Cass saçının bir kıvrımını altına sıkıştırdı. "Ama nasıl oldu da Bay Adams'ın bir kadın olduğunu hiç tahmin etmedim?"

... ona aşık mıydı? Yoksa ona aşık mıydı? Belki de
_"

"Onun kaçmasına engel olur muydun?"

"Sanırım daha önce olabilirdi. Ama eğer onu seviyorsa ..."

"Tek kriteriniz bu, değil mi?"

Cass ona baktı. "Evet. Ama senin olmadığını biliyorum."

Sert bir kahkaha attı. "Seninle tanışana kadar bunun doğru olduğunu söyledim."

Kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

Ya şimdi ya da asla. Bazen sıçramayı seven tek kişi Kitty değildi.

Kapıyı arkasından kapatarak Cass'e doğru yöneldi. "Hissettiklerimle savaşmaktan yoruldum. Hawkcrest'i kurtarmak için herhangi bir varisle evlenebilirmişim gibi davranmaktan yoruldum. Evlenemem. Evlenmeyeceğim. *Seni* karım olarak istiyorum. Bunun geleceğimi nasıl etkileyeceği önemli değil."

Gözleri büyüdü. "Öncelikle söylemem gereken bir şey var-"

"Hayır. Başka söz yok." Kolunu kızın beline doladı ve onu kendine çekti. "Konuşmaktan bıktım. Sana nasıl hissettiğimi göstermek istiyorum."

"Ama-"

Onu öptü, muhtemelen öpmesi gerekenden daha sert öptü ama öyle olmamasını umuyordu. Onu herhangi bir nedenle kaybetme düşüncesi çok fazlaydı. İhtiyacı olan şey buydu. Kötü bir ilişkisi olsun ya da olmasın, onu istediğini ona kanıtlayacak ve sonra da her türlü direncinin yok olmasını umacaktı.

Kız da onu büyük bir coşkuyla öptüğünde, duyduğu memnuniyet o kadar güçlüydü ki bunu yüksek sesle haykırmak istedi. Ama bunun için dudaklarını ondan ayırması gerekecekti, bu yüzden onun yerine sargısını çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı onun ağzına karşı.

"Seni benim yapmak, tabii bunu senin de istediğini varsayarak." Kadının şömine ışığında parlayan yüzünü ve keten geceliğinin güzelce ortaya çıkardığı yemyeşil vücudunu görece kadar geri çekildi. Hayır derse Tanrı yardımcısı olsun. Yanabilirdi. "Seni kaçırmış olabilirim sevgilim ama ben alçak değilim."

Kollarını onun boynuna doladı. "Bunu biliyorum. Ve senin olmak istiyorum."

"Şimdi mi? Burada mı? Çünkü eğer koymak istersen-"

"Kesinlikle olmaz. Bir gün daha bekleyebileceğimi sanmıyorum." "Duymak istediğim tek şey buydu," diye hırladı.

Sonra iki elini de göğüslerini örtmek için yukarı kaydırıp ve kızın nefesinin tadını çıkardı. Ve başparmaklarını üzerlerinde gezdirirken tatlı meme uçları sertleştiğinde, o anda ve orada patlayacağını düşündü.

O kadar gür, o kadar istekliydi ki. Göğüsleri ellerine mükemmel bir şekilde uyuyordu, bu da onu yatağa atıp ırzına geçmek istemesine neden oluyordu. Ama onun ilk sevişme deneyiminin -birlikte ilk zamanlarının- özel olmasını istiyordu. Bu da işleri ağırdan almak anlamına geliyordu.

Bunu başarabilirdi, değil mi? Elbette dürtülerini kontrol edemeyecek kadar ileri gitmemiş, aşık olmamıştı.

Belki de yapması gereken şey *onun* dürtülerini artırmaktı. Elini karnının altına indirerek geceliğinin üzerinden onu okşadı, nefes alış veriş hızlandığında ve geceliği nemlendiğinde sevindi.

Ah, evet, kız onundu. Onun *olacaktı*. Bu düşünce kalbini hoplattı.

Görünüşe göre bir kalbi vardı ve ne istediğini biliyordu. Onu. Sadece onu. Ve paraya lanet olsun.

Bölüm 8

Cass bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, özellikle de ona henüz servetinden bahsetmemişken. Ama şimdi burada olduğuna ve her şeye rağmen onunla evlenmek istediğine göre, bu anı mahvetmek istemiyordu. Heywood'un kollarında olmak onu mutlu ediyordu ve Heywood'un onu karısı olarak istediğini söylemesi onu daha da mutlu ediyordu. Bu yüzden şansını deneyecekti.

Artık onun çılgınlığını kabul ettiğine göre, adam heyecan verici bir şekilde vahşileşmişti ve bu onu telaşlandırmalıydı. Bunun yerine, onu memnun etti. Sert ve derin öpücükler arasında, geceliğinin üzerinden göğüslerini o kadar lezzetli bir şekilde okşadı ki, kadın düşünmekte zorlandı.

"Heywood," diye fısıldadı. "Evet, sevgilim."

Bu sevgi gösterisi onu heyecanlandırdı. "*Seni* soyunmuş görmek istiyorum." "Doğru." Ona hınzırca sırıttı.

"Hatırlıyorum."

En son birlikte olduklarında söylediği tüm o edepsiz şeyleri düşündükçe yanakları alev alev yanıyordu ama bu onu harekete geçme isteğinden alıkoymadı. Adamın ceketini çekti ve adam ceketinden sıyrıldı. Yelek ve kravatı da hemen onu takip etti ve gömleğini yırtıp çok daha fazla teni ortaya çıkarmadan önce bronzlaşmış boğazını bir anlığına görmesini sağladı.

Yutkundu. *Bu* ilginçti. Göğsü mermerden yontulmuş gibiydi, asker olmasından geldiği belli olan kasları vardı. Ve göğsünde koyu sarı bukleler vardı! Böyle bir yerde saç olmasını beklemiyordu, sanatta ya da başka bir yerde yarı giyinik bir adam görmemişti.

Elini kaldırdı, sonra havada durakladı. "Sana dokunabilir miyim?"

"Ah, Tanrım, evet," diye homurdandı Heywood.

Ellerini adamın göğsünde gezdirirken kaslarının sıkılaştığını hissetti. Adamın çenesi de gerilmişti.

Onu bu kadar derinden etkilemek, karnında ve aşağısında ahlaksız bir sıcaklık dalgasının yükselmesine neden oldu.

Ama başparmaklarını onunkiler gibi meme uçlarında gezdirdiğinde, adam homurdandı, "Yeter, seni alaycı fahişe. Sıra sende."

"Bu hiç adil değil," dedi hafifçe. "Geceliğimi çıkarırsam çıplak kalacağım. Ve sen hâlâ kısmen giyiniksin."

"Buna kolayca çare bulabilirim." Pantolonunun ve çoraplarının düğmelerini çözüp çıkardı, ardından ayakkabılarını tekmeleyerek onu sadece donuyla bıraktı.

Belirgin bir şekilde şişkin çekmeceleri. Düğmelere uzandı, sonra ona sırtıttı. "Birlikte soyunalım mı?"

Çoğunlukla çıplak olan bacaklarının görüntüsü, çok sinirli, kıllı ve erkek, onu zaten bunaltmıştı, ama eğer soyunursa ve hayal kırıklığı içinde geri çekilirse, o zaman vücuduna bakmak onu bu konuda çok fazla düşünmekten alıkoyabilirdi. "Evet," diye nefes aldı. "Birlikte."

Adam donunun düğmelerini açtı; kadın da geceliğinin düğmelerini açtı. Sonra birlikte iç çamaşırlarını çıkardılar.

Ne yazık ki, onun tepkisini izlemeye çok odaklandığı için ilk başta aşağıda nasıl görüldüğünü fark etmedi. Bu çok tatmin ediciydi. Dokunduğu her yeri alev alev yakan bir bakışla onu taradı.

"Tanrı yardımcım olsun Cass, sen bir askerin hayallerinin gerçeğe dönüşmüş halisin." Meraklı bir ifadeyle elini Cass'in omzundan göğsüne, oradan karnına ve sonra da bacaklarının arasındaki buklelere götürdü. "Çok yumuşak, çok narin ... ve tamamen benim." Adam onu avuçladığında, kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdı.

İnledi. "Sevgilim, lütfen beni durdurma."

"Demek istediğim bu değil." Birkaç adım geri gitti. "*Sana* bakmayı unuttum! Bir bakayım."

Kaşları çatıldı ve gülümsemesi ukalalığa dönüştü. "Ah, işte bu farklı."

"Farklı" kelimeydi. Aşağıda ona hiç benzemiyordu. Bacaklarının arasında kızarmış bir et parçası vardı ve bu cesur adam buklelerden oluşan yuvasından küstahça dışarı fırlamıştı.

Ağız kurudu. O *şeyle* ne yapması gerekiyordu?

Ama onu kollarına almadan önce endişelenmesine zaman bırakmadı ve yatağa doğru geri çekerken onu derinden öptü. Sonra da yanına diz çökmeden önce yatırdı. "Bunu senin için keyifli hale getirmek için elimden geleni yapacağım Cass, ama bana neyi sevdiğini söylemen gerekecek."

"Neyi sevdiğimi bilmiyorum."

Kıkırdadı. "Henüz değil. Ama yaşayacaksınız. Gerçekten de, hoşlandığın birçok şeyi belirlemek için birlikte bir ömür boyu pratik yapmak gerekebilir. Ama bununla başlayabiliriz."

Yanına uzanıp eğilerek göğsünü emmeye başladı. "Ohhh, *bu* hoşuma *gitti*," dedi kadın. "Hem de çok."

"Benim de hoşuma gitti." Adam diğer göğsünü emdi ve kadın zevkten ölebileceğini düşündü.

Nefesi boğazının derinliklerinde sıkışmış gibiydi ve onun daha fazla ilgisini çekmek için eğilmekten kendini alamadı. Adam sırayla her iki göğsünü de ağız, dili ve dişleriyle okşayarak ona bu ilgiyi gösterdi. Tam içinden geçen heyecan verici hislere daha fazla katlanıp katlanamayacağını düşünürken, adam elini kalçalarının arasına kaydırarak daha önce kısa bir süre okşadığı yeri okşamaya başladı.

Aman Tanrım. Bu *muhteşem* bir histi. Adam, kadının ihtiyacını uyandırma ve sonra da sürekli artan bir daire içinde tatmin etme konusunda bir sihirbazdı. Bir parmağını içine soktu, sonra diğerini, başparmağıyla da onun için ağrıyan noktayı ovdu. Bir arzu sarsıntısı onu daha da yükseğe kaldırdı. Sadece parmakların böylesine lezzetli bir coşku sunabileceğini kim hayal edebilirdi ki?

"Buna ne dersin?" diye sordu hırıltılı bir sesle. "*Bu* iyi hissettiriyor mu?" "Ohhh, evet," diye nefes aldı. "Çok ... çok ... iyi."

"Gözlerini kapat. da çok seveceksin."

Onun dediğini yaptığında, haklı olduğunu anladı. Bundan daha da çok hoşlanmıştı. Ta ki parmaklardan daha büyük bir şey içine girene kadar.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Heywood?"

Sonra ne hissettiğini anladı. Heywood bacaklarının arasına diz çökmüştü ve rahatsız edici büyüklükteki aletini içine sokuyordu.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Zevkli kısma geri dönmek istiyordu.

"Seni benim yapmak için mi?" Bakışlarıyla buluşabilmek için kadının içinde durakladığında gözleri buğulandı. "Korkarım öyle. Ama eğer durmamı istiyorsan-"

Adamın gergin yüz ifadesine baktı. "Hayır, lütfen yapma."

Alnına bir öpücük kondurdu ve sonra tekrar hareket etmeye başladı. İlk başta bu rahatsız ediciydi ve hiç de beklediği gibi değildi. Vücutları o kadar iç içe geçmiş, o kadar yakındı ki, adamın onun ruhunu görebildiğini hissetti. Ama adam onun içinde ne kadar derine inerse, kadın da o kadar alıştı ve çok geçmeden tam da ihtiyacı olan şeyi bulmaya çalışarak ona karşı dalgalanmaya başladı.

Sanki bunun ne olduğunu tahmin etmiş gibi, dizlerini yukarı çekti ve bacaklarının arasında neredeyse bayılmasına neden olacak bir kıpırtı hissetti. Sonra aşağı uzanarak onu daha önce olduğu gibi aynı yerden parmakladı ve okşama onu yeni bir zevk alemine fırlattı.

"Heywood," diye fısıldadı. "Aman Tanrım, *Heywood*."

"Hoşuna gitti mi, hayatım?" diye mırıldandı.

"Çok... çok."

Bir süre her ikisini de yaptı; bir yandan onu okşarken, bir yandan da oldukça büyük etli çubuğunu içine soktu. Kısa bir süre için teyzesinin onu böyle alışılmadık bir hareket için hazırlamış olmasını diledi, ama kısa süre sonra onun içindeki his dışında her şeyi unuttu, onun orada ona dokunmasının tatlı mutluluğu.

"Canım," dedi, "iyi misin? . . iyi misin?"

Bir kahkaha attı. "Bu, nasıl hissettiğimi anlatmak için yetersiz bir ifade."

Kadının tepkisi adamın içinde şişmesine neden olmuş gibiydi. "Güzel," diye ısırdı.

Sonra kendilerini daha fazlasını söyleyemeyecek kadar birbirlerini tatmin etmeye kaptırdılar. Adam kızın ulaşabildiği her yerini okşuyor, kız da bir kelebeğin çiçeğe yapıştığı gibi adamın omuzlarına yapışıyordu. Adam ona *kendini* bir çiçek gibi *hissettirdi*; güzel, kadınsı ve arzularına fazlasıyla layık.

Adam defalarca içine girdi, kanını canlandırdı ve daha da yukarı tırmanma arzusu uyandırdı. Sonra, sanki gökyüzünden gelen bir şimşek ikisine de çarpmış gibi, aşağıda derin bir inilti hissetti ve bu inilti adamın kaba bir yeminiyle cevaplandı.

Çok geçmeden unutuşa doğru kayıyor, coşkunun zirvesine ulaşıyorlardı. Kadın haykırdı, bu onu da bir şekilde teşvik etti ve sonra görkemli bir fiziksel his dünyasına atladılar.

"Aşkım," diye fısıldadı adam, kadın onunla birlikte uçurumun kenarından geçerken. "Sevgili aşkım."

Bu ona söylediği en tatlı şeydi. "Aşkım," diye karşılık verdi.

Sonra sadece aşıkların gittiği o yere, ihtiyaçların karşılandığı ve sevginin karşılık bulduğu o mükemmel mutluluğa düştüler.

Artık geri dönüş yoktu. Kız onun olmuştu. Ve eğer bu her şeyin sonu olacaksa Tanrı onu korusun. Çünkü artık ona güvendiğine göre, daha önce yaşadığı hayata asla geri dönemezdi.

* * *

Heywood uyuyakaldı. Uyandığında Cass'in yanında yattığını ve mutluluk içinde uyuduğunu fark etti. İç geçirdi. Birliktelikleri umduğu gibi olmuştu. Bundan pişmanlık duyamazdı ve duymayacaktı da. Yine de, evlenmeye karar verdikten sonra, şimdi Hawkcrest ile ilgilenmeleri gerekiyordu. Onu satmak zorunda kalacaktı.

Adamın bakışlarını üzerinde hissetmiş olmalıydı, çünkü gözlerini açarak, adamın onu tekrar tekrar baştan çıkarma isteği uyandıran o boğucu bakışla ona baktı.

"Mutlu Noeller," dedi.

Ona doğru sokuldu. "Şimdiden geldi mi?"

"Gerçekten de öyle. Sabah Noel günü. Sabahın çok erken saatlerinde yani." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ve görünüşe göre sen benim hediyeysin."

"Senin benim olduğun gibi." Titreyen bir gülümsemeye ona baktı. "Az önce yaptığımız şey... hani uykuya dalmadan önce... hep böyle miydi?"

"Benim için değil." Yüzü ona dönük olacak şekilde yan yattı. "Ama o zaman birlikte olduğum kadınlara karşı hiçbir şey hissetmedim."

"Bu kadar samimi bir şeyi sadece zevk için yapmayı hayal bile edemiyorum." *"Artık ben de yapamam. Seninle kıyaslandığında kesinlikle sönük kalıyor.*

ve ben sadece paylaştım."

Gözleri karardı. "Ama sanırım biz tanışmadan önce pek çok kadınla 'birlikteydin'."

Yüzünü buruşturdu. "Düşündüğünüz kadar çok değil."

"En azından içlerinden birisinin, Bay Hughes ile ilişkisi olduğunu varsayıyorum.

Malet ve bu yüzden onu bu kadar küçümsüyorsunuz."

"Aslında nedeni bu değil." Bunu ona söylemesinin zamanının geldiğini düşündü. Aksi takdirde her türlü yanlış olasılığı düşünebilirdi. "Ondan nefret ediyorum -Douglas da ben de ondan nefret ediyoruz-Kitty'den bile genç bir kadına yaptığı şey yüzünden."

Gözleri doldu. "Adı neydi?"

"Valeria. İngiliz askerlerinden birinin ve Portekizli karısının yetimiydi. Douglas da ben de ailelerimizi özlemiştik, bu yüzden ona küçük bir kız kardeş gibi davrandık. Erkek kardeşi yoktu ve biraz erkek fatmaydı, bu yüzden küçük bir kız kardeş gibi kampta bizi takip ederdi."

Cass'in buklelerinden birini boş boş parmağına doladı. "On beş yaşındayken gizemli biri oldu. Bir kadın olarak büyüdüğünü ve arkadaşılığımızdan sıkıldığını düşündük." Sesi sertleşti. "Ama hiç de öyle değildi."

"Malet'i takip ," dedi Cass.

"Kesinlikle. Ona aşık olmuştu. O da bir alçak gibi bundan faydalandı. Aralarındaki ilişkiyi kimse bilmiyordu, eğer bir kızla onun iki katı yaşındaki bir adam arasındaki birlikteliğe deniyorsa. Görünüşe göre adam kızın bunu gizli tutması için ısrar etmiş ve o da tutmuş."

"Peki bunu nasıl öğrendin?" Cass sordu.

"Eğlendikten sonra, âdeti olduğu üzere onu bir kenara attı. Bu onun kalbini kırdı. Bir şey yiyip içmeyi reddederek, sorunun ne olduğunu söylemeyi reddederek çürüyüp gitti. Sonunda bize anlattığında ölüm döşeğindeydi ve onun için hiçbir şey yapılamazdı. Onunla yüzleştik ama o bize güldü. *Güldü*. Ona ilk sahip olamadığımız için kızgın olduğumuzu söyledi."

"Ondan nefret etmene şaşmamalı."

Heywood onun anladığına memnun olmuştu. "Douglas'ın onu o öldüreceğini düşündüm. Ama onu durdurdum, bunun onu mahvedeceğini biliyordum.

Douglas'ın hayatını . Onun intikamını almak için daha iyi yollar vardı. Ben de komutanımıza gittim ve ona tüm hikayeyi anlattım. Douglas ve benim şahitliğim ve Malet'in pek de parlak olmayan şöhreti sayesinde general, Malet'i görevden almaya fazlasıyla hazırды."

"Ne alçak ! Beni ve Kitty'yi götürmekle akıllılık ettiğin için çok mutluyum. Sen orada olmasaydın Kitty'nin başına neler gelebileceğini düşündükçe ürperiyorum."

"Ben de öyle." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ayrıca, seninle tanışamazdım."

Sertçe yutkundu. "Yani benim için bir servetten vazgeçmiş olman o kadar da umurunda değil mi?"

"Acı çekecek olan sensin," diye işaret etti. "Hawkcrest'i zararına satmak zorunda kalacağız, sonra da benimle yaşamak isteyip istemediğine karar ver-"

Parmağını dudaklarına götürerek onu durdurdu. "Artık yok." Garip bir şekilde suçlu görünüyordu. "Bana karşı dürüst oldun ve şimdi sana söylemem gereken bir şey var. Sana daha önce de söylemek istedim ama izin vermedin ve ben de yaptığımız şeyden zevk alıyordum.

." Derin bir nefes aldı. "Serveti olan tek kişi Kitty değil. Benim de bir servetim var."

Heywood bakışlarını ona dikti. "Ne demek istiyorsun?"

"Neredeyse Kitty'ninkine eşit bir mirasım var. Babam bana büyük bir çeyiz bıraktı."

"Douglas bu konuda hiçbir şey söylemedi," diye belirtti, sesindeki şüpheyi engelleyemiyordu.

"Ondan yapmamasını istedim. Kitty ve teyzemden de aynı şeyi istedim."

Tavana bakmak için sırt üstü yuvarlandı. Buna inanamıyordu! "Peki neden en azından *bana* bu konuda bir şey söyleyemedin?"

Elini onun göğsüne koydu. "Çünkü senin -hiçbir erkeğin- beni servetim için seçmesini istemedim."

"Benim için önemli olduğunu bildiğin halde." İçinde biriken öfke, keyfini zehirleyen kötü bir uyuşturucuydu. "Paralı bir kadınla evlenmezsem kendi mirasımı kaybedeceğimi fark etmene rağmen."

"Sana eninde sonunda söyleyecektim. Ben sadece ... eyizime değil, *bana değer verdiğinden* emin olmak istedim. Bunun mantıksız olduğunu düşünmüyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun," dedi acı acı. "Biz ölümlülerin iplerini elinde tutuyorsun."

Yüzündeki kan çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

Onunla tekrar yüzleşti, yüzündeki şok olmuş ve incinmiş ifadeyi görmezden gelmeye çalışıyordu. "Bir kere, Kitty'nin mektupları yazmamasıyla ilgili sırrını sakladın."

"Bunun ne alakası var? Bunu o istediği için yaptım. Çünkü yazma yeteneğindeki eksiklik onu utandırıyor."

Bunu anlayabiliyordu ama şu anda anlamak istemiyordu. "kurtarabileceğini bilmediğimden emin oldun."

"Sana nedenini söyledim. Başka bir nedeni vardı. Kitty'nin, yüklü bir eyizim olduğunun bilinmesine izin vermeden önce yerleşmesini istedim. Bir servet evlenmediğinden emin olmak için tüm dikkatimi ona vermem gerektiğini biliyordum."

"Benim gibi," diye hırladı.

"Ben öyle bir şey demedim. Ama evet, bana bir servete ihtiyacınız olduğunu söylediğinizde, bunun için *onunla* evlenebileceğinizi düşündüm. Sizin de fark edebileceğiniz gibi, bu beni gerçek durumumu açıklamak konusunda oldukça isteksiz yaptı. Sonra onunla evlenemeyeceğini, benim yanımda olduğu sürece onunla evlenmeyeceğini söyledin ve her şey değişti."

"Aynen öyle. Ve o anda bana gerçeği söylemeliydin." "Gerçekten mi?"

Neden? İlgini kabul etmemi mi bekliyordun?

sadece parama olan ihtiyacından kaynaklandığından mı korkuyorsun?"

İddialarının mantığı onu ters bir şekilde çileden çıkarmıştı. "Bana karşı dürüst olmanı beklerdim. Eğer beni önemsiyor olsaydın, seninle evlenerek her şeyimi kaybettiğime inanmama izin vermezdin."

"Denedim! Dün gece sana bir şey söylemek istediğimi söyledim ve sen bunun önemli olmadığını söyledin."

Nefesini içine çekti. Kadın haklıydı. Ona anlatmaya çalışmıştı. Bu yüzden şikâyet etmemeliydi. Ama bir yanı hâlâ öfkeliydi. Onun gelecekleri için endişelendiğini biliyordu. Gelirleri hakkında. Onun korkularını her an giderebilirdi.

Yine yapmamayı seçti. "Önemli değil. Hiçbirinin önemi yok. Benim hakkımda neye inandığınızdan ya da ne düşündüğünüzden bağımsız olarak, yapmam gerektiği gibi davranacağım."

"Heywood, lütfen ..."

"Hayır, dinlemeyeceğim." Yataktan kaydı, yüzü fırtınalıydı. "Seni sandığım gibi bir kadın değilsin. Beni servet avcısı bir alçak olarak gören bir eş istemiyorum. Çeyizini kendine sakla. Onsuz da gayet iyi edebilirim."

Heywood onun yalvarmasını bekliyordu. Gerçeği ondan sakladığı için uygun bir pişmanlık ifade etmesini. Sonra onu kollarına alacak, onu sevdiğini söyleyecek ve parasını nezaketle kabul edecekti. Ve her şey yoluna girecekti.

Ama Cass'in gururunu hesaba katmamıştı. Yataktan kalktı ve sanki dikişsiz durmuyormuş gibi, "Anlıyorum. Bana karşı hissettiklerin konusunda beni aydınlattığın için teşekkür ederim." Sonra geceliğini ve şalını giydi ve gitti.

Orada öylece durdu, az önce ne olduğundan emin değildi. Cass, masumiyetini kabul etmiş olmasına rağmen ondan uzaklaşmıştı.

Cass onu reddetmişti.

Pekâlâ. Eğer kadın böyle istiyorsa, onun için sorun yoktu. Bırakın başka bir talihsiz adamı teste tabi tutsun ya da her ne yapacaksa . İplerinin çekilmesine izin vermezdi. Hayır, kesinlikle. *Onun* değil.

Kendi odasını bulup uyumak niyetiyle odadan çıktı. Ama yıldızlardaki garip bir hizalanma sonucu annesiyle karşılaştı. Lanet olsun.

"Çok erken kalkmışsın," dedi annem.

"Hayatım çalkantı içindeyken uyumakta zorlanıyorum."

"Yani, sevdiğin kadın perişan ve kafası karışık olduğunda."

Adam gerildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Annesi ona baktı. "Çok iyi biliyorsun. Cass'i, sana tapan o sevimli genç bayanı, merdivenlerden odasına çıkarken ve oldukça üzgün görünürken gördüm. Onun seninle birlikte olmadığını söyleyebilir *misin?*"

Allah belasını versin. Nasıl oluyordu da annesi evlerinde olup biten her şeyi biliyordu? "Bu seni ilgilendirmez."

"Oh. Yani beni de *onu* çıkardığın gibi meseleden çıkarmak istiyorsun."

"Ben yapmadım. Ben ... değildim." Aklının nasıl çalıştığını bildiği için annesine lanet olsun. Kendini savunma ihtiyacı hissederek, "Onun bir serveti var. Bunu biliyor muydun? Bunca zaman ..."

"Anlıyorum," dedi annesi. "Sana söylemediği için kızgınsın." "Evet! Kızmaya hakkım var."

Annesi ona kararlı bir şekilde baktı. "Neden? Onunla evlenirsen istediğin ve ihtiyaç duyduğun her şeyi elde edeceğin için mi? Bunu açıklamak için zaman mı harcadı?"

Bunu söyleme şekli bencilceydi. "Bana daha önce söylemeliydi."

Annem başını salladı. "Yapmalıydı, evet. Ama senden emin değildi. Kitty bana Cass'in gençken Bath'da bir beyefendiye kur yaptığını söyledi, çok hoşlandığı bir beyefendiymiş ... ta ki Cass'in arkadaşlarına onu sadece serveti için istediğini söylediğini duyana kadar. Yani ürkek olduğu için onu suçlayamazsınız. Ne de olsa onunla ilk tanıştığınızda Kitty'yle evlenmeye kararlıydınız."

Heywood annesine baktı, onun ifşaatıyla yıkılmıştı. Şimdi Cass'e söylediği her söz zalimce geliyordu. "Bunun tek nedeni . . . Yani, gerçekten düşündüm ..."

"Sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum, oğlum. Ama bence meseleleri *onun* bakış açısından değerlendirmelisin. Servet avcılarına karşı temkinli ve haklı olarak da öyle. Bunun için onu nasıl suçlayabilirsin?"

Annesinin mantıklı konuşmasından nefret ederdi. "Ben servet avcısı değilim."

"Sevdiğiniz kadını reddettiğinizde bunu gayet açık bir şekilde ifade ettiğinizi düşünüyorum."

Yüzünü buruşturdu. Gerçekten de öyleydi. Yani bir seçeneği vardı. Ya aralarındaki her şeyi yoluna koyacaktı ya da hayatında o olmadan ne yapacağını bulacaktı.

İkincisi kulağa hiç hoş gelmiyordu. Bu yüzden nasıl telafi edeceğini bulma zamanı gelmişti.

Bölüm 9

Cass, Kitty'den kaçarken gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutmuştu.

-Hayır, Thorn'un yatak odası. Heywood ona korkunç bir darbe indirmişti ve bu onu sersemletmişti.

Aşk üzerine kumar oynamış ve kaybetmişti. Bunun için *ona* kızmak istiyordu ama nasıl kızabilirdi ki? Gerçek şu ki, onun karakterine güvenmemişti. Onun kendisine olan sevgisine inanmamıştı. Ve şimdi her şeyi mahvetmişti.

Kalbi sıkışarak ödünc aldığı yatak odasına gitti, uyumaya çalışmak niyetindeydi ama bu imkânsızdı. Orada yatarken tartışmalarını tekrarlıyor, erkeklik gururunun zedelenmesini önlemek için başka ne söyleyebileceğini merak ediyordu.

Normalde bu duygularını Kitty'ye açabilirdi. Ama Kitty gitmişti ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şimdi güneş ufuktan doğuyordu ve yatakta uzanıp ne söylemesi ya da yapması gerektiğini düşünmek anlamsız görünüyordu.

Bu yüzden kalktı, hizmetçiyi çağırdı ve genç kadının kendisini güzel göstereceğini umduğu orman yeşili elbisesini giymesine yardım etmesine izin verdi. Ne de olsa Noel sabahıydı. En azından neşeliymiş *gibi davranmalıydı*.

Aşağıya indi, başka kimsenin uyanık olmadığını görünce şaşırmadı. Pencereden dışarı baktığında karın büyük bir kısmının erimiş olduğunu fark etti. Artık sadece orada burada yamalar vardı. Biraz yürüyebilirdi. Palto dolabında bir pelerin buldu ve pencereden gördüğü bahçeye doğru yola çıktı.

Hava eskisi kadar soğuk değildi ve kardan kurtulmuş birkaç çiçek vardı -Noel gülleri bunlardan biriydi. Bahçede dolaşırken bir arabanın yaklaştığını duydu. Görmezden geldi. Şüphesiz Wolfe'ların şehirden bir arkadaşıydı, düşes ve ailesiyle her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için gelmişti

kar fırtınasından sonra. Cass, Heywood'u düşünmemeye çalışarak etrafta dolaşmaya devam etti ve bir yandan da karda neyin büyüdüğünü ve neyin yok olduğunu not etti.

Bir süre sonra bir ses onu durdurdu. "Bakıyorum da bir alçak tarafından kaçırılmanın acısını pek de çekmiyorsun."

Bay Malet? Midesi bulandı. Yüce Tanrım, onları bulmuştu. Daha doğrusu, *onu bulmuştu*.

Sakin görünmek için kendini zorlayarak onunla yüzleşti. "Dürüst olmak gerekirse hiç acı çekmiyorum. Wolfe ailesi bize karşı çok nazik davrandı."

Bahçenin girişinde duran Malet her zamanki gibi kibar ve aşağılık görünüyordu. "Peki sevgili kuzenin nerede?"

"Ulaşamayacağınız bir yerde, efendim. Kendisine, onu serveti için değil kendisi için isteyen bir koca buldu."

Tüm kibarlık numaralarını bir kenara bıraktı. "O lanet olası götün benden intikam almak için onunla evleneceğini bilmeliydim. Ama albay buna pişman olacak, yemin ederim, çünkü-"

"Albay değildi aslında. Bay Adams'tı." Gülümsedi. "Dün onunla kaçtı. Korkarım çok geç kaldınız."

Bu onu şaşırtmış gibiydi. "Demek baloda konuştuğu kişi *buydu*. Onu göremedim ama Bayan Nickman'ı kaçırdığını duyunca albay olduğunu düşündüm. O Adams denen adam, ben Gretna Green'e giderken Bayan Nickman'ı bulmak için bu tarafa geleceğini söylemişti. Lanet entrikacı. Bir avukata güvenirsem olacağı bu."

"Bir parmağında tüm vücudunuzda olduğundan daha fazla karakter olan bir avukat."

Bunun onu kızdırdığı belliydi, çünkü bir elini yumruk yaptığını görebiliyordu. "Sizinle işim bittiğinde o avukatla gitmiş olmayı dileyebilirsiniz, Bayan Isles. Bayan Nickman'ı bana kimin düşman ettiğini çok iyi biliyorum."

Kalbi durdu. "Kimi kastettiğinizi hayal bile edemiyorum."

Yaklaştı. "Aptal numarası yapma. Sen meseleleri kendi çevirmeyi bilen zeki, işbirlikçi bir fahişesin. İşte bu yüzden seni fahişem yapmak istiyorum. Planlarımı mahvettiğin için bana en azından bunu borçlusun."

"Ne?" Kanı buz gibi olmuştu. "Sen aklını kaçırmışsın." Eve geri dönmek için döndü.

Ama adam kızın kolunu demir gibi sıkıca kavradı. "Kaybolduğunda herkes senin de bir erkekle kaçtığını düşünecek ama kimse suçlunun *ben olduğumu* tahmin edemeyecek." Onu bahçenin girişine doğru sürüklemeye başladı. "Seni Londra'da uygun bir yerleştireceğim ve orada istediğim zaman ziyaret edebileceğim... sana gereken saygıyı öğrettikten sonra, ."

"Bu çok saçma!" diye tısladı, ona karşı mücadele ediyordu. *Neredeydi* Herkes mi?

Kadın adama tekme attı ve adam acı dolu bir homurtuyla kadının kolundaki tutuşunu gevşetti. Ondan uzaklaşarak evin kapısına doğru koştu.

"Seni *kaltak!*" diye bağırdı. "Bunu sana ödeteceğim!"

Birden Heywood onun önünde belirdi. Onu arkasından iterek, kükreyerek Bay Malet'in üzerine atıldı.

İki adam bahçede yuvarlanırken, kapıda tereddüt etti ve yardım çağırıp çağırmaması gerektiğini düşündü. Ama Heywood'un yardıma ihtiyacı olmadığı kısa sürede anlaşıldı.

Bay Malet'i yere yatırmış ve yumruklamaya başlamıştı. Yüzüne yumruk atarken, "Bu Valeria için," diye homurdandı. "Bu Kitty için." Adamı tekrar yumrukladı.

Sonra ayağa kalktı ve sendeleyeyen Bay Malet'i de kendisiyle birlikte yukarı sürükledi. "Bu da nişanlıma dokunmaya *cüret* ettiğin için." Alçağa üçüncü bir cezalandırıcı darbe indirdi ve Bay Malet ayaklarının dibine yığıldı.

Nişanlısı mı? Ciddi ?

Heywood, Bay Malet'i tekmeledi. "Kalk ayağa, seni korkak. Bir dahaki sefere kadınıma sataşmadan önce iki kere düşüneceksin." Yere tükürdü. "Buraya bir daha gelersen seni pislik, yanında bir ordu getirsen iyi edersin çünkü yemin ederim seni öldürürüm."

Bahçenin girişinden yeni bir ses geldi. "Bir ordu getirdi kardeşim. Neyse ki ben ve Joshua'ya denk değillerdi. Bütün sabah bir arabada tıklı kaldıktan sonra egzersize ihtiyacım vardı ve Joshua'nın da öfkesini boşaltacak birine ihtiyacı vardı."

Cass başını çevirdiğinde gördüğü en yakışıklı iki adamla karşılaştı - Heywood hariç tabii ki. Birinin dalgalı siyah saçları ve ürkütücü mavimsi yeşil gözleri, diğerrinin ise uzun ve düz siyah saçları ve ela gözleri vardı. Ancak ikinci adam yaklaşınca bacağında bir sorun olduğunu ve baston kullandığını fark etti.

Ama görünüşe göre tek eksiği buydu, çünkü ilk adam gibi kaba görünüşlü bir kara muhafızı önüne itti. Her iki kara muhafız da oldukça kötü görünüyordu.

Heywood, Bay Malet'in adamlarına "Efendinizi alın ve dışarı çıkın," dedi.

Kendi kendilerine homurdanarak, birer kollarına girdiler ve Mr. Malet bahçeden çıktı.

Cass Heywood'un yanına uçtu. "İyi misin?" Mendilini çıkardı ve Heywood'un yarılan dudağındaki kanı sildi.

Heywood yüreği gözlerinde, ona baktı. "Bunu sana benim sormam ."

"Hayır," dedi mavi-yeşil gözlü adam. "Senin gibi bir serseriyle evlenmeyi kabul etmesine neyin sebep olduğunu sormalısın."

Bir kolunu beline dolayan Heywood onu çekti. "Cass, bu benim büyük üvey kardeşim, Greycourt Dükü ve şu adam da kuzenim, Joshua Wolfe, malikânede yaşıyor. Grey ve Joshua, bu Bayan Cassandra Isles, nişanlım. Eğer beni kabul ederse."

"Yani ona henüz *sormadın* mı?" dedi Grey.

"gerektiği şekilde değil," diye itiraf etti Heywood.

"Bu değil Sürpriz Bana." Joshua dedi.

"Senin AİLE var "Evlilik tekliflerinize karşı rahatsız edici bir eğilimim var."

"Ah, ama tökezleyen evlilik teklifleri bile sonunda işe yarıyor," dedi Grey. "Karıma sorabilirsiniz."

Heywood inledi. "Sanırım siz ikiniz evlenmem konusunda başımın etini yiyeceksiniz."

"Ben değil," dedi Grey. "Eğer yapsaydım Beatrice'in bu konuda söyleyecek bir şeyleri olurdu."

"Gerçekten de öyle," cevap verdi bir kadın sesi. "Neyse ki sen daha iyi biliyorsun."

Bahçe girişinden gelen kadın dikkat çekici bir şekilde uzun boyluydu ve bir tabanca sallıyordu. "Hepsi gitmiş."

Grey kaşlarını çatı. "Sana arabada kalmanı söylemiştim."

"Gördüm. Ta ki ikinizin kaçırdığı, ormana gizlice girmeye çalışan bir adam görene kadar." Omuz silkti. "Ben de ona efendisinin arabasına binmesini söyledim. Ve görünüşe göre tabancam onu binmesi gerektiğine ikna etmiş."

"Beatrice'e dolu bir tabanca mı verdin?" Joshua, Grey'e ters ters baktı. "Delirdin mi sen?"

"O kadar da kızgın değilim," diye yanıtladı Grey.

"Ama dolu olmadığını bilmiyordu," diye araya girdi kadın. "Dışarı çıkan ve kesinlikle darmadağınık görünen diğer üç kişi de bilmiyordu." Kadın Cass'e gülümsedi ve tabancayı tutmayan elini uzattı. "Günaydın. Ben Grey'in karısı Beatrice. Aynı zamanda Joshua'nın kız kardeşiym ve siz sormadan söyleyeyim, Grey ile evlilik dışında hiçbir akrabalığımız yok."

Bu da bu tabancalı kadını Greycourt Düşesi yaptı. Yüce Tanrım. "Sizinle tanışmak çok güzel. Ben ... um ... Heywood'un nişanlısı?"

"Bayan Cassandra Isles," dedi Grey karısına, bir yandan da elindeki tabancayı çıkarırken. "Henüz evlenme teklif etmediği kişi."

"Ama hâlâ nişanlısı olarak görmemizi istediği kişi," dedi Joshua. "Şahsen ben ikna olmadım. Bir kere, Heywood için fazla güzel. Ve bir diğeri için-"

"Siz içeri girseniz iyi olur," Heywood, "eminim annenizin ağaçla, süslerle, biblolarla ve o gün için hazırladığı başka şeylerle ilgili yerine getirmanız gereken bir görevi vardır."

Beatrice kocasına bakarken gözleri parladı. "Haklıymışsın! Süslenmiş bir ağaç *var!*"

"Sana söylemiştim. Ben çocukken her yıl bir tane olurdu."

Heywood, ilişkilerine kışkırtıcı bir hareket yaparak, "Ve içeride görebilirsiniz," dedi. "Şimdi ilerleyin. Ağaca giden yol bu tarafta."

"Sensiz olmaz," dedi Grey, gözlerinde muziplikle. "Neden bizimle gelmiyorsun?"

"Bak annen bahçeye ne yapmış, Grey," dedi Beatrice. "Kış gülleri yetiştirmeyi başarmış."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Grey. "Bu çok-"

"bahçeden çıkın!" Heywood bağırdı. "Şimdi!" Beatrice gözlerini kırıştırdı. "Pekâlâ! Bu konuda kaba davranmak zorunda değilsin." "Görünüşe göre zorundayım," diye homurdandı Heywood nefesinin altından.

Akrabaları onun sabrını taşırdıklarını fark etmiş olmalı ki, bir kahkaha ve ona birkaç ters bakışla nihayet içeri girdiler.

"Hiç gitmeyeceklerini sanıyordum," dedi Heywood test edencesine.

Cass, "Senin benden çok daha renkli bir ailen kesin," dedi.

Adam ona şüpheyile baktı. "Gerçekten mi? Kuzenin bir avukatla kaçtı ve teyzen de iskambil masasından kalkamıyor. Yani senin ailen benimkine çok iyi uyum sağlar."

Boğazına bir yumru takıldı. "İstediğin bu mu? Çünkü dün gece-"

"Dün gece aptallık ettim, sevgilim." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Gururumun bana sunduğun muazzam hediyeği fark etmemi engellemesine izin verdim. Ama Malet'in seni senden çalmaya çalıştığını gördüğümde, zaten bildiğim bir şeyi daha da pekiştirdim; senin yokluğuna asla katlanamayacağımı."

"Oh, Heywood, ben de yapamazdım."

"Ve Bath'daki adamı ve ne kadar aptalca davrandığını duyduğumda ..."

Yanakları alev alev yanıyordu. "Bunu sana kim söyledi? Hayır, bekle, kim olduğunu biliyorum. Kitty'ydi, değil mi? Yemin ederim, kuzenim sır saklamaktan acizdir."

"Ah, ama sevdiği insanların yararına olduğunda bir sırrı ne zaman saklayacağını bilir. Sonuçta, tüm mektuplarını kimin yazdığının sırrını sakladı. *Gerçekten kiminle* evlenmek istediğini. Senin bir mirasçı olduğun gerçeğini. Bu entrikalar olmasaydı, sen ve ben asla tanışamayabilirdik. İkinizi asla bir araya getiremezdim ve sen de servetini bildiğim için beni asla bir talip olarak kabul etmezdin."

"Bu entrikalar olmasaydı, benim yerime Kitty'yle evlenmeye hazırlanıyor olabilirdin," dedi küstahça.

"Şüpheli." Kıkırdadı. "Mektuplarının okunduğunu duyduğum anda sana aşık oldum. Her kelimesi onları yazan kadınla tanışmak için yanıp tutuşmama neden oldu. O kadın olmadığını içten içe bilsem de Kitty'ye asla razı olmazdım. Çünkü o kadını bulduğumda, sonsuza dek kaybolmuştum. Aklımın başıma gelmesi an meselesiydi."

Elini cebine attı ve bir mücevher kutusu çıkardı. "Bu hediye için Noel'in beşinci gününe kadar beklemem gerektiğini biliyorum ama bunun için çok sabırsızım." Kutuyu açtığında dört ince altın yüzük ve bunların ortasında, içine güzel bir yakut yerleştirilmiş daha geniş bir yüzük ortaya çıktı. "Noel'in bu ilk gününde, sevgilim, karım olmayı kabul ederek beni onurlandırır mısın?"

"Evet," dedi, adam beş altın yüzüğü parmağına geçirirken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Oh, evet, benim gerçek aşkım."

Kadın onu öpmek için eğildi ve adam onu çok daha kapsamlı bir öpücük için yakaladı, o kadar kapsamlı ki ayrılmaları bir süre sonra oldu.

Tekrar salona baktı ve içini çekti. "Sanırım içeri girip hepimizin üzerinde zahmetle çalıştığı ağaca bakmalıyız."

"Ya da," dedi, "Hawkcrest'e doğru bir kızak gezintisi yapabilir ve yerde birkaç battaniye ve ocakta bir ateşin, oraya ilk gittiğimizde attığın özel gösteri için daha uygun olup olmayacağını görebiliriz."

"Kızağımız yok," diye hatırlattı ona.

"Ah, doğru. O zaman üst kattaki yatak odanıza gizlice çıkmamız gerekecek. Ya da benimkine."

Sırıtmaya başladı. "Ve sonra?"

"Küçük, neşeli bir Noel geçireceğiz." "Şimdi mi?" diye sordu.

"Şimdi."

Sonsöz

Mart 1809

Düğün günleri Heywood'un babasının ölümünden tam altı ay sonraydı. Bu tarihi Heywood'un annesi istemişti, çünkü o zamana kadar kendisi en azından yarı yas tutuyor olacak, ailenin geri kalanı ise artık yas tutmuyor olacaktı. Toplum kuralları yüzünden Grey ve Beatrice'in düğününü kaçırmak zorunda kalmıştı ve Heywood'unkini de kaçırmaya niyeti olmadığını söylemişti.

Şimdi burada, düğün ve yanında yeni karısı vardı. Ona gülümsedi. Cass'in güzel yüzü, annesinin ve ailenin geri kalanının Hawkcrest'te sadece kutlamaları için yaptıkları sihir karşısında şaşkınlık içindeydi. Yemek odası yeniden boyanmış ve ahşap zemin onarılmıştı. Avizeyi bile çok daha güzeliyle değiştirmişler, pahalı balmumu mumlarla donatmışlardı.

"Muhteşem, de öyle değil mi?" Cass söyledi.

"Evet." Adam onun güzel yüz hatlarına baktı. "Muhteşem."

Onu kendisine bakarken yakaladı ve kızardı. "Seni özledim. Eve gelemeyeceğini düşündüm."

Noel'den sonra, Hussars'tan emekli olabilmek için yerine geçecek birini ayarlamak üzere alayına dönmüştü. Sonra da Kıta'da savaş sürerken geri dönmek için çok uğraşmıştı.

"Ah, sevgilim," dedi yüreği ağzına gelerek, "Manş Denizi'ni *kürek* çekerek geçmek zorunda kalsaydım da burada olurum."

Kitty yaklaştı, yüzü gülümsemelerle doluydu. "Kanal boyunca kim kürek çekiyor?"

"Umarım kimse yoktur." Heywood elini Kitty'ye eşlik eden adama doğru uzattı. "Siz şu övülen Bay Adams olmalısınız."

Adam Heywood'un elini sıkarken, "Ne kadar övüldüğümü bilmiyorum," dedi, "ama evet, ben o beyefendiyim."

Kitty elini onun dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "Kocam mütevazı davranıyor. Londra'da yeni bir şirket açıyor ve şimdiden yirmi müşterisi var."

"İyi bir başlangıç," dedi Heywood. "Seni Grey ile tanıştıracam. Onun her zaman iyi bir avukata ihtiyacı vardır."

"Ben daha çok senin diğer yeteneklerinle ilgileniyorum," dedi Cass, gözleri parlayarak. "Biz daha burada olduğunu fark etmeden Kitty'yi Gretna Green'e götürmeni sağlayan yeteneklerin. Hem bizi nasıl buldun?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "İtiraf ediyorum, ikiyüzlü olmak zorundaydım."

"Demek ki yalan söylemek zorundaydı," dedi Kitty, bu kelimeyi bildiğine çok sevinmişti. "Annem ona Kaptan Malet'in o gece bana teklifte bulunacağını nasıl *bildiğini* anlattığı için beni *baloda* görmek için de ikiyüzlü davranmak zorunda kaldı."

"Virginia Teyze'yi tanıyorsam," dedi Cass, "bu onun Bay Adams'ı uyarma yöntemi idi."

"Kesinlikle," dedi Adams. "Ben de ona güvenmediğim için Kitty'yi Malet konusunda uyarmak için baloya gizlice girdim, o da bana ona teklifte bulunmayı reddettiğim yapacağını söyledi."

"Seni bu kadar üzen konuştuğun arkadaşın mıydı?" Cass sordu.

"Evet. Ve *yine* de bana teklif etmedi. Benim daha iyisini yapabileceğimi düşündü." Kitty güldü. "Hayal edebiliyor musun?"

"Sen daha iyisini hak ettin," dedi Adams hoşgörüsüyle, ona bakarken gözleri sevgiyle parlıyordu.

Heywood bu duyguyu çok iyi biliyordu. Cass kadar özel bir eş bulduğuna hâlâ inanamıyordu. Elini kendi eliyle kapattı.

Adams'a bakmadan önce ona gülümsedi. "Bu bizi Lincolnshire'da nasıl bulduğunuzu açıklamıyor efendim."

"Ah, evet, ona geliyorum. Kitty hışımla çıkarken Malet'in odadan sıvıştığını fark ettim. Görünüşe göre konuştuğumuzu duymuştu. Kitty ortadan kaybolunca, onu kaçırdığını düşündüm. Bu yüzden teyzenin evine gitmeyi ihmal etmedim ve Malet teyzenle birlikte oraya geldiğinde, Malet'in arabacısından

Sizin ve Kitty'nin Lord Heywood tarafından götürüldüğünüzü duyunca ne kadar rahatladığımı tahmin edersiniz. Lord Heywood'un bir beyefendi olduğunu biliyordum, ayrıca seni de götürmüştü ve sen ona göz kulak olacaktın."

"Denedim," dedi Cass. "Ama nasıl-"

"Lord Heywood kartını adresiyle birlikte evinize bırakmıştı ama Malet üçünüzün Gretna Green'e gittiğinize inanıyordu, o yüzden oraya gitmek istedi. Lord Hazretleri'nin sadece Kitty'ye göz kulak olduğunu umuyordum, bu yüzden buraya gelmiş olabileceğinizi düşünerek şansımı denedim. Ne yazık ki kar beni yavaşlattı ama-"

"Beni görmek istedi, avukatım olduğunu söyledi," diye söze girdi Kitty, sözünü bitirmesine izin vermeyecek kadar sabırsız olduğu belliydi, "hizmetçi de beni almaya gitti. Ama sonra sevgili aşkım beni salonda gördü, kızak da dışarıda sahipsizdi ve-"

"Onu aldık ve kaçtık," diye bitirdi Bay Adams. Heywood gözlerini kırıştırdı. "Bu oldukça ilginç bir hikâye."

"Öyle, değil mi?" dedi Kitty, sonra odanın diğer ucuna baktı ve dondu kaldı. "Oh, hayır, annem bizi fark etti ve bir nutuk daha çekmeye tahammül edemem. Gel canım, gidip biraz şampanya içelim."

Adams mutlu bir şekilde çekilmesine izin verdi.

Cass gülererek, "'Ormandaki bebekler' masalındaki gibi," dedi. "Kitty her zaman ayaklarının üzerine düşmeyi başarır."

"Pek sayılmaz," dedi Heywood. "Sana ve annene sahipti, şimdi de Adams'a sahip. Sadece onun kıymetini bilmesini umabiliriz."

"Eminim öyledir. Aynı şekilde ben de seni takdir ediyorum." Cass ona gülümsedi ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Ve sana minnettarım. Çünkü senin için yeterince iyi olmadığımı söyleyecek alçakgönüllülüğü asla gösteremezdim. Bu doğru olsa bile."

"Gerçekten de öyle," dedi hafifçe. Adam gözlerini kırıştırdınca, kadın kahkahayı bastı. "Sana takılıyorum. Şimdiye kadar beni daha iyi tanımış olmalıydın."

"İnan bana, seni yeterince tanımam yıllarımı alacak." Fısıldamak için eğildi, "Ve gerçekten şimdi başlamak istiyorum, yukarıda, yeni yenilenmiş yatak odamızda."

"Hayır, kesinlikle efendim. Bizim için gizlice dolaşmak yok. Seni bir kez kendime aldıktan sonra, tadını çıkarmak ve endişelenmek zorunda kalmamak istiyorum."

Annen, kız kardeşin ya da erkek kardeşlerin tarafından yakalanmak." Adam homurdanınca ekledi: "Ama inan bana, herkes gittikten sonra bunu yaptığına değecek bir şey yapacağım."

Kanı vücudunun başka bir bölgesiyle birlikte yükselirken, onun asla kuzeni gibi geniş gözlü ve ağırbaşlı olamayacağını fark etti.

Tanrı'ya şükür.

Sabrina Jeffries'in heyecan verici yeni aşk romanını kaçırmayın.

BACHELOR
Yaz 2020'de satışta

Önizleme için okumaya devam edin . . .

Bölüm 1

Armitage Hall, Lincolnshire
Nisan 1809

Leydi Gwyn Drake süslü köprüde sandığın içindeki bir dişi kaplan gibi volta atıyordu. Birinin şantajcısının geç kalması ne anlama geliyordu? Başlatmayı umduğu müzakereler için kesinlikle iyiye işaret değildi.

Belki de yanlış noktadaydı.

Cebinden adamın notunu çıkardı ve tekrar okudu:

Leydi Gwyn'e,

Sessizliğimi garanti altına almak istiyorsan yarın saat 16:00'da Armitage arazisinde, nehri geçen köprünün yanında bana elli gine getir. Aksi takdirde, senin ve benim hakkımda senin iyi adını lekeleyecek sırları söylemekten çekinmeyeceğim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun.

Yüzbaşı L. Malet

O zaman yanlış yer değil. Bu, arazideki nehir üzerindeki tek köprüydü. Malikânenin yakışıklı bekçisi Binbaşı Joshua Wolfe'un oturduğu evin kısa bir mesafe ötede olduğunun farkında mıydı? Yoksa umurunda değil miydi?

Kaşlarını çattı. "L." Malet'i en son gördüğünde Malet, on yıl önce orduda sadece bir asteğmendi ve o da sadece yirmi yaşındaydı. Ama aynı geniş gözlü, aptal kızla karşılaşmayı bekliyorsa, bir sürprizle karşılaşacaktı.

Notu toparlayıp nehre attı. Sonra ikiz kardeşi Thornun, nam-ı diğer Thornstock Dükü'nün yatağının başucundan aldığı cep tabancasına dokunmak için elini pardösüsünün içine . Tabanca dolu olmasa da -bir silahı doldurmak bir yana, nasıl ateş edeceği hakkında bile hiçbir fikri yoktu- parmaklarının altındaki oymalı fildişi kundağın hissi güven vericiydi. Lionel Malet gibi bir korkağı uzak tutacak kadar etkileyici görünmeliydi.

Tekerleklerin çakıllar üzerinde çıkardığı çıtırtıları tam zamanında duydu ve adamın faytondan indiğini gördü. Muhtemelen borcu vardı ama ona bakınca bunu anlayamazdınız, tepeden aşağıya köprüye doğru umursamazca .

Yıllar önce bir çift mavi göz, kendini beğenmiş bir gülümseme ve kuzguni bukleler için her şeyi riske attığına inanmak zordu. Lionel sadece bir asteğmen üniforması içindeyken bile, üvey babasının yaşlanan arkadaşlarıyla -ya da alaycı ağabeyi ve üvey kardeşleriyle- çevrili bir kadına inanılmaz derecede çekici görünmüştü.

Bugün, beyefendi kıyafetleri içinde daha da etkileyici bir şekilde giyinmiş olsa da, onu harekete geçirecek gücü yoktu. O zamanlar gerçeği, onun nazik ve kurnaz olduğunu, saf bir kadının hayatına sinsice giren, sonra da bir ısırıkla onu ve geleceğini zehirleyen türden bir adam olduğunu nasıl görememişti? Sadece fark etseydi...

Önemli değildi. Artık onun gerçek karakterini tanımıştı. Kendinden son derece emin görünen adam yaklaşırken Thorn'un tabancasını çıkardı ve ona doğrulttu. "Bu yeterince yakın, efendim."

Ona güldü, onu patlattı. "Beni vurmak , değil mi?" "Eğer mecbur kalırsam."

"Ama sen bilmiyorsun." Başını hoyratça eğdi. "Sadece ücretimi ödemeniz gerekiyor. Sessizliğim için elli gine makul bir miktar, sence de öyle değil mi?"

Elleri titriyordu. Adamın bunu görmemesini umuyordu. "Benimle evlenirsen elde edeceklerini düşününce bu kadar az şey istemene şaşırdım."

"Hâlâ bununla ilgileniyor musun?" Kadın ona sadece ters ters bakınca, adam omuz silkti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ne yazık. Bir evlilik ikimize de yakışırdı."

"Mali durumunuza yardımcı olacağına eminim, ama *bana* ne gibi bir faydası olabilir ki?" diye sordu soğuk bir şekilde.

Küstah bakışlarını üzerinde gezdirdi. "Hiçbir şekilde yirmi yaşındaki kadar genç değilsin. Çok geçmeden evde kalmış bir kız olarak kabul edileceksin ve o zaman da kimse seninle evlenmeyecek."

"Güzel. Bu bana uygun." İşin tuhafı, bu doğruduydu. "Korkarım beni erkeklerden soğuttunuz, efendim." Bu da gerçektir. Ya da en azından bir parçası. "Ben de senin gibi bir kıza aşık olacak artık entrikalar."

"Peki tabancaya neden ihtiyacın var?"

"Kardeşim, Noel'de bu arazide Kitty Nickman'a yapmaya çalıştığın gibi beni de kaçırmaya çalışmaktan korkuyorum."

Başarısız planından bahsedilmesi öfkelerini alevlendirmiş gibiydi. "Bunu düşündüm. Ama Thornstock'u tanıyorum. Eğer seni kaçırsam, seninle ilişkisini keser ve ikimiz de fakir oluruz. Nitekim yıllar önce de böyle bir tehditte bulunmuştu."

Bu ihanetin anısı kötü bir soğuk algınlığı gibi göğsüne yerleşti. Hâlâ yaralama gücüne sahip olması onu çileden çıkarıyordu. "Her iyi kardeşin yapacağı gibi beni korumaya çalışıyordu." Yine de ikizinin Lionel'ın karakterini bu kadar iyi okumuş olmasına rağmen kendisinin bundan habersiz olması canını sıkıyordu. "Ve bana şantaj yapma girişimine bakılırsa, bunu yapmakla akıllılık etmiş."

"Bu bir girişim değil." Bir adım öne çıktı. "Paramı almak istiyorum."

Tabancayı ona doğrulttu. "Bende değil."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O zaman sanırım kardeşinden başlayarak tüm dünyaya bizden bahsedeceğim."

Thorn'un -ya da herhangi birinin- gerçeği duyacağı düşüncesi onu hastalıklı bir korkuya sürükledi. "Aile sezon için Londra'ya gittiğinde sana paranı getireceğime söz veriyorum. Buna sadece birkaç gün var. Eminim *o kadar* bekleyebilirsin."

"Ah, ama neden ki?"

"Çünkü Thorn'dan burada, taşrada elli gine istersem, bu talebi şüpheli bulacak ve neden istediğimi öğrenmek isteyecektir. Ona söyleyebileceğim makul bir yalan yok. Ve eğer ona doğru cevap verirsem, seni öldürebilir."

Lionel kıkırdadı. "Yani ne yaptığımızı o anlatmadın mı?"

"Tabii ki söylemedim. Senin de ona söylemediğini biliyorum. Çünkü söylemiş olsaydın burada bana şantaj yapmaya çalışıyor olmazdın. Thorn seni yıllar önce öldürmüş olurdu."

"Doğru." Zalimce yakışıklı yüzündeki eğlence kaybolmuş, geriye sadece gözlerindeki soğuk parıltı kalmıştı. *İşte* tanıdığı ve nefret ettiği Lionel Malet buydu. "Neyse ki," diye devam etti, "bugünlerde kardeşinizle savaşmak için daha hazırlıklıyım. Bir asker olarak boşuna eğitim almadım. Thornstock da şüphesiz yaşlandıkça yumuşadı."

"Eğer buna inanıyorsanız, son zamanlarda onunla pek işiniz olmamış demektir."

"Her halükarda," diyerek onun yorumunu savuşturdu, "paramı beklemeye hiç niyetim yok. Eğer bana bugün ödeme , ödeme olarak başka bir şey almak zorunda kalacağım."

Adam köprüyü geçerek ona doğru yaklaştı ve kadın hızla geri çekilse de, o daha fazla uzaklaşmadan adam peşine düştü. Ancak adam silahı elinden aldığı anda, peşinde olduğu kişinin kendisi olmadığını anladı.

"Onu alamazsın!" diye bağırdı, yüreği parçalanarak. "O Thorn'un! Benim değil ki vereyim!" Bu Thorn'un en son satın aldığı şeydi ve ona aşırı derecede düşküncü. Alınmasına izin verirse kardeşi onu asla affetmezdi.

"Umurumda değil." Lionel tabancayı inceledi, sonra dolu olmadığını fark edince homurdandı. "Ben paramın geri kalanını beklerken bu Londra'da iyi para eder." Silahı paltosunun cebine soktu. "Oh, ve sessizliğimin fiyatı daha yeni arttı. Artık yüz gine."

Adam uzaklaşmak için döndüğünde, kadın kolundan tutarak Thorn'un silahıyla kaçmasını engellemeye çalıştı. "Sana lanet olası parayı getireceğim ama tabancayı alamazsın!"

Adam kollarının üstünden kavrayıp onu sarsmadan önce cebinden yarıya kadar çıkarmayı başarmıştı. "Senden ne istersem alırım, hiç kuşkun olmasın. Eğer sırlarını saklamamı istiyorsan-"

Başlarının üzerinden bir silah sesi duyuldu. Hem Lionel hem de o irkilerek silah sesinin geldiği yere, arkasındaki evin bulunduğu tepeye doğru baktılar.

Kiracısı Binbaşı Wolfe kendi silahını hızla doldurduktan sonra Lionel'ın kalbine doğrulttu. Doğrusu, bu huysuz eski askeri gördüğüne hayatı boyunca hiç bu kadar sevinmemişti.

"Hanımefendiden uzak durun," diye seslendi Binbaşı Wolfe köprüye doğru ilerlerken, bastonuyla nehir kıyısındaki patikanın engebeli yüzeylerinde manevra yaparken silahını bir şekilde Lionel'a .

Lionel onunla alay etti. "Ya da ne? Sıradan bir bekçi bir vikontun oğlunu vurmaya cesaret edemez."

Gwyn kaşlarını çatı. "Onun bir oyun olduğunu nereden bildin? Doğru ya." Binbaşı Wolfe'un Noel'deki kaçırma sırasında Lionel'ın engellenmesine yardım ettiğini unutmuştu. Bunun bir önemi yoktu. "Binbaşı bir dükün torunu ve ayrıca iyi bir nişancı. Seni vurmaya cesaret etmekle kalmaz, ıskalamaz da."

Binbaşı Wolfe'un bakışları ona kaydı. Nedenini anlayamasa da bu söze şaşırılmış gibiydi. Onun hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyacak kadar sık flört etmişti. Yine de, defalarca somurtkan bir yanıt aldıktan sonra buna son vermişti.

Binbaşı nişanını Lionel'a sabitledi. "Ayrıca, *benim* topraklarımda duruyorsun ve çalıştığım ailenin bir üyesine saldırmaya çalışıyorsun. yüzden bayanı bıraksanız iyi olur, yoksa yemin ederim sizi pişman ederim. Bölgedeki hiçbir yargıç, kendi mülkümde silahlı bir adamı vurduğum için beni suçlamaz."

Lionel başladı. "Ben silahlı değilim." Binbaşı Wolfe, Thorn'un tabancasının fildişi kabzasının hâlâ asılı durduğu Lionel'in ceket cebine başıyla işaret edince Lionel'in rengi soldu. "Tabanca dolu değil," dedi, ama onu serbest bırakacak kadar da sağduyuluydu.

"Size ait olmadığından bahsetmiyorum bile." Binbaşı Wolfe'un bakışlarıyla karşılaştı. "Bu Thorn'un. Bay Malet onu benden aldı."

Binbaşı Wolfe kara kaşlarından birini ona doğru kaldırdı. "Peki *sen* neydin

"Boş bir tabancayla ne yapmayı öneriyorsun?"

"Boş ver onu. Ben sadece onu geri istediğimi söylüyorum."

"Ah." Binbaşı Wolfe silahıyla Lionel'a işaret etti. "Bayanı duyduunuz. Ver şunu ona."

Lionel'ın gözleri kısıldı ve Gwynin kalbi neredeyse duracaktı. Ya onun sırrını Binbaşı Wolfe'a açıklamayı seçerse? Bu sadece

Ondan intikam almak için yapabileceği türden bir şey. O da utancından ölürdü, ki bu da bir şey ifade ediyordu, çünkü bugünlerde onu utandıran çok az şey vardı.

Lionel'a doğru yaklaştı. "Ver onu." Sesini fısıltıya indirdi. "Londra'ya vardığımda parayı alacağına söz veriyorum. Ama *ona* geçmişimiz hakkında tek kelime edersen olmaz."

Lionel, Binbaşı Wolfe'un silahından kızın kül rengi yüzüne baktı. "Sözünü tutacaksın," diye mırıldandı, sonra Thorn'un tabancasını ona verdi ve köprü'nün sonuna, sonra da faytonunun beklediği yere giden patikaya doğru geri geri gitti.

Konuşmalarını dikkatle izleyen Binbaşı Wolfe neyse ki ne hakkında konuştuklarını sormadı. Aşağıdaki nehrin gürültüsünden onları duyamayacağından oldukça emindi, ama yine de ne kadar dar bir kaçış yaptığını bildiği için titriyordu.

Ve Lionel olduğu sürece de yapmaya devam edecekti.

"Keşke onu öldürseydin," diye mırıldandı Binbaşı Wolfe ona yaklaşıırken, gözünü geri çekilen Lionel'dan ayırmadan.

Lionel faytonuna binip uzaklaştığında Binbaşı Wolfe duruşunu gevşeterek silahını boşalttı. Sonra da büyük tabancasını, Lionel'in malikânede çalışırken her zaman giydiğini gördüğü yırtık pırtık paltosunun geniş cebine soktu.

"Sana salona kadar eşlik edeceğim." Kız itiraz etmek için ağzını açtığı anda, "Malet'in yakınlarda pusuya yatmış, sana tekrar saldırmak için fırsat kolluyor olma ihtimaline karşı," diye ekledi.

Oh. Bu kesinlikle iyi bir noktaydı. "Beni kurtarmaya geldiğiniz için teşekkür ederim."

Adam her zamanki gibi suskun bir şekilde başını salladı ve ona önden gitmesini işaret etti. Köprüyü geçtiler ve bir süre sessizlik içinde tepeye tırmandılar, kadın birkaç adımda bir adama kaçamak bakışlar atıyordu. Tanrım, adam yakışıklıydı - uzun siyah saçları basit bir deri iple bağlanmıştı - ama yine de yakışıklıydı.

Bazıları onun çenesinin çok köşeli ve ağzının çekici denemeyecek kadar ince olduğunu söyleyebilirdi ve bu doğru olabilirdi. Ama onu tanıdığı diğer erkeklerden ayıran ela gözleriydi, hatta

Heywood'un gözleri de elaydı. Binbaşının gözlerinin ortası kahverengiydi ve dış kenarları yeşil halkalarla çevriliydi. Bazı ışıklarda yeşil, bazılarında ise kahverengi baskındı.

O gözler durmaksızın değişiyordu; bütün gün onlara bakabilirdi. Gerçi çok fazla şansı olmamıştı. Kız kardeşi Bea malikânedeyken Gwyn onu daha sık görmüştü ama Bea evlendikten sonra Armitage Malikânesi'nde yaşayan hiç kimseyle ilişki kurmamaya kararlı görünüyordu.

Bu, hizmetçilerin onun hakkında fısıldaşmalarını engellemedi - nasıl görüldüğü, ne söylediği, ne yaptığı. Hatta bir tanesi, topal bacağı olsun ya da olmasın, Binbaşı Wolfe'la gözünü kırpmadan evlenebileceğini söylemişti. Yine de Binbaşı Wolfe'un kadınlara olan çekiciliği hakkında hiçbir fikri yok gibiydi, yoksa şimdiye kadar çoktan bir eş almış olurdu. Zaten otuz bir yaşındaydı!

"Malet ne istiyormuş?" Binbaşı Wolfe sonunda sordu.

Neyse ki, onun için makul bir açıklama hazırды. "Beni onunla gitmeye zorlamak için. Bu yüzden tabancayı salladım."

Binbaşı Wolfe onun yüzünü inceledi. "Ne zamandan beri Armitage topraklarında yanınızda tabanca taşıyorsunuz?"

"Bay Malet Heywood'a, Heywood ve arkadaşının yurtdışında yaptıkları bir şeyin intikamını almak için beni kaçırmak istediğini söylediğinden beri," diye tersledi.

Binbaşı Wolfe, "Malet bu tehdidi dört ay önce yaptı," diye belirtti. "Bunu denemek için şimdiye kadar beklemesi garip."

"Belki de gardımızın düşmesini bekliyordu," dedi kuru bir sesle. "Ya da belki de kötü niyetini bilmeyecek bir varise kur yapmayı denemişti ve kız uygun çıkmadı, bu yüzden eski yöntemlerine geri döndü."

"Ve Malet seni kaçırmak için geldiğinde sen de kardeşinin boş tabancasıyla arazide dolaşıyordun."

Binbaşı Wolfe'un *buna* inanacak kadar saf olmadığını gayet iyi biliyordu. Sonra aklına bir fikir geldi. "Thorn, Bay Malet'in Sanforth'ta dolaştığını duymuş, bu yüzden gözümü dört açmam için beni uyardı."

"Kardeşiniz şu anda salonda mı ikamet ediyor?"

"Evet. Ve korunmam için bana cep tabancasını verdi."

"Sana nasıl doldurulacağını ya da ateş edileceğini öğretmediği değerli, boş bir tabanca mı? Bu onun için pervasızca görünüyor ve ikizin bana hiçbir zaman pervasız biri gibi gelmedi."

"Şaşıracaksın," diye mırıldandı. Binbaşı Wolfe'a ve onun askeri aklına lanet olsun. Bu iş hiç iyi gitmiyordu.

"Dahası, siz ve Malet birbirinizi tanıyor gibiydiniz, en azından sırlarınızı paylaşacak kadar iyi."

"Confidences! Saçmalamayın. Gördüğünüzü sandığınız şey, ima ettiğiniz değil."

"Hmm. Öyle diyorsanız." Binbaşı Wolfe ormandaki patika boyunca şaşırtıcı derecede iyi bir hızla ilerledi. "Kardeşinizin burada ne işi var? İşletmesi gereken kendi mülkü yok mu?"

"Elbette, ama bana ve anneme sezon için Londra'ya kadar eşlik etmeye karar verdi. Sarayda takdim edileceğim ve sosyeteye ilk adımımı atacağım, biliyorsun."

"Farkındayım," dedi gergin bir şekilde. *Bu* ne anlama geliyordu?

Kız kardeşi Bea'yı ve onun da Grey'in yeni karısı, Greycourt Düşesi olarak takdim edileceğini düşünüyor .

"Neyse ki," diye devam etti, "bugünkü olay Thornstock'a seni ve Londra'daki taliplerini daha yakından izleme ihtiyacını hissettirecek."

Bu ifade o kadar tipik bir erkek ve küstahçaydı ki, sözlerinin daha büyük anlamları dank ettiğinde Thorn'un küstahlığı yüzünden kulaklarını patlatmak üzereydi. "Bunu Thorn'a söylemek istemediğine eminim."

Binbaşı Wolfe bir kaşını kaldırdı. "Elbette ona söyleyeceğim. Bilmesi gerekiyor ki size her yerde eşlik etmek için gerekli düzenlemeleri yapabilsin."

Adımlarını hızlandırdı, böylece onun önünde durup yolu kapatabilecekti. "Ama yapamazsın! Thorn'un kişisel işlerime burnunu sokmasını istemiyorum. Berlin'de onunla birlikte büyürken bunu yeterince yaşadım."

Ormanın karanlığında binbaşının gözleri meşe kadar kahverengi ve bir o kadar da sert görünüyordu. "Bu konuda sessiz kalmamı bekleyemezsiniz."

"Neden olmasın? Bu seni ilgilendirmez. Ben yetişkin bir kadını. Bay Malet gibilerle asla yalnız kalmayacağım iyi bir toplumda başa çıkabilirim."

"*Hiç mi?* Armitage'ın evinde bile mi? Ya da bir baloda hava almak için balkona çıkmak? Ya da-"

"Her yerde dikkatli olacağım, sizi temin ederim. Hem zaten dikkatleri üzerine çekmeden adam kaçırma olayını gerçekleştirebileceği pek fazla durum olmayacak."

Binbaşı Thorn'a Lionel'den bahseder ve ikizi de nereye giderse gitsin peşine takılmaya karar verirse sayıları daha da azalacaktı. O zaman Lionel'la özel olarak görüşme ve ona parasını verme şansını asla elde edemeyecekti.

Thorn'a şantajdan da söz edemezdi. Ya Lionel'ı öldürecek ve hapse girecekti ya da Lionel'ı düelloya davet edecek ve hapse girecekti. Hayır, Thorn Lionel'ın neyin peşinde olduğunu asla öğrenemezdi.

"Lütfen, Binbaşı Wolfe, kardeşime söylememelisiniz-"

"Kardeşiniz kulak verebilir Leydi Gwyn, ama ben bunu yapmaktan daha iyisini biliyorum. Ya benim yanımda söylersiniz ya da ben kendim söylerim. Ama öyle ya da böyle, Malet'in ne yapmaya çalıştığını duyacak. Hepsi bu kadar."

Tanrım, kemiği olan bir köpek gibiydi. Ve şimdi sayesinde Lionel'a parasını ödeyip bu çılgınlığa bir son verebilmesi on kat daha zorlaşmıştı.

Kötü Bir Kış Gecesi

MARY JO PUTNEY

Bölüm 1

*Bombay,
Hindistan
1816 Yazı*

Şafak vakti burada günün en güzel zamanıydı. Gece havayı serinletmişti ve öğlenin vahşi sıcağına daha saatler vardı. Hava İngiltere'de bilinmeyen kokularla doluydu ve ağaçlarda parlak kuşlar sabahın erken saatlerindeki işleriyle meşguldü.

Soylu Lawrence ailesinin kendi kuşağındaki en kara koyunu olan Leydi Diana Lawrence, yatak odasının balkonundaki tik bankına kıvrılmış, evin ötesindeki tarlada sabah sislerinin süzülüşünü seyrediyordu. Silik şekiller bir file dönüştü. Bir kağıt. Bir demet sopa taşıyan sari giymiş zarif bir kadın. Hindistan'ın zamansız ritimleri.

Broads'un durgun yüzeyinde sürüklenen ev sisleri için ani ve keskin bir özlem hissetti. Su kuşları, sazlıklar ve gümüşü sulara süzülen alçak teknelerdeki balıkçılar.

İngiltere'yi yedi yıl önce terk etmişti. Bunun genel nedeni dünyayı görme arzusuydu; özel nedeni ise bitmiş bir aşk ilişkisinin yıkıcı acısıydı. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde çok seyahat etmiş, pek çok tuhaf ve harikulade yer görmüştü.

Yıllarca doğuya doğru seyahat ettikten sonra Hindistan'da dinlenmeye başlamıştı ama burada sonsuza kadar kalacağını hiç düşünmemişti. Belki de eve dönme zamanı gelmişti, çünkü İngiltere eviydi ve hep öyle kalacaktı.

Kakule aromalı çayından bir yudum aldı. Bu çayı yanında eve götürecekti. Arkadaşına sordu: "İngiltere'yi seveceğini düşünüyor musun? O kadar sıcak değil ama düzenli olarak yemek yemeye devam edeceğinizi garanti ederim."

Keskin kedi dişlerini göstererek esnedi, sonra beyaz burnunu uzun siyah kuyruğunun altına soktu. Panda pragmatist biriydi. Yiyecek olduğu sürece mutlu olurdu.

Artık gökyüzü, bir önceki akşam en sevdiği yeğeni Leydi Aurora Lawrence Vance'den gelen mektubu okuyabilecek kadar aydınlanmıştı. Bazı çevrelerde "Kükreyen Rory" olarak bilinirdi, tıpkı Diana'nın "Atılğan Diana" olarak ilan edilmesi gibi. Hatta "Şeytani Diana." Rory ile ne kadar ürkütücü derecede benzediklerinin bir kanıtı daha.

Ama Rory'nin hayatı aşk, evlilik ve istikrara doğru şaşırtıcı bir dönüş yapmıştı. Diana sıkıcı olmadığından emindi.

Beklentinin tadını yeterince çıkardıktan sonra, mektubu dünyanın öbür ucundaki yolculuğunda korumuş olan muşamba paketi açtı.

Sevgili Diana Teyzem!

Paylaşacak o kadar çok haber var ki! (Oh, dikkatli olmalıyım yoksa bu yazı bitmeden ünlem işaretlerim bitecek!)

Evlilik ihtimalini her zaman son derece endişe verici bulan biri olarak, gerçekliği son derece harika buluyorum.

Diana güldü, Rory'nin fokurdayan kişiliğini sanki odadaymış gibi güçlü bir şekilde hissediyordu. Mektuba geri döndü.

Hindistan'da sizinle yaptığım harika ziyaret için bir kez daha şükranlarımı sunuyorum çünkü bu ziyaret eve dönerken korsanlar tarafından esir alınmama yol açtı ki bu harika değildi ama Gabriel ile tanışmama vesile oldu.

daha mantıklı ve daha az yakalanmış olsaydım.

Son mektubumu yazdığım da, Londra'da oldukça büyük bir ev kiraladığımızı çünkü elimizdeki en iyi evin bu olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Ayrıca Londra yakınlarında mütevazı bir arazi aradığımızdan da bahsetmiştim.

Ancak, kendimize ait bir mülk satın almak yerine, Gabriel'in büyükbabasının mülkü olan Langbridge'i kır evimiz yapmaya karar verdik. Bu çok mantıklı çünkü Gabriel eninde sonunda mülkü miras alacak ve toprağı ve insanları tanımak istiyor. Denizde uzun yıllar geçirdikten sonra çiftçiliğı ve mülk yönetimini öğrenmesinin zaman alacağını söylüyor.

Tabii ki çabuk öğreniyor ve meydan okumanın tadını çıkarıyor. Hepsinden önemlisi, bir ahır dolusu ata sahip olmayı ve istediğı zaman ata binebilmeyi seviyor ki bu deniz kaptanlığı hayatında mümkün değildi. Şimdi birlikte ata biniyoruz, bu da günlerimizin en önemli noktası. Yoksa

-Birazdan değineceğim nedenlerden dolayı artık eskisi kadar sık ata binmiyorum.

Ancak asıl mesele araziyi öğrenmek değil, büyükanne ve büyükbabasının yaşlanması ve bize ihtiyaç duymaları. Büyükannesi çok tatlı biri ve taşınmanın iyi bir fikir olduğuna ikna etmek için birlikte plan yaptık.

Müzakereler Viyana Kongresi'nin yanında basit kalır! Amiral Vance'in Gabriel'i evlatlıktan reddetmesinin ardından geçen yıllar işleri zorlaştırdı ama Gabriel o yılları telafi etmek istiyor ve bir zamanlar İngiltere'nin en katı emekli amirali olan büyükbabası şimdi Gabriel'in arkadaşlığını öz lüyor ve benim asi halimi paketin bir parçası olarak kabul etmeye karar verdi.

Kuzen Constance'ı çok ama sık sık mektuplaşıyoruz.

Hindistan, tam olarak yakın olmasa da. Yeni hikayeler üzerinde işbirliği yapıyoruz.

Size sevgilerini ve Jason ile birlikte bir erkek bebekleri olduğu haberini gönderiyor! Jason'ın babası ve benim Gabriel'imın onuruna Richard Gabriel Landers adını verdiler. Kuzey Amerika'daki en iyi ve en güzel bebek olduğu konusunda beni temin ediyor.

Diana, Lawrence ailesinin Hindistan'a kadar gelebilen tek üyeleri olan Rory ve Constance uzun bir ziyaret için geldiklerinde üçünün yaşadığı eğlenceyi nostaljik bir şekilde düşündü. O aylar Diana'nın burada yaşadığı en keyifli dönemdi. Constance gayrimeşruydı, Diana'nın en az güvendiği erkek kardeşinin kızıydı ama tatlı, nazik ve bilge bir kız olarak büyümüştü. Diana'nın en sevdiği ikinci yeğeniydi ama aslında karşılaştırma yapmaması gerekirdi. Rory ve Constance ikisi de harikaydı.

Constance ve benim de bir kitap bebeğimiz daha var! (Oh, canım, ünlem işaretleri yine patlıyor!) Korsan kitabımız The Shining Blade şimdi yayınlandı ve oldukça popüler! Son zamanlarda ilk kitaplarımızı Londra'daki yayıncı arkadaşınıza gönderdiğiniz için size teşekkür etmiş miydim? Tüm sözleşmelerimizle ilgilenen ve dolandırılmadığımızdan emin olan babamın sert bakışları altında bizim için iyi iş çıkardı.

Hiç kendi eserlerinizi yayınlamayı düşündünüz mü? Korkunç Gotik hayal gücüne sahip olan ben olduğum için romanlar değil ama seyahat günlükleriniz. Oldukça harikalar - seyahatin sancıları hakkında keskin bir gözünüz ve mizah anlayışınız var.

*insanlar sen tanışmak ve ve
farklılıklar ve aramızdaki benzerlikler.*

Diana düşünürken kaşlarını kaldırdı. Bunu hiç düşünmemişti. Günlükleri onun özel düşünceleri, eskizleri ve yansımalarıydı ama seyahat anıları popülerdi ve çok azı bağımsız, skandaldan bahsetmiyorum bile, hanımefendiler tarafından yazılmıştı. Bu kesinlikle dikkate alınmaya değerdi. Okumaya geri döndü.

Muhtemelen bunu sormamalıyım, en sevdiğim teyzem, ama İngiltere'ye dönmeyi düşündün mü? Burada herkes seni özlüyor, en çok da ben. Londra'da bizimle kalabilirsin - ev o kadar büyük ki istemezsen bizi hiç görmek zorunda kalmazsın!

Ayrıca, benden daha verimli olan Constance'ın biraz gerisinde kalıyorum. Fazla uzun sürmeyecek! (Belli ki çok uzun zamandır yazmamışım! Daha fazla ünlem işareti kaçtı!)

Lawrence kadınlarının doğurganlıklarıyla ünlü oldukları ve asla doğum sırasında ölmedikleri konusundaki teminatlarıma rağmen Gabriel çok memnun ama bir o kadar da endişeli. Bildiğiniz gibi, "kaba" kelimesini "kaba sağlık" kelimesinin içine koydum.

Benim için olduğu gibi bu yeni küçük insan için de vaftiz annesi olmanı istiyorum. Sen en iyi vaftiz annesiydin! Bana verdiğin dünya küresi şimdiye kadar aldığım en muhteşem hediye idi ve kendi maceralarıma ilham kaynağı oldu. Kütüphanemizde onurlu bir yeri var.

Ve eğer sakıncası yoksa ve bir kızım olursa, adını Diana koymak istiyorum.

Diana bunu okuduğunda sertçe yutkundu, ailesini ne kadar özlediğinin farkındaydı. Çoğu oldukça eğlenceli insanlardı ve artık otuz yaşında ve resmen evde kalmış bir kız olduğuna göre, onu sıkıcı, otoriter bir beyefendiyle evlendirmeye çalışmazlardı. *Buna cesaret edemezlerdi!*

Mektubun son satırlarını tekrar okudu, kendi hayatındaki kayıp olasılıkların acısını bastıramadı. İyi ya da kötü, geçmiş onu olduğu kişi yapmıştı.

Pişmanlığı bir kenara bırakarak kâğıdı katladı ve geri dönmek için iyi bir neden olmadığını düşündü. Büyük manzaralardan ve maceralardan payına düşeni fazlasıyla almıştı ve o lanetli aşk ilişkisi artık silik, acı-tatlı bir anıdan ibaretti. Muhtemelen onu unutmuştu - ve eğer hatırlarsa, bu öfkeyle olacaktı.

Kısa, acı dolu bir an için onu terk ettiği zamanki acı dolu ifadesini hatırladı. Genç, dürüst, hem savunmasız hem de güçlü ve unutulmaz derecede yakışıklı. Ayrılmakta haklı olduğunu bilse de, yaptığı şey için kendinden nefret ediyordu.

Adamın çabucak iyileşmiş olmasını umuyordu. Şimdiye kadar mutlaka evlenmiş, belki bir ya da iki çocuğu olmuştur. Ne yazık ki asıl istediğinin onun kendisini unutmuş olması olduğunu fark etti. Bu onun süregelen suçluluk duygusunu hafifletirdi.

Düşünceleri, Diana'nın odalarının bulunduğu evin sahibi olan yuvarlak, siyah saçlı Jane Evans'ın gelişiyi bölündü. Bir İngiliz çavuşunun dul eşi olan Jane, Diana Hindistan'a geldiğinde çocuklarını geçindirmek için mücadele ediyordu. Önce arkadaş, sonra da ihracat işinde ortak olmuşlardı.

Jane bankın diğer ucuna oturdu ve aralarında yatan Panda'nın başını kaşdı. Panda mırlamaya başladı ama gözlerini açma zahmetine katlanmadı.

Diana'nın elindeki mektubu gören Jane, "Evden haber var mı?" diye sordu.

"Evet, yeğenim Rory'den. Söyleyecek çok şeyi var. Bir bebek bekliyor. Aslında, muhtemelen şimdiye kadar gelmiştir."

"Aferin ona!" Jane ortağına kurnazca bir bakış attı. "Seni İngiltere'ye dönmeye ikna etmeye mi çalışıyor?"

"Nasıl tahmin ettin?" Diana şaşırarak sordu.

"İngiltere'yi ve ailenizi, en da Leydi Aurora'yı özlediğiniz çok açık. Burayı ziyaret ettiğinde ne kadar yakın olduğunuzu gördüm. Birbirine benzeyen vücutlarınız ve altın sarısı saçlarınızla teyze ve yeğenden çok kız kardeşe benziyorsunuz." Jane kıkırdadı. "Rory evlenip saygın biri olduğuna göre, belki sen de aynısını yapmayı düşünüyorsundur?"

"Hayır!" Diana skandala uğradığını söyledi. "Birçok nedenden ötürü, sadece *hayır!* Ama İngiltere'ye dönmek ve ailemi tekrar görmek çok cazip. Hindistan'dan ayrılma vaktim geldi. Eğer yakında yola çıkarsam Noel'den önce evde olurum."

"Noel. Kar. Buz. Dondurucu yağmur." Jane özenle ürperdi. "Hayır, teşekkür ederim! Hindistan artık benim evim. Çocuklarım burada doğdu. Ama senin köklerin Hindistan toprağına benimkiler kadar derine inmedi."

"Belki de çok fazla gözlemciyimdir." Diana arkadaşına bir bakış attı. "Rory seyahat yazılarımı yayınlamamı öneriyor."

"Bence bu harika bir fikir!" Jane dudağını ısırdı, endişeli görünüyordu. "Ama ihracat işimiz ne olacak? Seni şimdi satın alacak param yok. Bu birkaç yıl sürer."

"Devam edeceğimizi düşünmüştüm," diye cevap verdi Diana. "Başlangıçta işi ben finanse ettim ama İngiltere'de iyi satacak ipekler, parfümler ve oymalar bulma konusunda her zaman en iyisi sendin. Oraya döndüğümde mallarımız için yeni pazarlar bulabilirim. İşimiz şu anda daha da gelişecektir."

Jane rahat bir nefes aldı. "Bu fikri sevdim. Ama seni özleyeceğim, Diana!" Yüz ifadesi kurnazca değişti. "Sanırım Panda'yı bu kadar uzun bir yolculuğa maruz bırakmaktansa burada bizimle bırakacaksın."

Diana güldü. "Açgözlü ellerini kedimden uzak tut! Sen çocukların başka bir tane bulmanız gerekecek. Ya da iki ya da üç tane. Ama ben nereye gidersem Panda da oraya gider!"

"Ben de bundan korkuyordum." Jane uzandı ve Diana'nın elini tuttu. "Yolun açık olsun, canım. Yeni maceralarını duymak için sabırsızlanıyorum."

Diana arkadaşının elini sıktı. "Gelecekte büyük maceralar yaşayacağımı düşünmüyorum. Huzurlu bir hayat sürmeyi dört gözle bekliyorum."

son derece eksantrik yaşı bir kadın."

"Buna inanabilirsin." Jane yaramazca gülümsedi. "Ama ben daha iyi biliyorum!"

Bölüm 2

Londra Aralık
1816

Diana bir hanımefendi edasıyla arabada öne doğru eğilerek pencereden dışarı, bunca yıldan sonra hâlâ tanıdık gelen Londra sokaklarına baktı. "Yakında Rory'nin evinde olacağız, Panda. Onu görmek ve cesur deniz kaptanıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Umarım şehirdedirler. Eğer değillerse, kardeşim ve karısının orada olmaları ve henüz taşraya gitmemiş olmaları umuduyla Lawrence House'a gideceğiz. Ve eğer aile başarısız olursa, bir otel olacak."

"Mrowp?"

"Elbette bir otel benimle kalmana izin verecektir, Panda. Ben eksantrik Leydi Diana Lawrence, kontların kızı ve kız kardeşiyim." Bakışları, kafesli bir pencerenin ardında Panda'nın kızgın siyah beyaz yüzünün görülebildiği geniş ve iyi yastıklı taşıma kafesine kaydı. "Ve tekrar özgürce dolaşabileceksin. Çok iyi bir gezginsin ama kafesinde ne kadar az zaman geçirirsen o kadar mutlu olursun."

"Mroof!" diye ısrarla cevap verdi.

Araba gümbürdeyerek büyük bir şehir evinin önünde durdu. Diana buranın iki kat genişliğinde, Londra'daki normal evlerin iki katı büyüklüğünde olduğunu tahmin etti. Rory'nin dediği gibi, kendisi ve Panda için yer vardı ve kapı tokmağı da yukarıdaydı, yani aile şehirdeydi -evet!

Bekleyemeyecek kadar heyecanla arabadan dışarı fırladı ve muhafızı ön kapıya kadar takip etti. Aralık ayının keskin havası heyecan vericiydi. Muhafız ciddiyetle kapıyı çaldı, tokmağın gümbürtüsü içeride belli belirsiz yankılandı.

Diana hoplayıp zıplamamak için kendini kontrol etmek zorundaydı. Rory şehirde olsa bile, kolayca dışarı çıkıp

hakkında.

Ama hayır, ağırbaşlı bir uşak kapıyı açtı ve Diana onun omzunun üzerinden tanıdık bir altın sarısının kapıya doğru koştuğunu görebildi. "Diana Teyze! İçimde bir his vardı!" Kendini teyzesinin kollarına attı.

Diana gülerek ve ağlayarak ona sarıldı. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

"Çok uzun zaman oldu," diye onayladı Rory. "Egan, lütfen Leydi Hazretleri'nin bavullarını getir."

"Bir dakika Rory, Panda'yı kendim getireceğim."

"Oh, muhteşem! Onu getirdiğinize çok sevindim. Ben içecek bir şeyler sipariş ederken onu şuradaki küçük salona ." Rory başka emirler vermek için dönmeden önce onu bir kez daha kucakladı.

Misafir odası sıcacık bir ateşle ısınyordu. Diana içeri girer girmez kediyi kafesinden çıkardı. Panda sürgünden dönen bir kral gibi dışarı çıktı ve kocaman yeşil gözleriyle ona sitem dolu bir bakış attı.

Onun başını kaşdı ve ne kadar yakışıklı bir kedi olduğunu düşündü. Çoğunlukla siyah olan ağzı, göğsü ve patileri beyazdı, tıpkı resmi bir etkinlik için giyinmiş bir beyefendi gibiydi. "Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim sevgili kediciğim, ama artık evdeyiz."

Rory salona girdi, ardından da bir uşak, iyi stoklanmış çay arabasını itti. Kediyi görünce eğildi ve parmaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde birbirine sürttü. "Panda, beni hatırlıyor musun? Seninle Hindistan'da tanıştığımda henüz yarı büyümüştün ama haline bak! Ne kadar güzel, sağlam bir kedi olmuşsun. Aslında, atalarında bir fil dokunuşu olabilir."

Adam kibirli bir şekilde ona sırtını dönünce, kadın çay arabasının üzerindeki tabaktan bir peynirli puf aldı ve ona ikram etti. Panda hemen yanına geldi ve parmaklarının arasından nazikçe lokmayı aldı. Peynirli puf anında kayboldu, ardından Panda kibarca bir peynirli pufun daha dünyanın yarısını dolaşmış bir kedi tarafından memnuniyetle karşılanacağını belirtti. Rory bunu yerine getirdi ve yere ikinci bir puf koyarken başını şefkatle ovuşturdu. "İşte benim Panda'm! Her zaman rüşvet almaya hazırdır."

Diana g lerken, Panda odayı keşfetmeye koyuldu ve kadınlar ateşin yanındaki berjer koltuklara yerleştiler. ay doldururken Rory, "Umarım temelli evdesindir?" diye sordu.

"Sanırım  yle. G receğiz." Diana ayını yudumladı ve birbirlerinin haberlerini takip ederken k   k sandviçler ve peynirli puflar yedi. Yemeğini iki lezzetli baharatlı elmalı tartla bitirdikten sonra Diana mutlu bir g l msemeyle sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ama dur sana bir bakayım!"

Yeğeni parlıyordu; bunun için başka bir kelime yoktu. Artık hamile olmadığı belliydi, biraz daha yuvarlaktı, biraz daha yumuşaktı ve y z nde dingin bir mutluluk ifadesi vardı. "Sanırım annelik sana yakışıyor?"

"Hem evlilik hem de annelik." Rory de aynı fikirdeydi. "Buna kim inanırdı ki? Gabriel şu anda dışarıda ama yakında evde olur. Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum. Ya da en yeni Diana'yla tanışmak için."

Diana kıskançlık duygusunu bastırarak, "Bir kız! Umarım o da senin ve benim gibi bir ılgındır!"

"Gabriel doğduktan sonra ona bir kez baktı ve  yle olacağını ilan etti." Rory sırttı. "Başka bir g sterişli Lawrence dışisinin tam da istediği şey olduğunu iddia ediyor. şu anda uyuyor, o y zden sizi tanıştırmak için bekleyeceğim."

"Yeterince b y d ğ nde ona kendine ait bir k re vereceğim," diye s z verdi Diana.

"Artık evde olduğuna g re vaftiz t renini ve ardından da bayram kutlamalarını yapabiliriz."

Diana nostaljik bir şekilde, "Soğuk havalı, gerçek bir Noel," dedi. "Yeşillik toplamak, kestane kızartmak ve şansım yaver giderse en sevdiğim insanlarla birlikte kar altında kalmak."

"Buzlu r zgarları, bozuk yolları ve huzursuzluktan çığlık atmak isteyene kadar g nlerce içeride mahsur kalmayı unutma," dedi yeğeni alaycı bir şekilde. " zellikle de sizi çıldırtan insanlarla birlikte karda mahsur kaldıysanız!"

"Seninle birlikte karda kalmak isterdim, b ylece Hindu dansımızı pratik edebilirdik. Sen ve Constance gittiğinizde bunu  zlemiştim. Acaba ne kadarını hatırlıyorum?" Diana ayağa kalktı ve Hint dansını mırıldanmaya başladı

Ellerini önünde kavuşturup dizlerini bükerek ilk adımları atarken kendisine eşlik eden müzik.

Rory ayağa kalktı ve Diana'nın hareketlerini taklit etmeye başladı. "Ben de dans etmeyi özledim. Gerçi Avrupa yerine Hindu kıyafetleri giyince daha kolay oluyor."

"Neyse ki ikimiz *de şalvar* yaptırmıştık," dedi Diana, hareketi kolaylaştıran bol pantolon benzeri giysiler ve tuniklere atıfta bulunarak. Mırıltısının temposunu artırdı ve karmaşık ayak hareketlerini hatırlamaya çalıştı. "Bir dahaki sefere onları giyebiliriz."

Salon boyunca hareket ederken, şehvetli ritimleri hatırlayarak basit bir rutine girdiler. Odayı birkaç kez geçip tekrar geçtikten sonra Diana nefes nefese, "Dansımızın pek çok Hintli tarafından onaylanacağından şüpheliyim ama çok eğlenceli! İngiliz Mukim'in önünde gösteri yaptığımız ve Panda'ya takılıp düştüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

"Panda ayak altında dolaşmayı seviyor." Rory güldü. "Sakin de senin kucağında bitmene aldırmadı!"

Kahkahası bulaşıcıydı ve Diana da ona katılarak belinden yana doğru eğildi, havaya kaldırdığı elleri narin kuşlar gibi havayı okşadı. Rory de aynısını yaptı ve kalçalarını yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde salladı.

Diana'nın hareketleri yankılanırken misafir odasının kapısı açıldı ve uzun boylu, kahverengi saçlı bir adam odaya girdi. Demek Rory'nin kaptanı buydu! Dans etmeye devam eden Diana onu ilgiyle inceledi. Sessiz, yakışıklı, mavi ceket ve taba rengi pantolon giymiş, gri gözlerinde güç, zekâ ve mizah vardı.

Rory ona doğru zıpladı. "Bakın kim geldi!"

Gabriel kolunu ona doladı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Belli ki o bir Lawrence ve kız kardeşlerinden biri olmadığına göre, özlemini çektiğin Diana Teyze olmalı?"

"Şahsen, Kaptan!" Diana zarif bir reverans yaptı. "Rory beni bir süre burada kalmam için davet etti. Eğer itirazınız yoksa?"

"Tabii ki hayır." Rory hâlâ kolunun altındayken Gabriel yaklaştı ve elini uzattı. "Bu kadar genç olduğunuzu fark etmemiştim Leydi Diana. Rory'yle birbirinize çok benzediğiniz için de değil. Çünkü sizde

Aynı renk, kuzeni Constance'dan bile daha çok benziyorsun ona."

"Bana Diana de. Ailemin en küçüğüydüm, o geç kalmış hatalardan biriydim," diye açıkladı Diana onun elini tutarken. Adamın elini sıkması sıcak ve güçlüydü. "Rory'den sadece beş yaş büyüğüm ve her zaman doğal müttefik olduk."

"Sen İngiltere'den ayrılana kadar," dedi Rory üzüntüyle. "Başka hiç kimse bana bu kadar iyi tahammül edemezdi. Ama yaldızlı kafesten kaçma arzunu anlıyordum."

"Bunu yaptığına sevindim, çünkü düzgün, sıkıcı bir genç gibi davransaydın tanışamayacaktık." Gabriel'in gözleri düşünceli bir ifadeye büründü. "Rory, bu evin büyük balo salonundan yararlanmayı düşünüyordun. Noel tatili için taşraya gitmeden önce dostlarımızı bir araya getirecek bir sezon sonu maskeli balosuna ne dersin? Sen ve teyzen gece yarısı maskeler düşmeden önce birlikte dans edebilirsiniz."

"Ne muhteşem bir fikir!" Diana haykırdı. "Ama bunu önermene şaşırdım. Pek çok erkek maskeli balolar için giyinmekten hoşlanmaz."

Gabriel kıkırdadı. "Bir deniz kaptanı olarak geleceğimi düşünmüştüm. Bu kolay olurdu."

"En azından bir abluka koşucusu olmalısın, canım!" dedi Rory.

Özür dileyerek, "Bir abluka kaçakçısıyken, yasal bir deniz kaptanıyken giyindiğim gibi giyindim," dedi.

"Bir yolunu buluruz," dedi Rory. "Belki üç boynuzlu bir şapka ve korsanlar gibi bir göz bandı? Kızılderili kıyafetleri giyip teyzemle dans etme fikri hoşuma gidiyor. Bu seni topluma yeniden tanıtmanın bir yolu olacak, Diana."

Diana tanışmak istemediği adamı düşündü ama o taşrayı tercih ediyordu, bu yüzden yakın zamanda yollarının kesişmesi pek olası değildi. Yine de... "Kimsenin fark etmeyeceği şekilde sessizce geri dönmeyi tercih ederim," dedi Diana. "Peçeli olmanın avantajı."

Uzun bacaklı bir kedi Gabriel'in açık bıraktığı kapıdan gizlice içeri girdi. Diana gözlerini kırıştırdı. "Bu Spook mu, hani şu hakkında yazdığın gemi kedisi? Haklısın; oldukça garip bir orantısı var." Sırıttı. "Onun bir Norveç Buz Kedisi olduğuna inanıyorum."

Göz kırpma sırası Rory'deydi. "Bir ne?"

"Bir Norveç Buz Kedisi. O uzun bacaklar, beyaz ve yumuşak griden oluşan soluk Viking rengi, çapraz mavi gözler. Açıkça bir İskandinav cinsi."

Gabriel güldü. " uydurduğunu varsayıyorum ama hoşuma gitti. Melez bir iskele kedisi olmaktan çok daha etkileyici bir tanımlama."

Rory eğilip yeni geleni işaret ederken, "Soyunun bir önemi yok," dedi. Kedi yaklaştı ve başını kaşması için uzattı. "Kökeni gizemli ve çok utangaç ama aynı zamanda çok tatlı. Çok üstün bir kedi."

Gabriel, "İster rıhtım kedisi ister Norveç Buz Kedisi olsun, o bir gemide sahip olduğum en iyi sıçrayıcıydı," dedi. Bir çay tabağına küçük bir peynirli puf koydu ve onu yere bıraktı. Hortlak yemek için başını kaşmayı bıraktı. "Artık hayatı daha kolay ama mutfağımızın haşarattan arınmış olmasını sağlıyor."

Panda kanepenin arkasından çıktı ve bakışlarını diğer kediye dikerek durakladı. "Senin kedin mi?" dedi Gabriel. "Çok sağlam bir adam. Sağlam, Hayalet kadar iri değil."

Kulakları yassılaştıran Panda sert bacaklarıyla ilerledi, bakışları endişeli görünmeye başlayan sözde buz kedisine kilitlendi. Üç insan nefeslerini tutmuş, bir kürk patlaması olmamasını umuyordu.

Panda rakibine ulaştı ve burnunu nazikçe diğer kedinin burnuna değdirmeden önce uzun, tedirgin bir duraklama oldu. Hortlak rahatladı ve Panda'nın kulaklarını yalamaya başladı. Genel bir rahatlama sesi duyuldu. "İyi gitti," diye gözlemledi Diana. "Eğer birbirlerinden nefret etselerdi, bir otele taşınmak zorunda kalırdım."

"Neyse ki buna gerek yok." Rory kalan küçük peynirli pufları iki tabağa paylaştırdı, sonra da bir metre arayla yerleştirdi. Her iki kedi de huzur içinde yemeye başladı.

Diana bunun eve dönüşü için iyi bir alamet olmasını umuyordu.

Bölüm 3

Anthony Raines kendisine kahvaltıda yumurta ve jambon servis ederken kız kardeşi Athena, "Vance'ler katılman gereken bir balo veriyorlar. Bir kart alacaksın."

"Bu Küçük Sezon'un son büyük etkinliği olacak," diye ekledi diğer kız kardeşi Julia. "Dünyaya hâlâ hayatta olduğunu göstermek için gerçekten de ortaya çıkmalısın."

"Hayır!" Kendini tam, etkileyici boyuna çekti ve sertçe, "İkinizin de bana 'yapmalısın' dediğinizi duymak istemiyorum! Ben beşinci Castleton Dükü'yüm ve ailenin reisiyim ve bir çift asi kadın tarafından dikte edilmeyeceğim!"

Kız kardeşleri ona gülümsedi, hiç korkmamışlardı. "Ama sen en küçüklerisin," dedi minyon, siyah saçlı kız kardeşi Julia yanıltıcı bir masumiyetle. "Uzun zamandır ortalıkta olmadığım için, yıllarca gerekenler var."

Athena sırtıttı. "Gayrimeşru olduğum ve yetişkin bir kadın olana kadar seninle tanışmadığım için seni ailemin reisi olarak görmekte zorlanıyorum. Aslında Will'le evlendikten sonra evimizin reisi olmayacağı, sadece eşitler arasında bir ortaklık olacağı konusunda anlaşmıştık."

Anthony elindeki yemek tabağıyla masaya oturup Julia'dan dumanı tüten bir fincan çayı kabul ederken hayıflanarak gülümsedi. Üçü de benzer yüz hatlarına ve kumrala çalan koyu renk saçlara sahip olmalarına rağmen birbirlerini pek iyi tanımıyorlardı. Her iki kayınbiraderini de çok severdi, ama bu toplantılar sadece Castleton'ın korkunç dördüncü dükünün üç çocuğu içindi. Kan bağıının rahat ve alaycı ilişkilere yol açması uzun sürmemişti.

Ancak Anthony'nin sevimli ablaları ona ne yapması gerektiğini söyleme konusunda acınası bir eğilime sahipti. "Bir çıkmaza girdik. Sen

benim isteğimle uysal ve itaatkâr olmayacak ve ben de olmayacağım, bu da başka bir sinir bozucu baloya gitmeyeceğim anlamına geliyor."

İki kadın da güldü ve Athena, "Uysallık Raines ailesinin soyunda yokmuş gibi görünüyor," dedi.

"Doğru, ama gerçekten daha fazla dışarı çıkmalısın Anthony," dedi Julia daha ciddi bir şekilde. "Bir münzeviye dönüşüyorsun."

"Ve siz ikiniz de bir eş bulmamı ve veraseti güvence altına almamı isteyen çöpçatanlara dönüşüyorsunuz gibi görünüyor," dedi kuru bir sesle.

"Soylu Castleton unvanının varisi olup olmamanız beni hiç ilgilendirmiyor," dedi Julia. "Ama doğru insanla evlenmek çok güzel bir şey ve sen de benim iki çocuğumdan çok hoşlanıyor gibisin. Eğer sosyal ortamlardan uzak durursanız o doğru kişiyle asla tanışamazsınız."

Kız kardeşleri ve arkadaşları arasındaki bağı gördükten sonra, onların din değiştirme arzularını anlıyordu ama durumları çok farklıydı. "İkiniz de Londra'da bir sezon geçirmediniz. İkiniz de tüm bu saçmalıklardan uzakta, birbirinizi gerçekçi bir şekilde keşfetmenizi sağlayan koşullar altında doğru eşle tanışacak kadar şanslıydınız."

Athena eğlenerek, "Will'in bana kur yapmasını bu şekilde tanımlayabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Ama birbirimizi çabuk ve iyi tanımaya başladık. Bana Londra sezonunun bir şey olduğunu açıkla."

Yüzünü buruşturdu. "Seçkin bir dük olmak, sizi lime lime etmek için can atan bir av köpeği sürüsü tarafından kuşatılmış bir tilki olmak gibidir. Sadece benim durumumda, kızlarını seçkin binek atları gibi sunan çekik gözlü anneler var. Benim düşesim olmak için ne kadar uygun olduklarını kanıtlamaya çalışan yavan bakireler. Kıkırdıyorlar ve kirpiklerini kırıştırıyorlar. Daha cesur olanlar bir ev partisinde yatağında ortaya çıkabilir, bu yüzden yabancı bir evde emekli olduğumda her zaman uşağımı şahit olarak alırım. Pusuda bekleyen bir kadın olmadığından emin olduğumda, uyumadan önce kapımı kilitlerim."

"Gerçekten mi?" Julia dehşete düşmüş bir hayranlıkla sordu.

"Gerçekten," diye onayladı. "En cesurları beni karanlık bir oyuğa çekmeye çalışan dullar, böylece ..." Çok kaba olmayan kelimeler bulmak için durakladı. "Böylece vücudumu elleyebilirler. Sanki bir yabancının elini pantolonumun içinde çekici bulacakmışım gibi!"

İki kız kardeşi de yüzlerini buruşturdu. Athena, "Sadece kadınların küstah zalimler tarafından hırpalanmaya katlanmak zorunda olduğunu sanırdım," dedi.

"Genellikle, ama dük olmak sırtıma bir hedef tahtası koyuyor." Kaşlarını çatı. "Toplumun hem erkekler hem de kadınlar için daha iyi görgü kurallarına ihtiyacı var."

Julia, "Daha da kötüsü, prezentabl görünümlü ve genellikle oldukça cana yakınsınız. Hırslı kadınlar ve anneleri tarafından takip edilmenize şaşmamalı."

"Aşktan ve evlilikten uzak durmana şaşmamalı." Athena merakla başını eğdi. "Hiç aşık oldun mu?"

Tereddüt etti, ne kadarını söyleyeceğinden emin değildi. "Bir keresinde aşık olmuştum. Hatta ona evlenme bile teklif ettim ama beni geri çevirdi, böylece tüm kadınların açgözlü olmadığını kanıtlamış oldum."

"Belki de değil, ama aptalın teki olmalı," dedi Julia sadakatle.

Omuz silkti, keşke bu konuyu açmasaydım diye hayıflandı. "Çok genç olduğumu söyledi ve haklıydı." Ne yazık ki o zamandan beri onunla kıyaslanabilecek bir kadınla tanışmamıştı....

"Avlanmak istememeni anlıyorum ama bu Vance'lerin balosuna gitmek için iyi bir argüman," dedi Athena ciddi bir şekilde. "Bu bir maskeli balo, yani av olarak tanınmayacağın için güven içinde eğlenebilirsin. Maskeler düşmeden de gidebilirsin ama kim bilir? Arkadaşlığından hoşlanacağın biriyle tanışabilirsin ve daha sonra yüz yüze görüşebilirsiniz."

"Dans etmeyi severim," diye itiraf etti Anthony. Ve hayat son zamanlarda oldukça sıkıcıydı. "Pekâlâ, beni ikna ettiniz. Huzurlu bir gizlilik içinde katılacağım."

"Hangi kostümü giyeceksin?" Julia sordu.

"Bir maske ve domino taşı iş görür. Buralarda bir yerlerde birkaç tane var."

"Biri sizi takip ediyorsa bu yeterince iyi değil." Julia düşündü. "Kilometrelerce uzunlukta cüppelere bürünmüş bir keşiş gibi giyinmeye ne dersiniz?"

Kıkırdadı. "Kendimi kibirli biri olarak görmüyorum ama alçakgönüllülüğü ikna edici bir şekilde taşıyabileceğimden şüpheliyim."

"Ve bu mevsimde sandaletler soğuk olur," dedi Julia. "Byron'ın Korsan'ı olarak gitmeye ne dersin? Bir 'yalnızlık ve gizem adamı'. Son derece heyecan verici!"

"Gerçekten mi, Julia! Benimle ilgili bir gizem yok; ben oldukça sıkıcı ve saygılı bir düküm," diye itiraz etti. "Özellikle yalnız da değilim. Arkadaşlarım var ve beni meşgul eden çok fazla işim var."

Athena gözlerinde bir parıltıyla, "Doğru, ama tamamen siyah giyinirsen çok iyi ve tehlikeli görünürsün," dedi. "Geniş siyah bir pelerin ve siyah bir maske, sonra da başının etrafına uzun bir eşarp bağla. Bu seni iyi gizleyecektir."

"Kesinlikle dışilerin ilgisini çekeceksiniz." Athena düşünceli görünüyordu. "Eğer biri siyahlar içindeki gizemli adamın kimliğini bilip bilmediğimi sorarsa, senin borçlular hapishanesine gönderilmek üzere olan, evlatlıktan reddedilmiş küçük bir çocuk olduğunu söylerim. Bu seni güvende tutar."

Julia, "Saldırgan bakireleri defetmek için kınalı bir kılıç ekleyebilirsin," diye önerdi.

"Kılıç yok, kılıflı ya da başka türlü," dedi. "Kılıçlar dans etmeyi çok zorlaştırır. Ama onun dışında kostüm çok rahatsız edici görünmüyor. Pekâlâ. Bir korsan olacağım!"

Kız kardeşleri alkışladığında ayağa kalktı ve dramatik bir şekilde eğildi. Athena ve Julia'yı bulmak yıllardır başına gelen en güzel şeydi.

Babasının ölümünün en iyi şey olduğunu düşünmek yakışksız olurdu.

Bölüm 4

Balo salonuna yaklaştıklarında ve dans müziğinin konukları kucaklamak için uzandığını duyduklarında Anthony sessiz bir memnuniyetle iç geçirdi. Julia ve Athena'nın onu gelmeye ikna etmiş olmasından memnundu. Dans etmeyi, iyi yiyecek ve içecekleri ve kutsanmış anonimliği dört gözle bekliyordu.

Dikkat çekici bir şekilde yalnız gelmek yerine, Athena ve kocası Will ile birlikte gelmişti. Gösterişli İspanyol gerillaları gibi giyinmişlerdi. Will son derece rahat biriydi ama onu bir dağ savaşçısı kostümüyle gören Anthony onunla karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdi. Athena, kostümün yırtmaçlı etekli kadın versiyonu içinde fevkalade tehlikeli görünüyordu ve Anthony'nin ondan öğrendiği gibi, bu şekilde giyinme hakkını kazanmıştı. Kalçalarındaki kılıflı tabancaların dolu olmadığını varsaydı.

Ev sahipleri Kaptan Vance, balo salonunun girişinde konukları karşılıyordu. Deniz kaptanının altın örgülü lacivert ceketini ve beyaz pantolonunu giymişti ve dar bir maske dışında kendini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Will, Athena, gelebildiğinize sevindim!"

Will alaycı bir pişmanlıkla, "Maskeli balonun anonimliği buraya kadarmış," dedi.

Vance, "Sen de Athena da kolayca gizlenemeyecek kadar uzun boylusunuz," dedi.

Athena kederli bir ifadeyle, "Modacıya beni on santim daha kısa gösterecek bir kostüm bulup bulamayacağını sordum ama umutsuzlukla omuz silkmekle yetindi," dedi. "Bir fasulye sırtığını gizlemek çok zor."

Will, kızın koluna dolanan elini okşarken, "Ama muhteşem bir fasulye sırtığı," diyerek onu temin etti. "Leydi Aurora etrafta gizleniyor mu?"

Bir yere mi?"

"Gerçekten de öyle. Daha sonra herkese sürpriz yapmak istiyor." Vance Anthony'ye döndü. "Hoş geldin siyahlı adam. Umarım bu akşam eğlenirsin."

Vance, Athena ve Will'le birlikte geldiği için Anthony'nin kimliğini tahmin edebiliyordu ama Anthony, siyah pelerini etrafında dönerek, geniş bir selam verdi. "Ben yalnızlığın ve gizemin adamıyım," diye mırıldandı derin aksanlı bir sesle. "Yine de bu akşam birkaç kısa saat için ilkinin hafifletmeyi umuyorum."

Vance güldü. "Rahatlayın, Sör Corsair. Gerçi gizem maskeyi düşürmekten daha uzun sürmeyecek."

Şans eseri Julia ve kocası Binbaşı Alex Randall olan sıradaki konuklara döndü. Zengin ortaçağ İtalyan giysileri giymişlerdi. Kardeşlerini tanıyan Julia, "Romeo ve Juliet" diye açıkladı.

Anthony, Randall'ı ciddi ve içine kapanık bir asker olarak tanıdığından, "Sen sevimli ve ağırbaşlı bir Juliet'sin, ama Romeo savaşta sertleşmiş bir savaşçı için şaşırtıcı derecede romantik bir seçim," dedi.

Kolunu karısına doladığında Randall'ın maskesinin altında bir gülümseme belirdi, "Kostüm uygun çünkü Romeo ilk bakışta Juliet'e aşık oldu, tıpkı benim Julia'ya aşık olduğum gibi."

Anthony, "Oyunu mutlu bir sonla yeniden yazdığınıza çok sevindim!" derken Julia utangaç bir gülümsemeyle başını eğdi.

Beşi balo salonuna doğru ilerlerken, her iki kız kardeşinin de askerlerle evlendiğini ve takdire şayan kocalar olduklarını fark etti. Belki de bu onların çöpçatanlık tavsiyelerini dinlemesi gerektiği anlamına geliyordu ama küçük kardeşlerin itaatkâr olmaması gerekiyordu.

Kendi kendine gülümseyerek, rahatça dolu olan ama dans etmek için yeterli alana sahip olan balo salonunu inceledi. Avizelerden gelen ışık, diğer konukların kostümlerine hayranlık duymak için yeterliydi ama romantik havayı bozacak kadar fazla değildi. Geniş alan, görkemli bir şekilde renklendirilmiş kumaşlar ve yaprak dökmeyen yeşillik ve çilek demetleriyle şenlikli bir şekilde dekore edilmişti,

Ve tüm iyi balo salonlarında olduğu gibi, çiftlerin biraz mahremiyet için geri çekilebilecekleri birkaç oyuk vardı.

Müzisyenler, balo salonunun uzak bir köşesinin üzerinde çapraz olarak uzanan galeriden çaldılar. İlginç bir şekilde, galerinin altından yere kadar uzanan perdeler, belki de daha sonrası için bir sürpriz saklıyordu.

Odanın etrafında dönmeye başladığında havada ilgi çekici, egzotik bir koku olduğunu fark etti. Tütsü mü? Ama aşına olduğu bir koku değildi. Kokuyu takip etti ve bir köşede, maskeli bir hizmetkârın kömürlerin üzerine birkaç saçma atarak kokuyu yoğunlaştırdığı bir mangal keşfetti. Vance'ler tarafından çok zekice bir fikir.

Müzisyenler Apley House adlı popüler bir uzun yol dansının ilk notalarını çalarken, Anthony çevresini tanıdıktan sonra bir partner aramaya koyuldu. Ah, Kraliçe Elizabeth gibi giyinmiş o gürbüz kadın müziğe ayaklarını vuruyordu, duruşu dans etmeye can atan birinin duruşuydu.

Ona yaklaştı ve pelerinini önünde süpürerek eğildi. "Ne yazık ki ben Sör Walter Raleigh değilim, ama Majesteleri benim gibi alçakgönüllü bir korsanla dans etmeye tenezzül eder mi?"

Yaramazca gülümseyerek elini uzattı. "Bu büyük, kötü bir zevk olurdu Sör Corsair!"

Sesinden, olgun yaşlarda olduğunu tahmin etti, ama iyi dans ediyordu ve ikisi de setten keyif aldılar.

Bir sonraki dansı için, bir köşede gizlenen çoban kız kılığına girmiş utangaç bir kadın buldu, kostüm içindeyken bile bir duvar çiçeğinin tam görüntüsüydü. Onu dansa ikna etti. İyi Kraliçe Bess kadar yetenekli bir partner değildi ama kendine güveni artmıştı ve dansın sonunda birlikte gülüyorlardı.

Beau Monde'un, insanların rütbelerinden bağımsız olarak birbirlerinin tadını çıkarabilecekleri bu tür etkinliklere daha çok ihtiyacı vardı. Dük olmamak güzel bir şeydi.

* * *

Diana şampanya kadehini yukarı getirmişti ve Rory'yle birlikte Diana'nın yatak odasına girerken kadehi boşalttı. "Konuklarınızın tükettiği şampanya miktarına bakılırsa, dansımızın iyi karşılanacağı kesin!"

"Hindistan'dan bu kadar uzaktayken kimse iyi olup olmadığımızı anlayamaz," dedi Rory neşeyle, önce hacimli yeşil domino taşını, sonra da maskesini çıkarırken. Altına dans kostümünü giymişti. Altın ve bordo desenli *şalvar* çok dolgun bir pantolon gibiydi ama ayak bilekleri dardı. *Kamez* tunik bordoydu ve altın işlemeli ekleri ve omuz ile dirsek arasında biten kolları vardı.

Diana'nın kostümü de aynıydı ve ikisi de altın terlik giyiyordu. Maskesi çıktıktan sonra Diana dopatta adı verilen altın desenli uzun bir şalı sadece gözleri görünecek şekilde başının, yüzünün ve omuzlarının etrafına sardı. Ardından kostümünü örtmek için tekrar lacivert domino giydi. "Göz kamaştırmaya ya da en azından hâlâ Londra'da olan sosyete üyelerini şaşırtmaya hazır mısınız?"

"Gerçekten de öyleyim, ama Constance'ın burada olmasını çok isterdim! Açılış hareketleri en iyi üç dansçıyla yapılır."

"Yine de gözlerini kamaştıracacağız," diye söz verdi Diana. "Bu İngiliz country dansı değil!"

Rory muzip bir tavırla, "Ve eğer kötü bir iş çıkarırsak, üst kata çıkıp kıyafetlerimizi değiştiririz, böylece kimse beceriksiz egzotik dansçıların kim olduğunu bilmez," dedi.

Diana güldü. "Bir geri çekilme hattına sahip olmak her zaman iyidir!"

Dominos etraflarında dalgalanırken, arka merdivenlerden balo salonuna indiler, yerlerini aldılar ve müziği beklediler.

* * *

Kaptan Vance müzisyenlere çalmayı bırakmalarını işaret ettikten sonra küçük galerinin altındaki perdeli alanın önüne geldiğinde gece yarısı yaklaşıyordu. Bir Atlantik kasırgasında güverteden taşabilecek bir sesle, "Bu gece sizin için özel bir şeyimiz var. Şimdiye kadar çok azınızın gördüğü türden bir çift dansçı. Etrafınızda dönün ve büyülenmeye hazır olun!"

Merak içindeki konuklar, kısa boylular önde, uzun boylular arkada olmak üzere perdeli alanın etrafında yarım daire şeklinde toplandılar. Anthony arkada, doğaçlama sahnenin tam ortasında duruyordu. İngiliz kulağına garip gelen narin flüt müziği galeriden yükseldi, ilk başta yumuşaktı ama giderek yükseldi. Küçük bir davul çalmaya başladı, kısa süre sonra daha derin bir tona sahip daha büyük bir davul ona katıldı.

Perde aralanarak, ortasında hareketsiz bir figürün durduğu alçak bir sahne ortaya çıktı. Aman Tanrım, bu dört kollu, rengârenk giyimli bir kadındı! İki el kadının kalbinin önünde birbirine bastırılmış, diğer çift kol ise parmak uçları başının üzerine degecek şekilde yukarı kaldırılmıştı.

Anthony bunun bir Hindu tanrıçasının görüntüsü olduğunu fark etti. Bu tür varlıkların figürlerini görmüştü, doğru hatırlıyorsa genellikle altı kolluydular.

Müzik yoğunlaşırken figür uzun süre hareketsiz kaldı. Ardından kol çiftleri stilize bir hassasiyetle hareket etmeye başlayınca seyircilerin nefesi kesildi. Müziğin temposu hızlandı ve figür birbirinin aynısı iki kadına ayrıldı. O kadar mükemmel bir şekilde dizilmişlerdi ki, ancak birbirlerinden ayrıldıklarında tanrıçanın görüntüsünün iki kadından oluştuğu anlaşıldı.

Dansçılar bileklerine çok sayıda altın ve gümüş bilezik takmışlardı ve bileziklerin çınlaması flüt ve davulla birleşerek uzak, büyüleyici diyarları çağrıştırıyordu. dansçıların dönerek, eğilerek ve dünyanın bu bölgesinde nadiren görülen yavaş, erotik kalça hareketleri yaparak yaptıkları dans büyüleyiciydi.

Dansçılar bazen aynı adımları atıyor, bazen de pantolonlarının dökümlü kumaşı her hareketi vurgularken mükemmel bir uyum içinde birbirlerini yansıtıyorlardı. Kıvrak, büyüleyici ve son derece şehvetliydi.

Anthony dans etmeyi çok severdi ve bunun balolara ve toplantılara katılmak için tek iyi neden olduğunu düşünürdü. Yetenekli dansçıları izlemeyi de seviyordu ve bu iki kadın sihir yaratıyordu.

Büyüleyici birkaç dakikanın ardından müzik yavaşladı ve dansçılar eski pozisyonlarına geri döndüler, öndeki kadın avuçlarını birbirine bastırarak gözlerini aşağıya doğru çevirdi

Göğüslerinin önünde, arkasındaki kadın sadece avuçlarını başının üzerinde birleştirerek göğsü doğru kaldırmış bir çift kol olarak görülebiliyordu.

Müzik sustu ve dans sona .

Seyirciler coşkulu bir alkış koparmadan önce uzun, huşu dolu bir sessizlik oldu. Dansçılar gülerek ayrıldılar ve ellerini kavuşturarak birlikte eğildiler. Anthony, Vance'in bu harika yaratıkları nereden bulunduğunu merak ediyordu ki, galerideki müzisyenler kötü danslarda son moda olan bir vals çalmaya başladılar.

Vance sırtarak ilerledi ve soldaki dansçıya uzanarak alçak sahneden inmesine yardım etti. Dans pistine çıktığında, Leydi Aurora Vance'in gülen yüzünü ortaya çıkarmak için peçesini çekti. "Harika, benim parlak leydim!"

Birbirlerinin gözlerine bakarken ellerini kavuşturarak vals yapmaya başlamadan önce karısının saçlarına bir öpücük kondurdu.

Ama hâlâ sahipsiz bir kadın vardı. Anthony kalabalığı yararak alçak sahneye doğru ilerledi ve dansçının da dansı kadar büyülmüş olmasını umdu.

Bölüm 5

Gabriel Rory'yi süpürüp götürürken Diana dans etmekten ısınmış bir halde peçesinin altından gülümsüyordu. Diana için artık geri çekilme ve gece yarısından önce ortadan kaybolma vakti gelmişti.

Derken bir korsan gibi simsiyah giyinmiş uzun boylu bir adam sahneye yaklaştı ve sanki bir genç kızı tatlı bir lanetle ayartmaya gelen bir şeytanmış gibi pelerini etrafında dönerek çağıran bir el kaldırdı. Siyah maskenin çerçevelediği gözler delici bir maviydi.

Derin ve hafif aksanlı bir sesle, "Benimle dans eder misiniz, gizemli egzotik bayan?" diye sordu.

Onu daha önce fark etmişti çünkü çok güzel adamdı ve çok iyi dans ediyordu. Ayrıca adamın çeşitli partnerler seçtiğini de fark etmişti; bu partnerlerden bazılarının onun ilgisi altında çiçek açan utangaç genç kızlar olduğundan şüphelenmişti. Tehditkâr maskeli balo kostümünün altında iyi bir adam olabilirdi ama bu önemli değildi. Onu ilgilendiren şey adamın dans edebilmesiydi.

"Memnuniyetle, Sör Corsair," diye mırıldandı elini tutup hafifçe dans pistine doğru zıplarken, bilezikleri bileklerinde çınlıyordu. Anonim kalmaya niyetli olduğu için alnını ve yüzünün alt kısmını saran peçeyi indirmede.

Şimdi dans pistindeyken, adamın düşündüğünden daha uzun ve geniş olduğunu fark etti, bu da kendisini nazikçe kadın hissettiren mutlu bir etki yarattı. Bazen zorlayıcı koşullar altında kendi başının çaresine baktığı onca yıldan sonra bu duygu oldukça hoşuna gitmişti.

Ellerini sıktı ve onu vals pozisyonuna çekti. Sonra balo salonunda dönmeye başladılar. Diana bir erkekle dans ederken her zaman şehvetli bir farkındalık hissederci, ama hiçbir zaman bu geceki kadar çok hissetmemişti. Bunun nedeninin Rory'yle dans etmenin kanını ısıtması ve kendisini biraz pervasız hissetmesine yol açması olduğunu tahmin etti. Daha önce içtiği şampanya

acıtmamıştı da. "Küçük performansımız hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Sen ve ortağın harikaydınız," dedi ciddiyetle. "Yeteneğinizle bizi onurlandırmayı seçtiğiniz için memnunum. Başka bir diyara seyahat etmek gibiydi."

Gülümsedi, böyle duygular uyandırdıkları için mutluydu. "Alışkanlık haline getireceğimiz bir şey olmasa da dans etmek bizim için bir zevkti. Leydi Aurora bunun balosunu unutulmaz kılacağını düşündü."

"bir gece olacak," dedi usulca.

Tensel farkındalığın yoğun bir çekime dönüştüğünü ve duyguların karşılıklı olduğunu fark etti. Bu çok çirkin bir düşünce değil miydi? Adam yabancıydı ve rahat tavırları onun evli bir adam olduğunu düşündürüyordu. Öyle olmasa bile, bağımsız hayatından vazgeçecek değildi ve sıradan sevgililer edinecek bir kadın da değildi.

Yine de bu gece hissettiklerinde sıradan bir şey yoktu. Vals yaparken, vücutları saygı duyulacak kadar yakınlaşmıştı. Adam tamamen erkek sıcaklığı ve gücündeydi, günaha sözsüz bir davetti.

Kendini pervasız ve biraz da vahşi hissediyordu ve adam onları balo salonunun gölgeli odalarından birine götürdüğünde hiçbir itirazda bulunmadı. "Büyüleyicisiniz, benim egzotik leydim," diye nefes aldı. "Akşam yemeği dansı için bana katılır mısınız?"

Bundan daha fazlasını istiyordu, o da öyle. "Belki de yaparım. Ama önce ..." Pek de ince olmayan bir öpücük davetiyle peçesini yüzünün alt kısmından çekti.

Kabul ettiği bir davet. Dudakları sıcak ve tatlı bir teşekkürle buluştu. Sonra kolları ona sarıldı ve hafiflik onu iliklerine kadar kavuran bir arzuya dönüştü. Ona doğru eğildi, öpüşme derinleştikçe vücutları birbirine yapıştı. Bir tanrı gibi öpüyordu, diye düşündü hayal meyal. Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir tepki yaşamamıştı-

Hayır, bu kavurucu duygusallığı daha önce de hissetmişti! Sırtını duvara dayayana kadar sarsıldı. "Anthony?" diye soluk soluğa haykırdı, adamın maskesini çıkarmak için uzandığında, ilk aşkın alevlerinin kalbini yaktığı yüzü ve masmavi gözleri ortaya çıktı.

Anthony Raines belki de birbirlerini tanıdıkları zamankinden daha uzun ve kesinlikle daha genişti. O zamanlar henüz on dokuz yaşındaydı, güzel, çekici ve yalnız bir çocuktur. Şimdi ise olgunluk çağında güzel bir adamdı, hükmedici, kendinden emin ve son derece erkekti.

Yüzündeki şaşkın ifadeyle dopatayı başından çözerek yüzünü ve saçlarını ortaya çıkardı. "Tanrım," dedi boğuk bir sesle. "Diana!"

Birbirlerine bakarlarken konuşamadı. Şaşırmaması gerekirdi. Artık Londra'ya döndüğüne göre, yollarının kesişmesi an meselesiydi ama *hazır değildi!* Daha önce onları neredeyse mahveden o pervasız arzu selini kesinlikle beklemiyordu.

Önce o toparlandı, yakışıklı yüzü soğukkanlı bir nezaket ifadesine bürünerek ondan uzaklaştı, ancak Diana onun kontrolünün yoğun ve muhtemelen tehlikeli duyguları maskeleyiği izlenimine kapıldı. "Londra'ya döndüğünüzü duymamıştım Leydi Diana. Leydi Aurora'nın kız kardeşlerinden biri misiniz? İtiraf etmeliyim ki tüm Lovely Lawrence'ları tanımıyorum."

Beau Monde bu lakabı ailesinin sarışın ve yakışıklı kadınlarına takmıştı ama bu gece onu eğlendirmeyi başaramamıştı. "Sadece bir ya da iki haftadır buradayım," dedi, sesinin düzgün olmasından memnundu. "Burada Rory ve Gabriel'le kalıyorum. Ondan sadece beş yaş büyüğüm ama halasıyım, şu geç gelen tesadüfi çocuklardan biri."

"Çok şanslı bir kaza." Kolunu uzattı. "Arkamdaki gürültüye bakılırsa, maskeler çıkarılıyor ve konuklar yemek odasına taşınıyor. Bana katılır mısınız? Seyahatleriniz hakkında bilgi edinmek isterim." Kibar davetinde belirgin bir keskinlik vardı.

Temkinli bir şekilde onun koluna girdi çünkü kaçmak onur kırıcı olurdu ve o da kesinlikle böyle halka açık bir yerde cehennem sahnesi yaratmak istemezdi. Belki de aradan geçen yıllarla ilgili sıradan bir sohbet, aralarındaki şiddetli enerjiyi dağıtabilirdi. Geçmişteki ilişkileri sadece *geçmişte* kalmıştı. "Bu hoşuma gider Lord Stoneleigh. Dans etmek her zaman iştahımı açar."

Balo salonuna girip hızla dolmakta olan akşam yemeği salonuna geçtiklerinde adamın kolu kadının kolunun altında gerilmişti.

geveze insanlar. "Stoneleigh değil. Ben artık Castleton Dükü'yüm."

Babasının ne kadar canavar olduğunu hatırlayarak tereddüt etti. "Ne söyleyeceğimden emin değilim. Başsağlığı dilemek uygun olmayabilir."

Ağzı buruştu. "Çok doğru, ancak çoğu insan bunu söyleyecek dürüstlüğe sahip değildi. Bir öfke nöbeti sırasında felç öleli üç yıl oldu." Bu olay olduğunda Anthony'ye bağırıyordu, düşünmek istemediği bir gerçektir bu.

"Dük olmayı nasıl buluyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Kimse bana bunu sormadı. Dük olmanın her zaman hoş karşılandığı varsayılır. Eski dükün varisi olmaktan daha iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Sizin için hoş değil mi?"

"Hırslı düşes adaylarının sayısını iki ya da üç kat artırdı," dedi kuru bir sesle.

Yüzünü buruşturdu. Tanıdığı Anthony son derece özel bir genç adamdı ve bunun değiştığını sanmıyordu. "Hırslı harpiller tarafından takip edilmek çok tatsız olmalı."

"Hiçbir fikrin yok."

Yemek salonuna girdiklerinde küçük masaların çoğunun dolu olduğunu gördüler ama sol tarafta bir kol onlara doğru el sallıyordu. Diana, "Sanırım en büyük ağabeyim ve karısı çağırıyor. Onlara katılalım mı?"

Başıyla onayladı ve masalardan oluşan labirentin içinden geçerek, Lawrence'ın tavan arasındaki sandıklardan çıkmış olabilecek giysilerle on sekizinci yüzyıl ihtişamına bürünmüş olan erkek kardeşi ve karısına doğru ilerlediler.

Earl Lawrence ve ailenin reisi Geoffrey onun babası olacak yaştaydı, sarı saçlarında gümüş rengi görünüyordu ama küçük kız kardeşinin üzerine titriyordu ve bunun tersi de geçerliydi. Ayağa kalktı ve ona sarıldı. "Döndüğünden beri seni yeterince göremedik Diana!"

Onu bırakarak döndü ve Anthony'ye elini uzattı. "Seni görmek güzel Castleton. Sosyal etkinliklere katılma konusundaki isteksizliğiniz nedeniyle bazı çevrelerde Kaybolan Dük olarak tanındığınızı biliyor muydunuz?"

Anthony güldü, az önceki gerginliğinden eser . Bu sıradan bir akşam olabilirdi ama öyle değildi. "Beni cezbeden

Bir maskeli balonun anonimliği, sonra iki Güzel Lawrence'ın dansıyla büyüldü. Leydi Lawrence ve Leydi Diana için yiyecek toplayalım mı?"

"Kızlar o dansla harika bir iş çıkarmadı mı? Benim Rory'm nasıl unutulmaz bir top atacağını biliyor!" Geoffrey gururla söyledi.

Erkekler açık büfe masalarına doğru yönelirken, Diana'nın baldızı Sylvia bir kez daha sarılmak için ayağa kalktı, çember eteğinin boyutundan dolayı biraz kısıtlanmıştı. "Sen ve Rory harikaydınız! Uzak yerlere seyahat etmenin değerini anlamaya başlıyorum."

Diana, Sylvia'nın yanına otururken güldü. "Avantajlar ve rahatsızlıklar bir arada. Yeğenimiz Constance burada olsaydı dans daha da güzel olurdu. O zaman tanrıçamız için altı kola da sahip olurduk."

"Bunu bir gün ben de görmek isterim." Sylvia şampanya flütleriyle dolu bir tepsi taşıyan uşağa işaret etti ve masaları için dört bardak temin etti.

İkisi de şampanya içtikten sonra Sylvia kadehini Diana'nınkiyle tokuşturdu. "Mutlu kavuşmalara!"

Diana da kadeh kaldırdı ve kadeh kaldırmanın Anthony'yle gelecekteki buluşmalarına yol açıp açmayacağını merak etti. Pek olası değildi. "Ailemi ve eski dostlarımı görmek güzeldi. Belki de daha erken dönmeliydim!"

Sylvia'nın sesi muzipçe alçaldı. "Hızlı çalışıyorsun. Britanya İmparatorluğu'nun en gözde ve ele avuca sığmaz bekârı Castleton'ın dikkatini çektiğiniz için tebrikler."

Diana'nın boğazı düğümlenir gibi oldu. Bir yudum şampanya içtikten sonra hafifçe, "Dansımız ilgisini çekmişti. Maskesini düşürdükten sonra, ben seyahatlerime çıkmadan önce, o Stoneleigh Markisi'yken tanıştığımızı fark ettik. Hoş bir genç adam, değil mi?"

"Evet, babası öldüğünden beri daha rahat." Sylvia'nın sesi alçaldı. "Ölünün arkasından kötü konuşmamak gerekir ama yaşlı dük İngiltere'deki en acımasız adamlardan biriydi. Geoffrey'den nedense nefret ederdi, muhtemelen Geoffrey çok sevilirken merhum Castleton genellikle hor görüldüğü için. Ve politik hiçbir konuda anlaşılamazlardı."

Diana yüzünü buruşturdu. "Yaşlı dükle bir kez karşılaşmıştım. Kötülük saçıyordu. Onunla aynı odada bulunmaya bile tahammül edemezdin. Stoneleigh çok farklı görünüyor."

"Neyse ki annesine çekmiş. Merhum düşes çok genç yaşta ölen çok hoş bir kadındı. Biz de aynı yıl dışarı çıktık," dedi Sylvia nostaljik bir şekilde. "Genç Castleton'ı pek iyi tanımıyorum çünkü sosyal etkinliklere nadiren katılır. Talih avcılarından hoşlanmadığı söylenir ve bu konuda onu suçlayamayız." Sylvia baldızına meraklı bir bakış attı. "Sizinle ilgileniyor gibiydi."

"Çöpçatanlık yok!" Diana emretti. "Eğer bana ilgi gösteriyorsa, bu Hindu dansım ve belki de yaşlı bir kadın olduğum ve benim cazibemden korunabileceği gerçeği sayesinde. Eğer bir eş bulmakla ilgileniyorsa, *tonun* gözünden uzakta sessizce uygun biriyle flört ediyor olabilir."

Sylvia, "Yapacağı şey bu gibi görünüyor," diye itiraf etti. "Ama eğer öyleyse, herhangi bir söylenti duymadım."

"Henüz genç. Bir eş bulmaya ve kendini büyüleyici metreslerle tatmin etmeye hazır olmadığından şüpheleniyorum."

"Sanırım haklısın, ama bu çok büyük bir kayıp gibi görünüyor." Sylvia'nın bakışları, lezzetlerle dolu tabaklarla dönen adamlara kaydı. "Onu kızlarımdan biriyle evlendirmek benim için sorun olmazdı ama yaşı uygun olan tek kişi Rory'ydi ve birbirlerine ilgi duymuyorlardı. Bunun en iyisi olduğuna şüphe yok. Gabriel onu iyi bir şekilde sakinleştirmiş gibi görünüyor."

"Çünkü o ve Rory birbirleri için mükemmeller," dedi Diana. "Ve çöpçatanlık bu yüzden bu kadar sinir bozucu bir iş. Kızını iyi bir yere yerleştirmek isteyen bir anne, 'Seni şu dükle tanıştırayım, kendisi mükemmel bir beyefendi ve takdire şayan karakteriyle tanınıyor,' der. Bu sırada kızı pencereden dışarı bakıp, 'Anne, dışarıda çok lezzetli bir abluka koşucusu var. Ona sahip olmalıyım!' "

İki adam masaya lezzetli yiyeceklerle dolu tabaklar koyarken Sylvia gülüyordu. Istakoz köftesi, tatlı ya da tuzlu dolgulu nefis hamur işleri, kuzu etinden yapılmış küçük köfteler ve bir düzine başka şey.

Geoffrey, "Bu şaka paylaşmaya değer mi canım?" diye sordu.

"Biz de tam çöpçatanlık yapmanın hayal kırıklığından bahsediyorduk," diye açıkladı karısı. "Ben de bu yüzden vazgeçtim."

"Bütün çocuklarımız evlendiği için ciddi çöpçatanlığı bıraktın," dedi kocası köftesini yerken. "Ama bekâr ve eş arayan birini gördüğünde hâlâ gözlerin parlıyor."

Anthony hiddetle, "Konuyu değiştirebilir miyiz? Kendimi mutfakta kaz pişirmek için çeşitli tarifler dinlemek zorunda kalan bir kaz gibi hissediyorum."

Diğerleri güldü ve sohbet daha az kişisel konulara kaydı. Yemekler yenildi, şaraplar içildi, fikirler sunuldu, dedikodular yapıldı ve tamamen keyifli bir akşam yemeği oldu. Diana ve Anthony birbirlerinin maskelerini ilk çıkardıklarında ne kadar şiddetli duyguların alevlendiğine inanmak zordu.

Anthony ayağa kalkıp gitmesi gerektiğini söyleyerek erkenden izin isteyince Diana rahatladı. Masalarındaki herkese aynı hoş gülümsemeyi göstermiş, ona özel bir ilgi göstermemişti. Belli ki onu beklenmedik bir şekilde görmenin şokunu atlatmıştı ve yeniden tanışmak gibi bir niyeti yoktu. Bu rahatlatıcı bir şeydi. Gerçekten rahatlatıcıydı.

Yine de bakışları onu yemek odasının kapısına kadar takip etti ve orada İspanyol haydut kraliçesi gibi giyinmiş uzun boylu, çarpıcı bir kadınla karşılaştı. Kadın rahat bir samimiyetle kolunu onunkine doladı. Adam odadan çıkarken ona sıcak bir şekilde gülümsedi. Belki de gerçekten sessizce birine kur yapıyordu. Uzun boylu kadın onun için doğru kadın tipine benziyordu.

Diana'nın işi olduğundan değil....

Bölüm 6

Anthony erken ayrılacaklarını biliyordu çünkü Athena'nın doğumları artıyordu. Daha ilk günlerdi ve henüz belli etmiyordu ama normalden daha kolay yoruluyordu. Will onun üzerinde gezinmeye meyilliydi ve Anthony de pek iyi değildi. San Gabriel'in Savaşçı Kraliçesi Athena onların bu ilgisine gülüyordu ama şımartılmaktan oldukça hoşlanıyordu.

Yemek salonunda gitmeye hazır olduğunu işaret ettiğinde rahatlamıştı. Anthony, Diana'ya bakmamak için kendini zorlayarak yemek arkadaşlarının yanından ayrıldı. Ev sahibesine teşekkür ettikten sonra, suç mahallinden kaçıyormuş gibi görünmemeyi umarak oradan ayrıldı.

Masterson arabasına bindiğinde, Athena ve Will'in karşısındaki arkaya bakan koltuğa oturdu. Karanlığa gömülmek ve kontrolünü kopmadan önce bırakmak rahatlatıcıydı.

Yerleştikten ve araba eve doğru yola çıktıktan sonra, kız kardeşi neşeyle, "Çok eğlenceliydi. Maskeli baloları ve başka biri gibi giyinmeyi sevdiğime karar verdim."

Kocası gülerek, "Ama Fransızlarla savaşırken giydiğin İspanyol kıyafetlerini giyiyordun. Bu gece kendin olarak gidiyordun, başka biri olarak değil."

"Ama tabancam dolu değildi," diye açıkladı. "Yani bu bir kostümdü, gerçek değil."

Will gülerek kolunu onun omuzlarına doladı. "Yılda bir maskeli balo kulağa doğru geliyor. Daha fazla olursa kostüm fikirlerim hızla tükenir ve ben de kendimi toga içinde hayal etmiyorum."

"Bence çok çekici olurdun!" Athena kışkırtıcı bir şekilde konuştu.

"Bu mevsimde togalar soğuk olur," diye mırıldandı Anthony.

"Çok doğru," dedi Athena. "Lütfen aptallığımızı mazur gör, Anthony. Julia ve ben seni baloya gelmen için neredeyse zorluyorduk, umarım

çok . Bu kadar iyi bir dansçı olduğunu bilmiyordum. Bence her dansı yaptın ve korsan pelerinin muhteşem bir şekilde döndü."

"Bir düke göre dans etmekten neredeyse çok hoşlanıyorum. Castleton'ın varisi olmasaydım, sanırım oldukça iyi bir dans ustası olurdum."

Athena kıkırdadı. "Kendilerini sana fırlatan kadınlara katlanmak zorunda kalacağın başka bir rol."

"Belki, ama en azından evlenmek istemezlerdi," dedi kuru bir sesle.

Will ve Athena güldüler. Daha fazla konuşmak zorunda kalmamayı uman Anthony, başının ağrımamasını engellemek için şakağını ovuşturdu.

Babası ölene kadar düzenli olarak baş ağrısı çekmişti ama o zamandan beri neredeyse hiç olmamıştı. Will, "Akşam yemeğine ikinci Hindu dansçı Leydi Diana Lawrence ile gittiğinizi gördüm. O da kendisi kadar çekici mi?

yetenekli?"

Anthony hafif bir cevap vermeye çalıştı ama yapamadı. Konuşamıyordu bile. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve titremeye başladı.

Athena öne doğru eğildi ve endişeyle, "Anthony, hasta mısın?" diye sordu.

"Fiziksel bir şey yok." dedi.

Kız kardeşi bir elini onun dizine koydu. "Sorun ne?" diye sordu sessizce.

Araba karanlık olmasaydı kontrolünü yeniden kazanmayı başarabilirdi. O kadar çok şampanya içmeseydi. Soran kız kardeşi olmasaydı. Ama biriyle konuşması gerekiyordu ve kız kardeşi ile kocasından daha iyi kim olabilirdi ki? "Sana ve Julia'ya bir keresinde karasevdaya tutulup evlenme teklif ettiğimi ve kadının beni reddettiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi yumuşak bir cesaretle.

"Bu gece onu yıllar sonra ilk kez gördüm."

"Leydi Diana Lawrence mı?" Will sessizce sordu.

Will'in zekâsı, görünüşünün gösterdiğinden çok daha hızlıydı. Anthony ellerini indirdi. "Evet. Eğer balo maskeli balo olmasaydı, onu daha erken tanır ve kaçabilirdim. Kim olduğunu bilmeden onunla dans ettim. Ne zaman ki

Maskesi düştüğünde büyük bir şok yaşadı. Daha ziyade kızgın bir at tarafından karnına tekme yemek gibiydi. Sanırım ikimiz için de."

"O da aynı derecede şok oldu mu?" Athena sordu.

"Sanırım öyle. İngiltere'ye daha yeni döndü. İşin doğası gereği eninde sonunda karşılaşmamız kaçınılmazdı ama muhtemelen bu kadar erken ya da bu koşullarda karşılaşmayı beklemiyordu."

Will, "Bence sürprizler çok abartılıyor," dedi. "Onca yıl önce öfkeyle mi ayrılmıştınız?"

Anthony yavaşça, "Öfkeden çok üzüntü içinde," dedi. "Çok çabuk aşık olduk ve ona evlenme teklif ettiğimde çok çabuk bitti. Dehşete kapıldı ve hemen İngiltere'yi terk ederek kaçtı. Gösterişli bir kadın gezgin olduğunu ve Hindistan'a gittiğini duydum. Asla geri dönmeyeceğini düşündüm. Bu da onu bu gece görmemi daha da şok edici hale getirdi."

"Seni neden reddettiğini açıkladı mı? Bunun sadece bir flört olduğunu düşündü ve sen evlenme teklif ettiğinde şok mu oldu?"

"Sanırım onun duyguları da benimkilere çok benziyordu. O oyun oynayacak biri değil. Ama bir evlenme teklifi beklediğini sanmıyorum. Evliliğin neden imkansız olduğunu açıkladı ve sonra da gitti."

Will düşünceli bir ifadeyle, "En azından hayatında müstakbel dükü evliliğe ikna etmeye çalışmayan bir kadın vardı," dedi. "Neden imkânsız olduğunu düşünüyordu?"

"Bir kere, reşit değildim. Bir diğeri, o benden beş yaş büyüktü."

"Çok büyük bir fark değil," dedi Athena. "Elbette daha fazlası vardı."

"Castleton," dedi Anthony acı acı. "Üç kez lanetlenmiş efendimiz. Başta kendi gelinimi seçmemi kesinlikle istemediği gerçeği olmak üzere birçok nedenden ötürü asla izin vermezdi. Benim için aklında başka biri vardı."

"Genç olduğunuzu kabul ediyorum ama bir kontun kızı olarak Leydi Diana yeterince iyi doğdu ve aradaki yaş farkı aşılabilir değildi. Yaşlı dük senin için daha ne istedi?" Athena şaşkınlıkla sordu.

"Onunla hayatında sadece bir kez karşılaştın," dedi Anthony bıkkınlıkla. "Bunun için minnettar olabilirsin. Damarlarında öfke yerine öfke vardı."

Kan. Başkalarına karşı çıkmak en büyük zevkiydi ve tüm Lawrence'lardan *nefret ederdi*. Sanırım Diana'nın reddetmesinin ana nedeni de buydu. Beni dayanılmaz bir duruma sokacağına inanıyordu."

İç çekti. "Haklı olabilirdi. Terside doğru. Evlenmek için İskoçya'ya kaçmış olsaydık, sonuçları onun için felaket olabilirdi."

"Ona hâlâ aşık mısın?" Athena yumuşak bir sesle sordu.

"Bilmiyorum. Yedi yıl oldu ve ikimiz de çok farklıyız." Espri yapmadan gülümsedi. "Ona hiç aşık oldum mu, yoksa karasevda farklı bir şey mi? Bunun karşılıklı bir çılgınlık olduğunu ve bir süre için dünyamdaki en önemli şey olduğunu biliyorum. Şimdi ..." Ellerini çaresizce iki yana açtı. "Onu görmek bile beni neredeyse felç etti. Onunla ilgili ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ya da kendim hakkında."

"Aşk ile karasevda arasında bir fark olduğundan emin değilim. Belki de karasevda, büyük ve kalıcı bir aşkın ilk aşamasıdır," diye düşündü Will. "Ama büyük bir aşkı kaybetmenin insanın kalbini çok uzun süre felç edebileceğini biliyorum. Genç yaşta evlendim ve karım doğum sırasında öldüğünde orduya katıldım ve Fransızların bana onurlu bir ölüm vereceğini umdum. Tanrı'ya şükür vermediler. Kalbimin iyileşmesine ve Athena ile tanışmama yetecek kadar uzun süre hayatta kaldım."

Anthony daha önce Will'in evli olduğunu bilmiyordu ve bu açıklama ona kayınbiraderini yeniden takdir etmesine neden oldu. "Orduya katılmanın benim için bir çözüm olduğunu sanmıyorum ama neyin çözüm olduğundan da emin değilim."

"Leydi Diana ile biraz zaman geçirmelisin," dedi Athena ciddi bir sesle. "Şu anda yeniden ortaya çıkan kayıp bir aşkın şokunu yaşıyorsun. En iyi soğukkanlı ama nazik dük yüzünü takın ve onu ara. Onu parkta gezdir ve Gunter's'dan buz al. Gerçi hava bunun için çok soğuk olabilir. Sanki daha önce hiç tanışmamışsınız gibi rahat olun. Şimdi onu daha iyi tanıdıkça, geçmişin büyüğü kaybolabilir ve geriye sadece birkaç güzel anı kalabilir. Belki de arkadaş olursunuz ya da onun şu anki halinden hoşlanmadığınızı fark edersiniz."

Anthony bundan şüpheliydi. "Tavsiyen iyi ama ya ona hâlâ kızgın olduğumu fark edersem?"

Will hemen, "O zaman ona tekrar kur yapabilirsin, bu sefer reşit olarak ve dükün kara bulutları üzerinde dolaşmadan," dedi. "Ve eğer seni kabul ederse, Londra'da senin unvanının ve servetinin peşinde olmayan tek kadının o olduğunu bileceksin."

Anthony gülmek zorunda kaldı. "İşte bu. Pekala, yarın maskeli balo için ona ve Leydi Aurora'ya bir nezaket ziyaretinde bulunacağım. Hoş, arkadaşça ve rahat olacağım. Ve ne olacağını göreceğiz."

Bölüm 7

Balo sabahın erken saatlerine kadar sürmüştü ve Diana balodan sonra pek iyi uyuyamamıştı, bu yüzden geç saatlerde aşağı indi ve kahvaltı salonunu çiçeklerle dolu buldu. Rory daha erken gelmişti ve bir fincan çayın üzerinde nazikçe esniyordu. "Yılın bu geç saatinde gelen çiçeklerin sayısı balonun başarısının bir göstergesi."

Artık neredeyse tamamen buketlerle kaplı olan duvara dayalı uzun servis masasına el salladı. "Yemek yerken harika renklerin tadını çıkarabilmemiz için hizmetkârlar onları buraya getiriyor. Dükünüz iki çiçek gönderdi, biri ev sahibesi olarak bana, diğeri de sanatçı olarak size. Servis masasının sol ucundalar."

"O benim düküm değil," dedi Diana biraz alaycı bir tavırla. "Sadece bir tanıdık." Çiçekleri gözden geçirdi. Bir krizantem vazosuyla bir başka zambak vazosunun arasında, çapraz mavi gözlü, uzun, gri ve beyaz bir yüz gördü. Sivri kulaklarının arasını kaşdı. "Norveçli Buz Kediniz çiçeklerin arasında gizleniyor."

"Orman yanılsamasını seviyor," diye açıkladı Rory.

Diana'nın bakışları devam etti. "Dur tahmin edeyim. Mevsimi geçmiş, pahalı güllerden oluşan bu büyük buket Castleton'dan mı? Evet, öyle olduğunu görüyorum. Çok nazik bir davranış ama Danimarka'yı satın almaya gücü yettiğine göre, maliyeti beni pek etkilemedi."

"Doğru," dedi Rory, gözleri dans ediyordu. "Ama sana onun yanındaki burun çiçeğini göndermesini ilginç buluyorum. Küçük ve hiç de pahalı değil, ama çok güzel. Bunun bir anlamı var mı?"

"Muhtemelen sadece ev sahiplerine abartılı buketler gönderiyordur." Diana, altın bir kurdeleyle bağlanmış papatya ve minik eğrelti otlarından oluşan enfes bir aranjman olan burun çiçeğini buldu. Lanet olası adam! Ona öğleden sonra ormanda yaptıkları yürüyüşü hatırlatıyordu.

tanışmalarından kısa bir süre sonra bir yaz günü yapmıştı. Bir dere kenarında bir kütüğün üzerine yerleşmişlerdi ve adam onun için benzer bir burun çiçeği hazırlamış ve bir öpücükle sunmuştu. İlk öpücükleri.

Sertçe yutkundu ve burun çiçeğine iliştilmiş küçük notu açtı. "Dans için bir teşekkür, çok nazik bir davranıştı."

"Londra'ilk sezonumda, henüz Stoneleigh'deyken onunla bir iki kez karşılaşmıştım. Onu oldukça sıkıcı bulmuştum ama çok güzel tavırları vardı." Rory, Diana için bir fincan çay doldurdu. "Söylesene, balonun en sevdiğin bölümleri hangileriydi?"

Diana oturdu ve ona uydu. Kısa süre sonra yumurta ve kızarmış ekmek eşliğinde gülüşmeye başladılar. İkinci fincan çayını bitirirken, "Sezon sonu maskeli balo geleneği başlatmak isteyebilirsin. Tüm konuklar iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor."

"Dansımız bunu özel kılmaya yardımcı oldu. Belki de geleneğimiz her zaman bir Hindu dansı yapmamızı içermeli?"

"Üzgünüm, söz veremem. Eğer bir daha asla sahneye çıkmazsak, dün geceki dans bir efsaneye dönüşebilir." Diana sesini duygulu bir şekilde alçalttı. "İnsanlar dansın yapıldığı gece burada oldukları için övünecekler!"

Rory nefes nefese, "Bu o kadar dikkat çekici bir olay haline gelecek ki, *ton* üyeleri bizi gördükleri konusunda yalan söyleyecekler! Yakında dün gece misafir olduklarını iddia edenlerin sayısı evin kapasitesini aşacak!"

Diana güldü. Karşılıklı yorum ve şaka yapmayı her zaman sevmişlerdi. Bu şakalaşmayı özlemişti. İşin tuhafı, Anthony'yle de böyle şakalaşmışlardı. Onunla yalnız kaldığında sıkıcı değildi. Sessizce espriler yapan, sorgulayan bir zihne ve lezzetli, kuru bir espri anlayışına sahipti. Hâlâ bu özelliklere sahip miydi, yoksa düklüğün sorumlulukları altında ezilmişler miydi?

Rory gülümseyerek masadan kalktı. "Artık benim kreş zamanım. Küçük Diana her gün yeni bir şey yapıyor ve ben de buna tanık olmak için orada olmalıyım."

"Modern bir anne modelinin ta kendisisin." Diana da yeğeninin bebeğiyle geçirdiği bu özel zamanda yanında birini istemeyeceğini bildiğinden ayağa kalktı. "Öğleden sonra bir dizi nezaket ziyareti olacağını tahmin , bu yüzden bu sabah seyahat anılarım üzerinde çalışacağım. I

Londra'ya döndüğümde bitirmiş olacağımı düşünmüştüm, ancak orijinal günlüklere girmemiş yeni şeyler ekleyeceğimi düşünmeye devam ettim. Bu bir seriye dönüşüyor. Sonuçların bu çabaya değeceğinden emin değilim!"

Rory başını sertçe salladı. "Yanıyorsun! Seyahat anılarınız çok satacak ve ben yayıncılıktan anlayan biri olarak konuşuyorum. Orijinal günlükler harikaydı ve genişletilmiş, cilalanmış versiyonları daha da iyi olacak. İlkini okumak için sabırsızlanıyorum."

"İlk okuyucum sen olacaksın," diye söz verdi Diana. "Ama talihsizlik hikâyelerimin genel ilgi göreceğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Rory kahvaltı salonundan çıkmadan önce kesin bir tavırla, "Yazarlık kaygısı çekiyorsun," dedi. "Çalışmaya devam et, sonunda geçecek. Söz veriyorum!"

Diana, ortak odaların en rahatı olan küçük misafir odasına yöneldi. Burası her zamanki çalışma alanıydı ve belki de evin geri kalanından daha az düzenli olan masayı devralmıştı.

Panda zaten oradaydı, Diana'nın döşemeyi korumak için kanepenin üzerine koyduğu katlanmış battaniyenin üzerine kıvrılmıştı. Başını Diana'nın girişine doğru kaldırdı ve boğazını kaşması için mükemmel bir açı sundu. Diana işe koyulmadan önce ona uydu.

Yunan deneyimleri kitabının sondan bir önceki bölümünü kopyalıyordu ki uşak içeri girerek, "Castleton Dükü çağırıyor. Onu kabul edecek misiniz?"

Kalbi garip bir şekilde . "Tabii ki. Onu içeri alın." "Leydi Aurora'yı çağırayım mı?" diye sordu uşak kuşkuyla.

"Saçmalama, refakatçiye ihtiyacım yok. Ben okullu bir kız değilim ve Castleton'ı eşek kadar yıllardır tanıyorum," dedi hızlıca, bir yandan da saçlarının bakıma ihtiyacı olup olmadığını merak ediyordu.

Bunun sadece bir nezaket ziyareti olduğunu kendine hatırlatarak, dağınık görünmemeleri için kâğıtlarını düzeltti. Bunu bitirdiğinde Castleton odaya giriyordu. Kalbi yine o garip kıpırtıyı yaptı.

Bir gece önce korsan kıyafetiyle mükemmel bir fantezi olmuştu. Artık sessiz bir tarzda mükemmel bir terzilik onu mükemmel bir beyefendi yapıyordu. Ani bir kavrayışla, onun şimdiki görünümünün

Bir önceki gece giydiği korsan kıyafeti gibi bir kostümdü. Her iki görünüm de cilalı dış görünüşünün ardındaki gerçek benliğini gizlemek içindi. Başını kibarca eğdi. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Diana."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Eldivenli toka sıcak ve sıkıydı, tam da doğru miktarda baskı uyguluyordu. Ne söyleyecekti? Papatyalardan bahsetmeli ama tek tek söylememeliydi. "Günaydın, Majesteleri. Leydi Aurora ve ben çiçekler için teşekkür ederiz. Yılın bu zamanında güller ve papatyalar! Konservatuarınız var mı?"

"Evet, bana miras kaldıktan sonra Castleton House'da yaptığım ilk iyileştirmelerden biriydi. Çiçekleri severim."

Diana da öyle. Bu, paylaştıkları pek çok basit zevkten biriydi. "Lütfen oturun, Majesteleri. Ama İngiltere'den o kadar uzun süre uzak kaldım ki, sabah aramalarının artık öğleden sonra değil de sabah yapıldığı gerçeğini kaçırdım?"

Onun karşısındaki sandalyeye otururken gülümsedi. "Dük olmanın bir avantajı da, sosyal bir kuralı çiğnediğimde bunun kabalıktan ziyade çekici bir eksantriklik olarak görülmesi. Erken geldiğim için konuşma fırsatımız olur diye umuyordum. Dün gece size seyahatleriniz hakkında soru sorma fırsatı bulamadım."

Masasını işaret etti. "Günlüklerimi yayınlayana kadar beklemek en kolay olacaktır. Leydi Aurora beni Hindistan'dan dönerken onlar üzerinde çalışmaya ikna etti, ben de gezgin izlenimlerimi kopyalayıp parlatıyorum. Bir yayıncının ilgileneceği konusunda ciddi şüphelerim var, ancak arkadaşlarım ve ailem için özel bir yayın yapabilirim. Bu beni aynı soruları tekrar tekrar yanıtlamaktan kurtaracaktır." "Lütfen bana da bir kopya ayırın," dedi biraz hüzünle. "Uzak yerleri ziyaret etmeyi çok isterim ama burada bu kadar uzun bir yolculuğa çıkamayacak kadar çok sorumluluğum var. Muhtemelen hiçbir zaman evden uzağa seyahat etmeyeceğim.

Paris'ten daha fazla."

"Bir dükün servetini ve gücünü arzulayan insanlar tanıdım," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Ama bir dükün gözüne girmek için bitmek tükenmek bilmeyen sorumlulukları, belgeleri ve dalkavukları arzulayan birini hiç duymadım."

"Ve hiçbir zaman da olmayacaksın," dedi kuru bir sesle.

Panda aniden koltuktan fırladı ve ziyaretçiyi selamlamak için heybetle yürüdü, kocaman yeşil gözleriyle yukarı baktı. Anthony ona ilgiyle baktı. "Bu arkadaş üst katı alt kattan daha çok sevdiğine karar vermiş bir mutfak kedisi mi?"

"Mrrrp!"

Bir ilgi talebi olduğunu anlayan Anthony, kedinin başını kaşımak için eğildi. "Cüssesine bakılırsa, zamanının çoğunu mutfakta, aşçıyı kendisine fazladan yemek vermesi için ikna ederek geçirdiğini tahmin ediyorum."

Diana güldü. "Panda bir mutfak kedisi değil. O benim. Onu Hindistan'dan getirdim."

Panda aniden kendini toparladı ve ziyaretçinin kucağına sıçradı, bu görmezden gelinemeyecek bir hareketti, çünkü kedi dükün iyi giyimli kıyafetlerinin üzerine siyah ve beyaz tüyler döküyordu. "Gerçekten çok büyük!" Anthony kedinin boynunu kaşırken haykırdı. "En az bir buçuk taş ağırlığında olmalı."

"Çünkü o bir Çin İmparatorluk Taht Kedisi," diye açıkladı Diana muzipçe. "Çok nadir bulunur. İmparatorluk sarayının üyelerini korumak için yetiştirilirler."

Anthony'nin ifadesi eğleniyordu. "Onu içeri getirdiğinizde yoncaya düşmüş, aşırı beslenmiş bir sokak kedisi olmadığından emin misiniz?"

"Efendim, onun mirasına hakaret ediyorsunuz!" Ama Anthony'nin yorumu ona onun sokak hayvanlarını kurtarma eğilimini hatırlattı. Babası bunu şiddetle onaylamazdı, bu yüzden Anthony gizlice kiracılarla ve emlak işçileriyle hayvanları almaları için anlaşmalar yapmış, masrafları da Anthony karşılamıştı.

"Özür dilerim Sör Kedi," dedi Anthony ciddiyetle. "'Panda' ne anlama geliyor?"

"Panda bir tür Çin ayısıdır, benim Panda'm gibi siyah ve beyazdır. 'Panda' adı dev ayı kedisi' gibi bir anlama gelir. Yerel mihracenin özel hayvanat bahçesinde bunlardan bir çift vardı. Onları gördüğüm için çok şanslıydım. Bana pandaların Avrupa'da hiç bilinmediği söylendi. Onlar sadece bambu yiyen nazik yaratıklar."

"Oysa senin Panda her şeyi yiyebilir." Anthony son yıllarda espri anlayışını kesinlikle kaybetmemişti.

"Haksız değilsin," diye itiraf etti. "Ama İmparatorluk Çin Taht Kedilerinin, efendilerini savunmak için savaşmaları gerektiğinde enerjilerini korumaları gerekir."

Panda Anthony'nin kucağında yuvarlandı. Havadaki dört beyaz patisi, aynı derecede beyaz olan karnının kaşınması için istekli olduğunu gösteriyordu. Anthony buna mecbur kaldı. "Panda'nın enerjisi var mı? Tam bir sybaritic zevk hayatına yerleşmiş bir kedi gibi görünüyor."

Gülmek zorunda kaldı. "Yine yanılmıyorsun. Ama günlük yazımın ortasına düşmeye karar verdiği zamanlar dışında harika bir arkadaş."

"İlgi odağı olmayı seviyor," dedi Anthony. Panda, dükün bakımları altında o kadar yüksek sesle mırıldanıyordu ki Diana onu odanın diğer ucundan bile duyabiliyordu.

"İmparatorluk Çin Taht Kedileri sosyal olmalarıyla bilinir. Perdelerin arkasındaki gibi Norveç Buz Kedilerinin aksine." Hortlağın kendilerine baktığını fark ettiği uzun kadife perdeleri işaret etti.

Anthony şöyle bir baktı ve kaşları kalktı. "Soluk kürklü, uzun yüzlü, çetrefilli bacaklı ve şaşı mavi gözlü. Evet, kesinlikle bir Norveç Buz Kedisi. Bir keresinde bir resmini görmüştüm, ama nadir, çok nadir. O da sizin mi?"

Diana gülümseyerek, "Hayır, Spook Leydi Aurora ve Kaptan Vance'e ait. Kaptanın gemi kedisiydi. Güçlü bir avcıdır ama utangaçtır." Diana'nın bu yorumuna Hortlak'ın kadife kıvrımların arkasına saklanıp gözden kaybolması eşlik etti. "Edinmek istediğiniz nadir bir kedi türü var mı?"

Gözlerinde bir parıltıyla düşündü. "Kız kardeşim Leydi Masterson'da Sumatra'nın Muhteşem Balıkçı Kedilerinden biri var. Doğu'daki seyahatlerinizde hiç karşılaştınız mı? Sudan dikkatsiz balıkları yakalamak için dev nilüfer yastıklarında ve gölet kıyılarında pusuya yatarlar."

Büyülenen Diana, "Neye benziyorlar?" diye sordu.

"Püsküllü kulakları ve yan bıyıkları olan çok büyük çizgili kedilerdir," dedi tüm ciddiyetiyle. "Kız kardeşimin kedisi oldukça korkutucu görünüyor ama iyi bir arkadaş. Khan'ı kendisiyle yaşamaya ikna ettiği için onu sık sık kıskanmışımdır."

"İskoç yaban kedilerinin babalık ettiği kedilere benziyorlar ama İskoçya Sumatra'dan çok uzakta," diye cevap verdi aynı ciddiyetle. "Eğer Sumatra'nın Muhteşem Balıkçı Kedisi'ni keşfedersem, onu sizin için güvence altına almaya çalışacağım."

Bakışları buluştu ve ikisi de kahkahalara boğuldu. Diana kısa bir süreliğine yedi yıl öncesine gitmiş, Anthony ile Castleton malikânesine bitişik arazileri olan yaşlı teyzelerini ziyaret ederken tanışmıştı. Teyzeler sık sık uyukluyor, Diana'yı ata binmek ve yazlık tarlalarda ve iki mülk arasında uzanan eski ormanlarda yürümek için serbest bırakıyorlardı.

Bir gün ormanda at sürerken Anthony ile tanışmıştı. Kendilerini tanıttılar, konuşmaya başladılar, yan yana at sürmeye başladılar ve ikisi de zamanın nasıl geçtiğini anlamadıkları için akşam yemeğine geç kaldılar.

Sonraki iki ay boyunca, mümkün olan her fırsatta gizlice buluştular. İlişkileri yıkılana kadar hayatının en güzel yazıydı.

Bir anlık dürtüyle, "Bu sadece bir nezaket ziyareti mi Anthony?" diye sordu, kasıtlı olarak onun kişisel adını kullanarak. "Yoksa daha fazlası mı var?"

Kıpırdamadan durdu, bakışları direktti. "Bir zamanlar aramızda çok şey vardı Diana. Şimdi ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Dün gece seni görmek büyük bir şoktu."

"Şok tamamen karşılıklıydı!" dedi hararetle.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Şimdi bunun etkisi geçtiğine göre, ne kaldığını öğrenmek istiyorum. Çok zaman geçti. Çok genç olduğumu söylemiştin ve haklıydın. Artık farklı insanlarız, gençlik çoktan geride bıraktık. Ama belki arkadaş diye düşünüyorum. Bunun mümkün olup olmadığını görmek ister misin?"

Adamın dürüstlüğü, kadının sürdürmeye çalıştığı kontrolü paramparça etmişti. Aralarında hâlâ bir çekim olduğu kesindi; önceki gece öpüşmeleri de bunu kanıtlamıştı. Ama aradan çok zaman geçmiş ve çok farklı hayatlar yaşamışlardı. O artık her zaman kendi bildiğini okumaya alışmış, yaşlanmış bir kız kurusuydu. En azından kalıcı bir şeyler inşa etme şansının olduğu o karşılıklı aşk anı çoktan geride kalmıştı.

Yine de ortak anılardan oluşan bir bağları vardı ve şu ana kadar onun dönüştüğü adamda gördükleri hoşuna gitmişti. Sadık bir arkadaş olacaktı,

ve daha fazla arkadaşı ihtiyacı vardı.

Kendisine ulaşmasına sevinen kadın, "Bir dostluk kurmayı çok isterim. Seyahatlerimde çok fazla arkadaşımı geride bıraktım. Eğer İngiltere'de kalmak için buradaysam, ki sanırım öyleyim, arkadaşlıklar geliştirmeliyim."

"Artık birbirimizi can sıkıcı bulabiliriz," diye uyardı. "Sen girdiğin her odayı aydınlatıyorsun, bense oldukça sıkıcı ve itaatkâr bir adamım."

"Seni hiç sıkıcı bulmadım," dedi dürüstçe. "Seni her zaman büyüleyici derecede karmaşık ve çelik gibi bir öze sahip buldum."

Gözlerini kırıştırdı. "Sanırım bu gurur verici bir değerlendirme, ama neye emin değilim. Benden yaşıydın ama hâlâ gençtin."

Eski günlerde böyle şeyleri konuşmadıklarını fark etti. Onun dürüstlüğüne karşılık vermeliydi. "Senin gücüne büyük hayranlık duyardım. Baban İngiltere'nin en büyük kabadayısıydı ve onun tek oğlu olarak öfkesinin büyük kısmının hedefi sendin. Yine de asla kaçmadın. Büyükannen ve büyükbabandan kalan mirası alıp Londra'da isyankâr bir hayat sürebilirdin.

"Bunun yerine üniversiteye gittiniz ve gülünç derecede genç bir yaşta iki birincilikle mezun oldunuz, sonra sessizce babanızın yıkıcı eylemlerini hafifletmek için çalışmaya başladınız. O zamanlar buna hayret etmişim ve geriye dönüp baktığımda daha da hayret ediyorum. Onun tacizlerinden akıl sağlığınız yerindeyken nasıl kurtuldunuz?"

Anthony'nin yüzü gerildi. "Çok zordu. Yine de hizmetçileri, kiracıları ve bakmakla yükümlü olduğum diğer kişileri babamın dengesiz öfkelerine katlanmaları için nasıl bırakabilirdim? Kaçıp kendi zevkine düşkün bir hayat yaşamak korkaklık olurdu. Onun sözlerinin delip geçemeyeceği duygusal bir kalkan geliştirmeyi erken öğrendim. Onların yağmur gibi akıp gitmesine izin verdim ve kendime benden daha savunmasız olanları koruma görevim olduğunu hatırlattım."

"Gitmek seni korkak değil, mantıklı biri yapardı," dedi sakın bir ses tonuyla. "Kalmak seni bir kahraman yapardı."

Anthony onun övgülerinden rahatsız olmuş görünüyordu. "Annemle hiç tanışmadınız ama o sıcak, bilge ve iyi biriydi ve bize asla başkasının zararına kolay yolu seçmemeyi öğretti."

"Keşke onu tanısaydım. Olağanüstü bir kadın olmalı."

"Öyleydi. Kız kardeşim Leydi Julia ona çok benzer." Sesi değişti. "Arabayla gezintiye çıkmak ister misiniz? Gün ılıman ve güneş ara sıra parlamaya tenezzül ediyor."

Gözlerinde kur yoktu ama dostluk belki daha da değerliydi. "Biraz temiz hava almak isterim. Çalışmalarımı kaldırmam için bana bir dakika verin ki salonun her yerine dağılsınlar."

Anthony Panda'yı kucağından alıp kibarca yere bıraktı ve gösterdiği özene rağmen sinirli bir bakışla karşılaştı. "Panda şımartılmaktan mahrum bırakıldı."

"Biz odadan çıkmadan önce yine koltukta uyuyor olacak," diye doğru bir tahminde bulundu el yazmasını kaldırırken.

Diana pelerinini aldı ve Rory'ye bir mesaj bıraktıktan sonra Aralık ayı için oldukça ılıman olan günün tadını çıkarmak üzere yola koyuldu. Anthony'nin at arabası doğal olarak modaydı ve atları da mükemmeldi. Diana'yı oturtup yanındaki koltuğa geçtikten sonra, "Ziyaret etmek istediğin belirli bir yer var mı, yoksa parkta rahat bir gezinti mi tercih edersin?" diye sordu.

"Park, lütfen. Ama size sormak istediğim bir şey var," dedi. "Ben tamamen düşmüş bir kadını, çünkü artık ticaretle uğraşıyorum. Şok edici, değil mi?"

Atları ustalıkla harekete geçirirken güldü. "Ticaret bazı çevrelerde resmen küçümseniyor olabilir, ancak aristokrasinin büyük bir kısmı bunun bir türüne yatırım yaparak finansal olarak ayakta kalıyor. Tarım tek başına büyük mülkleri korumak için her zaman yeterli değildir. Büyük lordların çoğu madenlere, değirmenlere, kanal inşaatlarına, nakliye şirketlerine ve diğer girişimlere sahip ya da yatırım yapıyor."

"Buna sen de dahil misin?" Diana ilgiyle sordu.

"Evet, bazı değirmenlerin büyük bir kısmına sahibim, bu da bana küçük çocukları tehlikeli koşullar altında çalıştırmadan da bir değirmenin kârlı olabileceğini gösterme şansı veriyor. Ne tür bir ticaretle uğraşıyorsunuz?"

"İthalat işi. Hindistan harika tekstiller, mücevherler, oymalar ve benzeri şeyler üretiyor. İş ortağım Hindistan'da kök salmış bir İngiliz kadın ve ona ithalatımız için yeni pazarlar bulacağıma söz verdim."

İngiltere'ye döndüm. Modaya uygun bir adamsın. Mallarımı satmak için ziyaret edebileceğim dükkanlar aklınıza geliyor mu?"

Düşündü. "Muhtemelen birkaç öneride bulunabilirim ama asıl konuşmanız gereken kişi, inanılmaz bir stil anlayışına sahip olan Leydi Kiri Mackenzie. Kendisi de küçük çaplı bir ticaret yapıyor, yarattığı harika parfümleri satıyor. Ayrıca yarı Hindu, Ashton Dükü'nün kız kardeşi. Eminim önerilerde bulunmaktan mutluluk duyacaktır."

"Onunla tanışmayı çok isterim!"

Anthony ona baktı, yoğun mavi gözleri sıcaktı. "Evlerinin tokmağı çalışmıyor, sanırım tatil için taşraya gittiler, ama mümkün olan en kısa sürede bir buluşma ayarlayacağım."

Arkadaşlık işe yarayacaktı, bunu zevkle fark etti. Bu iyiydi, çünkü Anthony'yi hayatında istiyordu.

Bölüm 8

Anthony bu kadar iyi yalan söyleyebilmesinden etkilenmişti; böyle bir yeteneği olduğunu fark etmemiştir. Rasyonel olarak, Athena ve Will'in ve kendi sağduyusunun doğru olduğunu biliyordu: Tüm pratik amaçlar için, o ve Diana birbirlerine yabancıydılar. İlk bile farklılıkları ortadaydı. Yine de yoğun bir çekim vardı.

Yaşlı dükün ağır eli altındaki hayat, akli başında ve medeni kalmak için bitmek bilmeyen bir mücadeleyleydi. Sonra Anthony, neşeli bir ışıkla dolu olan Diana ile tanıştı. Hayata karşı duyduğu iştah bulaşıcıydı ve yıllar önce gömülmüş olan hafif yanını ortaya çıkarmıştı. Ona ciğerlerindeki hava gibi ihtiyacı vardı.

Ama teklifi onu dehşete düşürmüştü ve sonra gitmişti. Birkaç gün içinde İngiltere'den yelken açtı ve hayatı bir kez daha tahammül meselesi haline geldi. Babasının ölümü büyük bir kurtuluş olmuştu ama sevinç sadece bir anı olarak kalmıştı. Ta ki dün geceye kadar.

Evet, temkinli olmak akıllıcaydı. Olasılıkları dikkatlice araştırmalıydı. Yavaş yavaş daha iyi tanışmalı, söz vermemeliydi.

Ama kahretsin! Onu bir arkadaş olarak ya da en azından sadece bir arkadaş olarak istemiyordu. Onun oyun arkadaşı, ortağı, sevgilisi olmasını istiyordu. *Karısı olmasını* istiyordu. Tekrar neşe duyana kadar onu kollarında tutmak istiyordu.

Ama çok erken çok şey isteyerek onu korkutmaya cesaret edemezdi. Bu bir arkadaşıyla sıradan bir gezintiydi. Sohbet de sıradan olmalıydı. Nereden başlamalı?

Ara sıra babasına yaptığı üstü kapalı göndermeler dışında aileleri hakkında pek konuşmamışlardı. "Siz ve Leydi Aurora çok yakın görünüyorsunuz, teyze ve yeğenden çok kız kardeş gibisiniz," dedi.

"Kesinlikle haklısın," dedi Diana. "Annem çocuklardan hiç hoşlanmazdı. Bebek sahibi olmayı çoktan geride bıraktığını düşündüğü bir zamanda beni doğurduğu için kendini kötü hissetti ve beni en büyük ağabeyim Geoffrey'nin çocuk odasına gönderdi. O ve karısı çocukları çok seviyorlardı ve sonunda

Kendilerine ait sekiz kızları vardı, bu yüzden eve küçük bir kız daha eklemek sorun olmadı. Geoffrey ve Sylvia gerçek ebeveynlerimden çok benim ebeveynlerim gibiydiler."

"İyi bir alternatif ailen olduğu için şanslıymışsın," dedi, keşke benim de böyle bir ailem olsaydı.

"Çok şanslıydım! Benden çok daha büyük üç erkek kardeşim vardı ve hiç kız kardeşim yoktu. Geoffrey'nin yanına taşınmak bana dört kız ve dört erkek kardeş verdi, hepsi de farklı şekillerde oldukça sevimliydi. Ama Rory ve ben yaşça yakındık ve birbirimize en çok benzeyenlerdik."

"Kız kardeşler gerçekten de çok eğlencelidir, ancak zaman zaman bir sınavdır." Kıkırdadı. "Benimki küçük bir aile yemeği partisini Byron'ın *Korsan*'ını okumaya dönüştürmeye karar verdi ve her birimiz seçmeler okumak zorunda kaldık. Orada bulunan üç erkek de bu durum karşısında inledi ama itiraf etmeliyim ki oldukça eğlenceliydi, yine de şiirin neden bu kadar popüler olduğunu merak ettik."

"En azından dün geceki kostümün için ilham kaynağı oldu." Kaşlarını çatı. "Ama tek kız kardeşin Leydi Julia'nın sen daha okuldayken öldüğünü sanıyordum?"

Babasının hayatı boyunca yaptığı en kötü davranışı hatırlayınca elleri dizginleri sıkıca kavradı. "Seyahat ettiğin için dirilişi kaçırdın."

Diana dönüp ona baktı. "Ne?"

Ne kadarını söylemeli? "Julia daha on altı yaşındayken, babam onu kâbusa dönüşen bir evliliğe zorladı," dedi sertçe. "Kocasını sarhoşken geçirdiği bir kaza sonucu öldü ve hem babam hem de kayınpederi ölümden onu sorumlu tuttu. Babam onu evlatlıktan reddetti ve eve gelmesine izin vermedi. Durum o kadar korkunçtu ki kendi ölümünü uydurdu ve yıllarca uzak kuzeyde saklandı."

"O zamanlar kendini öldürdüğüne bir söylenti duydum ve aile bunu örtbas etti. Böyle bir umutsuzluğa sürüklendiğini düşünmek! Ne kadar olmalı." Diana ona baktı, bakışları sempattikti. "Ve senin için ne kadar korkunç. Ona yakın olduğunuz ve yasını tuttuğunuz izlenimini edindim."

Birkaç çocuğun ve yaşlı bir kadının karşıya geçmesine izin vermek için arabayı durdururken yavaş bir nefes aldı. Bu bir

niyetlendiği gibi sıradan bir sohbeta dönüştü. "Öyleydi.

. . . yıkıcı. Annemi kaybetmek kadar zor."

Neden bu kadar kişisel bir şey söylemişti? Çünkü Diana'yla konuşmak her zaman çok kolay olmuştu. Ona başka kimseye anlatmadığı şeyleri anlatmıştı.

Sessiz bir acıma duygusuyla elini dizginleri tutan elinin üzerine koydu ve atlarına tekrar hareket etmelerini işaret edene kadar elini çekmedi. Bir sessizlikten sonra tereddütle sordu: "Kız kardeşin döndüğünde, seni babanla yalnız bıraktığı ve hayatta olduğunu sana haber vermediği için ona kızgın mıydın?"

Diana'nın sezgileri her zaman rahatsız edici derecede kuvvetli olmuştu. "Kısaca." Aslında daha çok incinmişti. "Bu uzun sürmedi, onu tekrar gördüğümde ve hikâyenin tamamını öğrendiğimde değil."

"Onu geri dönmeye ne ikna etti?"

Anthony, "Yaşlı dükün en kötü zamanlarında bile babama karşı koyabilen oldukça zorlu bir ordu binbaşısıyla evlendi," diye açıkladı. "Randall çok iyi bir adamdır, ama deneyimli bir asker olarak, *Korsan*'ın kahramanı Conrad'ın bir aptal olduğunu söyledi."

"Pek çok kadın şiiri sever, ama gerçekten! Tüm o romantik kıyamet ve melodramatik abartı!" Diana başını salladı. "Conrad'da hiç sağduyu yokmuş."

Anthony gülmek zorunda kaldı. "Bunu söyleyen de macera dolu, çılgın ve romantik bir hayat yaşamış bir kadın!"

Kadınlara yakışmayan bir homurtu çıkardı. "Benim yaptığım gibi seyahat etmek için insanın çok sağduyulu olması gerekir. Şans da öyle. Bunu yaptığım için kesinlikle pişman değilim, ama seyahatlerimin çılgınca romantik olduğunu söyleyemem."

"Maceralarınızı nasıl tanımlarsınız?"

Bunu düşündü. "İlginç. Şaşırtıcı. Hayat değiştirici. Bazen tehlikeli. Ama nadiren romantik."

Onun neyi romantik bulduğunu merak ediyordu ama belki de bilmemesi daha iyiydi. "Bu anıları gerçekten dört gözle bekliyorum. Kitap için bir isim var mı?"

"Anılarım bir dizi haline geliyor! *Bağımsız Bir Kadının Seyahatleri, Cilt 1, Yunanistan* gibi bir şey düşünüyorum ama bu değişebilir." Şaşkınlıkla başını eğdi. "Ama 'kız kardeşler' dediniz, çoğul mu? Baban yeniden mi evlendi?"

"Hayır, Athena gayrimeşru bir üvey kardeş. Annesi, yaşlı dükü bile cazibesine kaptıracak kadar karşı konulmaz olan, skandallarla dolu, iyi doğmuş bir hanımefendiydi. Athena'yı kızı olarak kabul etti ve annesi öldükten sonra eğitim masraflarını karşıladı. Kimliğini asla ama asla kimseye açıklamaması şartıyla ona çok mütevazı bir harçlık verdi."

"Babanın korkunç biri olduğunu biliyordum ama düşündüğümünden de kötüy müş!" Diana dehşete düşmüştü. "Bütün çocuklarına böyle iğrenç davranmak!"

"İnsanları pek sevmezdi, özellikle de kadınlardan hoşlanmazdı," dedi Anthony kuru bir sesle. "Babam varisini doğurduktan sonra annemle ayrı hayatlar yaşamaya başladılar. Annem bu durumdan çok memnundu." Ve nazik, sessiz bir beyefendiyle sessizce aşkı bulmuştu. Anthony buna sahip olduğu için minnettardı.

"Bilinmeyen kız kardeşinizi nasıl keşfettiniz? Babanızın ölümünden sonra mı ortaya çıktı?"

"Hayır, Yarımada'da yaşıyordu ve onun öldüğünü bilmiyordu." Bilmiyordu ve umurunda da olmazdı. "Mülkiyeti devraldıktan ve her şeyi çözmek için aile avukatıyla gece gündüz çalıştıktan sonra, gizemli bir kadına onlarca yıldır düzenli olarak ödeme yapıldığını keşfettim. Avukat beni aydınlattı."

"Şok oldunuz mu? Dehşete mi düştün?" Diana ilgiyle sordu.

"Babamın güzel ve kötü bir kadınla ilişki kurmak gibi tutkulu bir şey yapmış olması karşısında şok oldum," dedi, sesi yine kurumuştu. "Athena'ya yapılan muamele yüzünden dehşete düştüm."

Diana içini çekti. "Neden bu kadar çok insanın anne ve babalarının günahları için bir çocuğu suçladığını hiç anlamadım. Benim annem de böyleydi. Birkaç yıl öncesine kadar hakkında hiçbir şey bilmediğim, benim yaşlarımda bir yeğenim var. Çok hoş biri ama annem pek hoşgörülü bir kadın değildi. Skandaldan nefret ederdi, bu yüzden zavallı bebeği evlatlık olarak gönderdi ve oğluna kızın varlığından kimseye bahsetmemesini emretti."

Anthony irkilerek, "Kardeşin Geoffrey'nin kızı mıydı? Eminim o kendi çocuğuna asla davranmazdı!"

"Hayır, o üç erkek kardeşimin en küçüğünün kızıydı. Sanırım ona 'gevşek balık' deniyordu. Oldukça çekiciydi ve asla zarar vermek istemezdi ama oldukça güvenilmezdi."

"Lord ve Leydi Lawrence onun varlığını öğrendiklerinde nasıl tepki verdiler?"

"Onu aileye kabul ettiler ve Geoffrey hemen onun için bir çeyiz ayarladı. Yeni evlenmişti ve buna ihtiyacı olmadığını söyleyip duruyordu ama Geoffrey, sağ olsun, bunun onun hakkı olduğunu söyledi."

". Anthony de Athena'nın varlığını keşfettiğinde onun için aynı şeyi yapmıştı, her ne kadar paraya ihtiyacı olmasa da. Para onun hakkıydı. "Julia ve ben bilinmeyen üvey kız kardeşimizle tanışmak , bu yüzden İngiltere'ye döndüğünde ona saldırdık ve kendimize ait olduğunu iddia ettik. Üçümüz arasında aile benzerlikleri var, ama babamın mizacını miras almadı, bunun için hepimiz minnettarız."

"Mutlu sonla biten hikâyelere bayılırım," dedi Diana ciddiyetle. "Sen ve Julia onu bu kadar sıcak karşıladığınız için çok şanslı."

"Athena olağanüstü bir kadın ve çok sevimli. Julia ve ben, sevdiğimiz yeni bir akrabamız olduğu için şanslı olan tarafın biz olduğumuz konusunda hemfikiriz." Bir süre sonra düşünceli bir şekilde devam etti, "Yine de kız kardeşlerimin her ikisinin de seçkin askerlerle evlenmesinin ilginç olduğunu düşünüyorum, sanki babama karşı savunmaya ihtiyaçları varmış gibi."

Diana gülümseyerek başını salladı. "Umarım aşk için evlenmişlerdir. Dediğim gibi, mutlu sonla biten hikâyeleri severim."

"İki kız kardeşim de aşk eşleri buldu." Güzel yüzü ve sıcak anlayışıyla Diana'ya bakmaktan kendini alamadı. "Bana böyle şeylerin mümkün olabileceğine dair umut veriyorlar."

Bu sözleri söylerken Diana'nın bakışlarını yakaladı. Yolculukları boyunca ona çok yakın hissetmişti ama evliliğin iması bile gözlerinde bir panik parıltısına neden olmuş ve uzaklaştığını hissetmişti.

Yine de sesi sabitti: "Mutlu evlilikler gördüm ve onları alkışlıyorum. Ancak bazı insanlar evliliğe uygun değildir. Özellikle kadınlar çok az seçenekleri olduğu için evlenmeye meyillidir. Evliliğe uygun olmayan kişilerin yıkıcı bir hata yapmadan önce bunu fark etmeleri herkes için daha iyi olacaktır."

Mesaj açıktı. "Oldukça doğru, ancak kendilerini onaylanmış bekâr ya da evlenmemiş olarak düşünen ve doğru kişiyle karşılaştıklarında fikirlerini değiştiren insanlar tanıyorum." Stratejik bir geri çekilme zamanı gelmişti. "Buz için Gunter's'e gitmek ister misin? Soğuk bir gün olduğunu kabul ediyorum ama her zaman lezzetlidirler."

"Bu çok hoş olur!" dedi rahatlayarak, belli ki konuyu değiştirdiği için mutluydu. "Noel için ne planlıyorsun?"

"Athena kocasının Oxfordshire'da bir evleri var ve aile Noel için orada toplanacak. Julia, kocası ve çocukları da orada olacak. Geçen yıl da aynı şeyi yapmıştık ve çok keyifliydi." Hayatının en güzel Noel'i olmuştu. "Sen ne yapacaksın? Leydi Aurora ve kocasıyla şehirde mi kalacaksınız?"

"Hayır, yarın tatil için Gabriel'in büyükanne büyükbabasına gidecekler, sonra da Lawrence'ın kutlamalarına katılacaklar. Ben birkaç gün Londra'da kalacağım çünkü Hindistan'daki ortağımdan bir sevkiyat bekliyorum." Burnunu kırıştırdı. "Sonra Lawrence ailesinin evine gideceğim ve orada bana sarılıp küstahça sorular soracak sayısız akrabamla çevrili olacağım."

"Kulağa oldukça hoş geliyor," dedi Anthony.

"Öyle olacak," dedi gülümseyerek. "Geoffrey ve Sylvia harika ev sahipleri. Neyse ki küstah soruları savuşturmakta iyiyim!"

Evet, öyleydi ama inatçılıkta iyiydi. Karşı konulmaz güç ve taşınmaz nesne? Görecekler.

* * *

Buzlar soğuk bir Aralık gününde bile gerçekten çok lezzetliydi. Daha sonra Anthony, Diana'yı Vance'lerin evine geri götürdü ve Diana ona büyüleyici, okunmaz bir gülümseme ve tatil için en iyi dileklerini bıraktı.

Geçmiş hakkında konuşmak istemediği, hele hele olası bir gelecek hakkında hiç konuşmak istemediği ortadaydı. Belki de gerçekten evliliğe uygun değildi. Bazı insanlar öyleydi. Ama o gizemli

Gitmeyi reddeden karşılıklı bağlantı, ona anlattığından daha fazlası olduğundan emindi.

Diana'yı onunla evlenmeye asla ikna edemeyebilirdi ama neden gittiğini tam olarak anlamadan ilerleyemezdi. Daha da önemlisi, bariz engeller ortadan kalkmışken neden şimdi onunla arasına mesafe koyduğunu bilmesi gerekiyordu.

Kadın ondan etkilenmemiş değildi; bundan emindi. Onun mantığını anlaması gerekiyordu ve bunu keşfetmenin tek yolu da tam cepheden saldırmaktı.

Bölüm 9

Anthony, Vance'lerin taşraya gittiğinden ve Diana'nın evde yalnız kalacağından emin olmak için üç gün bekledi. Sonra onu aradı. Kemikleri donduran bir yağmurun yağıyor olmasının kötü bir alamet olmadığını umuyordu.

Arabacı paltosu sıırıslıkla olmasına rağmen, uşak geldiğinde ona bilmiş bir gülümseme takındı. Hizmetçiler muhtemelen aşağıda Leydi Diana ile seçkin ziyaretçisi arasında neler olup bittiğine dair bahis oynuyorlardı.

Anthony çok çabuk dışarı atılabileceği için, küçük misafir odasına götürölürken paltosunu çıkarmadı. Diana masasında yazıyordu, Panda ayaklarının dibindeydi. Hemen gizlediği bir dehşet ifadesiyle başını kaldırdı.

Ayağa kalkarak, "Seni tekrar görmek ne güzel Castleton. Noel için şehir dışına çıkmadan önce vedalaşmaya mı geliyorsunuz?"

Onun unvanını kullanması iyiye işaret değildi. "Hayır."

Panda, Anthony'nin ıslak botlarına sürtünerek ve başını kaşımaya kabul ederek ziyaretçiyi karşılamaya geldi. Sonra montundan su damladı ve bıyıkları öfkeyle seğirerek kediye odadan çıkardı.

Anthony kapıyı kasten kapattı. "Bazı cevaplar için buradayım, Diana. Beni neden terk ettiğinin ve şimdi seninle konuşmaya çalıştığımnda neden kaçtığının tüm hikâyesini. Bana bunu borçlusun. Bunun ikimiz için de acı verici olacağını biliyorum ama hayatıma devam edebilmem için bunu bilmem gerekiyor."

Onunla birlikte olmayı umuyordu ama değilse de, öyle olsun. Diana'yla tekrar karşılaşması, son yıllarda duygusal olarak ne kadar felç olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Eğer onu karısı olmaya ikna edemezse, bu geçmişini geride bırakmanın zamanı gelmişti.

"Evet, bunu sana borçluyum," dedi Diana sessizce. "Asıl sebebin baban olduğunu bilmek seni şaşırtmayacaktır." Masaya yaslandı, dudağını ısırp ne söyleyeceğini düşünürken parmakları kenarda kıvrılıyordu.

"Zor olacağını biliyorduk," dedi Anthony. "Ama benim bağımsız bir gelirim vardı, senin de öyle. İdare edebilirdik."

"O senin bildiğinden daha da kötüydü," dedi kasvetli bir şekilde. "Sen ve ben o yaz büyülü bir balonun içinde yaşıyorduk. Her şey mümkün görünüyordu. Bir gün evlenebileceğimizi bile hayal ediyordum, ama senin reşit olmanı beklememiz gerektiğini düşünüyordum. Böylece her şey daha kolay olurdu."

O zaman gerçekten evliliği düşünmeye istekli miydi? "Daha basit, evet, yine de birlikte olmayı bu kadar çok isterken çok uzun bir bekleyiş olacaktı," diye belirtti. İngiliz yasalarına göre reşit olmamasına rağmen yasal olarak evlenebilecekleri Gretna Green'e ulaşmalarının ne kadar süreceğini hesaplamıştı. Babası takipçiler gönderse bile bunu kolayca başarabilirlerdi. "İki yıl beklemek istemediğine mi karar verdin?"

"Beklerdim," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ama baban için endişelendim. Ondan doğrudan şikâyet etmedin ama hayatını inanılmaz derecede zorlaştırdığı açıktı. Onunla ilişkinizin daha da kötüye gitmesini istemedim."

"Onun kötü davranmasına hazırlıklıydım." Anthony mizahsızca gülümsedi. "Yıllardır ona sessizce katlanıyordum. Evet, evlenseydik öfkeden kudururdu ama Raines Abbey'den taşınacağımızı ve böylece hayatımın çok daha kolaylaşacağını düşünmüştüm." Daha kolay ve sonsuz derecede daha mutlu.

Yüzü gerildi. "Sana söylemediğim şey, beni teyzemlerin evine çağırdığıydı. Oğlunun etrafında dolandığımı duyduğunu söyledi. Anladığım kadarıyla malikânenizden biri bizi birlikte görmüş ve ihbar etmiş."

Anthony küfretti. "Ne kadar kaba bir laf! Ve oldukça yanlış." Aralarındaki çekim tamamen ve baş döndürücü bir şekilde karşılıklıydı.

"Onun kaba imalarından kurtulabilirdim ama ardından gelen tehditlerden kurtulamazdım." Durdu, yüzünde acı vardı. "Yemin etti ki eğer

seni yalnız bırakmaz, hayatını cehenneme çevirirdi. Varisi evlendiğinde, kendi seçtiği bir gelinle olacaktı ve *kesinlikle* bir Lawrence olmayacaktı. Tüm ailemi kökten ve daldan küçümsedi."

Anthony ona baktı. "Bana söylemeliydin!"

"Anthony, ondan nefret *akıyordu!*" diye bağırdı. "Sadece nefret değil. Beni *yok etmek* istediğini hissettim. Kanımı içmek ve ruhumu çalmak istiyordu! Günün geri kalanını odamda ağlayarak ve titreyerek geçirdim. Onun çocuğu olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum."

Anthony onun bu canlı tasviri karşısında irkildi, çünkü bunu kendisi de yaşamıştı. "Evlenmek ve ondan uzaklaşmak için bir neden daha."

"Kaçabilirdik ama sen topraklarına ve halkına karşı derin bir sevgi besliyorsun ve onları babanın öfkesinden mümkün olduğunca korumayı kendine görev edinmişsin," dedi kesin bir ifadeyle. "Eğer çekip gitseydin kendinle yaşayabilir miydin? Senden ya da benden intikam alamayabilirdi ama ona karşı gelersen tüm kiracılarını ve malikane çalışanlarını cezalandıracağına yemin etmişti. Tarlaları yakacak, hayvanları katledecek ve hatta manastırı ateşe verecekti!"

Anthony'nin nefesi kesildi, hayal edemeyeceği kadar şaşırmıştı. "Benden intikam almak için bile olsa servetinin kaynağını yok etmezdi herhalde!"

"Belki de değil. Ama sesi yarı deliden de öte ve son derece inandırıcı geliyordu." Kadın ürperdi. "Beni dehşete düşürdü."

"Kahretsin, Diana, bana *söylemeliydin!*"

Başını salladı, yüzü son derece üzgündü. "Seni benimle evin ve insanların arasında seçim yapmak zorunda bırakamazdım. Kırık bir kalp acı vericidir ama babanın tehdit ettiği kadar kötü değildir. Sen güçlüydün, çok güçlüydün ama seni kırmasından korktum." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Böyle bir felakete sebep olmaya dayanamazdım."

Bir duygu karmaşasıyla sarsılmıştı. Şok, öfke, anlayış ve hepsinin altında, her ikisinin de çektikleri için acı veren bir keder. "Şimdi çok daha iyi anlıyorum. Ama asıl nedenin babam olduğunu söylediniz, başkalarının da olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

Omuz silktilti. "Seyahat etmekten nasıl bahsettiğimizi hatırlıyor musun? O zamanlar İngiltere'den uzaklaşmak akıllıca görünüyordu, ben de öyle yaptım."

"Birlikte seyahat etmekten bahsetmiştik."

İç geçirdi. "O zaman bile uzak yerlere seyahat etmemizin senin için sadece bir hayal olduğunu biliyordum çünkü sorumlulukların seni İngiltere'ye bağlıyordu."

"Ama güzel bir rüyaydı," dedi usulca. Romantizm ve özgürlük dolu bir rüya.

Yorgun bir gülümseme verdi. "Bulduğum gerçeklik de çok farklı olsa da iyiydi."

"Ayrılmanıza katkıda bulunan başka nedenler de var mıydı?"

Gözlerini ondan kaçırdı. "Pek sayılmaz."

Yalan söylüyordu; bundan emindi. Genel dürüstlüğü göz önüne alındığında, bunun için iyi bir neden olmalıydı, ama yollarında artık dünyevi engellerin olmadığı bir zamanda "seninle evlenmek istedim"den "çok geç, üzgünüm"e geçmek çok büyük bir sıçrama gibi görünüyordu.

Her ne saklıyorsa, az önce yaptıkları tartışmadan dolayı ikisi de sarsılmışken, bugün onu ikna edebileceğinden şüpheliydi. Sakinleştirici bir nefes aldı. "Bana bunu anlattığın için teşekkür ederim, böylece geçmişini anlayabildim. Bundan sonra geleceği konuşmak istiyorum ama muhtemelen bugün değil."

Diana başını salladı. "Bizim bir geleceğimiz yok Anthony. Genç, masum ve karmaşık olmadığımız o an çoktan geride kaldı. Tartışacak başka bir şey yok. Lütfen beni bir daha arama. Bu çok zor."

"Beni hâlâ önemsemiyor olsaydın bu kadar zor olmazdı," dedi sessizce.

"Elbette seni önemsiyorum!" dedi neredeyse öfkeyle. "Her zaman önemseyeceğim. Ama bu gelecek için sağlam bir temel değil. *Beni bir daha arama!* Seni görmek istemiyorum. Asla. Yeterince açık mı?"

Nefes almakta zorlanıyordu. "Kristal berraklığında." Daha fazlasını söyleyemedi ve onun önünde dağılabileceğinden korkarak topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Paltosunun damlaması neredeyse durmuştu ama dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu. Her yönden gri bir beyhudelik.

Panda ona doğru koştı ve merakla başını kaldırıp baktı. Gerçekten de güzel ve unutulmaz bir kediye. Diana'nın onu bu kadar çok sevmesine şaşmamalı.

Tüylü gülleyi çok severdi. Eğer ... ne yapardı? ?

Çılgınca bir dürtüyle hareket eden Anthony, Panda'yı kucağına almak için eğildi. Pek çok kedi kucağa alınmaktan hoşlanmazdı ama Panda sanki kucağa alınmak onun hakkıymış gibi Anthony'nin koluna yerleşti. Anthony onu okşadı ve karşılığında gürleyen bir mırıltı aldı.

"Panda," dedi usulca. "Başka bir yolculuğa çıkmak üzeresin. Merak etme, yemeklerin yine düzenli olacak. Ve Tanrı'nın izniyle, hanımın da peşinden gelecek." Hacimli paltosunun pelerinlerinden birini kedinin üzerine çekti ve ağlayan yağmura doğru yürüdü.

* * *

Diana editörlük işine konsantre olamayacak kadar rahatsızdı, bu yüzden mektup yazmaya başladı. Bu eğlencenin bile umutsuz olduğu ortaya çıkınca, Jane'in Hint malları sevkiyatının gelişine sığındı. Mücevherlerin, oymaların, şalların, eşarpların ve daha fazlasının envanterini çıkararak keyifli bir öğleden sonra geçirdi. Jane'in neyin özel ve güzel olduğuna dair harika bir gözü vardı.

Diana, tatilden sonra ürünleri için yeni satış noktaları ararken örnek olarak kullanmak üzere en iyi parçalardan bazılarını seçti. Sonra ailesi ve arkadaşları için hediyeler seçti. İşini bitirdiğinde sevkiyatta önemli bir ilerleme kaydetmişti ama hepsini takip ediyordu ve insanların hediyeleri giymesi daha sonra iş için iyi olacaktı.

Ancak o zaman Panda'nın nerede olduğunu merak etti. Normalde ona katılırdı ve narin ipekleri ve şalları onun pençelerinden korumak zorunda kalırdı ama ortaya çıkmamıştı. Muhtemelen bütün gün şekerleme yapıyordu ya da yanlışıyla bir odaya kapatılmıştı, gerçi Panda'nın katı kapılardan geçme gibi sihirli bir yeteneği olduğundan sık sık şüphelenirdi.

Akşam yemeğine gelmeyene kadar endişelenmeye başlamamıştı. Yemekleri *asla* kaçırmazdı! Hortlak, Rory ve Gabriel'le birlikte büyükanne ve büyükbabasının malikânesine gitmişti. Panda arkadaşı gittiği için yas tutuyor olabilir miydi? *Nerede* ?

Evin içinde dolaşıp tüm hizmetçilere onu görüp görmediklerini sordu. Kimse görmemişti. Ya Anthony gittiğinde kaçtıysa? Ya bir araba tarafından ezilmiş ya da bir köpek tarafından saldırıya uğramışsa ya da soğuk yağmurda çaresizce titriyorsa?

Uşak Castleton armalarıyla mühürlenmiş bir not getirdiğinde neredeyse çılgına dönmüştü. Anthony ayrılırken pek mutlu olmamıştı, bu yüzden mührü temkinli bir şekilde kırdı. Ona küfürler savurmaya hakkı olsa da, bunun için fazla centilmen olduğunu umuyordu.

Mesaj kısa ve :

*Eğer Panda'yı tekrar görmek isterseniz, kulübeye
gelin.*

Tekrar okudu, sonra tekrar, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Kulübe Castleton malikânesindeki olmalıydı. Ana evden epeyce uzakta, bir zamanlar bir ormancı ve ailesinin eviydi. Sessiz ve rahat, Anthony'nin en sevdiği inziva yeri idi. O altın yazda buluşma yerleri de burası olmuştu.

Notu bir kez daha okudu, sonra yumruğunu sıktı ve hırladı, "Onu öldüreceğim. *Onu öldüreceğim!*"

* * *

Diana'yı kedisi için uzun süre endişelenmeye bırakamayacağından, Anthony hızlı çalışmak zorundaydı. Oxfordshire'daki evlerinde Athena ve Will'e bir not göndererek geciktiğini ve aile Noel'ine yetişebileceğinden emin olmadığını söyledi.

Panda tarafından kibarca yemeğin hoş karşılanacağı hatırlatılarak sözü kesildi. Kedi haşlanmış somonu çok hoş buldu. Son derece uyumlu bir kedi idi.

Anthony'nin huzur ve sessizlik istediğinde kulübeye çekilmesi alışılmadık bir durum değildi, bu nedenle kulübede yakıt, zimba

yiyecekler ve kaliteli içecekler. Ayrıca Diana ile orada geçirdiği zamanlara dair acı verici derecede hoş anıları vardı.

Kulübede onunla ilgili herhangi bir yeni anı patlayıcı olacaktı, çünkü bir süvari hücumu gibi parlayarak ortaya çıkacaktı. Anlaşılır bir şeydi bu; bir kadının sevgili kedisini kaçırmak çok alçakça bir hareketti ama Diana'yı peşinden getireceği garanti olan tek şey de buydu. Diana geldiğinde ne olacağını kestiremiyordu ama sonunda kesinliğe ulaşacağını düşünüyordu.

Lezzetlerle dolu sepetler ve Panda için rahatça doldurulmuş aceleyle doğaçlama bir kedi taşıyıcısıyla Raines Manastırı'na ve hem cenneti hem de cehennemi bildiği ıssız kulübeye doğru yola ıktı.

Bölüm 10

Anthony'yi Londra'dan ayrılmadan önce yakalamayı uman Diana, ona kolaylık olsun diye bırakılan Vance arabasına onu Castleton Evi'ne götürmesini emretti. Buz gibi kış yağmuru, arabasından dükün ön kapısına kadar olan kısa mesafede pelerini .

Kapı tokmağı yukarıdaydı, o yüzden alçağın hâlâ orada olduğunu umuyordu. Castleton'ın tokmağı devasa bir koç başıydı, Raines ailesinin armasında önemli bir yeri olan bir yaratıktı. Tokmağı vahşice kullandı, gümbürtüsü evin içinde yankılandı.

Bir uşak büyük kapıyı açtığı anda, mozaik zemine damlattığı damlaları umursamadan avludaki giriş salonuna daldı. Daha önceki bir dük muhtemelen bunu bir Roma tapınağından çalmıştı. Uşağa çıkıştı: "O rezil efendine söyle, Leydi Diana Lawrence onu hemen görmek istiyor!"

Uşak endişeyle, "Özür dilerim leydim, ama Majesteleri az önce taşradaki malikânesine gitmek üzere ayrıldı," dedi.

" ne kadar oldu?"

"Belki bir saat?" Uşak sanki bu deli kadının gitmesini bekleyemeyecekmiş gibi görünüyordu.

Küfretti ve gitmek için döndü, çıkarken ağır kapıyı çarpmayı başardı. Geç olmuştu ve hava berbattı. Yollar berbat durumda olacaktı.

Önemi yoktu. Nereye gittiğini biliyordu ve Raines Manastırı çok uzakta değildi, Berkshire'da Lawrence ailesinin malikânesinden çok da uzak olmayan bir günlük mesafeden daha azdı. Gidip Panda'yı alacak ve aile toplantısına devam edecekti.

O hain dükün boynunu sıktıktan sonra.

* * *

Anthony kulübeye vardığında hava kararmak üzereydi ve yağmur kara dönüşmeye başlamıştı. Arabacısına kendisini, kedisini ve sepetlerini oraya bıraktırdı ve hizmetçilerine sadece birkaç günlüğüne biraz huzur ve sessizlik istediğini ve iyi olacağını söyledi.

Bu doğrudu; hizmetkârları, Anthony'nin buraya çekilmeye karar vermesi halinde ihtiyaç duyabileceği her şeyle kulübeyi ve küçük ahırını tamamen dolu tutmak için emir almışlardı. Onun tuhaf davranışlarına alışkın olan arabacı ve muhafız, sıcak bir ateş, sıcak bir yemek ve efendilerinin çılgın davranışlarını tartışacakları bir dinleyici bulacakları manastıra doğru yola çıktılar.

Doğal olarak yaptığı ilk şey Panda'yı beslemek oldu; daha sonra Anthony'nin ateş yakmasını, yanında getirdiği birkaç Cornish pastasını ısıtmasını ve şarap ve alkollü içkilerin bulunduğu kilitli dolaptan bir şişe mükemmel Bordeaux şarabı açmasını izlemek için yerleşti.

Hayatın basit ritüelleri rahatlatıcıydı. Çocukluğundan beri buraya gelip hizmetçilerden ve babasının gürleyen varlığından kurtulmayı severdi. Kulübe, zamanın ve uzun kullanımın doğal ahşabın zengin desenlerini ortaya çıkarmak için parlattığı sade yazlık masa ve sandalyelerle rahat bir şekilde döşenmişti. Manastırın tavan aralarından çıkarılan yıpranmış Doğu halıları, soluk bir ihtişam havası katıyordu.

Büyük ön odada bir yemek pişirme köşesi vardı ve çift taraflı büyük şömine oturma alanının arkasındaki yatak odasını ısıtıyordu. Şöminenin önünde yıpranmış ama çok rahat bir kanep ve aynı derecede yıpranmış bir çift berjer koltuk vardı; bunlar da çok eski ve yıpranmış oldukları için manastırdan sürgün edilmişlerdi.

Yıllar içinde Anthony, çocukken oyduğu hafif orantısız ahşap baykuş ve Julia'nın ona verdiği parıldayan, gizemli bir deniz kabuğu gibi onu eğlendiren kitaplar, ekstra lambalar ve nesneler eklemişti. Bunun yanında Athena'nın hediyesi olan çok eski bir Portekiz Madonna heykelciği vardı. Büyük manastırdan çok daha fazlası, burası onun eviydi. Biraz yemek yapmayı bile öğrenmişti.

O yemeğini yerken Panda masanın üzerine sıçradı ve diğer ucuna yerleşti, pençelerini altına sıkıştırdı ve sitem dolu yeşil bakışlarını Anthony'nin dikti. "Onu özleyorsun, Panda, delikanlı? Ben de öyle."

Anthony tuzlu hamur işinden bir parça kopardı ve kedinin burnunun önüne koydu. Pembe bir dil yaladı ve lokma kayboldu. "Merak etme, onu yakında göreceksin. Hanımefendinin genel olarak neşeli mizacına rağmen, öfkeli bir yapısı var. Eminim bir beyefendi ve baş saray mensubu olduğunuz için bunu size asla uygulamamıştır ama benim derimi canlı canlı yüzmek isteyecektir."

Yemekten sonra, Parlamento'nun önümüzdeki oturumda ele alacağı bazı yasa önerilerini getirdi. Her zamanki alışkanlığı okuyup kenarlarına notlar almaktı ama Diana'nın Panda'nın evrak işlerinin üzerine oturmayı sevdiğini söylediğinde söylediğini fark etti. Kedinin masanın üzerinde olmasına aldırmasa da, Panda'nın bembeyaz pençesini kasten uzatıp mürekkep şişesini devirmesi ve simsiyah bir havuzun her yöne yayılmasına aldırmadı.

"Kahretsin, Panda, hukukun üstünlüğüne hiç mi saygın yok?" Anthony küfrederek sandalyesini geriye itti ve mürekkebin elbisesine damlamaması için ayağa fırladı. Mürekkebi için kullandığı mendil ve birkaç sayfalık mevzuat da mahvolmuştu, tüm bunlar olurken Panda melek masumiyetinde bir ifadeyle onu izliyordu.

Anthony kuru bir sesle, "Sanırım bana yatma vaktinin geldiğini söylüyorsun," dedi. "Muhtemelen haklısın. Ama önce havanın nasıl olduğunu görmek istiyorum."

Ön kapıyı açtığı anda kar ve dondurucu bir rüzgârla karşılaştı. Kedi tiksintiyle bıyıklarını düzleştirdi ve hızlıca dışarı çıkıp daha da hızlı bir şekilde geri döndü. Birkaç santim kar yağmıştı ve daha fazlası da yoldaydı. Fırtına tam bir kar fırtınası değildi, ama özlemleri vardı.

Diana yavaşlatılacak, hatta belki de bir ya da iki gece bir handa kalmak zorunda kalacaktı. Ne kadar kızgın olursa olsun, böyle bir havada kendini zorlayacak kadar aptal değildi.

miydi?

Anthony her iki ön pencereye de fenerler astı. Diana'nın bu gece gelmeyeceği kesindi ama ormanda yakalanabilecek herkesin fırtınadan korunacak bir yere ihtiyacı olacaktı.

Kapıyı kapatırken, bu kötü kış gecesinde tüm halkının güvende ve sıcak olması için sessiz bir dua etti.

* * *

Diana'nın arabası hava koşullarına rağmen iyi zaman geçirmişti. Akşama kadar pansiyona varmayı umuyordu ama arabacı kar ve karanlığın yolu görmeyi imkânsız hale getirdiğini söyleyince günün sonunda durmak zorunda kaldılar.

Bu kimsenin hayatı riske atılmamalıydı, bu yüzden bir sonraki handa durmaları için emir verdi. Vance hizmetkârları sıcaklık ve sıcak yemek için minnettardı, kısaca o da öyle. Gece için yerleşemeyecek kadar huzursuzdu, ev sahibini aradı. "Bay Mullins, birkaç mil sürmek için kiralayabileceğim güçlü bir atınız var mı?"

"Bununla mı dışarı çıkmak istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Gideceğim yer uzak değil ve yolu iyi biliyorum." Gözlerini kocaman ve trajik bir hale getirdi. "Bu acil bir aile meselesi. Sizi temin ederim, ben mükemmel bir biniciyim ve bu gibi koşullarda seyahat ettim." Pek hevesli değildi ama başarmıştı.

"Yan eyerim yok," dedi ev sahibi, belli ki bunun onu vazgeçireceğini umuyordu.

"Önemli değil, ata binebilirim." Mullins'in tereddüt ettiğini görünce, "Ben Hindistan'a kadar güvenle gidip gelmiş deneyimli bir gezginim. *Lütfen*, Bay Mullins! Yemin ederim olacağım ama bir an önce gitmeliyim yoksa çok geç olabilir." Gözlerinde yaşlar belirdi. "Çoktan çok geç olabilir," diye fısıldadı.

Kendisi ve Anthony için çok geç olsa da, kedisini geri almaya niyetliydi.

* * *

Diana, buz gibi rüzgârdan korumak için nafile bir çabayla atkısını uyuşmuş yüzüne daha sıkı sardı. Bu gece görevini tamamlamaya çalışarak büyük bir hata yapmıştı. Şimdi mantıklı düşününce, kulübeye ulaşsa bile bu fırtınada tekrar yola çıkmasının delilik olacağını fark etti ve Panda'yı taşımak için iyi bir yolu bile yoktu.

Panda bu havada dışarıda olmaktan hoşlanmazdı! O rahatına düşkün bir kedi idi.

At yiğit bir iğdişti ama derinleşen karda ilerlemeye çalışırken hızı yavaşlamıştı. Normal şartlar altında yolu çok iyi bilmesine rağmen, kar ve rüzgâr her şeyin görüntüsünü değiştirmişti.

Kulübeden çok uzakta olamayacağını düşünüyordu ama yanılıyor ve umutsuzca kaybolmuş olabilirdi. Hayatının tehlikede olduğunu acımasızca fark etti. İlkbaharda donmuş cesedi ormanda bulunduğu anda Anthony'nin yaşayacağı dehşeti hayal etmek biraz ilginçti ama Gunter'in buzlarından birine dönüşmek gibi bir hırsı hiç olmamıştı.

Uzakta bir ışık parıltısı mı vardı? Rüzgâra karşı gözlerini kısarak baktı, ne gördüğünden emin değildi. Eğer bir ışık varsa, çok uzaktaydı. Atı o yöne doğru itti. Işık şeytanın kendi oturma odasında olsa bile, sıcak olduğu sürece umurunda olmazdı. Muhtemelen gideceği yer cehennem ateşiydi ve en azından orada üşümeyecekti.

Bölüm 11

Panda sıcaklık bulmakta ustaydı, bu da Anthony görkemli kuştüyü yorganın altına uzandıktan sonra kedinin yatağa atladığı ve Anthony'nin göğsüne ağır bir şekilde yerleşmek için yürüdüğü anlamına geliyordu. Bu, kedinin burnunu ev sahibinin çenesine değdirebileceği anlamına geliyordu ve bu da onun muhteşem kedi benliğini okşaması için bir davet gibi görünüyordu.

"İmparatorluk Çin Taht Kedisi, ha! Bence sen basit bir sokak serserisisin ve nefes alamayayım diye ciğerlerimi ezme tehlikesiyle karşı karşıyasın," diye mırıldandı Anthony, sağ kolunu yorganın altından çıkarıp Panda'nın boynunu kaşımaya başladığında.

Anthony'nin göğsünden gelen mırıltı, kediye yerinden oynatmadan hareket edemeyeceği gerçeğini biraz olsun teselli ediyordu. Panda'nın bu şekilde Diana'nın üstünde uyumak zorunda olduğunu bilmenin de garip bir samimiyeti vardı.

Elleri hareketsiz kaldı ve Panda kulakları delen bir feryat koparıp, yorganın koruması olmasa Anthony'nin içini boşaltacak pençeli arka ayaklarıyla tekme atana kadar uyukladı.

Bu da ne? Anthony kendini yukarı itti ve Panda'nın oturma odasındaki ön kapıya doğru sürgülenmiş olduğunu ve ölüleri diriltecek kadar yüksek sesle uluduğunu fark etti.

Bir şeyler ters gidiyordu! Kalbi hızla çarpan Anthony ayaklarını botlarının içine soktu, şapkasını ve atkısını aldı ve arabacı ceketini yatarken giydiği bol gömleğinin üzerine geçirdi. Fırtınada bir şey ya da biri vardı ve Panda'nın davranışları bunun Diana olabileceğini düşündürüyordu.

Anthony kapıyı çekip açtı. Dönen kar taneleri, kulübeye giden yolun aşağısında zar zor görünen karanlık bir şekli görmesini sağlayan ışık pırıltılarını yakaladı. Bir adam mı? Hayır, çok büyüktü. Bir at gibi hareket ediyordu ve sırtında buruşuk bir figür olabilirdi.

Diana'dan başka biri böyle bir gecede kulübeye doğru gidecek kadar deli olabilir miydi? Korkusunu bastırarak diz boyu karın içine daldı ve patika boyunca debelendi. Evet, bir at yorgun adımlarla ona doğru geliyordu ve sırtında küçük bir figür dizginlerin üzerine yığılmıştı. "Diana? *Diana!*"

Ata ulaştı ve at durdu, başı öne eğikti. Anthony, kollarına yuvarlanarak donmuş bir şekil alan biniciye uzandı. Evet, bu Diana'ydı, narin yüz hatları hala yontulmuş mermer gibiydi. Acı dolu bir an için onun öldüğünden korktu.

Sonra çığ bir fısıltıyla, "At. Atla ilgilen."

Hayatta ve akli başında olduğu için rahatlamaktan neredeyse başı dönecekti, "Yapacağım," diye söz verdi.

Diana'yı tek koluyla destekleyecek ve başı boynuna yaslanacak şekilde kaydırды. Sol eliyle dizginleri tuttu ve karda açtığı patikadan geri döndü. Yorgun at arkada tökezlemekten memnundu.

Pencerelere asılan fenerler, ulaşması çok uzun süren bir işaretti. Anthony kulübeye ulaştığında neredeyse bayılmak üzereydi.

Atın kendi başına bir yere gidemeyeceğinden emin olarak dizginleri bıraktı ve rüzgâra karşı kapıyı sürükleyerek açtı. Diana'yı içeri taşıdığı anda, güçsüzce hareket ediyordu. "Anthony?"

"Evet, canım. Delisin ama artık güvendesin." Onu ayağa kaldırdı ve şapkasını, atkısını ve pelerinini çıkardı. Altında rahat Kızılderili dans kostümünü giydiğini görünce şaşırdı. Ata binmek için çok pratikti.

Sonra onu kanepeye oturttu ve binici çizmelerini çıkardı. Eklemleri bir oyuncak bebek gibi itaatkârca hareket etti. Büyük, sıcak bir battaniye kanepenin arkasına katlanmıştı ve onu kanepeye yerleştirmeden önce etrafını sarmak için onu kullandı.

Atıyla ilgilenmezse kızacağını bildiğinden, "Atına bakar bakmaz döneceğim," dedi.

Başı öne eğikti ama mırıldanmayı başardı: "Güzel. O iyi bir at."

Anthony dışarıya bir fener taşıdı, atın dizginlerini tuttu ve onu avlunun sağ tarafındaki küçük ahıra götürdü. Ana kulübede olduğu gibi, ahır da iyi stoklanmıştı ve saman, saman, tahıl ve at battaniyeleri vardı. Bir kovada su vardı -Anthony'nin insanları inlerine çok iyi bakıyorlardı- ancak içdişin içebilmesi için üstündeki buzu kırması gerekiyordu.

At hak ettiği kadar uzun süre tımar edilmedi ama Anthony Diana'nın heybeleriyle kulübeye döndüğünde hayvan beslenmiş, sulanmış ve bir battaniyenin altında mutluydu. Onları yere bıraktı ve Diana'yı incelerken damlayan paltosunu kapının yanındaki bir askıya astı. Ateşin önünde sarılmış, titriyordu ama kucağında kocaman tüylü bir sıcaklık yumağı olan Panda ona yardım ediyordu. İki elini de onun altına sokmuştu.

Anthony'nin Londra'dan getirdiği özel ürünler arasında, daha önce ısınması için ocağa astığı kremalı patates ve pırasa çorbası da vardı. Çorbayı iki fincana doldurdu, ardından iki bardak konyağı biraz suyla doldurdu ve çorbanın yanındaki kanepenin sehpasına koydu.

Sonunda kanepeye uzandı ve battaniyeye sarılmış Diana'yı Panda'sıyla birlikte kucağına aldı. Battaniyenin içinde bile titriyordu. Manastırda olsalardı onun için sıcak bir banyo hazırlatabilirdi ama burada vücut sıcaklığını paylaşmak zorundaydı.

Bir bardak konyağı kızın eline tutuşturdu ve kızın soğuk parmaklarını bardağın etrafına sardı. "İç," diye emretti.

İtaatkâr bir şekilde önce küçük bir yudum, sonra daha büyük bir yudum alırken, adam kendi konyağının yarısını uzun bir yudumda yuttu. İçtikçe yanması hoş karşılanıyordu. Kendi brendisi ve onunkinin çoğu bittiğinde, bardakları bir kenara koydu ve güzelce ısıtılmış çorbayı içmeye başladı.

Bunu konyak için gösterdiğinden daha büyük bir hevesle içti. Çok güzel bir çorbaydı, yumuşak, zengin ve ısıtıcıydı. Boş fincanı bir kenara bıraktığında, sohbet edercesine, "Sen delisin, biliyorsun. Değersiz boynumu sıkmak bir gün bekleyebilirdi."

Küçük bir kahkaha attı. "Beni sıcak tutmak için öfkem vardı." Konyak bardağını tutmayan eli Panda'nın boynunu kaşımak için hareket etti.

"Kedimi çalmak çok kötü bir şeydi!" "Evet, ama bu hırsızlık değil, kaçırmaydı. sen de

Ona zarar verirdim!"

"Hayır, ama sende kalabilir! Senden hoşlanıyor."

Anthony kuru bir sesle, "Onu sevecek ve besleyecek herkesi sever," dedi.

"Ama onun da favorileri var." Panda başını kaldırıp Diana'nın boynuna sokularak onun söylediklerinin altını çizdi. "Hırsızlık ile kaçırma arasındaki fark nedir?"

"Hırsızlık, kâr amacıyla mal çalmaktır. Kaçırma ise daha karmaşık nedenlerle bir insanı kaçırmaktır ve Panda da tam anlamıyla bir insan." Anthony biraz gülümsedi. "Tüylü olsa da. Bu durumda, onu alıkoymak istemedim. O bir rehine."

Diana kaşlarını çattı. "Ne tür bir fidye istiyorsun? Paraya ihtiyacın yok."

"Onun fidyesi benimle konuşman," dedi Anthony sert bir sesle. "Artık beni neden aniden terk ettiğini biliyorum ve babamın tehditleriyle farklı bir şekilde başa çıkmanın mümkün olabileceğini düşünsem de, neden böyle yaptığını anlıyorum. Belki de beni terk etmen kötü bir sürü seçenek arasından en iyisiydi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." İç çekti. "Hâlâ öyle düşünüyorum. Ama olan oldu Anthony. Geçmiş değiştirilemez."

"Ama gelecek ." Derin bir nefes aldı, onu bir daha asla görmek istemediğini söylediğinde hissettiği acıyı unutamıyordu. "Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Panda'yı kaçırmak seni bana getirebilecek aklıma gelen tek şeydi, çünkü senin huzurundan men edilmiştim."

"Özür dilerim," dedi fısıltıya dönüşen bir sesle. "Seni incitmek istemedim ama seninle bir gelecek göremiyorum. Sadece *göremiyorum*." Çorba bardağı parmaklarının arasından sarktı.

Anthony fincanı yavaşça kaldırdı ve düşmeden önce bir kenara koydu. Fırtınada verdiği tehlikeli sonra bitkin düşmüş olmalıydı, gerçi onunla konuşmamak için uyuma numarası yapmadığından tam olarak emin değildi. Bu gece ona izin verecekti ama yarın farklı bir mesele olacaktı.

Bu kez Panda, Anthony Diana'yı kucağına aldığıında zıplayarak uzaklaştı. Onu yatak odasına taşıdı ve yorganın altına soktu, battaniyeyi katladı ve daha fazla sıcaklık için üzerine yaydı.

Botları hâlâ ayağındaydı, bu yüzden onları çekiştirerek çıkardı ve yatağın diğer tarafına tırmandı. Bu durum birçok nedenden ötürü berbattı ama umursamayacak kadar yorgundu. Yuvarlandı ve Diana'yı kollarının arasına aldı. Biraz ısınmıştı ama hâlâ üşüyordu. Önemli değildi. İkisine de yetecek kadar ısı vardı.

Ona böyle sarılmak çok tatlıydı....

Uykuya dalmadan önce, Panda yere inip ayaklarının üstünde rahat bir yer bulduğunda yatağın sallandığını hissetti. Diana'yı tek bir gece için bile olsa Anthony'nin kollarına getiren Panda ne kadar da iyiydi.

* * *

Diana yavaş yavaş uykudan uyanırken, bu kadar sıcak ve güvendeyken neden rüyasında buz gibi soğuk ve sert rüzgârlar gördüğünü merak ediyordu.

Sıcak, güvenli ve bir erkek kucağıyla sarmalanmış. Gözleri fal taşı gibi açıldı ama durumunu değerlendirirken kıpırdamadan durdu.

Pencereyi görebiliyordu ve dışarıdaki gökyüzü artık karanlık değildi ama gri ve ağır görünüyordu. Hâlâ kar yağdığını tahmin ediyordu. Ölümcül fırtına gerçektir ve Anthony onu kurtarmış ve kulübenin güvenliğine getirmişti.

Üşümüştü, çok üşümüştü, iliklerine kadar işleyen ve sanki hiç geçmeyecekmiş gibi görünen derin bir ürperti vardı. Ama sıcak yatak ve Anthony'nin sıcak vücudu bu soğuğu eritmişti. Yüz yüze yatıyorlardı, bir yastığı paylaşırlarken Anthony'nin kolu onun beline dolanmıştı. Kadın hâlâ *şalvar* ve *kameez* giyiyordu, Anthony ise don ve gömlek giymişti, yani ikisi de asgari düzeyde saygındı.

Adam hâlâ uyuyordu, bu yüzden yüzünü yakından incelemekte özgürdü. Her zamanki gibi yakışıklıydı, çenesinde ve alt yanaklarında koyu renk bıyıkların belli belirsiz gölgesi vardı. Son yedi yılda gençliğin yumuşak çizgilerinde bir sıkışma olmuştu.

Onun kendisinden daha genç olduğunu her zaman biliyordu ve aralarında oluşan hızlı bağ nedeniyle bunun bir önemi yoktu. Şimdi onun artık daha genç görünmediğini fark etti. Tamamen olgunlaşmış, bilge ve şefkatli olmak için acımasız bir yetiştirme sürecine katlanmış, hayatının baharında bir adamdı.

Artık genç görünmese de, kendini yaşlı hissediyordu. Yıpranmış ve işe yaramaz.

Adamın yoğun mavi gözleri açıldı ve aralarında sadece birkaç santim varken birbirlerine baktılar. Sanki onun ruhuna bakıyormuş gibi hissetti ve merhametli cennet, onda ne görüyordu?

Aralarındaki sıcaklık ve gerilim hızla yanıcı hale geldi ve bir patlama olmadan önce ondan uzaklaşıp yataktan çıktı. Onu buraya cevaplar için çekmişti ve gerçek olmadan tatmin olmayacaktı. Bunu sağlaması gerektiğini acı bir şekilde fark etti. Adamın da dediği gibi, ona bu kadarını borçluydu.

Panda yatağın ayakucundan kalktı ve gerinerek kamburunu çıkardı. "Mroowp!"

"Karnı aç," dedi.

"kadarıyla her zaman aç," dedi Anthony yatağın diğer tarafından yuvarlanırken kuru bir sesle. Panda'nın aksine, kıvrak bir erkek zarafetiyle gerindi. Onunla aynı yatağı paylaşmanın yasadışı samimiyeti aynı derecede karşı konulmaz ve endişe vericiydi. "Çay ve tost ister misin?"

Sıcak çay! "Evet, lütfen." Pencereye yaklaştı. "Hâlâ kar yağıyor ama dün geceye göre daha az sanırım."

"Haklısın ama bugün buradan çıkamayacağız, muhtemelen yarın da çıkamayacağız. Dün gece heybelerini getirdim. İçinde giyecek bir şey var mı?"

Başını salladı. "Yeni kıyafetler olurdu."

Heybelerini getirdi ve ön odaya geçti. Gelen seslere bakılırsa ateşe kömür atıyor ve çay için çaydanlığı kaynatıyordu. Diana leğendeki soğuk suyu yüzüne çarptı ve omuzlarına desenli bir Kızılderili şalı sararak sade ama sıcak tutan mavi bir elbise giydi.

Yer değiştirdiler ve o giyinmek için yatak odasına çekilirken Panda mutfığa geçti. Panda mutfaktaki

Anthony onun için kahvaltı hazırlamıştı. Yiyecek malzemelerini gözden geçirdi ve hiçbirinin açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığını gördü.

Ekmek ve peyniri buldu ve kızartmaya başladı, ardından su kaynayınca bir demlik çay yaptı. Tatlandırmak için balla birlikte mükemmel bir oolong .

Adam odaya girdiğinde temkinli bir ifadeyle başını kaldırdı; üzerinde rahat bir kır pantolonu ve resmi kıyafetten daha bol kesimli mavi bir palto vardı. Her zamanki gibi, ilk tanıştıklarında onu büyüleyen doğuştan gelen zarafete sahipti.

"Sanki saldırmak üzere olan bir aslanmışım gibi bakma," dedi eğlenerek. "Yemek yiyene kadar sorgulamaya başlamayacağım."

Basit kahvaltılarını tüketmeleri uzun sürmedi. Anthony son çayını da yuttu ve fincanı bir kenara koydu. "Aslanın saldırmasına hazır mısınız?"

Peynirli tostunun son lokması ağzında talaşa dönüştü. Çayından bir yudum alarak yıkadı. " kadar ."

"Güzel, ama önce bir önsöz." Ayağa kalktı ve aralarındaki boşluğu iki uzun adımla kapattı, böylece onu ayağa kaldırıp öpebildi.

Yaşadığı şok anında dağıldı. Adamın kollarını kavradı, bunun tüm mantıklı düşünceleri yakıp yok etmek için tasarlanmış bir öpücük olduğunun ve başarılı olduğunun baş döndürücü bir şekilde farkındaydı. Adamın ağzı sıcak ve talepkârdı ve kadından sarhoş edici bir karşılık bekliyordu. Kadının vücudu adaminkine ısınmış balmumu gibi yapıştı. Yedi yıl önce bu kadar delirmelerinin nedeni buydu; tek bir kalp, tek bir beden olmaya duydukları bu tutkulu ihtiyaç tüm şüpheleri ve sağduyuyu yok etmişti.

Kendini geri çekecek iradeyi toplamayı başarana kadar çok zaman geçti. "Hile yapıyorsun Castleton!" diye haykırdı.

"Eğer ödül buna değecek gibi görünüyorsa," dedi, onun peşinden gitmeyerek. "Kelimeler yeterli değil, güzel leydim. Tutku bu özel ilişkinin o kadar büyük bir parçası ki, hesaplamanın dışında bırakılamaz."

O ilk, daha masum zamanlarında ona güzel leydim demişti. Kadın sertçe yutkundu. "Tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

Şöminenin taştan yapılmış çevresine yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak onu izledi. "Neden gittiğine dair açıklaman mantıklı geldi ve şimdi neden böyle davrandığını anlıyorum.

Senin yaptığın gibi. Ama neden şimdi benden kaçmaya çalışıyorsun? Evet, yedi yıl geçti ama ben hâlâ seninle daha önce hissettiğim aynı bağı hissediyorum. Senin de bunu hissettiğini mi ima ediyorum?"

Döndü ve geniş odada volta atmaya başladı, onun bakışlarına karşılık veremiyordu. "Hâlâ bir bağ var," diye itiraf etti, "ama bu yeterli değil. Geleceğimizin olmadığını düşünmemin nedenleri babanın yaptığı acımasız tehditlerden daha az açık."

"Belirsiz nedenlerle başlayalım ve belki netliğe doğru yol alabiliriz" dedi.

"O kadar da karmaşık değil, Anthony. O zaman sen çok gençtin. Şimdi ben çok yaşlıyım." Volta atmayı bıraktı ve ona doğru döndü. "Britanya'nın en güçlü adamlarından birisin ve bu gücü akıllıca kullanmak istemen hem bir lütuf hem de annene bir övgü. Siyaset ve toplum konusunda bilge, iyi doğmuş genç bir bakireyle evlenmelisin, benim gibi bıkkın, skandallarla dolu yaşlı bir kadınla değil."

"Bakire olmadığını biliyorum," dedi, bakışları deliciydi. "Hatırlıyor musun? Ben de *oradaydım*."

Yüzüne sıcak kan hücum etti ve bakışları yere düştü. Bekâretlerini tam da bu yerde birbirlerine verdikleri o öğleden sonranın tatlı mucizesini asla unutamayacaktı. Karşılıklı merak ve keşif duygusu, sonsuza dek sürecek bir sevgi ve güven sözü gibi gelmişti.

Üç gün sonra babası onu çağırmış ve her şeyi yok etmişti. Fısıltıyla cevap verdi: "Nasıl unutabilirim ki? Ama o zamandan bu yana yedi uzun yıl geçti. Her zaman yalnız uyumadım."

"Ben de öyle," dedi kolayca. "Listeleri karşılaştıralım mı? En yakın alayı yatağa attınız mı? Bu çok yorucu olurdu."

"Tabii ki hayır!" diye tersledi.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, servetimi muslin kumpanyasındaki tüm pahalı güzellikleri satın almak için kullanmadım," dedi sohbet eder bir tonda. "Herhangi bir aşâğılık hastalığa da yakalanmadım. Ya siz?"

Başını iki yana salladı. "Alay yok, ama başka bir adamın kollarında teselli arayacak kadar yalnız olduğum birkaç zaman oldu."

Her türlü rahatlık kısa sürdü, bu yüzden kendimi iğne oyasına ve iyi işlere adamaya karar verdim."

Gülmeye başladı. "İyi işler belki, ama kesinlikle iğne oyası değil. Benim muhteşem dükaliğıma layık olmadığınızı mı söylüyorsunuz? Bunu anlamakta güçlük çekiyorum."

kaçırdı. " gibi bir şey." "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Diana."

Bakışları tekrar ona döndü. "Bir zamanlar kadınların da erkeklerin sahip olduğu tutku deneyimleri konusunda aynı özgürlüğe sahip olması gerektiğini düşünüyordun. Bu baş döndürücü bir bakış açısıydı ve ben de bu bakış açısını paylaştığıma karar verdim. Eğer benim için fazla deneyimli olduğunu söylüyorsan, ikna olmadım."

Tutkulu ve heybetli bakışlarla onu izlerken, herkesten gizlediği yıkıcı gerçeği açıklamak zorunda kalacağını fark etti. "Tüm gerçeği mi istiyorsun?" diye sordu çiğ bir fısıltıyla. "Çok iyi, ! Senden ayrıldıktan sonra hamile olduğumu öğrendim."

Bölüm 12

Bu o kadar şok edici bir gerçektir ki kontrolünü kıldı. Gerildi, artık tarla taşı duvara yaslanmıyordu. "Ve?"

"Fark ettiğimde çoktan Yunanistan'a yelken açmıştım. Dehşete düşmüştüm ama aynı zamanda senden bir şeyler alacağım için sevinçliydim." O zamanın acı dolu duyguları yeniden alevlenirken gözlerini kapattı. "Her şeyi . Yunanistan'a dul bir kadın olarak gelecek ve çocuğumu orada doğuracaktım. Çocuk doğduktan sonra belki Hindistan'a giderdim. Zamanı geldiğinde en iyisinin ne olduğuna karar verecektim."

"Ama bu mı?" diye sordu, sesi hâlâ kısıktı.

"Bir fırtına çıktı ve gemiyi bir horoz kabuğu gibi savurdu. Öleceğimi sandım. Ben kurtuldum ama çocuğumuz kurtulamadı. Düşük yaptım. Benden başka kimse bilmiyordu. Ama asla unutamam." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu, yıllardır sakladığı acının etkisiyle. "Seni hayal kırıklığına uğrattım; kendimi hayal kırıklığına uğrattım; birlikte yaptığımız çocuğu hayal kırıklığına uğrattım! Bundan sonra bizim için nasıl bir gelecek olabilir?"

"Sevgili kızım!" Odayı geçti ve onu kollarının arasına alarak şefkat ve teselli ile sardı. "Tüm bunlara tek başına katlanmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm! Olanlar bizim trajedimizdi, senin günahın değil."

Başını iki yana salladı, yüzü adamın omzuna gömülmüştü. "Keşke buna inanabilseydim," dedi ince bir fısıltıyla.

"Öyle yapmalısın." Kanepeye oturdu ve onu tekrar kucağına çekti. Bu yakınlığa izin vermemeliydi ama uzaklaşmaya da dayanamıyordu, henüz değil.

Sözlerine şöyle devam etti: "Erken gebeliklerin yüksek bir yüzdesi, belki de dörtte biri düşükle sonuçlanıyor. Bu annenin suçu değil. Tanrı 'henüz değil' diyor. "

Kaşlarını çatarak ona bakmak için başını geriye eğdi. "Bunu uyduruyor ? Bir erkeğin böyle şeyler bildiğini hayal bile edemiyorum."

Ona sırtıttı. "Kız kardeşim Julia'nın vahşi doğada geçirdiği yıllar boyunca hayatını ebelik yaparak kazandığından bahsetmiş miydim? O da çok iyi bir ebe ve küçük kardeşine hayatın gerçeklerini açıklarken belli bir acımasızlık gösterdi."

"Bu konu nereden çıktı?" diye sordu, şaşırdığı kadar meraklıydı da.

Yüz ifadesi ağırlaştı. "İlk çocuğunun doğumundan bir yıl sonra düşük yaptıO ve Randall çok üzölmüşlerdi elbette ama afyonun etkisiyle bana doğumun gizemleri hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını anlattı. Tüylər ürperticiydi ama aydınlatıcıydı."

Geniş eli yatıştırıcı bir şekilde kadının sırtını okşadı. "O zamandan beri iyi ve sağlıklı bir ikinci çocuğu oldu, göbek adı Anthony olan tomurcuklanan genç bir cehennem çocuğu. Onur duydum."

"Bunların hepsi doğru mu?" Diana şüpheyle sordu. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için bir şeyler uydurmuyor musun?"

Anthony başını salladı. "Julia'nın o zaman bana söylediği gibi, bazen anlamadığımız şeyler olur. Yas tutmaya izniniz vardır, ancak daha sonra yolumuza devam etmek bilgeliktir. Sizin düşük yapmanız da anlayamadığımız şeylerden biri. Evet, sizin için büyük bir kederdi ama hayatınızı mahvetmesine izin vermeniz gereken bir olay değil. Ve benimkini de."

Başını onun göğsüne yasladı ve bunu düşündü. Bir trajedi, günah değil mi? Anthony'yi hayal kırıklığına uğratmamış ya da bir kadın olarak başarısız olmamış mıydı? Bu inanılmaz derecede özgürleştirici bir düşünceydi. Düşük yaptığından beri kendini suçlu ve değersiz hissetmişti.

"Sözlerin, asla dayanamadığım bir dolap dolusu suçluluğun kilidini açan bir anahtar gibi," dedi duraksayarak. "Tanıştığımızda sana karşı koyamadım ama senden faydalandığımı hissettim. Yaşın ve korkunç baban yüzünden daha genç ve daha savunmasızdın. Bir araya gelmemizden sonra ortaya çıkan her sorun benim hatamdı."

"Eğer benden faydalandığınızı düşünüyorsanız, hafızanızda bir hata var demektir," dedi ciddi bir şekilde. "Aşık , aşık olmanın olabileceği kadar karşılıklıydı sanırım. Tek pişmanlığım sen gittiğinde oldu. Bir uzvumun koptuğunu ve artık bir bütün olmadığımı hissettim."

Onun ve kendisinin acısı için ağlamaya başladı. "Birbirimizi hiç tanımasaydık daha iyi olmaz ? Tanıştığımız gün Castleton arazisine izinsiz girmiştin."

"Hayır!" dedi sertçe. "Daha iyi durumda olmayacağımı biliyorum ve senin de olacağını sanmıyorum. Hayatlarımızı yaşayarak büyürüz ve bu da sevinç kadar acı anlamına da gelir. Hayattan ne istediğimi senden öğrendim." Sesi yumuşadı. "Ve görünüşe göre istediğim şey sensin. Başka hiç kimse yapamaz."

Yüzünü görebilmek için onun kollarında geriye doğru uzandı. "Nasıl bu kadar bilge ve nazik oldun?"

"Hayatımdaki kadınlar konusunda şanslıydım," dedi ciddi bir şekilde. "Annem, büyükannem, kız kardeşlerim. En çok da sen, çünkü bana sevgi vermeyi ve almayı en çok sen öğrettin."

Sertçe yutkundu, neredeyse dayanılmaz bir şekilde duyulanmıştı. "Eğer söylediklerin doğruysa, sana layık olmadığımı dair inancım kesinlikle zayıflıyor."

"Güzel! Genelde mantıklı bir kadın olarak, hiç de mantıklı davranmıyordun." Adam kadının yüzünü yukarı doğru eğdi, böylece birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. "Karım olmak için hâlâ kendini çok mu yaşlı hissediyorsun?" Şefkat ve olabileceklerin vaadini içeren bir öpücüğe doğru eğildi.

Yıllardır ruhunu bulandıran acı ve suçluluk duygusunu dağıtmak için güneş ışığı ve neşeye dolu tüm anılarını çağırdı. Kendini ona ilk aşklarının yazında olduğu gibi tamamen ve dürüstçe açmanın zamanı gelmişti.

Bu güçlü, şefkatli adamın tüm zayıflıklarıyla görebildiğini ve yine de sevebildiğini kabul ettikçe içini altın bir ışık doldurmaya başladı. O da onu öptü, sahip olduğu her şeyi sundu. Kucaklaşma şiddetlendi ve adam karşılık verdiğiğinde neredeyse kanepeden düşeceklerdi.

Adam yere düşmeden önce onu yakaladı. Gülümseyerek onun kollarına uzandı ve "Bu küçük tartışmayı yapmadan önceki halimden inanılmaz derecede daha genç hissediyorum!" dedi.

O da ona sıırttı. "Bu benimle evleneceğin anlamına mı geliyor?"

Ciddileşti. "Evet, benim biricik aşkım. Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi!"

"O halde nişanımızı mümkün olan en skandal şekilde kutlamamızı öneriyorum." Onu kollarının arasında tutarken koltuktan kalktı.

Gücüne bir övgü. "İtirazınız yoksa?"

"Hayır." Kollarını adamın boynuna doladı ve onu tekrar öptü. "Hiç itiraz etmiyorum. Seninle yatarken hatırladıklarımın abartılı olup olmadığını görmek istiyorum."

Onu ayağa kaldırdı ve yatak odasına götürdü. Sevgi ve takdir sözcükleri mırıldanarak birbirlerini giysi giysi soydular.

Ve birlikte uzandıklarında, ten tene ve kalp kalbe, hafızasının abartmadığını fark etti. Gerçekten de, şefkat ve ateş hayal gücünü aşıyordu.

Sonra, gerçekten eve döndüğünü bilerek onun kollarında uykuya daldı.

* * *

Anthony uyandığında, ateşi doldurmak ve minnettar kediye beslemek için sessizce ayağa kalktı. Sonra Diana'nın lezzetli sıcaklığının yanındaki yatağa geri kayd. İnci gibi ışıpta onun yüzünü incelemeyi, olgunluğun, öğrenilen derslerin, zor yoldan edinilen bilgeliğin soluk çizgilerini görmeyi seviyordu.

Çok güzel. Sevgili. Kaç yıl geçerse geçsin o hep güzel kalacaktı ve birlikte onlarca yıl geçirmeleri için dua etti.

Adam alnına bir öpücük kondurduğunda gözleri uyuklu bir şekilde açıldı. "Benimle evlenme konusundaki fikrini değiştirmedin, değil mi?" diye mırıldandı. "Eğer öyleyse, evliliğin avantajlarını tekrar göstermem gerekecek."

Tatlı bir gülümsedi. "İlk tanıştığımızdan beri seninle evlenmek istiyorum, benim biricik aşkım, bu yüzden fikrimi değiştirmeyeceğim. Yine de neden bir an önce evlenmemiz gerektiğini bir kez daha fena olmazdı!"

"Bunu sağlamaktan mutluluk duyacağım." Parmak uçlarını kızın ipeksi altın rengi saçlarında gezdirdi, saçların dokusunu ve özgürce dalgalanışındaki samimiyeti seviyordu. "Fırtına azalıyor ama bugün için kar yağışı var ve yarın seyahat etmek zor olacak. Ertesi gün Noel arifesi . Sabah bayrağı kaldırabilirim ve dünyaya yeniden giriş yapabiliriz. Noel'i nerede geçirmek istersiniz?"

Dikkati dağılınca "Bayrağı kaldıralım mı?" diye sordu.

"Ahırların arkasında bir bayrak direği var," diye açıkladı. "İnzivamdan çıkmaya hazır olduğumda bir işaret bayrağı çekiyorum. Ev halkından biri bunu fark eder ve burada araçsız olduğum için kısa süre içinde bir araba gelir." Kızın yüz ifadesini gören adam eğlenerek, "Dük olmanın bazı avantajları var, biliyorsun," dedi.

"Gerçekten de!" dedi bir kahkaha atarak. "Ama bir düşes olacak olmam ne kadar tuhaf! Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim."

"Karım olmayı hayal etmek daha mı kolay?" diye sordu usulca.

"Şimdiye kadar bu sadece bir rüyaydı." Sıcak bir avucunu onun yanağına koydu. "Noel'i ailenle birlikte geçirelim mi? Bunu planlıyordun ve Masterson malikânesi uzak değil, değil mi?"

Başını salladı. "Yollar kötü olsa bile hava kararmadan Hayden Hall'a varırız. Maskeli baloya gitmem için beni zorlayan kız kardeşlerime seni göstermek istiyorum. Onlara hatırı sayılır bir borcum var."

"Ben de öyle." Daha da yakınlaştı. "Onlarla ve kocalarıyla tanışmak istiyorum, ama bu günleri kendimize ayıracağımız için mutluyum. Burada seninle yatakta uzanmak, ten tene olmak çok büyük bir mutluluk. Başka insanlar yok, zorunluluklar yok. Sadece biz."

O da aynı fikirdeydi. Eli pürüzsüz, sıcak kıvrımların üzerinde gezinmeye başladı. "Sonra da yeni yılı kutlamak için Lawrence ailesinin toplantısına mı gideceğiz?"

"Bu hoşuma giderdi ama sizi uyarıyorum, aile üyelerinizden çok fazla Lawrence var!" dedi. "Büyük bir ciyaklama, kucaklaşma ve kendini beğenmiş bir memnuniyet bekleyin."

"Kendini beğenmişlik geliyor?" diye sordu şaşkınlıkla.

Diana, "Balo gecesı baldızım Sylvia seni kızlarından biri olarak görmek istediğini söyledi," diye açıkladı. "Ama sen ve Rory birbirinizle ilgilenmediğiniz için sizin Lawrence klanında kaybolduğunu düşünmüş. Lawrence ailesinin evde kalmış kızının evlilik pazarındaki en büyük ödülü kazandığını öğrenince çok sevinecek."

Yüzünü buruşturdu. "Bu ifadeden hep nefret etmişimdir!"

"O halde artık evlilik pazarından güvenle ayrılmış olman iyi bir şey." Adamın göğsünü okşadı, sonra aşağı doğru okşamaya başladı. "Benim. *Benim!*"

Nefesini sertçe içine çekti. "Sanırım daha önce bahsettiğim gösterinin zamanı geldi."

Eli daha da aşağı inerken mırıltılı bir ses çıkardı. O zaman onu öptü, onun haklı olduğunu biliyordu. Düğün yakında olacaktı ama bu onların balayıydı. Şefkat, ateş ve keşif dolu tatlı günler. *Sen benimsin ve ben de senin...*

Bölüm 13

Noel arifesi sabahı parlak güneş ışığı ve Anthony'nin gözleri kadar yoğun mavi bir gökyüzü ile doğdu. Diana kulübeden biraz isteksizce ayrıldı ama insan sonsuza kadar büyülü bir yalnızlık balonunda yaşayamazdı. Geri döneceklerdi. Oh, evet, geri döneceklerdi. Huzurlu bir yalnızlık içinde birbirlerine eşlik etmenin keyfini çıkarmak için düzenli olarak buraya çekildikleri uzun yıllar hayal etti.

Anthony'nin söz verdiği gibi, bayrağını çektikten kısa bir süre sonra Castleton seyahat arabası orman yolunda gümbürdeyerek ilerledi ve adam, kadın ve kedi topladı. İlk durakları Diana'nın maiyetini bıraktığı han oldu. Orada kiralık atını geri verdiler ve Diana arabasını ve hizmetkârlarını, yeni yıldan önce ev partisine katılacağı mesajıyla Lawrence ailesinin malikânesine gönderdi.

Bavulunu aldı ve kulübeye giderken çok işine yaramış olan *şalvarını* ve binici çizmelerini minnetle paketledi. Müstakbel kayınvalidesiyle tanışmak üzere için yumuşak, koyu yeşil, ağırbaşlı bir elbise giydi ve bunu kürklü bordo kadife peleriniyle örttü. Raines kardeşlerin onun ağırbaşlı olduğuna inanacaklarını sanmıyordu, hele de birkaç skandal gün ve geceden sonra kardeşleriyle birlikte ortaya çıkarken, ama Diana istekli olduğunu göstermek istiyordu.

Yollar tahmin edilebileceği gibi korkunçtu, ancak otobüs rahattı ve karla kaplı kırsal alan güneş ışığında muhteşem bir şekilde parılıyordu. O ve Anthony saatlerini el ele tutuşarak ve durmadan hayatları ve geleceğe dair umutları hakkında konuşarak geçirdiler.

Kısa kış günü hızla geçti ve Hayden Evi'nin önünde durduklarında hava kararmıştı. Tudor malikânesinin pencereleri davetkâr bir mum ışığıyla parlıyordu.

Anthony arabadan indi ve arabayı ahırlara götürmesi için emir verdi. Hafif bir kar yağıyordu ve pullar koyu renkli

Pelerin ve şapkası beyaz yıldızlarla doluydu. Ona hayran olmaktan asla bıkmayacaktı.

Panda'nın taşıyıcısını arabadan kaldırdı, sonra diğer elini Diana'ya uzattı. Diana kendini gergin hissederek dışarı çıktı.

"Merak etme," dedi anlayışlı bir şekilde. "Seni sevecekler."

"Kız kardeşleri tanıımıyorsun," dedi karanlık bir sesle. "Sevgili Lawrence kardeşler, ikinci en büyük erkek kardeşe kötü davranan genç bayanı hâlâ affetmediler."

Koluna sıkıca dolanmış olan elini okşadı. "Övgüye değer bir sadakat ama Raines ailesinin farklı bir dinamiği var çünkü biz Lawrence'lar gibi birlikte . İnsanların nasıl davranması gerektiğine dair daha az beklentimiz var."

Onun haklı olması için dua etti.

Anthony ağır kapı tokmağını büyük bir gayretle salladı ve hemen ardından yeşillikler ve kırmızı kurdelelerle süslenmiş, kızarmış et, baharat ve bayram fırınının kışkırtıcı kokularıyla dolu bir ön salona kabul edildiler.

Diana derin bir zevkle içine çekti. Bombay'daki İngilizlerin Noel ziyafetleri vardı ama yeşillikler ve kokular kavurucu tropikal sıcakta aynı etkiyi yaratmıyordu.

Kapıyı açan uşak genişçe gülümsedi. "Majesteleri! Ailemiz Noel'e yetişeceğinizden ümidini kesmişti."

Sağ taraftaki resepsiyon odasının kapısı açıldı ve bir kadın sesi "Anthony burada mı?" diye seslendi.

Diana'nın yemek öncesi bir şeyler içtiklerini tahmin ettiği resepsiyon salonundan iki çift çıktı. Önde iki kadın vardı, kocaları da onları takip ediyordu. Uzun boylu kadın, baloda yemek salonundan çıkarken Anthony'yle o samimi anları paylaşan kadındı. Ah, kız kardeşlerinden biri! Yakın görünmelerine şaşmamalı.

Dirseğinin dibinde minyon, siyah saçlı bir kadın vardı. İkisi de Anthony ile aynı aile rengini ve benzer yüz hatlarını paylaşıyordu. Diana'yı görünce durakladılar, gözleri büyüdü.

Anthony kedi taşıyıcısını yere bıraktı ve Diana'nın sırtının küçük kısmına sıcak, güven verici bir el koydu. "Julia, Athena, hatırlarsanız

Bir zamanlar beni reddeden genç bir bayana teklif ettiğim evlenme teklifini mi? Büyük bir memnuniyetle, sonunda karım olmayı kabul etti."

Sersemlemiş bir anın ardından, iki askeri beyefendiden daha geniş olanı sıcak bir sesle, "Leydi Diana Lawrence! Hayden Hall'a hoş geldiniz." Bu adam ev sahibi Lord Masterson olmalıydı. Sarışın adam da Leydi Julia'nın kocası Binbaşı Randall olmalıydı.

Diana utangaç bir ifadeyle, "Leydi Julia, Leydi Masterson, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Anthony bana harika kız kardeşleri hakkında çok şey anlattı."

Uzun boylu kadın güldü ve Diana'ya elini uzattı. "Abartıyor, bunun için minnettarım. Lütfen bana Athena de, bu da Julia. O zevk bize ait."

Diana diğer kadının elini rahatlatarak tuttu ve Anthony'nin kız kardeşlerinin yedi yıl önce kardeşlerinin kalbini kırmasını affetmeye istekli olmalarına şükretti. Olacaklarını söylediği kadar sıcak ve kabul ediciydiler.

Leydi Julia da elini uzattı. "Kardeşimi bu kadar mutlu edebilen bir kadın beni de mutlu eder!"

Anthony yüzleri gülen kayınbiraderlerinin tebrik tokalaşmalarını kabul etti ve bu üç adamın çok iyi arkadaş oldukları açıktı. Anthony'nin hak ettiği aileye sahip olmasından çok memnundu.

Sonra hava, delici bir kedi çığlığıyla paramparça oldu. "MROOOOOOOOOWP!"

Diana sıçradı, Panda'yı serbest bırakmayı unuttuğu için suçluluk duyuyordu. "Özür dilerim!"

Anthony aceleyle eğildi ve taşıyıcının kapısının kilidini açtı. Panda dışarı çıktı, kötü kullanılmış gibi görünüyordu, ancak tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu fark ettiğinde tüylerini diken diken etmeye başladı. "Kedim," dedi Diana gereksiz yere.

Athena kaşlarını çatarak, "Burada bir sorun potansiyeli var," dedi.

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, püsküllü kulakları olan kocaman çizgili bir kedi belirdi ve davetsiz misafire doğru ilerlemeye başladı. Diana dudağını ısırıp, yeni kedinin Khan olması gerektiğini biliyordu ve Spook kadar ürkek görünmüyordu. Bir kedi kavgasını ayırmak zorunda kalma ihtimaline karşı hızlı hareket etmeye hazırlandı.

Panda doğruldu, t yleri biraz kabardı. Khan bir metre  tedede durdu ve yeni geleni tarttı. Sonra iri başını kibarca eğdi, bu hareket Panda tarafından da yankılandı. Diana'ya Doğulu d v ş  lerin birbirlerini resmen tanımlarını hatırlattı.

Neyse ki bu selam, bir h kimiyet savaşının başlangıcı değildi. Khan arkasını d nd  ve t ylerle kaplı kuyruğunu zarif e sallayarak uzaklaştı. Diana onun resepsiyon odasına doğru gittiğini, orada yemek olabileceğini tahmin etti. "Ne muhteşem bir adam Athena! Anthony bana Sumatra'nın Meşhur Muhteşem Balık ı Kedilerinden birine sahip olduğunuzu s yledi ama ben daha  nce hi  g rmemiştim."

Athena kardeşine kuşkulu bir bakış attıktan sonra, "Evet,  ok nadir bulunurlar. Khan bu t r n  zellikle iyi bir  rneği. Ama gelin, odalarınız hazırlanırken biraz sıcak şarap i mek i in bize katılın. Sonra da yemekten  nce kendinize  eki d zen verebilirsiniz."

Odalar,  oğul, Diana  z nt yle fark etti. Bu beklenen bir şeydi.  n m zde aylar s recek soğuk havalar vardı, bu y zden Anthony ile bir an  nce evlenmeleri gerekiyordu!

Sıcak baharatlı şarap kadehi bitmeden  nce hissettiği t m tedirginlik dağılmıştı. Herkes ona kendini iyi hissettirmek i in  aba sarf ediyordu ve kendi ailesiyle Anthony'ninkiler arasında bağlantılar buluyordu.

Will, Lord Lawrence'ın Lordlar Kamarası'ndaki liderliğine hayrandı ve hem o hem de Alex Randall, asker kardeşi Arthur'u Yarımada'da birlikte g rev yaptıkları d nemden tanıyorlardı. Leydi Julia, Leydi Lawrence ile birlikte asker dul ve yetimleri yararına bir hayır kurumunda  alışmıştı. Ve her iki yeni kız kardeşi de Londra'ya d nd klerinde Hindistan'dan ithal ettikleri  r nleri  zel olarak g stermek istemişlerdi.

Diana şaşkınlıkla, Londra'ya d nd ğ nde buraya ait olamayacağından korkmuş olsa da yanıldığını fark etti. Doğduğu hayata sorunsuz bir şekilde geri d n yordu ve bu duygu hoşuna gidiyordu.

Athena ona bizzat odasına kadar eşlik etti. "Hizmet iniz olmadan seyahat ettiğiniz i in, ateş yakması ve eşyalarınızı yerleştirmesi i in buraya daha  nce bir hizmet i g nderdim. Yaklaşık bir saat sonra yemek yiyeceğiz. Beş dakika  nce bir zil  alacak."

Diana etrafına baktı ve iki kadının yalnız olduğunu gördü. "Athena, Anthony bana senin Khan'ın gibi bir kedi istediğini söyledi. Onun için nereden bir tane bulabilirim? Eminim Sumatra'dan daha yakın bir yer vardır." Athena sırttı. "Hanginiz Balıkçı Kediler'in Sumatra adı?"

"Anthony, Panda'nın bir Çin İmparatorluk Taht Kedisi olduğunu iddia ettikten sonra," diye açıkladı Diana. "Sanırım aptallığımı seviyor."

"Onu aptal görmek hoşuma gidiyor," dedi Athena gülerek. "O çok sık ciddi olur. Onu hiç seninle olduğu kadar mutlu görmemiştim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Diana ciddiyetle. "Onunla birlikte olmak beni de çok mutlu ediyor."

"Yavru kediler mutluluğu artırır," dedi Athena, "ve sen şanslısın. Khan, Will'in ahırında bir yavru kedi doğurdu ve yavrulardan biri ona çok benziyor. Çok tatlı ve arkadaş canlısı ve bence Anthony onu çok sevecek."

"Annesinden ayrılacak yaşta mı?" Athena başını salladı. "Aklında bir plan var mı?"

"Gerçekten de öyle," dedi Diana, gözleri parlayarak. Bu şimdiye kadarki en iyi Noel olacaktı.

* * *

Yemek zili çaldığında Anthony onu almaya geldi. "Çok daha rahatlamış görünüyorsun," diye gözlemledi.

"Öyleyim." Ona hızlı bir öpücük verdi çünkü adam son derece nefis görünüyordu. "Kız kardeşlerini ve kocalarını seviyorum. Burası Noel'i kutlamak için harika bir yer."

Yemek odası kristaller, mumlar ve parlayan gümüş takımlarla ışıldıyordu. Masterson'lar ve Randall'lar nişanı kutlamak için resmi bir kadeh kaldırdılar, Diana da karşılamaları için şükranlarını sundu.

Gülüşürken ve lezzetli yemekler yerken sohbet kolayca aktı. İki çift Diana'nın kendini evinde gibi hissetmesini sağladı.

Anthony'nin kız kardeşlerini incelerken, belki de korkunç babaları yüzünden, buldukları mutluluğu bulmak için kardeşlerine ihtiyaç duyduklarını fark etti. Artık geçmişin travması etkisini yitirmişti ve

aile çemberleri tamamlanmıştı. Bu yüzden, Will ve Alex'in de içtenlikle katıldığı  Raines çocuğuna da kadeh kaldırdı.

Aile.

* * *

Yemekten sonra Anthony, Diana'ya odasına kadar eşlik etti ve kapının önünde ona iffetli bir öpücük verdi. "İyi uykular güzel leydim. Uzun bir gün geçirdiniz."

Başını salladı, gözlerinde ayrı odalar için duyduğu pişmanlık vardı. "Sen de yle." O da onu öptü, ayrılmadan önce elleri onun beline dolandı.

Kendi odasına çekilirken hafifçe ıslık çalıyordu. Odalarının bağlantılı bir kapısı olduğunu fark etmemiş olan Diana'ya bir sürprizi vardı. Geceliğini ve bornozunu giydikten sonra sessizce onun odasının kapısını çaldı ve içeri girdi. "Bu gece sana eşlik etmemi ister misin?"

Diana saçını tarıyordu ve onu gördüğünde neredeyse sa fırçasını düşürüyordu. "Anthony! O kapının bir dolaba açıldığını sanıyordum. Kız kardeşin yeminlerimizi beklememize bir şey demez değil mi?"

Sırıttı ve kapıyı arkasından kapattı. "Birbirimize nasıl baktığımızı fark etmiş ve işleri nasıl ayarladığımızın onu ilgilendirmediğine karar vermiş olmalı. Ona Will'le olan ilişkisini kesinlikle sormazdım! Ama bizi bu odalara yerleştirmesi tesadüf değil."

"Böylece kötü bir kiş gecesinin daha tadını çıkarabiliriz!" Gözleri parlayan Diana sa fırçasını yere bıraktı ve onun kollarına atıldı, sıcak, yumuşak ve son derece arzuluydu.

Gözlerini kapattı, birbirlerini bulmanın mucizesi karşısında hâlâ şaşkındı. "Sen gelmiş geçmiş en güzel Noel hediyesisin."

"Hayır, ylesin aşkım." Ona şakacı bir şekilde gülümsedi. "şimdi o kötü kiş gecesi hakkında!"

Gülerek onu kollarının arasına aldı. Yatak alaltılmıştı, bu yüzden onu ortaya yatırdı. Altın sarısı ve fildişi rengindeydi. "Seni seviyorum Diana, tanıştığımız o yaz hayal edebileceğimden çok daha fazla," dedi adam bornozunu çıkarırken boğuk bir sesle.

"Ben de aynı şeyi hissediyorum, sevgilim," diye fısıldadı. "Hayal ettiğimden çok daha fazlası oldun."

Anthony onun yanındaki yatağa kayarken, Panda sıçradı ve tezgahın alt köşesinde bir yer buldu. Anthony bir öpücüğe doğru eğilirken gülümsedi. Herkes için yeterince yer ve yeterince sevgi vardı.

* * *

Diana kapıda belli belirsiz bir ses duyduğunda pencereler şafakla birlikte pembeleşiyordu. Küçük bir miyavlama, diye düşündü. Anthony'yi rahatsız etmemek için sessizce hareket ederek yataktan kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtığında Athena'yla birlikte ayarladıkları gibi içinde küçük bir kedi yavrusu olan bir sepetle karşılaştı.

Sepeti odasına götürdü ve yavru kediyi çıkardı. Tüyler, çizgiler, püsküllü kulaklar ve tamamen sevimli.

Anthony uykulu bir sesle, "Yatağınıza dönün, güzel leydim. Kahvaltı ve kilise için saatlerce kalkmamıza gerek yok."

"Sana bir hediyem var." Yavru kediyi yastığın üzerine koydu.

"Dün gece bana harika bir tane verdin," diye mırıldandı, gözlerini açmadan. "Bunu ilgiyle iade etmek isterim."

Yatağa geri tırmandı ve yavru kedinin yastığın üzerinde sallana sallana ilerleyişini izledi.

Anthony ona doğru uzanırken küçük, pembe bir dil burnunu yaladı. Gözleri hızla açıldı ve anında uyandı. "Bu da ne? ?"

Yavru kediyi gördü ve oturduğu yerden kalkıp küçük yaratığı elleriyle kucaklarken gülmeye başladı. "Sanırım bu Sumatra'nın Ünlü Muhteşem Balıkçı Kedisi?"

Başını salladı. "Athena ve Will'in iltifatları. Onunla birlikte plan yaptık ve Will'i hediyeni alması için ahıra gönderdi."

Yavru kedi Anthony'nin elinden fırladı ve Panda'ya doğru yalpalamaya başladı, minik bacakları derin yorganı ağır buluyordu. Yaşlı kedi ayağa kalktı ve yavru kediye yaklaştı. Buluştular ve burun buruna geldiler. Sonra Panda büyük bir patisini yavru kedinin sırtına koydu ve onu yıkamaya başladı.

Diana Anthony'nin kolunun altına girerken ikisi de gülüyordu. Hayatında hiç bu kadar mutlu ya da memnun hissetmemişti. "Sanırım Panda için elmas işlemeli bir tasma yaptıracağım."

"Çok iyi bir adam," diye kabul etti Anthony. "Ama elmaslar? Eminim karides yemeyi tercih ederdi."

Diana kıkırdadı ve Anthony'nin kulağını öptü. "Elmaslar çünkü o bizi bir araya getiren *katalizör*!"

**Mary Jo Putney'in en yeni Haydutlar kitabından bir alıntı için
okumaya devam edin
Kurtarılmış roman, *Bir Zamanlar Casus*, şimdi mevcut.**

WATERLOO'NUN GÖLGESİNDE AŞK VE HAYATTA KALMA ...

İngiliz istihbarat subayı olarak geçirdiği yıllardan bıkan Simon Duval, Napolyon'un tahttan çekilmesinden sonra görevinden istifa eder. Hayatında yeni bir anlam bulma umuduyla İngiltere'ye döner ve burada kuzeninin dul eşi Chambron Kontesi Suzanne Duval'ı keşfeder. Terzi olarak çalışan ve kısıtlı koşullarda yaşayan Suzanne'ın da Simon'inki kadar karmaşık bir hayatı vardır. Her ikisi de aşkın ötesinde olduklarına inansalar da, aralarındaki sempatik bağ Simon'a arkadaşlık evliliği teklif etmesine neden olur ve Suzanne kabul eder.

Gerçek bir evlilik istememiş ve beklememiştir ama Suzanne uzun zamandır kayıp olan üvey kardeşini aramak için Simon'a katıldığında, sıcaklık ve şefkat her ikisinin de yaralarını iyileştirmeye başlar ve aralarında güçlü bir tutku kıvılcımlanır. Sonra Fransa'dan gelen haberler mutluluklarını bozmakla tehdit eder. Napolyon Elba'dan kaçmıştır ve Wellington, Simon'dan başka bir yıkıcı savaşı önlemek için bizzat yardım ister. Ancak bu sefer Simon tehlikeye tek başına atılmayacaktır. O ve Suzanne ölümcül tehlikeyle birlikte yüzleşecek ve aşkın onları taşıması için dua edeceklerdir....

Bölüm 1

Londra

Şubat 1815

Suzanne en iyi ışığı almak için odasındaki küçük pencerenin altında çalışıyor olsa da, artık dikiş dikmeye devam edemeyecek kadar karanlıktı. İngiltere yaşadığı yerden çok daha ve kış ortasında günler kısaydı ve genellikle yağmurlu ya da bulutluydu. Bu değişiklikleri hafta sonuna kadar bitirebilmek için mum alması gerekebilirdi.

Elbiseyi bir kenara bıraktı ve gerinmek için ayağa kalktı. Belki de kısa bir yürüyüşe çıkmalıydı. Gün çiğdi ve eski pelerini ancak yetiyordu ama istediği zaman dışarı çıkma özgürlüğüne sahip olmayı seviyordu.

Odasının dışındaki merdivenlerde sert adımlar duyuldu ve ev sahibi Bay Potter'ın vakur yaklaşımını fark etti. Kapıyı çaldı ve "Madam Duval, burada kuzeniniz olduğunu söyleyen bir adam var, Albay Duval. Kendisi oturma odasında. Albay olan bir kuzeniniz var mı?"

Suzanne şaşkınlıkla kapısını açtı. Son çalkantılı yıllardan sonra, hangi akrabalarının hâlâ hayatta olabileceği ya da ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. "Olabilir, ama emin olmak için onu görmem gerek. Saygıdeğer biri gibi görüldüğünü varsayıyorum, yoksa onu içeri almazdınız."

"Bir askere benziyor, asker olması onu aziz yapmaz," dedi ev sahibi asık suratla. "Onu göndermemi istersen diye seninle aşağı ineceğim."

Başıyla teşekkür etti. Bay Potter pansiyonundaki kadın kiracılara karşı çok korumacıydı. Burada yaşamayı seçmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Dikiş dikerken ellerini sıcak tutmak için giydiği parmaksız eldivenleri çıkardı, rahat bir eliyle siyah saçlarını taradı ve örgü şalını omuzlarının üzerinde düzeltti, onun olmasından memnundu.

Görünüş artık ölüm kalım meselesi değildi. Sonra ev sahibini dar merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Küçük oturma odasının kapısını açtığında, loş ışıkta pencereden dışarı bakan bir adam belirdi; ellerini arkasında kavuşturmuş, perişan mahalleyi inceliyordu. Zayıf ve güçlüydü, gerçekten de bir askerin duruşuna sahipti. Dalgalı siyah saçlarının kesilmeye ihtiyacı vardı ve onun girişinde dönerken tanıdık bir zarafeti vardı. Araştıran bakışları onunkilerle buluştu ve hareketsiz kaldı.

Dondu kaldı, şoktan felç oldu. *Jean-Louis!*

Ama kocası ölmüştü, onun öldürüldüğünü kendi gözleriyle görmüştü. Ayrıca evlendiklerinde Jean-Louis onun iki katı yaşındaydı. Bu adam daha gençti.

Onun soğuk, açık gri gözlerini gördüğünde, kocasının genç bir ikinci kuzenini hatırladı. Simon Duval daha çocuktı, kendisinden sadece birkaç yaş büyüktü ama kocasıyla güçlü bir aile benzerliği paylaşıyordu. Yıllar yüz hatlarındaki ince farklılıkları vurgulamıştı ve onun Jean-Louis'den biraz daha uzun ve geniş omuzlu olduğunu tahmin etti.

Nefes almadığını fark edince yavaşça soludu. "İyi tanıştık Simon. Yoksa size Mösyö le Comte mu demeliyim?"

"Demek gerçekten sizsiniz kuzenim Suzanne," dedi ziyaretçisi yumuşak bir hayretle. "Bu isim alışılmadık bir şey değil ve Hawkins sizin Chambron Kontesi olduğunuzu söylememişti. Ama siz bir kontes olsanız da ben kont değilim. Sadece hayatta olduğunuzu gördüğüme çok sevinen uzaktan bir kuzeninizim."

Fransız aksanından eser kalmadan İngilizce konuşuyordu ve annesinin de İngiliz olduğunu hatırladı. "Kendimi artık bir kontes olarak görmesem de, kocamın ailesinden yeterince kişi öldüyse siz de Chambron Kontu olabilirsiniz." Bu doğrudu, ama daha da doğrusu, Fransız saray unvanlarının önemli olduğu dünya çok görünüyordu. Elini uzattı. "Bay Potter sizi albay olarak ilan etti. Hangi ordu? İngiliz mi, Fransız kraliyet ordusu mu, yoksa Fransız imparatorluk ordusu mu?"

"Çok fazla olasılık var! İngiliz ordusu, gerçi imparator tahttan çekildiğine göre artık satacağım." Biraz gülümsedi.

elini tuttu ve tamamen Fransızlara özgü bir hareketle elinin eğildi.

"Sizi iyi ve her zamankinden daha güzel gördüğüme sevindim.

Öldüğünüzü duymuştum." Eli sıcak, güçlü ve yetkin bir eldi. Kadın onu isteksizce bıraktı. "Bir Fransız gibi pohpohluyorsun Simon," diye karşılık verdi onun gülümsemesine karşılık vererek. "Artık nemli

genç bir gelin değilim ve birkaç kez neredeyse ölüyordum. Ama evet, hayatta kaldım."

Ev sahibi boğazını ve onun bu görüşmeyi kapı aralığından izlediğini fark etti. "Madam Duval, albayla konuşacak çok şeyiniz olduğunu tahmin ediyorum, o yüzden size çay getireyim."

"Bu çok hoş olurdu Bay Potter." O gittikten sonra ocağın üzerine diz çöktü ve ateşin korlarına küçük bir kaşık kömür ekledi. "Gerçekten de arayı kapatmamız gereken çok şey var kuzen. Bir düzine yıl ya da daha fazla oldu."

Simon, onun Chambron Kontu'yla düğününde bulunan pek çok konuktan biriydi. Henüz on beş yaşındaydı, yakışıklı Jean-Louis gözlerini kamaştırmış ve böylesine büyük bir evlilik yapacağı için heyecanlanmıştı. Simon onun yaşına yakın olduğu için, düğünden önceki günlerde alaycı bir arkadaşlık geliştirmişlerdi, ama bu bir ömür önceydi.

Şöminenin sağındaki sandalyeye yerleşti. "Beni nasıl buldun?"

"Yüzbaşı Gabriel Hawkins." Simon onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Onunla birkaç yıl önce Portekiz'de endişe verici bir macerayı paylaşmıştık. Tesadüfen karşılaştık ve birbirimize haber verirken, onun Konstantinopolis'e yaptığı bir yolculuktan yeni döndüğünü ve sizin de bir yolcu olduğunuzu öğrendim."

Kadın sertleşti. "Sana durumumu anlattı mı?"

Simon yumuşak bir sesle, "Güçlü ve son derece yozlaşmış bir Türk yetkilinin haremindedir olduğunuzu ve şu anda onun karısı olan genç bayan da dahil olmak üzere iki İngiliz kadının kurtarılmasında yardımınızın çok değerli olduğunu söyledi," dedi.

Bunlar çıplak gerçeklerdi. Hawkins'in bundan fazlasını söylememiş olmasını umuyordu. "Karşılığında beni kurtardı ve buraya getirdi."

"Hawkins, sizi Fransa'ya götürmeyi teklif ettiğini, ancak sizin Fransa'daki Fransız toplumunda bulunan göçmen akrabalarınıza katılmayı tercih ettiğinizi söyledi.

Soho." Algılayıcı bakışları onu ve temiz ama yıpranmış oturma odasını değerlendırıyordu. Onun düşüncelerini tahmin edebiliyordu. Londra'da Soho, zengin göçmenlerin yaşadığı Fransız mahallesiydi. Fakir olanlar ise St Pancras bölgesindeki bu köhne mahallede yaşam mücadelesi veriyordu.

Sorulmamış soruyu yanıtlarken, "Napolyon tahttan çekildikten sonra kuzenler mallarını geri almak için Fransa'ya döndüler. Gittiklerini görünce şaşırmadım. Ama önemli değil. Fransa'ya dönmektense İngiltere'de kendi yolumu çizmeyi tercih ederim. Orada benim için hiçbir şey yok."

Bakışları tekrar yıpranmış oturma odasında gezindi. "Sorduğum için beni bağışlayın ama nasıl idare ediyorsunuz?"

"İyi dikiş dikiyorum ve parça başı iş yapıyorum. Yakında kalıcı bir iş bulabilirim." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama keşke haremın gözdesiyken sahip olduğum mücevherleri yanımda getirebilseydim! Kendi dükkanımı satın alabilirdim."

"Para her şeyi kolaylaştırıyor," diye kabul etti, kaşları çatılmıştı. "Annem başarılı bir İngiliz tüccar ailesinden geldiği ve serveti kanalın bu tarafında kaldığı için şanslıyım."

"Annen ve ailesi çok ihtiyatlı davranmış." Başını iki yana eğdi. "Buraya sadece uzak bir aile bağlantısını araştırmak için mi geldiniz? Belki de ordudan ayrıldığınız için canınız sıkılıyordur?"

"Sıkılmadım, gerçi biraz gevşemiş ," diye itiraf etti. "Ama Hawkins sizden söz eder etmez, Suzanne Duval olup olmadığınızı ve eğer öyleyse nasıl öğrenmek istedim."

Bay Potter elinde bir çay tepsiyle döndü. Tepsinin kalayı ezikti ve çaydanlığın ağzında bir kırık vardı ama ev sahibi içecekleri bir dükün uşağı havasıyla sundu. Bir tabak da kurabiye vardı.

"Teşekkür ederim, Bay Potter!" Suzanne içtenlikle söyledi. "Siz ve eşiniz kendinizi aştınız."

"O zevk bize ait leydim." Başını eğdi ve odadan çekildi.

"Leydim?" Kadın onlara çay doldururken Simon sordu. "Sizin bir aristokrat olduğunuzu biliyor mu?"

"Sadece kibarlık ediyordu, gerçi sen bunu değiştirmiş olabilirsin." ayını yudumladı, sonra ona kurabiyeyi uzattı. "Bir parça al. Bayan Potter harika bir fırıncıdır."

Adam onun uydu ve ısırdıktan sonra takdirle mırıldandı. "Öyle ve tereyağını da hiç eksik etmiyor." ayını uzun bir yudumda bitirdi ve fincanı şingirtıyla yere bıraktı. "Göçmen topluluğunda eski arkadaşlarımı ya da akrabalarımı bulabilir miyim diye merak ediyorum. Akrabalarınız Fransa'ya dönmüş olsa da yurttaşlarınızı sıcak karşıladınız mı?"

Ağzı buruştu. "Soho'daki büyük göçmenlerin Türkiye'de fahişelik yapmış bir kadınla işi olmaz."

Yüzünü buruşturdu. "Eminim kimse böyle korkunç bir şey söylememiştir!"

"Aristokrat hanımlar yaptı. Kocaları beni boş odalarda köşeye sıkıştırmaya çalıştı," dedi alaycı bir tavırla. "Burada, St. Pancras'ta, daha mütevazı hemşerilerimin arasında daha güvende olacağıma karar verdim."

Bir küfür savurdu. "Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun Suzanne!"

İ ekti. "Öğrendiğim bir şey varsa, o da kimsenin hayatta kalmak için mücadele etme hakkında başka bir şeyi 'hak etmediği'. Bir Türk hareminde lüks yaşayıp hangi gecenin son gecem olabileceğini merak etmektense burada soğuk bir odada elbise değiştirmeyi tercih , bu yüzden iyi yaptığımı düşünüyorum." Sahte bir kadeh kaldırarak çay fincanını kaldırdı. "Hayatta kalışıma içer misin Simon?"

"Bundan daha fazlasını yapabilirim," dedi, bakışları yoğundu. "Evlen benimle, Suzanne."

Bölüm 2

Suzanne çay fincanını o kadar hızlı bıraktı ki, çay etrafa saçıldı. "Aman Tanrım, Simon! Çok akli başında görünüyorsun ama belli ki yanlış değerlendirmişim."

Gülümsedi, Fransız aksanının müzikal tınısının, minyon, mükemmel orantılı vücudunun zarafetinin, zengin, tütün kahvesi saçlarının parlaklığının tadını çıkardı. "Teklifim karşısında ben de en az sizin kadar şaşkınım. Yine de doğru olduğunu hissediyorum."

"Neden?" Başını eğdi, şaşırtıcı yeşil gözleri meraklı ve eğleniyordu. "Neden soruyorsun ve neden doğru hissettiriyor?"

Bu kendisi hem de onun için cevaplaması gereken bir soruydu. "Hayatımın yıllarını Napolyon'un ölümü için çalışarak geçirdim," dedi yavaşça. "O ve rejimi bana ailemden ve sevdiğim kızıdan çok şey kaybettirdi. Umarım artık sonsuza dek gitmiştir. Savaşlar bittiğinde bir asker ne yapar?"

"Hayatta kalan bizler ne yapacağız?" diye sordu usulca.

Bu, aylardır aklını kurcalayan bir soruydu ve yavaş yavaş cevaplarını buluyordu. "Barış yollarını geliştirin. Uzun zamandır ihmal ettiğim evimi açacağım. Üniformamı bir kenara bırakacağım. Bir bahçe ekeceğim. Bir eş alacağım." Suzanne'ın güzel yüzünü inceledi. Birçok açıdan yabancıydı ama derinlerde bir yerde tanıdık geliyordu. "Hayatınızda büyük kayıplar ve çalkantılar yaşadınız, belki siz de aynı şeyleri istiyorsunuzdur?"

Çay fincanını yere bıraktı ve ayağa kalkarak odanın içinde süzölmeye başladı. Pencerenin önünde durup dalgın dalgın dışarıdaki sokağa baktı. "Sen ve ben bir düzine yıl önce Amiens Barışı sırasında tanıştık. O zamanki saf ve iyimser kız halimle savaşların sona erdiğini ve parlak bir geleceğe bakabileceğimizi düşünüyordum. Sonra dünya bir kez daha şiddet ve kaosa sürüklendi. Belki de teklifiniz o barış ve iyimserlik dolu günleri yeniden yakalama arzusundan kaynaklanıyor? Ama onlar sonsuza dek yok oldu."

"O zaman geçti," diye itiraf etti, "ama birbirimizi uzun süredir tanımasak da arkadaş değil ? Senden hoşlandım

Zekâsı ve sıcaklığıyla kuzenimin gelin seçimini kıskandım. Siz de benim arkadaşlığımdan hoşlanıyor gibiydiniz. Bunun üzerine bir şeyler inşa etmeye değmez mi?"

"Bu zayıf, uzak bir bağlantı," dedi pencereden dönüp ona bakarken. "Artık birbirimize yabancıyız."

"Öyle ?" Adam onun bakışlarını yakaladı. "İkimizin de başına çok şey geldi, ama o genç gelinden farklı bir insan olduğunu hissediyor musun? Yıpranmış ve yorgun olabilirim ama özümde, tanıştığımızda olduğum adam olduğumu hissediyorum."

"Sanırım ben de içten içe aynıyım." Kadının ifadesi gerginleşti ve adam kadının gözlerinde acı gördü. "Ama daha evliliğe uygun olup olmayacağımı bilmiyorum."

Kadın sustuğunda, adam çekingen bir tavırla "Nedenini söyleyecek misin?" diye sordu.

İlk başta reddedeceğini düşündü ama sonra iç çekti. "Hayatta kalmamın bir fahişe olmama ve bundan zevk alıyormuş gibi davranmama bağlı olduğu bir haremde geçen yıllar bana zarar verdi, belki de onarılamayacak kadar. Bir daha arzuyu tadabileceğim miyim emin değilim. Şu anda hissettiklerime bakılırsa cevap muhtemelen hayır."

Onun düz ve dürüst sözlerinin altında ne kadar acı yattığını fark edince içten içe irkildi. Yine de onunla arasında şaşırtıcı bir yakınlık hissetti. "Benim koşullarım seninki gibi değildi ama arzunun ölümünü anlıyorum." Kısa, delici bir an için nişanlısı Alette ile yaşadığı sarhoş edici karşılıklı çılgınlığı hatırladı. "Benim için arzu, diğer tüm parlak anılarla birlikte gömülmüş bir anıdan fazlası değil. Yine de fiziksel yakınlık olmadan tatmin edici bir evlilik hayal edebiliyorum. Ya siz?"

Önce şaşırmış, sonra düşünceli görünüyordu. "Kendi adıma, evet, bunu hayal edebiliyorum. Ama sen hayatının baharında bir erkeksin ve benim tecrübelerime göre erkekler fiziksel olarak daha tutkuludur. Ya arzu benim için değil de senin için geri dönerse? O zaman senin için büyük bir rahatsızlık olurum."

Bu önemli bir soruydu. Cevap vermeden önce düşündü: "Sen hâlâ benim karım ve arkadaşım olacaksın. Seni küçük düşürecek hiçbir şey yapmam. Ya bunun tersi doğruysa ve sen arzunu geri kazanırken ben ?"

"Ben de senin gibi ağzımı sıkı tutar ve adını lekeleyecek hiçbir şey yapmam." Aniden güldü, yüzü eğlenceyle canlanmıştı. "Bu çok Fransız bir konuşma!"

O da onunla birlikte güldü. "Demek öyle. Belki de çok sofistike olurduk ve ikimiz de sessizce sevgililerimizi bir kenarda tutardık. Ama bu sadece bir spekülasyon. Tek bilebileceğimiz şu an, şu anda nasıl hissettiğimiz. Ve benim hissettiğim şey, hayatımı paylaşmayı kabul edersen son derece minnettar olacağım."

"Ama neden?" diye sordu biraz çaresizce.

Eğer teklifini kabul etme şansı olacaksa, dürüst ve savunmasız olmalıydı. "Uzun yıllardır kendimi yalnız hissediyorum Suzanne," dedi sessizce. "Bu odaya girdiğimde ilk duygum senin hayatta olduğunu görmekten duyduğum büyük mutluluk oldu. Ve bir sonraki anda, artık kendimi yalnız hissetmediğimi fark ettim."

Bakışları araştırıyordu. "Ben de kendimi daha az yalnız hissediyorum, ama ya uymazsak?"

"Evlilik içinde kibarca yollarımızı ayırırız ve birbirimize saygı ve nezaketle davranırız. Bu çok zor olmamalı. Öfkeyi yaratan büyük tutkudur. Eğer ikimiz de tutkunun ötesine geçebilirsek, elbette arkadaş olabiliriz."

"Fikir kulağa basit geliyor ama insanlar nadiren basittir," dedi şüpheli.

Suzanne'la konuşmak bile, aynı fikirde olmasalar bile ona kendini daha canlı hissettiriyordu. "Haklısın elbette. Ama teklifimin şaşırtıcı derecede pratik yönünü de gözden kaçırmayalım," dedi Simon. "Karım olarak oldukça rahat yaşayabilirsin. Bir kontesin lüksüyle değil ama karnını doyurmak için uzun saatler çalışmak zorunda kalmazsın."

"Bunun çekici olduğunu inkâr edemem," dedi Suzanne. "Ama evlilik en iyi zamanlarda bile büyük bir inanç sıçramasıdır ve ben sizi çok az tanıyorum. Aramızda bir bağ oluşturan aynı zor yıllar, birlikte yaşaması zor olabilecek derin yaralar da açmış olabilir."

"Bunların hepsi iyi noktalar, ancak bugün karar vermemize gerek yok. Birlikte biraz zaman geçirelim. Yeniden tanışalım."

"Bu *çok önemli*! Şu anda, efendim, siz dürtülen bir domuzsunuz."

Düpedüz güldü. "Bana pek çok kötü şey söylendi ama asla bir şey söylenmedi." Dışarıda aydınlanan gökyüzünü işaret etti. "Güneş parlamaya çalışıyor. Burayı aradıktan sonra Londra'daki evimi ziyaret etmeyi planladım. Şehre döndüğümde beri bir otelde kalıyorum ama artık kendi evime taşınma vakti geldi."

Pencereden dışarı, aydınlanan güne baktı. "Gün ışıırken dikiş işimi bitirmeliyim."

Bir an düşündükten sonra, "Bu küçük gezi için bana katılırsanız, gece boyunca çalışabilmeniz için mum tedarik edeceğim" dedi.

"Bana mumlarla mı kur yapıyorsun?" diye sordu ilgiyle.

"Eğer bunu çekici buluyorsanız, bunlar kur mumları olabilir. Ya da onları sadece yardımcı olarak düşünebilirsiniz."

Onu düşünceli bir şekilde inceledi, sonra başını salladı. "Mumlar gerçekten de yardımcı olacaktır ve biraz temiz hava almak istiyorum. Pelerinimi alayım."

Onun gidişini izledi ve evlenme teklif etmekle delilik edip etmediğini merak etti. Ama teklifini geri çekmek için hiçbir eğilim hissetmedi.

* * *

Simon onu arabasına bindirirken Suzanne kendini biraz umursamaz hissetti, sonra yanına geçip damadından dizginleri aldı. Koltuğun altına uzanarak koyu mavi bir araba bornozu çıkardı. "Bunu faydalı bulabilirsin. Havada bir bahar esintisi var ama sıcaklık hâlâ biraz uzakta."

"Ama günlerce süren yağmurdan sonra bu çok hoş." Üzerindeki bornozu düzeltti. Fevkalade yumuşak bir yünden dokunmuştu ve bu lüks dokunuş hoşuna gitmişti. Adamın düşüncesi daha da hoşuna gitmişti.

Simon arabayı dar sokakta ustalıkla döndürüp batıya doğru ilerlerken kadın onun profilini inceledi. Merhum kocasına olan benzerliğinin ilk şoku geçtiğine göre, aradaki farkları görmeye başlamıştı. Jean-Louis'de bıkkın bir sofistike havası vardı, Simon ise içine kapanık ve ... esrarengizdi? Durgun suların derin aktığını düşündü. Kesinlikle anlatacak ilginç hikâyeleri vardı. Tıpkı onun gibi.

Geçtikleri sokakları, binaları ve enerjik sakinleri incelemekten keyif alıyordu. "Sonunda bir şeyler görmek çok hoş."

Londra."

"Şehri tanımıyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. "Konstantinopolis'ten gelmeden önce buraya hiç gelmemiştim."

"Geleceğinizi bilinmeyen bir yerde riske atmaya razı mıydınız?"

Omuz silkti. "Burada yeni bir kadın olmak daha kolay. Bir İngiliz gemisiyle Akdeniz'i boydan boya geçtiğimde dili oldukça akıcı konuşuyordum ve idare edebileceğimi biliyordum."

Yeni bir hayata başlama arzusunu anlayarak başını salladı.

"Avrupa'nın büyük şehirlerinden daha fazlasını gördünüz. En sevdiğin hangisi?" diye sordu. "Paris mi? Pek çok insan Paris'i sever."

"Ama sen onlardan biri değilsin," dedi soru olmayan bir ses tonuyla. "Bütün büyük şehirlerin kendi ruhları, güzellikleri ve kusurları vardır. Paris, Roma, Viyana, Lizbon. Özellikle Lizbon'u çok severim, ışığın ve geniş manzaraların güzel şehri. Ama en çok Londra'yı seviyorum çünkü burası benim evim."

"Çocukken burada mı yaşıyordunuz?"

"Evet, annemin babası evlendiğinde ailesini ziyaret etmesini kolaylaştırmak için ona bu Mayfair evini verdi, bu yüzden Terör Rejimi' kaçtığımızda ev bizi karşılamak için bekliyordu. İngiltere'de Fransa'dan daha fazla zaman geçirdim."

Simon, ortasında küçük bir yeşil park bulunan bir meydandaki büyük bir evinin önünde durana kadar mahalleler daha da büyüdü. Aracın arkasına binmiş olan genç seyise arabayı teslim ederek Suzanne'ın arabadan inmesine ve birkaç basamak çıkarak koyu yeşil boyalı kapıya ulaşmasına yardım etti. Kapının tokmağı, öğleden sonra ışığında güvenle parlayan cilalı pirinç bir aslandı.

Simon uzun bir süre tereddüt etti, cebinden ağır bir anahtar çıkarırken gözle görülür bir şekilde kendini çelikleştirdi. "Eski kapı tokmağı, Fransız birliklerinin savaşta taşıdığı Napolyon'un imparatorluk kartalı sancağına çok fazla benzeyen bir kartaldı. Onu bir İngiliz aslanıyla değiştirdim."

"Semboller önemlidir." Uzun bir sessizlikten sonra sessizce sordu: "Ev çok fazla kötü anı barındırdığı için mi dönmek istemiyorsun?"

"Çok fazla iyi olan var. Bu, sonsuza dek yok olan altın geçmişin bir parçası." Yüzü sabit, kapının kilidini açtı ve onu küçük antreye soktu.

Kapının karşısındaki cilalı maun masanın üzerinde yaldızlı çerçeveli bir ayna asılıydı. Suzanne ve Simon orada yansıyorlardı ve Suzanne sanki bir yabancıymış gibi bir şaşkınlık hissetti. Onu ilk karşıladığında, bir an için onun rahmetli kocası olduğunu düşünmüştü. Sonra onu Simon olarak hatırladı, evliliğinden önceki altın günlerinde çok sevdiği çekici bir genç adam.

Ama aynadaki görüntü şu anda olduğu adamı yansıtıyordu. Son derece yakışıklı. Sessizce ustalaşmış. Her durumda rahat, olması gerektiği kadar tehlikeli ve ruhunu kemiren derin bir yorgunluk taşıyan bir adam.

Kendisini karısı olarak isteyen adamı daha iyi anlayabilmek için titrek bir nefes aldı. Garip bir şekilde, aynada birbirlerine çok uygun görünüyorlardı: Kadın çekici görünüyordu ve değiştirilmiş, ikinci el bir elbise giymesine rağmen bir zamanlar olduğu kontesin soğukkanlı zarafetine sahipti.

Ama en güçlü benzerlik, onun yorgunluğunu paylaşıyor olmasıydı. Ruhunun derinliklerindeki yorgunluk bir evliliği destekleyecek kadar güçlü bir temel miydi, yoksa ters yöne koşması için bir neden mi?

Simon'ın sağdaki kapıyı açmasıyla düşünceleri yarıda kesildi ve bir misafir odası ortaya çıktı. Perdeler çekili olduğu için ışık loştu ama mobilyaların zarif hatlarını görebiliyor ve ayaklarının altındaki Türk halısının yumuşaklığını takdir edebiliyordu.

İçeri girdiğinde parmak uçlarını saten ağacından yapılmış masanın pırıl pırıl yüzeyinde gezdirdi. "Çok güzel bir ev. Yıllardır boş muydu?"

"Hayır, babamın ailesine uzun yıllar hizmet etmiş Fransız bir çift burada yaşıyor." Simon pencereye doğru ilerledi ve perdeleri geri çekerek soluk kış güneşinin odaya girmesine izin verdi. "Amiens Barışı'ndan sonra savaş patlak verdiğinde Mercier'lerin Fransa'dan çıkmasına yardım ettim. Yeni bir eve ihtiyaçları vardı ve evin de bakıcıya ihtiyacı vardı. İki hafta önce yakında döneceğime dair bir mesaj gönderdim ve mobilyaların üzerindeki Hollanda örtülerini kaldırmalarını ve evi benim ikamet etmem için hazırlamalarını istedim."

Odayı geçti ve şöminenin yanındaki çan ipini çekti. Alt kattaki hizmetkârların odasından uzak bir zil sesi duyuldu. "Yıllardır buraya gelmemiştim. Hiçbir şeyin değişmediğini görmek oldukça ürkütücü."

İyi orantılanmış masalar, sandalyeler ve kanepeler, döşemeleri zamanla biraz solmuş sohbet grupları halinde kümelenmişti. Bakışları şöminenin üzerinde asılı duran portreye takıldı. Sıcak bir gülümsemeye sahip siyah saçlı bir kadın tam da bu odada bir sandalyede oturuyor, yaşlı bir adam da arkasında, eli omzunda duruyordu.

"Annenle baban," dedi. "Evlenmeden önce onlarla kısa bir süre görüştüm ama o zaman Jean-Louis'nin o kadar çok akrabasıyla tanıştım ki birkaç kelime konuşmaktan öteye gidemedim." Simon ile babası arasında güçlü bir benzerlik vardı, bu benzerlik kocası tarafından da paylaşılıyordu. Duval ailesinin kanı çok güçlüydü.

Simon da ona katıldı, bakışları portredeydi. "Bu mutlu bir zamanda çizilmiş. Babam iliklerine kadar Fransız'dı ama felsefeciydi ve İngiltere'ye sürgün edilmesini en iyi şekilde değerlendirdi. Dünyanın değişeceğini söylüyordu, bu yüzden Fransızca ve İngilizceyi eşit derecede akıcı konuşmamı sağladı. Plana göre burada okula gidecek ve eğer savaşlar o zamana kadar biterse üniversiteyi Paris'te okuyacaktım ama bu mümkün olmadı."

"Hangi okul?" Hafızasında en ünlü İngiliz okullarının isimlerini aradı ve sadece bir tanesini bulabildi. "Eton mu?"

"Harrow. Eton gibi, Londra'ya yakın." Biraz gülümsedi. "Eski bir Harrovlu olarak, okulumun Eton'dan daha üstün olduğunu söylemekten onur duyuyorum, ama aslında ikisi de aynı."

Yeni anılar su yüzüne çıktıkça kaşları çatıldı. "Senin bir erkek kardeşin var mı? Bir Lucas'tan sıcak bir şekilde bahsettiğini hatırlıyorum."

"Kuzenimdi ama evet, bir kardeş kadar yakındık. Annelerimiz kardeşti. Genç yaşta yetim kaldı ve benim ailemle yaşamaya başladı." Bir kanepenin üzerinde asılı duran daha küçük bir portreyi işaret etti. Belki on yaşlarında iki genç çocuğu gösteriyordu. Birinin Simon olduğu belliydi, diğerinin ise açık renkli ve gözlerinde muziplik olan bir çocuk. "Harrow'a birlikte gittik ve birbirimize göz kulak olduk."

"O ... gitti mi?" diye sordu usulca. "Savaşların bir başka kurbanı mı?"

"Evet," dedi Simon kasvetli bir sesle. "Lucas Kraliyet Donanması'ndaydı. Gemisi battı ve kurtulan olmadığı biliniyor, yine de Fransa'da bir yerde savaş esiri olabileceği umudunu hiç yitirmedim."

Kaşlarını çattı. "İmparator tahttan çekildikten sonra tüm mahkumlar serbest bırakılmadı mı?"

"Evet ama umut vazgeçilmesi zor bir alışkanlıktır."

Konuşmaları, Fransız bakıcılar oldukları belli olan orta yaşlı bir çiftin gelişiyi kesildi. Geniş, becerikli görünümlü adam derin bir selam verdi. "Lordum, sizi evde ve iyi görmek ne güzel!"

Yuvarlak ve keskin gözlü Madam Mercier reverans yaptı. "Her şey hazır, lordum. Bugün taşınacak mısınız?" Meraklı bakışları Suzanne'a kaydı.

"Belki yarın," diye cevap verdi Simon. "Kuzenim Chambron Kontesi'ni evi görmesi için getirdim. Öldüğünü sanıyordum, yüzden onu canlı ve Londra'ya yeni gelmiş olarak bulmak büyük bir zevkti."

Suzanne Mercier'lere gülümseyerek Fransızca, "Ev çok güzel ve iyi muhafaza etmişsiniz," dedi.

Madam Mercier memnun bir ifadeyle aynı dilde, "Teşekkür Madam la Comtesse," dedi. Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "Mösyö ve madam burada hafif bir öğle yemeği yemek isterler mi? Düzgün bir yemek hazırlayacak zamanımız yok ama basit bir bistro yemeği, dana bourguignon ve iyi Fransız ekmeği sunabilirim."

Bu düşünce Suzanne'ın ağzını sulandırdı. İyi yemek için çok az parası vardı. "Bunu her çok isterdim! İyi bir Fransız yemeği yemeyeli yıllar oldu."

Çift onaylayan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Mercier, "Mösyö ve madam yemek hazırlanırken bir kadeh şarap isterler mi?" diye sordu.

Suzanne iyi bir Fransız şarabı olduğunu umuyordu ama, "Evin geri kalanını da görmek isterim Simon, eğer kabalık etmiş olmazsam," dedi.

"Size göstermek isterim. İşimiz bitince ararım, Mercier. Kahvaltı salonunda yeriz."

Mercier'ler başlarını eğip geri çekildiler, muhtemelen Suzanne'ın efendilerinin evinde bulunmasının anlamı üzerine spekülasyon yapmak için

yan. Onlara spekülasyonlarında bol şans diledi çünkü kendisinin geleceğın ne getireceğı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Simon kolunu uzattı. "Keşfedelim mi leydim?"

Gülümseyerek onun koluna girdi. Evliliğın akıllıca olmayacağına karar verse bile, en azından bu keşif gezisinden iyi bir Fransız yemeğı çıkaracaktı.

Stüdyo 8

Madeline Hunter, kitapları 6 milyondan fazla baskı yapan, *New York Times*'ın en çok satan yazarlarından biridir. Aralarında *A Devil of a Duke*, *The Most Dangerous Duke in London* ve *Never Deny a Duke*'ün de bulunduğu otuz iki ulusal çok satan tarihi romanı bulunmaktadır. Romance Writers of America'nın Onur Listesi üyesi olan yazar, iki kez RWA RITA Ödülü'nü kazanmış ve yedi kez finalist olmuştur. Kitapları *New York Times*, *USA Today* ve *Publishers Weekly*'nin en çok satanlar listelerinde yer almış ve on üç dile çevrilmiştir. Sanat tarihi alanında doktora yapmış ve üniversite düzeyinde dersler vermiştir. Madeline okuyucularından haber almayı çok seviyor ve kendisine www.madelinehunter.com adresindeki web sitesinden ve www.facebook.com/madelinehunter/ adresindeki Facebook sayfasından ulaşılabilir, ve twitter.com/madelin ehunter adresinden ulaşabilirsiniz.

Tamara Lackey Photographs için Jessica Blakely

Sabrina Jeffries, elliden fazla roman ve kısa kurgu eserin (bazıları Deborah Martin ve Deborah Nicholas takma adlarıyla yazılmıştır) *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kahve içerek yazmadığı zamanlarını kocası ve yetişkin otistik oğluyla seyahat ederek ya da tutkularından biri olan yapboz, çikolata ve müzikle uğraşarak geçiriyor. Yirmi bir dilde 9 milyondan fazla kitabı basılan Kuzey Carolina'lı yazar, eğlenceli bir kurgu yazma keyfi için akademisyenlik kariyerini bir kenara bıraktığına asla pişman değil ve bir gün kitabının dünyayı kurtarmasını umuyor. O her zaman büyük hayaller kurar.

Marti Corn

Mary Jo Putney, altmışın üzerinde roman ve novella yazmış, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. On kez Amerika Romantizm Yazarları RITA finalisti olan yazar, bu ödülü iki kez kazanmıştır ve en çok satan yazarlar için RWA Onur Listesi'nde yer almaktadır. 2013 yılında RWA Nora Roberts Yaşam Boyu Başarı Ödülü'ne layık görülmüştür. Kitaplarının çoğu tarihi aşk romanı olmasına rağmen, çağdaş aşk romanları, tarihi fantezi ve genç yetişkin paranormal tarihi kitapları da yayınlamıştır. Maryland'de hem iki hem de dört ayaklı en yakınları ve en sevdikleriyle birlikte yaşıyor. Onu maryjoputney.com adresinde ziyaret edin

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS

MADELINE
HUNTER

SABRINA
JEFFRIES

MARY JO
PUTNEY

*Seduction
on a Snowy
Night*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.